TRACIE PETERSON

FURTUNĂ la ORIZONT

Moştenitorii din Montana

Kerigma
Oradea, 2019

Redactare: Ioana Pentea
Tehnoredactare: Adrian Bucur
Coperta: Jennifer Parker, Andrea Gjeldum

Originally published in English under the title *The Corning Storm* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Peterson, Tracie
Furtună la orizont / Tracie Peterson; trad. Din engleză de Antonela Buligă – Oradea: Kerigma Beletristic, 2019
ISBN 978 – 606 – 8626 – 64 – 2
I. Buligă, Antonela (trad.)
821.111
Kerigma Beletristic este un imprint al SC Kerigma SRL.
Editura Kerigma Beletristic
O.P. 2 – C.P. 16, 410670 Oradea, România
Tel.: 0359 800174 / 0728 310385
Comenzi online: www.kerigma.ro
Comenzi prin e-mail: officekerigma.ro
Comenzi telefonice: 0359 800174 / 0728 310385

Lui Tom şi Dexter, cu mulţumiri pentru prietenia voastră şi pentru casa minunată pe care ne-aţi clădit-o.

Mă rog ca Dumnezeusă vă binecuvânteze din plin pe amândoi.

Cărţi de Tracie Peterson

Tărâm al inimii mele. Seria *Moştenitorii din Montana* – 1

Fiica tăietorului de gheaţă. Seria *Ţinutul apelor*

strălucitoare – 1

Doamna minerului. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 2

Mireasa pietrarului. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 3

Preludiul zorilor. Seria *Cântec din Alaska* – 1

Refrenul dimineţii. Seria *Cântec din Alaska* – 2

Serenada amurgului. Seria *Cântec din Alaska* – 3

TRACIE PETERSON este autoarea a peste optzeci de romane, atât istorice, cât şi contemporane. Cercetarea ei avidă se regăseşte în povestirile sale, după cum se vede în seriile de mare succes Moştenitorii din Montana şi Alaskan Quest. Tracie şi familia ei locuiesc în Montana.

CAPITOLUL 1

Teritoriul Montana

Ianuarie 1870

Dianne Chadwick contempla valea din locul ei favorit din vârful unui deal aflat pe terenul fermei Diamond V. Norii cenuşii se întindeau pe cer de la miazăzi până la apus, iar vânturile îngheţate băteau dinspre munţi, anunţând furtuna. Unchiul Bram spusese că nu va fi prea fioroasă; cum de ştia el asta, nu îşi dădea seama, dar de cele mai multe ori părea să aibă dreptate. Poate că era din pricină că Bram Vandyke îşi petrecuse mai bine de douăzeci de ani în sălbăticia acestui tărâm aspru, uneori chiar ostil. Poate că era din pricină că asculta natura intuitivă a soţiei sale, Koko, care se întâmpla să fie pe jumătate indiancă din tribul Picioare Negre.

Indiferent care era motivul, Dianne ştia că şi Bram şi Koko aveau o înţelegere profundă a pământului şi a forţelor naturii din Teritoriul Montana. Şi-ar fi dorit ca şi ea să poată spune că cunoaşte pământul la fel de bine, dar, ca un peţitor care se juca cu sentimentele ei, Montana rămânea o

taină pentru ea din multe puncte de vedere.

Calul pe care călărea sforăi şi scutură din cap. Era un armăsar tânăr, unul cu care lucra de câteva săptămâni. Extrem de independent şi de încăpăţânat, acest cal tânăr nu-i adusese decât necazuri. Dar ea persevera. Vedea ceva în el, nişte semne de tărie şi calitate care îi încurajau eforturile. Dar, mai mult decât atât, simţea că acest cal avea să-i fie într-o bună zi un bun prieten. Nu putea explica acest gând, dar chiar de când venise în vest pe Calea Oregonului, ajunsese să-şi descopere o afinitate pentru animale, mai ales pentru cai.

Când se uita la acest cal negru – când îl privea cu adevărat – vedea în el un tovarăş pe termen lung. Unchiul ei râdea de această idee. Un armăsar era mult prea temperamental pentru o femeie, zicea el. Dianne zâmbea şi nu zicea nimic.

„Şi eu sunt mult prea temperamentală”, murmură ea. „Nu-i aşa, Jack?”

Calul negru păru să înţeleagă întrebarea şi bătu pământul cu copitele, într-un mic dans de confirmare. Dianne izbucni în râs. Îl numise Jack după generalul sudist preferat al mamei, Stonewall Jackson. I se părea un nume potrivit. Calul nu avea doar o natură puternică, izbitoare, ci şi o neînfricare ce îi impresionase aproape pe toţi cei care avuseseră de-a face cu el.

Ei îi amintea de Cole Selby, bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul de care fusese despărţită mult prea mult timp. Cole hotărâse, după multă rugăciune, să rămână în Topeka cel puţin un an. Se dusese în Kansas ca să-şi vadă părinţii şi să încerce să îndrepte trecutul dificil. Dianne îl încurajase şi înţelesese de ce avea nevoie să facă acest drum, însă

decizia lui de a rămâne acolo ca să-şi ajute tatăl să pună pe picioare o fermă fusese greu de îndurat pentru ea. O parte din ea era extrem de mândră de viitorul ei soţ. Ştia că acţiunile lui îi arătau credinţa că Dumnezeu putea vindeca amărăciunea din trecut. Dar tânjea să-l aibă lângă ea.

„Va veni acasă în vara asta”, îşi spuse ea.

De dincolo de vale, norii cenuşii veneau spre ea.

„Hai, Jack. Ar fi mai bine să ne întoarcem. Zăpada va veni înainte să ne dăm seama”.

Îl întoarse pe Jack spre potecă şi oftă. Era abia ianuarie şi va fi cel puţin iunie când îl va revedea pe Cole. Hotărâtă să dea la o parte sentimentul de singurătate, încercă să se gândească la numeroasele binecuvântări pe care le avea.

Koko, care îi devenise o prietenă atât de dragă, aştepta al doilea copil, cu toate că sarcina nu mersese aşa de bine ca atunci când îl purtase în pântec pe micul James. Băiatul, acum un ţânc gălăgios de doi ani, avea un loc foarte special în inima lui Dianne. Îşi satisfăcea dorinţa de a fi mamă dăruindu-i dragostea ei lui Jamie.

„Va veni şi vremea mea”, îşi reamintea sieşi cu glas tare. „La timpul rânduit de Dumnezeu”.

Însă timpul rânduit de Dumnezeu era aşa de greu de aşteptat. La douăzeci şi doi de ani, Dianne constata că răbdarea îi era pusă la încercare de scrisorile primite de la prietenele ei din Missouri. Acestea erau măritate şi se aşezaseră, fericite, la casa lor. Îi scriau despre binecuvântările noii lor vieţi – despre planuri de a avea familii numeroase. Deşi se bucura pentru ele, acestea o răneau adânc.

„Trebuie să-mi găsesc de lucru”, murmură ea. „Acesta e secretul ca să suporţi singurătatea.

Când se apropie de cabană, fu mirată să-l vadă pe unchiul Bram venind repede în întâmpinarea ei. „Koko naşte.

„Dar e prea devreme, zise Dianne, scoţând picioarele din scara de la şa. Descălecă în timp ce Bram lua frâiele calului.

„Ştiu. Cred că ceva nu e în regulă, zise el, cu faţa schimonosită de îngrijorare.

„Vrei să te ocupi de Jack? Omul acesta cât un urs, care nu s-ar fi dat înapoi de la a înfrunta un taur arţăgos sau un şarpe cu clopoţei, părea îngrozit de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

„Sigur. Du-te şi ajut-o, zise el. „N-o pot pierde.

Dianne ştia că Bram fusese foarte îngrijorat de când Koko răcise chiar după Anul Nou. Răceala se agravase tot mai tare, iar Dianne era îngrijorată ca nu cumva să se fi transformat în pneumonie. În ultimele câteva zile, biata femeie fusese chinuită de o tuse gravă şi dureroasă şi de o strânsoare în piept, care o lăsa fără suflare.

„Poate că tuşea a provocat asta, sugeră Dianne.

Fruntea lui Bram se încreţi. „E prea slăbită. Nu-mi place deloc s-o văd aşa.

Dianne îl strânse de braţ. „Nu e prea bine ca copilul să vină prematur, dar nu avem ce face. După calculele lui Koko, copilul nu trebuia să se nască decât peste vreo patru sau cinci săptămâni. Dianne nu putea decât să se roage ca copilul să se liniştească şi să-şi aştepte vremea. Frontiera era un loc dificil pentru copii. „Să văd ce pot face pentru ea.

Nu putu să nu-şi aducă aminte de surioarele pe care le pierduse pe drumul spre vest, cu caravana de căruţe. Ardith avea numai zece ani când fusese luată de un râu umflat de ploile torenţiale. Betsy avea şase când fusese lovită în cap

de un catâr şi murise pe loc. Pierderile fuseseră greu de suportat pentru ea. Şi pentru mama lor însărcinată, care murise în acelaşi an, luându-l şi pe copilaşul nenăscut cu ea. Acum, lui Dianne nu îi mai rămăseseră decât fraţii mai mari: Trenton, de la care nu mai avea veşti de ani de zile, şi gemenii, Morgan şi Zâne. Zâne era în apropiere, ducând o viaţă de soldat de la frontieră, iar Morgan rămăsese la fermă.

Dianne se îndreptă spre casă, îngândurată. Morgan nu va rămâne aici prea mult. În ultimele câteva luni se obişnuise să plece cu zilele, uneori cu săptămânile. Auzise despre nişte peşteri către nord-vest şi se dusese să le exploreze. Înainte de asta, călătorise spre râul Yellowstone, dornic să vadă o parte din minunăţiile despre care auzise. Se întorsese din cauza indienilor ostili, abia scăpând cu viaţă la un moment dat. Nu, nu va trece mult înainte ce Morgan să plece definitiv.

În cabană era o tăcere de moarte. Dianne îşi aruncă haina şi mănuşile şi se duse repede în camera mătuşii şi unchiului ei.

„Koko?”

Luminată slab de o singură lampă, odaia era străbătută de umbre ameninţătoare în timp ce Dianne se duse lângă patul în care se afla Koko.

„Copilul vine… înainte de vreme”, zise Koko. Broboanele de transpiraţie îi acopereau buza superioară în pofida frigului din casă. Nu mai adăugă nimic, pentru că fu oprită de o tuse cumplită. Dianne se duse la ea şi o ajută să se ridice în capul oaselor până când îi trecu accesul de tuse. Durerea îi urâţea trăsăturile frumoase, însă Dianne nu ştia dacă e din cauza contracţiilor sau a pneumoniei.

Recăpătându-şi puterea de a vorbi, Koko se lăsă pe pernă, istovită. „Au început acum vreo două ceasuri, dar credeam că vor trece. Acum ştiu că e prea târziu. Simt că vine copilul”.

„Mă duc să fac focul”. Dianne se uită prin odaie. „Unde-i Jamie?” „L-a luat Morgan ca să-l ajute să bage vacile de lapte în grajd”. „Bine. Asta îl va ţine ocupat măcar pentru un timp”, zise Dianne, umblând prin cameră după lucrurile necesare la naştere. „Tu odihneşte-te cât poţi de bine. Eu mă întorc în câteva minute”.

Dianne îşi amintea, de când venise Jamie pe lume, că naşterea durează de regulă ore întregi. Îşi domoli paşii grăbiţi, reamintindu-şi că neliniştea ei nu o va ajuta deloc pe Koko.

„Ce face?” întrebă Bram, intrând val-vârtej în casă.

„Are febră şi pare foarte slăbită”, recunoscu Dianne.

„N-a dormit bine de multe zile. Din cauza bolii”.

„Ştiu. Aşa mi-a spus şi mie ieri”. Dianne se abţinu să mai spună ceva. Nu voia să-l îngrijoreze în mod inutil pe unchiul ei. Fusese aşa de îngrijorată din cauză că Koko nu se făcea bine, încât se gândise să meargă în Virginia City sau Ennis după doctor – dar nu era sigură dacă ar fi venit cineva pentru o femeie pe jumătate indiancă.

Koko scoase un ţipăt neobişnuit, făcându-i şi pe Dianne şi pe Bram să dea fuga în dormitor.

„E copilul – acum!” strigă Koko. Din nou o podidi tuşea. Se îndoi într-o parte şi scoase un sunet gâfâit şi şuierat încercând să-şi destupe căile respiratorii.

Dianne se întoarse către Bram. „E mult mai repede decât mă aşteptam. Adu-mi nişte apă caldă de pe sobă”. Se întoarse spre Koko. „Nu-ţi face griji. Totul va fi bine”.

Îşi suflecă mânecile şi se uită să vadă evoluţia naşterii. Deja se vedea capul. Koko mai trebuia să împingă de câteva ori şi copilul avea să se nască.

Nu aveau timp de panică sau îngrijorare. Dianne ghidă delicat căpşorul bebeluşului în timp ce Koko îl împingea ca să iasă din ea. Ieşi afară o fetiţă mititică, care ţipa din toate puterile. Lui Dianne i se părea că e mânioasă pentru că îi fusese deranjată existenţa liniştită la căldurică.

Râzând, Dianne tăie cordonul ombilical chiar când Bram se întoarse cu apa. „Felicitări, tăticule. E fetiţă.41

„Aşa se şi aude”, o tachină Bram. „Deja face scandal pentru că ceva nu-i convine”.

Dianne râse şi se grăbi să spele copilul şi să-l înfăşoare în scutece calde. Fetiţa era doar jumătate cât fusese Jamie la naştere. Probabil că nu avea mai mult de două kilograme.

Bram rămase alături de soţia sa. „Ai făcut treabă bună, Koko. Sunt foarte mândru de tine”.

Dianne îşi ridică privirea şi o văzu pe Koko zâmbind uşor. „Micuţa noastră Susannah”, răspunse Koko.

La aceste vorbe, Dianne tresări. „Îi dai numele mamei mele?”

Bram încuviinţă din cap. „Ne-am hotărât că, dacă va fi fată, o vom numi după sora mea şi mama lui Koko. O va chema Susannah Sinopa”.

Dianne aduse copila la mama ei. „Ce nume frumos. Sinopa înseamnă *vulpe*, nu? Poate că va fi şireată şi graţioasă ca o vulpe”. Puse copilul în braţele lui Koko şi dădu pe spate o şuviţă care se desprinsese din coada împletită a lui Koko.

„Susannah pare un nume mult prea lung pentru cineva aşa de mic”. Atinse delicat cu degetul obrăjorul copilaşului.

„Pun rămăşag că i se va potrivi când va creşte”, zise Bram, zâmbind.

„I-aţi putea spune Suzy”, sugeră Dianne. „Măcar când e mică. Jamie şi Suzy sună bine împreună”. Zâmbi, admirând micuţa familie.

După ce se ocupă de Koko, Dianne făcu focul în şemineul din dormitor.

Copilaşul nu părea să fie în stare să-şi menţină temperatura corpului, aşa că Bram sugeră să încălzească bine odaia şi să mute patul mai aproape de foc. Sosi şi Morgan ca să ajute cu mutatul, iar Jamie o văzu pe surioara lui pentru prima dată.

„E prea mică”, zise el, ferm. „Vreau una mai mare”. Jamie, care avusese un vocabular bogat încă de la început, nu se sfia să-şi împărtăşească opinia. La aproape trei ani, părea o autoritate în acest domeniu.

Râseră cu toţii, iar Bram îl luă în braţe. „Are exact mărimea potrivită. Dacă ar fi fost mai mare, n-ai fi putut avea grijă şi de ea. Vom avea nevoie de ajutorul tău pentru a o ţine pe mica Susannah departe de primejdii. Ne vei ajuta, fiule, nu-i aşa?”

Jamie dădu solemn din cap. „Ajut”.

„Ce băiat cuminte. Ştiam că ne putem bizui pe tine”.

„Dacă… dacă se… face mai mare”, gânguri el, „ne putem juca”.

„Aşa e”, fu de acord tata. „Dar aşa ne-a trimis-o Dumnezeu, iar El ştie cel mai bine, nu-i aşa?”

Jamie se uită la sora sa şi apoi la tatăl său. „Vorbesc… vorbesc cu Dumnezeu. El poate… s-o facă mai mare”.

Izbucniră cu toţii în râs. Dianne veni ca să ciufulească părul nepotului ei. „Cred că e foarte bine să te rogi pentru

asta, Jamie. Vrem ca Susannah să crească tot mai mare şi să devină tot mai puternică pe zi ce trece. Cred că ar fi perfect dacă tu te vei ruga pentru sora ta şi-l vei cere lui Dumnezeu s-o facă mai mare”.

Jamie păru încântat de această informaţie şi, în ciuda bolii lui Koko şi a naşterii premature, casa era în general plină de bucurie pentru această nouă viaţă.

Cu toate acestea, când se lăsă seara, vântul se înteţi cu o ferocitate care îi surprinse pe toţi. Urletul vântului era suficient pentru a-i nelinişti, dar, întrucât temperatura continua se scadă, Dianne îşi făcea griji că copilul nu va putea să-şi menţină temperatura corporală.

Îşi făcea griji şi pentru că Koko nu dădea semne de întremare. De fiecare dată când încerca să o pună pe Susannah la sân, bietul copil era întrerupt de tuse. Mâncase mult prea puţin astăzi. Dacă Koko nu putea să hrănească bebeluşul aşa cum se cuvine cât mai curând, Dianne se temea că acesta nu se va dezvolta rapid.

Aruncă o privire pe fereastra de la bucătărie, rugându-se să nu ningă. Erau prea multe griji pe capul ei, toate deodată. Unchiul fusese sigur că furtuna nu va fi prea rea. Cu toate acestea, ea ştia că-şi face griji pentru vite. Vor fi bine? Va veni oare un viscol subit care să le ameninţe pe toate?

Bram aranjase ca nişte ajutoare să aducă în casă lemne de foc în plus. Dianne ştia că vor trebui să facă economie de combustibil dacă vremea rămânea deosebit de rea. Alimentase bine focul din dormitorul lui Koko, dar îl limitase în restul casei. În soba de la bucătărie era un foc plăcut şi de aceea nu se dusese încă în dormitorul ei. Fără doar şi poate că în acea parte a casei era foarte frig, dar Koko îi

făcuse o învelitoare bună din piele de bivol. Dianne ştia că, după ce se ascundea la căldura acesteia, va putea dormi confortabil indiferent cât de frig se făcea.

Căscă şi plecă de la fereastră. În asemenea momente îi ducea tare dorul lui Cole. Îşi făcea griji pentru că nu-şi amintea glasul lui. Oare asta însemna că nu îl iubeşte aşa de mult cum credea? Oare dragostea adevărată nu-şi amintea mereu chiar şi cele mai mici detalii?

Încă îi vedea chipul – fiecare linie şi trăsătură. Îşi imagina părul lui bătut de vânt şi zâmbetul puţin strâmb.

Simţi că o cuprinde disperarea. „Atunci de ce nu-mi pot aminti glasul lui?

Chiar atunci se întoarse Bram, după ce fusese să vadă ce fac vitele. „Afară totul pare să fie bine. Aici?” întrebă el, îndesându-şi mănuşile în buzunarele paltonului.

„Dorm amândouă. I-am dat lui Koko nişte ceai amestecat cu ierburile pe care mi le-a indicat. I-a mai alinat tuşea şi a putut s-o alăpteze puţin pe Susannah. Ezită, dar ştia că nu-şi poate minţi unchiul. „Sunt îngrijorată pentru amândouă. Susannah nu se va dezvolta repede dacă Koko nu o poate alăpta. Iar boala lui Koko continuă să o slăbească.41

Bram dădu solemn din cap. „Ştiu”.

Dianne îi văzu îngrijorarea pe chip. „Eu fac tot ce pot, dar mi-aş dori să fi avut un doctor.41

„E improbabil ca unul să vină aici în toiul iernii – cu atât mai mult pentru o femeie pe jumătate indiancă.

„Da, deja m-am gândit la asta. Poate că, dacă vremea se mai îndreaptă, ai putea… s-ar putea să ţi se pară o nebunie, dar ce-ar fi să încerci să dai de poporul mamei sale? Poate că un doctor tribal ar putea ajuta.

Bram clătină din cap. „Nu, sunt prea departe. La sute de

kilometri. Nu, ceea ce ne trebuie acum e un miracol. Un miracol în toată regula.

Dianne ştia că aşa e. „Atunci pentru asta ne vom ruga.

A doua zi, vântul se astâmpărase şi cerul era de un albastru limpede şi îngheţat. Spre uşurarea tuturor, ninsese doar puţin. Dar Koko nu părea să se simtă mai bine. Febra refuza să scadă, iar tuşea era tot nepotolită. Susannah părea slăbită şi, cu toate că Dianne încercase să îi dea lapte proaspăt cu lingura, picătură cu picătură, nu era destul. Câteodată era copleşită de senzaţia de neputinţă.

„Ţi-am adus două găleţi cu lapte”, o anunţă Morgan, intrând în casă de pe veranda din spate. „A! Şi am văzut nişte oameni venind în direcţia asta – să fi fost cam la un kilometru de noi. Nu-mi pot închipui de ce ar veni cineva aici pe frigul ăsta, dar erau. Unchiul Bram i-a văzut primul.4

Dianne se uită la ibricul cu cafea. „Avem destulă cafea fierbinte ca să-i dezgheţăm. Oare cine ar putea fi?” Se duse la lada cu lemne, dându-şi seama că ar face bine să înceapă să pregătească masa de dimineaţă dacă vor avea oaspeţi.

„Nu mi-am putut da seama. Erau încă departe. Unchiul Bram s-a hotărât să le iasă în întâmpinare şi să-i aducă aici”.

Dianne dădu din cap. „Cred că le e foarte frig”. Mai puse lemne pe foc. „Şi foame, aş zice. Pun de micul dejun şi fac destul şi pentru ei”.

Se grăbi să taie felii groase de jambon. Carnea fusese agăţată pe veranda din spate toată noaptea, aşa că era îngheţată bocnă. Însă Morgan îi ascuţise bine toate cuţitele, iar cel pe care îl folosea tăia carnea de parcă n-ar fi fost mai greu de tăiat ca pâinea. Cu carnea tăiată, luă două tigăi din

fontă de pe perete şi începu să le încălzească pe sobă. Aruncă jambonul în ele ca să înceapă să se facă, apoi se ocupă de restul mesei.

Pesmeţii erau deja făcuţi şi se aflau într-un coş acoperit pe masă. Dianne nu avusese de gând să facă sos de came, dar decise să facă datorită vizitatorilor.

„Vrei să iei ulciorul ăsta şi să-mi aduci nişte lapte?” îl întrebă pe Morgan

„Încă n-a fost smântânit”.

„Nu-i nimic”, răspunse ea, întorcând jambonul ca să nu se ardă. „Avem unt destul, iar un sos consistent se va lipi de oase. Adu-mi-l aşa cum e”.

Morgan făcu aşa cum îi ceruse şi, cât ai bate din palme, Dianne avea bucăţile de jambon puse pe platou, iar sosul fierbând în tigaie. Nici nu adăugase bine sarea şi piperul, că se şi deschise uşa din spate şi apăru unchiul Bram.

„Hmm, ce bine miroase aici”. Deschise uşa larg şi se dădu la o parte. „Ţi-am adus o surpriză, Dianne”.

„Mie?” întrebă ea, întorcându-se să vadă ce-o fi vrut să spună.

Când cele două siluete îngheţate îşi descoperiră feţele şi îşi dădură jos fularele tricotate, Dianne văzu exact la ce se referea unchiul ei.

„Faith! Malachi!” Erau cei doi foşti sclavi pe care îi cunoscuse în convoiul de căruţe. Ducându-se la buna ei prietenă, Faith, o îmbrăţişă. „Nu-mi vine să cred că eşti aici”.

„Nici mie. Ne-am rugat să te găsim”, zise Faith printre dinţii care îi clănţăneau. „Am întrebat prin toată valea”. Pielea, de obicei de culoarea frumoasă a cafelei, îi devenise palidă, aproape cenuşie.

„Veniţi să vă încălziţi lângă sobă. Noi încă n-am luat micul dejun, aşa că am făcut mai multă mâncare când am auzit că ne vin oaspeţi”. Dianne se retrase când Malachi veni lângă soţia lui. „Sunt aşa de bucuroasă să vă văd pe amândoi. **

Malachi dădu din cap. „Mulţămim mult, domniţă Dianne. **

Dianne aşteptă până când se încălziră puţin lângă foc, şi abia apoi făcu prezentările şi le luă paltoanele. Faith şi Malachi îşi aminteau de Morgan din convoi şi se lăsară pe vine ca să-l salute pe Jamie.

„Mâncaţi nişte mâncare caldă şi beţi cafea fierbinte şi aşa sigur vă veţi încălzi, ** zise Dianne, dând fuga să le pună hainele în cuierul de pe uşa de la veranda din spate. „Luaţi loc cu toţii şi eu voi aduce mâncarea. **

Malachi şi Faith erau prea obosiţi ca să se opună. Dianne îi zâmbi unchiului ei. „Cred că s-ar putea să ne primim miracolul. Faith ştie foarte multe despre boli şi toate astea. **

Chipul lui Bram se lumină. „Chiar? **

Zâmbetul lui Dianne deveni şi mai larg. „Chiar. **

Le servi repede micul dejun şi aşteptă nerăbdătoare până ce unchiul Bram binecuvântă mâncarea şi se rugă pentru binele familiei sale. Dianne avea un milion de întrebări pentru Faith şi era aşa de greu să aibă răbdare. Se întreba de unde veneau, cum se descurcaseră pe terenurile aurifere şi ce se întâmplase cu copilul pe care îl aşteptau când drumurile li se despărţiseră, acum vreo cinci ani. Dar, ştiind că sunt probabil pe jumătate morţi de foame, îşi ţinu gura.

Mâncară în linişte câteva minute, tăcerea fiind întreruptă

doar de câte o observaţie privind mâncarea gustoasă. Până la urmă, Dianne nu mai putu aştepta.

„De unde veniţi?” întrebă ea.

„Nu prea ştiu”, răspunse Faith. „O vreme am fost sus, în nord. Apoi în vest. Am fost în atâtea locuri, că nici nu-mi mai aduc aminte cum se numesc”.

„Voiaţi să căutaţi aur”, zise Morgan. „Cum a mers?”

„O, auru’ l-am găsit”, îl asigură Malachi. „Nu mult. Destul pentru noi. Da’ cum îl găseam, cum venea careva să ni-l ia. Am fost jefuiţi de vreo cinci ori”.

„Vai, nu!” exclamă Dianne cu mare compasiune. „Ce groaznic”.

„Au fost şi lucruri mai rele”, zise Faith încet.

Dianne se uită la privirea ei plină de durere şi înţelese instinctiv. „Copilul?”

„Trei copii”, recunoscu ea. „Cu doi am pierdut sarcina, iar pe unul l-am născut mort săptămâna trecută”.

„Săptămâna trecută! Vai, Faith. Ar trebui să fii în pat”. Dianne se uită la unchiul ei. „Pot sta în camera mea, nu-i aşa?”

El încuviinţă din cap. „Sigur că da”.

„Trebuie să ne câştigăm pâinea”, zise Malachi, dând farfuria la o parte. „Am venit să caut de lucru. Nu mă dau înapoi de la muncă”.

Dianne dădu din cap. „Şi nu doar atât, unchiule Bram, dar e fierar”.

Morgan zâmbi. „Şi unul bun. L-am văzut reparând multe roţi de căruţă în drumul spre vest – ca să nu mai vorbesc de potcoave de cai şi boi. Ştie ce face, asta-i sigur”.

„Ne-ar prinde bine un fierar bun”, răspunse Bram. „De mult vreau să am propria fierărie aici, la fermă. Aş fi

bucuros să încerci”.

Şi, înainte ca Dianne să se dezmeticească, totul fu rezolvat. Dar, când se întoarse spre prietena ei ca să-i zâmbească, văzu să aceasta dă semne de extenuare. „Mă duc să o pun pe Faith la culcare”, zise ea, ajutând-o să se ridice de la masă. „Voi terminaţi-vă micul dejun”.

Nu o contrazise nimeni, cu atât mai puţin Faith. O lăsă pe Dianne să o tragă după ea până în dormitor. În timp ce Dianne o ajuta să se îmbrace cu o cămaşă de noapte din flanelă călduroasă, Faith îi mulţumi.

„Credeam că vom muri înainte să te găsim. M-am rugat pentru un miracol”.

Dianne râse şi o făcu să se întindă în pat. „Şi noi ne-am rugat pentru un miracol. Mătuşa mea, Koko, a născut ieri o fetiţă, cu câteva săptămâni mai devreme. Mă tem că mătuşa ar putea avea pneumonie şi nici bebeluşul nu e prea bine. Nu înţeleg prea bine lucrurile astea ca să ştiu ce să fac”. „Poate alăpta copilul?” întrebă Faith, cu glasul frânt de emoţie. „Nu prea. Iar copilului nu-i merge prea bine”. Dianne văzu că lui Faith îi dau lacrimile. „Îmi pare rău. N-ar trebui să vorbesc despre asta, când tu tocmai ţi-ai pierdut micuţul. Îmi pare foarte rău”.

Faith clătină din cap. „Nu. Dumnezeu are un scop, chiar şi în asta. Nu fi tristă – simt eu destul de tristă pentru amândouă”. Se opri şi îşi şterse lacrimile. „Adu-mi copilul”.

„Poftim?” Dianne clătină din cap. „Trebuie să te odihneşti”.

Adu-o la mine. O pot alăpta ca doică. Am lapte destul. Aşa de mult că mă doare”. Îşi abătu privirea, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii ei cafenii. „Inima mea ştie că băieţelul meu s-a dus, dar corpul meu nu ştie. Adu-o la mine”.

Dianne întinse mâna ca să o strângă pe a lui Faith. „Tu eşti cu adevărat miracolul meu. E imposibil să ştii cât de mult m-am rugat pentru ajutor”.

Faith îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Dianne. „Ştiu”, zise ea încet, „ştiu”.

CAPITOLUL 2

Zâne Chadwick se lăsă pe vine, cu haina pe el, aşteptând ordinele de atac al liniştitului sat indian de mai jos. Cavaleria comandată de maiorul Eugene Baker descălecase şi era poziţionată pe malurile abrupte şi înzăpezite ale râului Marias, având ordin să anihileze tabăra Şefului Muntelui.

Zâne se gândi la soţia unchiului său, Koko. Ea era Picior Negru Pikuni, la fel ca indienii pe care se pregăteau să-i măcelărească. Era posibil ca fratele ei, Ia Mulţi Cai, să fie printre ei. Când datoria lui fusese să ucidă indieni Sioux şi Cheyenne ostili, Zâne putuse justifica cumva situaţia. Grupurile acelea se războiau cu convoaiele de căruţe şi refuzau să respecte instrucţiunile guvernului. Multe triburi îi vedeau pe albi ca o ameninţare imposibilă, refuzând chiar şi să încerce să trăiască în pace. Dar Picioarele Negre fuseseră prietenoşi. În general.

Sigur că trebuia rezolvată problema cu Şeful Muntelui. El şi o parte din oamenii lui se făceau vinovaţi de uciderea unui vânător de animale cu blană care devenise fermier, pe nume Malcolm Clarke. Pe Zâne nu îl deranja să îi ia prizonieri pe inamici şi să îi ducă la Fortul Ellis, dar să atace tot satul era ca şi cum ar fi omorât toţi oamenii din Virginia City pentru păcatele câtorva tâlhari la drumul mare. Însă raţiunea nu făcea parte din acest război. Baker primise ordin să-i „lovească zdravăn”, ceea ce însemna, după cum

ştiau toţi soldaţii, să nu lase pe nimeni în viaţă dacă era nevoie.

„Dacă opun cea mai mică rezistenţă”, le spusese Baker acum câteva minute, „împuşcaţi-i”.

Zâne îşi luă puşca Springfield şi încercă să nu se gândească la gloanţele mai groase de un centimetru care aveau să sfâşie carnea unor fiinţe umane vii, care aveau suflare. Desigur, probabil că el era unul dintre puţinii de faţă care îi considerau pe indieni, orice fel de indieni, fiinţe umane. De multe ori îi auzise pe oamenii lui şi pe comandanţii lui – după părerea celor mai mulţi, indienii erau fiinţe inferioare. Nu erau decât o neplăcere de care trebuiau să se descotorosească.

„Domnule, dacă veştile sunt corecte, majoritatea războinicilor simt plecaţi la vânătoare”, îl anunţă cercetaşul Joe Kipp pe comandantul Companiei F, locotenentul Gus Doane.

Zâne îşi ridică privirea din locul în care îşi ocupase poziţia împreună cu ceilalţi, în aproape un metru de zăpadă. Luna ianuarie se va termina, în sfârşit, peste o săptămână. Nu îi fusese aşa de frig în viaţa lui, dar măcar zăpada oferea o oarecare protecţie de vânt. Cineva zisese că sunt aproape patruzeci de grade sub zero, iar după faţa şi picioarele lui amorţite credea că aşa e.

„Poate că nu va trebui să mergem trăgând”, răspunse locotenentul.

Şi Zâne trăgea nădejde să fie aşa.

„Mai e ceva, domnule”, continuă Kipp. „Asta nu-i tabăra Şefului Muntelui. Din câte îmi pot da seama, e tabăra Alergătorului Iute”.

„Dar el e prietenos”, zise Doane, privind gânditor peste

valea de sub ei. Îşi ridică binoclul ca să evalueze situaţia cu ochii lui, deşi era greu să desluşească prea multe detalii în zorii zilei. „Maiorul ştie?”

„Da, domnule. A zis că cel mai probabil mă înşel, dar că oricum vom ataca”.

„Să atacăm? Chiar dacă nu-s indienii pe care-i căutăm?”

Kipp clătină din cap. „Îl ştiţi pe maior. Când e vorba să-i ucidem, toţi indienii sunt cei pe care-i căutăm”.

Lui Zâne i se făcu rău. Kipp spusese adevărul. Amândoi se uitară la Doane de parcă ar fi aşteptat să îndrepte brusc totul.

„Mă duc să vorbesc cu el”, răspunse locotenentul. „Joe, vino cu mine. Sergent Chadwick, stai de strajă. Dacă mişcă cineva, trimite-mi vorbă imediat”. Îi aruncă binoclul lui Zâne.

„Da, domnule!” răspunse Zâne, prinzând binoclul cu o mână, în timp ce cu cealaltă continuă să-şi ţină puşca. Impactul cu binoclul îi îndureră degetele îngheţate.

Se rostogoli înapoi la locul lui, ca să urmărească cu atenţie satul liniştit. Spera ca Doane să-l convingă pe Baker. Dar în adâncul lui nu se baza pe asta. Când era vorba de indieni, Baker îi lua la grămadă pe toţi, negândindu-se niciodată la triburi sau indivizi. Erau păgâni – nu meritau nicio consideraţie ori înţelegere. Odată, Zâne îl văzuse împingând un copil Crow la o parte ca şi cum n-ar fi fost decât un câine vagabond. Fusese mirat că nu-l lovise cu piciorul când trecuse pe lângă el. Atitudinea acestui om îl făcea pe Zâne să se gândească mai bine la planul de a deveni militar de carieră.

Nu trecu mult şi locotenentul reveni. Era în mod clar tulburat şi neîmpăcat cu ordinele primite. Venind la oamenii

săi, îi făcu semn lui Zâne să-i dea înapoi binoclul. Zâne i-l returnă, uitându-se la el cu sprânceana ridicată – întrebarea nerostită fiind destul de evidentă.

„A zis că nu contează. Vom pune mâna pe Şeful Muntelui după ce ne ocupăm de Alergătorul Iute”.

„Cer iertare domnului locotenent”, începu Zâne cu glas scăzut, „dar Joe a zis că sunt mai mult femei şi copii în sat. Doar n-o să facem război cu femeile şi copiii”.

Doane se uită în ochii lui. Privirea lui îndurerată era mai mult decât dorea Zâne să vadă, pentru că în ea se reflecta aspra realitate.

„Din lindini ies păduchi”, şopti Doane, fără a mai adăuga ceva.

Zâne era scârbit. Îl auzise pe Baker folosind expresia asta de nenumărate ori de când îl cunoscuse. Era modul lui de a spune: „Ucideţi copiii – altfel vor creşte şi va trebui să ne luptăm cu ei”.

Se căzni să nu vomite. Ştia că nu poate omorî un copil. Poate că fusese o greşeală să intre în armată. El considerase că e un lucru curajos şi nobil. Se considerase un făcător de pace… dar acum asta era pe cale să se schimbe. Strânse puşca şi mai tare în mâinile îngheţate şi se rugă ca Dumnezeu să facă ceva. *Se presupune că noi suntem cei civilizaţi*, *se gândi el*. *Sigur nu putem merge până la capăt cu asta*.

Când răsări soarele, primiră veste că atacul începe. În tăcerea sinistră a dimineţii îngheţate, Compania F şi celelalte înaintară pe furiş, coborând pantele alunecoase. Zâne auzea cum îi curge sângele prin urechi, îşi simţea inima bătând din ce în ce mai tare. Undeva se auzi un plâns de copilaş, apoi tăcere. Fără îndoială că mama fusese

aproape, ca să se ocupe de el. Dar în scurtă vreme mulţi copilaşi aveau să tacă, retezaţi de albii care veniseră să atace acest sat de nevinovaţi.

„*Din lindini ies păduchi*". Cuvintele îi răsunau în urechi. Se gândi la vărul său, micul Jamie, fiul lui Bram şi al lui Koko. Deşi doar un sfert din sângele lui era de indian Picioare Negre, Jamie era considerat tot indian după standardele albilor. Fără doar şi poate că maiorul Baker ar fi mai mult decât dispus să-l ucidă şi pe Jamie, la fel cum era gata să ia viaţa copiilor din tabăra Alergătorului Iute.

Micşoră pasul şi se gândi serios să plece. Să facă pur şi simplu stânga împrejur şi să urce iarăşi coasta. Să treacă pe lângă oamenii aceştia pe lângă Doane – pe lângă Baker. *Nu pot ucide femei şi copii*. *Nu pot măcelări vieţi nevinovate*.

Dar momentul trecu. Se auzi ordinul de atac şi soldaţii înaintară în masă, coborând malurile înzăpezite. Ce s-a întâmplat după aceea păru să aibă loc cu încetinitorul pentru Zâne.

În stânga lui, un bătrân veni alergând de la *tepee*, cortul său. Zâne ştia că este şeful de trib Alergătorul Iute. Îl întâlnise nu o dată în trecut. Bătrânul era evident speriat, dar zâmbi şi ridică braţele. Anunţă în limba Picioarelor Negre că el şi poporul său sunt prieteni cu albii. Apoi repetă declaraţia în engleză.

„Prieten", strigă el, fluturând o hârtie.

Zâne nu avea de gând să-l împuşte. Întinse mâna ca să ia hârtia, dar, înainte de a putea face măcar atât, unul dintre soldaţi trase în bătrân, omorându-l pe loc.

După aceea, războiul prinse viaţă. Ţipetele umpleau aerul, împreună cu focurile de armă. Pikuni ieşeau din locuinţele lor, disperaţi să scape de o moarte sigură.

Femeile alergau cu copiii lor spre malul râului Marias, iar bătrânii şi băieţii încercau să lupte cu duşmanii.

Zâne trăgea în aer în timp ce camarazii lui trăgeau în bătrâni şi femei. Feţele cafenii uluite i se întipăriră în minte în timp ce lupta continua. Se simţea amorţit, dar nu de la frig. Mintea sa refuza să accepte priveliştea oribilă dinaintea sa sau să asculte întrebarea pe care i-o punea într-una inima: *Cum pot lua parte la aşa ceva*?

Focul părea să nu se mai sfârşească, în timp ce gloanţele treceau prin oameni nevinovaţi. Unii soldaţi doborâră corturile şi le dădură foc. Zâne se găsea în faţa uşii unui cort când ieşi o tânără, cu bebeluşul în braţe. Se uită direct la Zâne, strigând în limba ei.

„Te rog, nu-mi ucide fata”. Ridică copilaşul spre el, ca şi cum i l-ar fi oferit.

El clătină din cap şi trase în aer, zicând: „Fugi de aici. Du-te la râu”.

Ea îl privi zăpăcită pentru o clipă, aşa că el repetă ordinul în limba Picioarelor Negre. Ea dădu din cap şi strânse bebeluşul la piept înainte să înceapă să fugă pentru a-şi scăpa viaţa. Zâne încercă să se consoleze cu faptul că salvase o femeie şi pe copilul ei, dar asta nu-i prea alină nefericirea de a lua parte la cel mai urât masacru pe care îl văzuse.

Se mişca, călcând peste morţi, făcând tot ce putea ca să îndrume femeile şi copiii spre râu. Baker o fi fost de părere că toţi trebuie ucişi, dar Zâne prefera să fie adus în faţa curţii marţiale decât să comită o crimă.

Lupta se opri aproape la fel de repede cum începuse. Cum câteva corturi ardeau cu vâlvătăi, ca dovadă a urii lui Baker, Zâne simţea cum căldura începe să-i dezgheţe faţa

îngheţată. Furnicăturile dureroase din obraji îl făceau foarte conştient că acesta nu era un coşmar odios, ci ceva real.

„Adunaţi-i pe cei răzleţiţi”, strigă Baker, de parcă era vorba de vite.

Zâne se duse spre râu, ştiind că alţii s-ar putea să nu fie la fel de miloşi. Femei şi copii, unii părând foarte bolnavi, erau înghesuiţi între malurile protectoare ale râului. Zâne se apropie de un grup şi începu să vorbească cu ei pe limba lor. Femeile părură surprinse, dar aproape recunoscătoare.

„Suntem bolnavi”, îi spuse o femeie. „Omul alb ne-a dat pături de bolnavi”. Trase pătura ca să arate un copil plin de vărsat de vânt. Fata nu avea mai mult de doi sau trei ani.

Zâne înghiţi greu şi cercetă zona până când dădu de comandantul lui. „Domnule locotenent!”

Omul veni la el, cu o mină care părea la fel de derutată ca mintea lui Zâne. „Ce e, sergent?”

„Au vărsat de vânt”. Zâne îi făcu semn femeii, care dezveli din nou copila. Alţi câţiva Pikuni îşi desfăcură păturile ca să arate că şi ei erau bolnavi.

Doane înjură încet. „Adună-i oricum. Eu mă duc la maior, ca să-i explic”.

Zâne le făcu semn femeilor să-şi aducă copiii şi să se întoarcă în sat. Ura faptul că erau forţaţi să se întoarcă peste trupurile celor dragi. Ura faptul că erau bolnavi şi probabil şi flămânzi. Ura faptul că ştergerea acestui popor de pe faţa pământului părea singura jertfă acceptabilă pentru satisfacerea conducătorilor armatei.

În timp ce zeci de supravieţuitori se adunau la marginea taberei, soldaţii dădură foc corturilor care mai erau în picioare. Zâne observă trupul bătrânului care venise la ei strigând cuvântul *prieten* şi fluturând bucata de hârtie.

Aplecându-se, îi închise ochii şi rosti o rugăciune şoptită. Sângele din rănile şefului de trib îi pătă palma şi manşeta uniformei.

„Ce are în mână?”

Zâne îşi ridică ochii şi îi văzu pe maiorul Baker şi pe locotenentul Doane la un pas de el. Luând hârtia dintre degetele ţepene ale bătrânului, aruncă rapid o privire pe ea şi apoi se ridică în picioare. Nu avea niciun chef să-şi salute superiorii după formalităţi, aşa că le întinse doar hârtia.

„Scrie că el şi poporul său nu trebuie consideraţi ostili”, le comunică pe un ton lipsit de expresie. „Simt prieteni cu albii şi trebuie trataţi ca atare. E de la guvernul nostru”.

Nu le aşteptă răspunsul, ci plecă cu paşi mari şi apăsaţi, furia ameninţând să-l copleşească şi să-l determine să facă ceva ce ar fi regretat.

Erau peste două sute de morţi. Două sute de suflete nevinovate, a căror singură crimă era că sunt Picioare Negre. Vederea tuturor acelor morţi şi muribunzi era greu de suportat. Zâne încercă să vadă lucrurile în perspectivă, dar nu putu. Ce perspectivă putea oferi un motiv şi o justificare pentru acest masacru?

Se uită prin tabără, întrebându-se dacă îl va găsi pe fratele lui Koko. Ştia că acesta locuia uneori cu poporul Alergătorului Iute, dar nu era nicio urmă de la Mulţi Cai. Se simţi cuprins de un soi de uşurare. Măcar nu va trebui să îi spună mătuşii Koko că luase parte la uciderea fratelui ei.

Bineînţeles că Zâne era singurul care ştia adevărul când era vorba de uciderile din ziua aceea – cel puţin cu privire la propria sa implicare. El nu omorâse pe nimeni. Refuzase să o facă, dar asta nu era o consolare prea mare. Tot luase parte la asta. Tot avea mâinile mânjite de sânge.

După două ore, maiorul Baker îi conduse pe toţi, mai puţin Compania F, în aval, în locul în care cercetaşii îl asiguraseră că vor găsi satul ostil al Şefului Muntelui. Nu voia să aibă nimic de-a face cu oamenii rămaşi în viaţă şi cu boala lor. Locotenentul Doane şi oamenii săi rămaseră ca să ducă la capăt distrugerea satului, arzând din temelii orice s-ar fi putut dovedi de folos indienilor rămaşi.

Arseră şi trupurile morţilor, lucru care nu le căzu bine membrilor tribului rămaşi în viaţă. Aceştia voiau să-şi pregătească morţii – să le ţină ceremonii chiar şi pe gerul acesta cumplit. Femeile urlau şi plângeau în nenorocirea lor, în timp ce puţinii bărbaţi în vârstă care mai rămăseseră în viaţă se zgâiau la soldaţi, nevenindu-le nici acum să creadă.

Mulţi dintre soldaţi începură jaful, despuindu-i pe morţi de orice lucruri de valoare. Zâne le ordonă oamenilor săi să înceteze. Unii ascultară, pe alţii îi prinse continuând.

„Sergent, ia-ţi oamenii şi du-te să strângi poneii indieni”, zise Doane, prinzându-l din urmă.

„Da, domnule.14 Lipsa sa de entuziasm era vizibilă.

„Sergent, aşteaptă.41 Doane îl trase la o parte. „Nici mie nu-mi place treaba asta mai mult ca ţie. N-am dorit ca indienii ăştia să fie măcelăriţi. Ăsta e de departe cel mai mare măcel al indienilor făcut vreodată de trupele americane, dar acum s-a terminat.

„S-a terminat?

Omul se uită o clipă la Zâne, apoi îi dădu drumul. „Strânge poneii.

Un moment Zâne chiar crezuse că Doane ar putea renunţa la rolul său de comandant, spunând ce are pe suflet. Dar locotenentul îşi reveni repede din acest moment

de slăbiciune şi plecă mai departe, urlând ordine către alţi subordonaţi.

„Nu s-a terminat, murmură Zâne, uitându-se de la supravieţuitorii care plângeau, îngrămădiţi unii în alţii, la focurile funerare ale morţilor „Abia a început.

În noaptea aceea, după ce încercă fără succes să adoarmă, Zâne se frământă, întrebându-se ce să facă. Putea rămâne, încercând fără prea mulţi sorţi de izbândă să schimbe situaţia, ori putea pleca. Să dezerteze părea ceva mult mai onorabil decât să continue cu un om precum maiorul Baker. În definitiv, acesta le dăduse drumul indienilor rămaşi fără mâncare şi fără îmbrăcăminte adecvată. Fără adăpost la minus patruzeci de grade, sigur vor muri până dimineaţă. Cruzimea acestui om era mai mult decât putea el pricepe şi nu conta că, după părerea unora, mintea îi fusese înceţoşată de băutură. De fapt, asta îl dezgusta şi mai tare. Dacă Baker trebuia să bea ca să uite cine este şi ce făcuse, atunci poate că trebuia să-şi reevalueze alegerile.

Şi exact asta făcea Zâne în ceea ce-l privea. Reevalua. Încă putea simţi mirosul morţii pretutindeni şi asta îl înnebunea să plece. Trăgându-şi ghetele în picioare, ignoră realitatea clipei. Da, probabil că va fi prins şi trimis în faţa curţii marţiale pentru ceea ce se pregătea să facă, dar nu conta.

„S-a întâmplat ceva? 4 mormăi unul dintre cei din cort, ridicându-se într-un cot.

Zâne simţi că i se opreşte inima în piept. Îşi calmă vocea şi încercă să vorbească cu autoritate. „Culcă-te, Carson. Mai sunt cel puţin două ore până la primul apel”.

„Ce bine”, zise acesta, apoi căscă şi se lăsă la loc pe

patul improvizat. „Noapte bună, domnule sergent.11

Zâne aşteptă câteva minute înainte să-şi strângă lucrurile. Oricare ar fi fost situaţia, nu avea să fie uşor să se furişeze pe lângă gărzi şi nici să ajungă la calul său fără a fi prins. Dacă era de gardă soldatul Mueller, Zâne ştia că îl poate mitui ca să se uite în altă parte. Omul acela nu părea să aibă nimic sfânt. Dar dacă era unul dintre soldaţii care respectau regulile, ştia că s-ar putea să trebuiască să rănească pe cineva înainte să se termine totul. Oricum ar fi stat lucrurile, el pleca din valea aceasta a umbrei morţii şi se ducea acasă.

CAPITOLUL 3

Se apropia sfârşitul lui februarie, iar Dianne şi ceilalţi intraseră într-o rutină care părea să le convină la toţi. Koko se întrema, cu toate că era încă foarte slăbită. Tuşea mai puţin, dar tot avea nevoie de multă odihnă la pat. Susannah înflorea sub grija drăgăstoasă a lui Faith, iar Faith părea să se simtă binecuvântată de faptul că copilul avea nevoie de îngrijirea ei.

Koko şi Faith o alăptaseră cu schimbul pe Susannah, astfel încât laptele lui Koko să nu sece complet, iar acum, că alăptatul devenise o rutină, Koko era în stare să preia această sarcină cu totul. Dianne văzu cum Faith se retrăsese şi devenise tăcută când trebuise să lase îngrijirea copilaşului din nou în seama mamei sale. Îi era greu să o vadă aşa pe Faith; femeia aceasta fusese aşa de plină de viaţă şi o încurajase aşa de mult pe drumul cu căruţa spre vest şi în inima ei ştia că poate nu ar fi supravieţuit călătoriei dacă nu ar fi fost ea.

Stând în faţa uşii deschise de la dormitorul pe care li-l dăduse lui Faith şi Malachi, se rugă pentru înţelepciune ca

să o ajute pe Faith în tristeţea ei. *Doamne, eu nu ştiu cum este să-mi pierd copilul, dar ştiu cum e să suferi pierderi. Poate că am trecut prin acele încercări grele pentru o vreme ca aceasta – în care să-i dau speranţă prietenei mele*.

Bătând încet în uşă, intră. „N-am de gând să te las să te ascunzi şi să fii tristă”, o informă ea. „Ştiu că suferi, dar nu te poţi distanţa de lume, sperând că durerea va trece. Nu aşa merg lucrurile”.

Faith îşi ridică privirea de unde stătea legănându-se în tăcere pe balansoar. Chipul ei nu îşi recăpătase încă culoarea frumoasă de cafea cu lapte.

„Ştiu”.

De pe faţa ei lipsea acea sclipire pe care o văzuse Dianne pe drum. Pe vremea aceea, Faith fusese entuziasmată şi plină de pasiunea născută din proaspăta eliberare din sclavie. Ea şi Malachi tocmai îşi începeau viaţa de cuplu şi nimic nu părea prea mare ori prea înspăimântător, totul putând fi privit în faţă şi rezolvat frontal.

Dianne se aşeză pe marginea patului şi se rezemă de tăblie. „Ţi-e tare greu, nu-i aşa?”

„Ce?

„Să i-o dai pe Susannah înapoi lui Koko”.

Faith îşi plecă capul şi îşi împreună mâinile. „Mă doare aproape la fel ca atunci când mi-am pierdut copiii. Nu ştiu de ce. Ştiu că Susannah e a lui Koko. Şi mă bucur, chiar mă bucur că Koko se face bine. N-am vrut altceva.41 Se opri. „Adică… poate că erau alte lucruri pe care le-am vrut mai mult”.

Dianne voia aşa de mult să spună cuvintele potrivite ca să o consoleze, dar spuse în schimb: „Povesteşte-mi despre

copii, Faith. Spune-mi totul”.

„Nu-s aşa multe de spus. Doar că viaţa aici, sus, e grea, pur şi simplu. Am pierdut primul copil la scurtă vreme după ce am plecat din Virginia City. S-a întâmplat aşa, din senin. Am avut dureri groaznice şi, până să-mi dau seama, am pierdut copilul/4 Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar refuză să o privească în ochi pe Dianne.

„Cred că a fost cumplit, şopti Dianne. „Îmi pare aşa de rău că n-am fost acolo ca să te ajut să treci prin asta. Tu m-ai ajutat cu atâta bunătate când au murit surorile mele… şi mama. Cuvintele tale au fost principalul motiv pentru care am fost în stare să înţeleg cine este Dumnezeu şi de ce căile mele erau greşite. Nu cred că aş fi ajuns să înţeleg asta aşa de repede dacă tu nu mi-ai fi dat nişte sfaturi aşa de înţelepte.

„E uşor să spui cuvinte, zise Faith, ridicându-şi în sfârşit privirea. În ochii ei se citea o durere atât de profundă şi de vie încât Dianne tresări.

„Ce s-a întâmplat după ce ai pierdut copilul?

Faith ridică din umeri. „Ne-am văzut de treburile noastre de parcă nu se întâmplase nimic. Ştiam că Malachi suferă, dar era imposibil să-i ofer vreo consolare când nu aveam nici pentru mine. După un an, am rămas din nou însărcinată. Credeam că de data asta n-o să meargă nimic anapoda. Ne stabiliserăm lângă Fortul Benton. Malachi avea de lucru destul de constant, făcând tot felul de treburi pentru unul din grajdurile cu chirie.

„Eram sigură că va fi altfel, dar n-a fost. Într-o noapte, m-am trezit şi am ştiut că iar mi se întâmplă asta. Până dimineaţa pierdusem copilul. La scurtă vreme după aceea, am plecat mai departe. Malachi auzise despre un alt loc

unde se găsise aur şi a fost cuprins din nou de febra aurului. Eu nu doream să ne mutăm, dar m-am gândit că s-ar putea să ne ajute pe amândoi dacă schimbăm peisajul, aşa că am plecat”.

Tăcu şi începu să se legene cu balansoarul. Îşi fixă privirea dincolo de Dianne, la fereastra din cealaltă parte a odăii. „Când am aflat că iar sunt însărcinată, am vrut să mor. Eram îngrozită că se va întâmpla la fel. M-am rugat şi tot m-am rugat şi am avut grijă la fiecare pas pe care l-am făcut. Nu mi-am ridicat mâinile deasupra capului şi n-am cărat nimic. Nu am mers mai repede decât ar merge o procesiune funerară – indiferent cât eram de grăbită.

„Când am depăşit perioada când îi pierdusem pe ceilalţi iar acesta continua să crească, m-am gândit că ce era mai rău a trecut”. Se uită din nou la Dianne şi clătină din cap. „Dar m-am înşelat. Copilul trebuia să se nască pe la mijlocul lui ianuarie. Mă simţeam puternică şi sănătoasă ca un bou. Ştiam că totul va fi bine”.

„Ce s-a întâmplat, Faith? De ce a murit copilul? Lui Dianne îi venea să plângă, însă se abţinu. Nu voia să mai adauge la povara lui Faith.

„Avea cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului cât se poate de strâns. A venit prea repede ca să poată fi tăiat sau dat jos înainte să-l stranguleze. Eu mă uitam la moaşă şi ţipam. Nu puteam înţelege de ce lăsase să se întâmple asta – de ce-mi lăsase copilul să moară. Am spus lucruri oribile – lucruri de care a trebuit să mă pocăiesc. închise ochii şi îşi rezemă capul de spătar. „Eram aşa de furioasă.

„Erai pierdută în tristeţea ta, zise Dianne încet. „Aşa cum eşti acum.

„Nu mai pot suporta altă durere, zise Faith, foarte

convinsă. „Nu mai pot continua cu durerea asta. Mă omoară. Nici măcar nu vreau să fiu cu Malachi.

Dianne clătină din cap şi întinse mâna ca să-i atingă genunchiul. Atunci Faith încetă să se legene, dar nu-şi deschise ochii.

„Nu-i mai pot fi soţie – nu mai pot. Nu pot risca să mai trec iar prin toate astea. Nu pot, Dianne.

„Faith, trebuie să-ţi acorzi timp. Trebuie să-L laşi pe Dumnezeu să-ţi vindece rănile. Tăcu, neştiind ce ar putea să mai spună. Îşi imagină un băieţel care arăta ca Faith şi simţi o durere acută. Cum – sau, mai mult de atât, de ce – lăsase Dumnezeu să se întâmple asta? Ar fi putut opri asta. Ştia cât de mult l-ar fi iubit Faith pe acest copil.

„Ce nume i-ai dat?”

Faith o privi şi îi zâmbi trist. „John. John Michael Montgomery. Malachi i-a făcut o mică cruce de lemn pe mormânt. N-am avut bani pentru altceva”.

„Dacă vrei, am putea comanda o piatră funerară. Aş fi fericită să o plătesc”.

Faith clătină din cap. „Nu. Ce rost are? Malachi a zis că trebuie să-l lăsăm în urmă… să uităm. Ştiu că intenţia lui e bună, dar el nu-mi înţelege durerea”.

Dianne se duse lângă ea şi se lăsă în genunchi… Faith, nimeni în afară de Dumnezeu nu ştie cât de mult suferi. Oricât aş ţine eu la tine, şi chiar dacă am suferit pierderea mamei şi a surorilor mele, nu pot şti cum e să-ţi îngropi un copil. Mă rog să nu aflu niciodată”. Trase adânc aer în piept şi continuă. „Cu toate acestea, nu-L poţi da la o parte pe Dumnezeu. El va veni înapoi iar şi iar. Nu uita că tu eşti cea pe care mi-ai arătat prima versete în Biblie despre credincioşia Lui”.

Faith îşi trase nasul şi dădu din cap. „Plângerile”.

Dianne o lovi uşurel pe mână. „Da. Plângerile lui Ieremia, capitolul trei. *Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit*, *îndurările Lui nu sunt la capăt*, *ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă*. *Şi credincioşia Ta este atât de mare*! *Domnul este partea mea de moştenire*, *zice sufletul meu*; *de aceea nădăjduiesc în El*”.

Faith continuă citatul de unde se oprise Dianne. „*Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El*, *cu sufletul care-L caută*. *Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului*. „Vorbea încet, dar tonul sugera că convingerile ei sunt la fel de puternice ca atunci când îi spusese aceste versete lui Dianne.

„Da”, şopti Dianne. „Trebuie să-L aşteptăm pe Domnul şi să nădăjduim în El. El nu te va părăsi, Faith. Nu ţi-a cerut niciodată să suporţi asta singură”.

„Mi-aş dori să nu-mi fi cerut niciodată să suport asta”.

„Şi eu”.

„Pur şi simplu nu înţeleg”, zise Faith, clătinând din cap. „L-aş fi iubit aşa de mult pe copil. I-aş fi oferit un cămin iubitor. Malachi ar fi fost un tată bun. Pur şi simplu nu înţeleg”.

Dianne zâmbi. „Vorbeşti exact aşa cum vorbesc eu de cele mai multe ori. Nu înţeleg de ce permite Dumnezeu jumătate din cele pe care le

permite. De ce u căzut Ardith în râu? De ce n-a salvat-o cineva? De ce Betsy a trebuit să fie lovită în cap de un catâr? Nu putea Dumnezeu să liniştească animalele – să-l împiedice pe catâr să lovească? Doar nu era mare lucru pentru El. Apoi a murit mama, cu numai câteva zile înainte

de a da naştere copilului, luându-mi fratele sau sora cu ea. Nu înţeleg multe din cele pe care le permite Dumnezeu”.

Faith dădu din cap şi, pentru întâia oară de când intrase Dianne în cameră, expresia ei era una de compasiune şi blândeţe în loc de tristeţe. „E greu să ai încredere când vin vremuri grele. E greu să ai speranţă când speranţa e ucisă iar şi iar pe drum”. Îi luă mâinile într-ale ei… Mă bucur că Dumnezeu ne-a adus la tine. Că te-am găsit când te-am găsit. Am fi putut muri îngheţaţi afară, dar, mai mult decât atât, ştiu că inima mea ar fi îngheţat închisă. Tu şi mica Suzy aţi împiedicat asta”.

„E greu să suferi aşa de mult”, zise Dianne, privindu-şi prietena în ochii negri. „Dar alternativa e să nu simţi absolut nimic şi asta nu e o soluţie. Cred că, în pofida tuturor lucrurilor, aş prefera să trec prin viaţă simţind totul cu toată intensitatea decât să nu simt nimic”.

Faith încuviinţă din cap. „Cred că şi eu simt la fel. Doar că… e aşa de greu”.

„Dar ai aici oameni care te iubesc – care te vor ajuta să treci prin asta. Şi mai e şi munca – asta nu lipseşte niciodată”. Zâmbi. „Aici simt mereu destule de făcut”.

Faith îi zâmbi. „Munca nu lipseşte niciodată”.

Dianne deveni serioasă. „Faith, tu eşti o soră dragă pentru mine. Sper că ştii că te iubesc ca pe o soră. Întotdeauna vei avea un cămin la mine câtă vreme vei dori”.

„Ştiu că ţii la mine. Şi eu te preţuiesc. Nu mi-aş fi imaginat niciodată să fiu prietenă cu o albă – nu mi se părea probabil ca o albă să-şi dorească o prietenă sclavă, fie ea şi educată. Dar, când ne-am întâlnit pe drum, te-am plăcut de la început. Nu erai ca alte fete albe. Nu părea să-

ţi pese de niciunul din lucrurile pentru care-şi făceau griji altele. Îmi aduc aminte că vorbeam cu Domnul şi îi spuneam că, dacă ar fi existat mai mulţi oameni ca tine, n-ar fi trebuit să luptăm într-un război între state”.

„Nu merit asemenea laude”, zise Dianne. „Nici măcar nu mi-a păsat de război, decât ca să sper că fraţii mei nu vor lua parte la el. Niciodată nu m-am gândit prea mult la sclavie, deşi acum îmi pare rău. Niciun om n-ar trebui să fie sclavul altuia. Niciun om n-are dreptul să fie proprietarul altui om, dar eu m-am făcut că nu văd, la fel ca mulţi alţii. Nu era treaba mea – cel puţin aşa credeam – aşa că am ignorat-o. Duceam o viaţă aşa de bună în Missouri; tata avea propria afacere şi oamenii din oraş erau vecini buni. Apoi a venit războiul şi toate acestea s-au schimbat. Toţi neam schimbat”.

„Dar tu te-ai schimbat în bine”.

Poate că m-am maturizat doar – am deschis ochii la realităţile lumii”.

„E o lume pe care e greu să o priveşti, asta-i sigur”, zise Faith. „Nu toţi şi-au schimbat atitudinea. Eu şi Malachi încă avem de-a face cu ura oamenilor”.

„Ei bine, aici nu va fi aşa. Viaţa de aici va fi altfel. Malachi îşi poate câştiga pâinea făcând ceea ce îi place. Oamenilor de aici nu le va păsa de culoarea pielii tale – unchiul Bram s-a asigurat de asta. Din cauza lui Koko”.

„Şi nu te deranjează că mătuşa ta e pe jumătate indiancă?”

Dianne clătină din cap. „Nu. Nu mă deranjează deloc. Koko este cea mai dragă şi mai drăguţă femeie. Dragostea ei pentru oameni e adâncă, indiferent de culoarea pielii lor. Ştiu că şi ei îi place să vă aibă aici. Unchiul Bram a plănuit

să ridice o casă mare. Mi se pare că o plănuieşte prea mult. Dar adevărul este că vrea să fie perfectă. O vrea ca să o cinstească pe Koko”.

„E important să te îngrijeşti ca familia ta să aibă ce îi trebuie. De aceea a vrut Malachi să plecăm din Virginia City atunci când aşteptam primul nostru copil. Nu voia ca copilul lui să se nască într-o baracă ce nu era mai bună decât cea în care locuise pe plantaţie”. Oftă. „Acum nu mai trebuie să-şi facă griji pentru asta”.

Ajunseseră din nou la tristeţea pierderii copiilor lui Faith şi Dianne nu ştia ce să zică. Ştia că nu putea pocni din degete ca să-i elimine mâhnirea, dar preţ de o clipă crezuse că tristeţea lui Faith se mai alinase puţin. Acum erau iarăşi cufundate în ea.

Se ridică în picioare, frământându-se ca să găsească ceva potrivit de spus. „Faith, ştiu că acum ţi-e greu, dar Dumnezeu îţi va alina durerea, însă trebuie să lupţi şi tu. Nu poţi ceda în faţa ei. Koko are încă nevoie de ajutor. Avem nevoie de tine ca să ne ajuţi cu bebeluşul şi cu Jamie. Eu am nevoie şi să mă ajuţi cu treburile casei, ca să am mai mult timp să mă ocup de animale. Acum nu avem toată echipa – iama este sezonul când unchiul Bram le dă drumul oamenilor. Iar unii sunt în nord cu vitele”. Simţi că e cam crudă sugerându-i lui Faith să mai lase jelitul ca să se facă utilă, dar cuvintele îi ieşiră din gură nestăvilite.

„Am nevoie de tine, Faith. Nu pot face asta singură. Koko muncea cât zece femei, darea fiind bolnavă, am rămas cu treburile în urmă”.

Faith trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare. „Nu trebuie să faci asta singură”, şopti ea.

Dianne o privi în ochi şi zâmbi. „Şi nici tu. Nu dacă sunt şi

eu prin preajmă. Nu dacă îţi aduci aminte că Dumnezeu nu te va părăsi niciodată”.

CAPITOLUL 4

Luna martie dădu buzna cu zile reci şi vântoase care îi aminteau lui Dianne de luna ianuarie. Dar după vreo săptămână, vremea se mai îmblânzi şi aerul se încălzi, făgăduind sosirea primăverii. În ultima săptămână a lunii, zăpada era topită şi iarba începea să înverzească. În general, Dianne refuza să se lase prea entuziasmată de aceste dezgheţuri timpurii. În Missouri fermierii deja făceau semănături şi se bucurau de florile de primăvară şi de pomii înverziţi, dar aici, în Montana, mai ales în munţi, vremea era complet imprevizibilă. Văzuse zăpadă chiar şi în iulie. Sigur că nu ţinuse, dar totuşi ninsese.

Martie mai însemna şi că în curând Cole se va întoarce acasă. Dianne nu îşi permisese să se gândească prea des la dorul pe care îl simţea. Sosirea lui Faith şi bebeluşul îi ţineau mintea ocupată, dar în zile ca aceasta nu se putea abţine să nu se gândească la o nuntă frumoasă în timpul verii şi la Cole alături de ea pentru tot restul vieţii.

Ducându-l pe Pepper, calul alb cu cenuşiu pe care îl dresase de când era mânz, sus pe creastă, simţi euforia unui pământ pe cale să renască. Şi ea avea aceeaşi senzaţie. Iernile erau lungi şi grele, dar în fiecare primăvară avea loc o slobozire frenetică. Parcă întreaga creaţie din valea râului Madison îşi recunoştea dintr-odată potenţialul şi ştia că trebuie să acţioneze repede, ori va pierde ocazia.

Foindu-se în şa, îşi imagină cum va fi ferma peste o lună. Până atunci va fi aproape mai. Cole îi scrisese, zicând că va fi înapoi la fermă până în iulie. Inima îi bătuse mai repede la acest gând, iar Dianne îşi lăsase mintea să cutreiere o

vreme. Se întreba cum va arăta el – cum se schimbase. Ştia că ea se schimbase – spera că în bine. Îşi pierduse în mare parte formele durdulii ale tinereţii şi, la douăzeci şi doi de ani, purta semnele muncii grele într-o siluetă mai zveltă şi mai musculoasă. Faith îi spusese că se transformase într-o femeie frumoasă, dar pentru ea era importantă numai părerea lui Cole, el să o considere astfel.

„Îmi e aşa de dor de el, Doamne. Anumite zile sunt mai grele decât altele”, zise ea, privind în sus. „Când mă gândesc la tot timpul care a trecut, îmi fac griji că el nu va simţi la fel. Că se va răzgândi şi va rămâne în Kansas”. Zâmbi şi adăugă: „Apoi îmi fac griji că va veni schimbat, că nu-şi va fi rezolvat neînţelegerile şi că a renunţat la Tine, Doamne. Asta mă face să mă îngrijorez că mă voi răzgândi eu”.

Clătinând din cap, îl îndemnă pe Pepper să coboare pe cărarea ce ducea spre casă. „Ce femeie prostuţă sunt, Tată. Nu vreau să mă agit şi să mă frământ. Cred că de aceea am încercat să nici nu mă gândesc la asta. Dar e aşa de greu”.

Nu se grăbi să ajungă acasă. Avea multe de chibzuit, iar un punct important de pe listă era dorinţa fierbinte de a avea materiale pentru o rochie de mireasă. Chiar ieri venise Faith cu ideea de a face planuri pentru marele eveniment, iar până atunci Dianne încercase să nici nu se gândească măcar la nuntă, de teamă că s-ar putea să nu se adeverească.

Nu ştia când devenise atât de cinică în privinţa visării cu ochii deschişi, însă se temuse să se gândească prea mult la nunta ei. La frontieră era greu să faci planuri. Nu ştiai niciodată ce problemă sau ce complicaţii puteau apărea. Fusese dezamăgită de atâtea ori când pusese la cale şi

plănuise un anumit eveniment şi nu ieşise nimic, ba din cauza vremii, ba a animalelor bolnave, ba a indienilor războinici sau a altor piedici. Unchiul Bram zisese că în ţara asta e mai bine să o iei pas cu pas. E în regulă să-ţi faci planuri, dar nu-ţi poţi permite să te laşi prins în ele. Acum şi ea avea aceeaşi gândire referitor la pregătirile de nuntă. Faith o întrebase de câteva ori despre aranjamentele pe care le făcuse şi Dianne trebuise să recunoască că nu-şi făcuse niciun plan.

Ca să spunem adevărul, Faith fusese cea care o determinase să se gândească la o rochie de mireasă. Dianne îşi imagina ceva simplu, dar drăguţ. Nu voia să se mărite în hainele ei vechi de zi cu zi. Koko şi Faith îi făgăduiseră să o ajute să deseneze şi să-şi facă o rochie de cum simţea că e momentul potrivit.

„Păi, poate că asta e ziua”, se gândi ea, închipuindu-şi metri de material moale căzând graţios în jurul siluetei ei zvelte. „Poate că lucrul la rochie îmi va ocupa gândurile o vreme – măcar vreo două luni. Şi după aceea, poate că el va veni acasă. Poate că Cole va fi în sfârşit aici şi aşteptarea mea va lua sfârşit”.

„Koko, cred că copila asta va semăna cu tine”, zise Dianne, luând-o în braţe pe Susannah. Copila căscă şi se uită la ea, de parcă îi cântărea vorbele.

„Aşa cred şi eu”, fu de acord Faith. „A crescut mult”.

Koko le zâmbi şi îşi reîndreptă atenţia către pielea la care lucra. „N-ar fi reuşit niciodată fără voi două. N-am avut ocazia să vă mulţumesc aşa cum se cuvine.11

„Nu e nevoie, îi zise Dianne, punând-o iar pe Susannah jos lângă mama ei. „Pentru asta e familia.11

„Şi prietenii, 11 adăugă Faith.

„Faith are dreptate. Aşa. Ne-a spus Iisus să fim. Să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Aşa înghesuiţi cum trăim noi aici, îi zise Dianne, zâmbind, „nici că putem fi mai aproape.11

Koko râse, la fel ca Faith. „Bram zice că va începe să construiască cabana pentru Faith şi Malachi de cum aduce vitele înapoi. Nu va dura mult, 11 anunţă Koko. O cabană nouă cu două camere era darul lui Bram pentru familia Montgomery pentru tot ce făcuseră. Jumătate din construcţie trebuia să le fie locuinţă, iar cealaltă jumătate avea să fie noul atelier de fierărie.

Dianne termină curăţenia în zona bucătăriei. „Ştiu. Mi-a pomenit de un transport de materiale de construcţie care vin din Virginia City. Are de gând să înceapă şi casa cea nouă în vara asta. Mi-a zis că, dacă totul merge bine, structura principală va fi gata până la toamnă. Vrea chiar şi să facă gata câteva camere, ca să ne putem muta înainte de prima zăpadă. Nu-i minunat? 11

„Mi-aş dori să nu-şi facă griji pentru asemenea lucruri. Vrea o casă mare şi frumoasă pentru noi toţi şi sunt foarte de acord cu asta. Dar vrea aşa de multe lucruri drăguţe de care pur şi simplu nu avem nevoie. O grămadă de ferestre şi lămpi speciale încastrate în perete. I-am zis că nu trebuie să se agite pentru asemenea lucruri, dar nu vrea să mă asculte.11

Dianne îi zâmbii mătuşii. „Vrea să fii fericită. Asta-i tot.11

„Dar mă cunoaşte destul de bine ca să ştie că sunt fericită. Asta e tot ce mi-aş fi putut dori de la viaţă. N-am nevoie de lămpi încastrate în perete.11

Dianne râse. „Simt sigură că într-o bună zi vom ajunge toţi să apreciem eforturile unchiului Bram şi să ne întrebăm

cum ne-am putea descurca fără ele.11

Koko lăsă acul jos şi luă o mină foarte serioasă. „Nu m-aş putea descurca fără el”.

Dianne văzu panica pe chipul ei. „N-o să trebuiască să te descurci fără el, Koko. N-am vrut să te necăjesc... era doar o figură de stil”.

„Nu înţelegi”, zise Koko încetişor. „Am avut un vis. E mereu la fel. Mereu e întuneric şi înspăimântător şi Bram e rănit”. Se cutremură.

Dianne o strânse de umăr cu delicateţe. „Nu-i decât un vis urât. Şi eu mai am asemenea visuri despre Cole, dar refuz să le dau crezare. Amândoi sunt în mâinile lui Dumnezeu şi noi nu trebuie să ne îngrijorăm”.

Koko dădu să zică ceva, dar zgomotul copitelor unui cal care se apropie le făcu să tacă pe toate trei. Dianne se duse la uşă şi se uită afară. Spre surprinderea ei, călăreţul nu era nimeni altul decât fratele ei, Zâne.

„Ce caută Zâne aici?” întrebă ea. „Credeam că armata e plecată într-o mare campanie spre est. N-a zis Morgan ceva în sensul acesta?”

„Ba da”, răspunse Faith, „dar poate că s-au întors mai devreme”.

Dianne ieşi pe verandă, în timp ce fratele ei descălecă. Koko se duse să se ocupe de Susannah, care începuse să plângă.

„Ce privelişte”, îi spuse Dianne în semn de salut. „Parcă ai fi pe drum de o veşnicie”.

Zâne se uită la ea şi se încruntă. „Bună, Dianne. Am venit să vorbesc cu unchiul Bram. E aici?”

Entuziasmul lui Dianne păli. Tonul fratelui ei dădea de înţeles că ceva nu e în regulă. „Eşti bine?”

„Trebuie să vorbesc cu Bram”.

„E în grajdul cailor. Ce-ar fi să te duci să vorbeşti cu el, iar eu îţi pregătesc ceva de mâncare. Ţi-e foame, nu-i aşa?”

Zâne păru să ezite, apoi dădu din cap. „Simt mort de foame”.

Dianne zâmbi. „Atunci du-te şi vorbeşte cu el şi după aceea spală-te şi vino să mănânci”. Voia să mai spună ceva, dar Zâne îi dădu de înţeles că n-are chef de vorbă. În timp ce el luă calul şi pomi spre grajd, ea nu putut decât să se întrebe ce s-o fi întâmplat. Poate că indienii atacau în apropiere. Poate că vreun dezastru oribil lovise oraşul Bozeman.

Rămase afară, uitându-se după fratele său. Se petrecea ceva ciudat. Era neîngrijit şi nu aşa cum trebuia să arate un soldat. Cu toate că niciodată nu fusese prea apropiată de gemeni şi nu prea le înţelegea modul de gândire, era limpede că Zâne e tulburat. Poate că viaţa în armată era mai grea decât se aştepta el sau poate că avusese vreun scandal cu comandantul lui.

„Nu e îmbrăcat în uniformă! „exclamă ea când îşi dădu seama de acest lucru. Oare îşi dăduse demisia din armată? Se întâmplase ceva şi ea avea de gând să afle ce anume.

Mergând după el, intră pe uşa laterală a grajdului.

„Nu credeam că te vom revedea prea curând/4 zise Bram în semn de salut.

Dianne trecu pe lângă boxa din colţ şi ascultă o clipă. Nu i se părea că se cuvine să tragă cu urechea, dar ceva îi spunea să stea pe loc – să aştepte.

„Am dezertat, zise Zâne fără să mai adauge ceva.

Dianne îşi duse mâna la gură ca să nu icnească. A dezertat? De ce să fi făcut aşa ceva? Oare oamenii nu erau

împuşcaţi pentru aşa ceva? Zâne era un om de onoare şi, de când venise în vest, nu voise altceva decât să intre în armată. De ce să dezerteze?

„Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat? zise Bram încet.

„E aşa de cumplit – cel mai rău lucru pe care l-am văzut sau la care am luat parte vreodată, începu Zâne. „Eram pe râul Marias şi urmăream un grup de Picioare Negre care uciseseră nişte albi de acolo. Maiorul nostru era hotărât să-i prindem şi să-i omorâm. Nu voia să-i aducă înapoi ca să fie judecaţi sau să audă ce au ei de spus. Şi asta era destul de supărător pentru mine, dar când am ajuns la un alt grup de Pikuni şi maiorul Baker a insistat să atacăm oricum… atunci… Rămase fără cuvinte.

Dianne simţi o tristeţe adâncă pentru fratele ei. Părea că are inima frântă. Ştia că el n-ar fi tolerat niciodată ca nişte vieţi nevinovate să fie nimicite. Nu era de mirare că dezertase.

„Era satul Alergătorului Iute, continuă Zâne. „Mă temeam că la Mulţi (ai va fi acolo, dar cei mai mulţi războinici erau la vânătoare.

„Au venit să ne viziteze chiar înainte de naşterea copilului, în ianuarie, îi spuse Bram. „Se îndreptau spre sud, căci bivolii simt puţini în zona noastră.

„Cei mai mulţi din satul Alergătorului Iute erau bătrâni, femei şi copii. Nu doar atât, dar aveau şi pojar. Lui Baker tot nu i-a păsat. A asmuţit «oldaţii să ucidă şi să jefuiască. Nu s-a mulţumit doar cu măcelărirea unor vieţi nevinovate, ci a distrus tot ce aveau, apoi a lăsat peste o sută de oameni afară, în zăpadă, la o temperatură de minus patruzeci de grade. I Îmi nici măcar nu erau îmbrăcaţi cum trebuie – nu prea vedeai haine de bivol care să le ţină de cald.

„Îmi pare rău, Zâne. Ştiu că ţi-a fost greu”.

„Nu-i doar asta”.

Dianne simţi exasperarea din glasul fratelui său. Ar fi vrut să se ducă la el şi să-l consoleze, dar rămase ţintuită pe loc, disperată să audă totul.

Se auzi ceva lovindu-se de perete şi asta o făcu pe Dianne să sară pe loc.

„Îmi pare rău”, îşi ceru scuze Zâne, „doar că şi simpla amintire mă înfurie.4*

„Nu-i nimic, fiule. Aici eşti în mijlocul familiei şi prietenilor. Nu trebuie să te grăbeşti, şi spune-mi numai ce trebuie să-mi spui. **

„Ce-mi trebuie nu pot găsi. Am nevoie de iertare pentru ce am făcut şi pentru ce n-am făcut. **

„Adică? **

„N-am încercat să-i opresc”, zise Zâne, cu glasul frânt. „Ştiam că nu e bine. Am refuzat să împuşc pe cineva. Am îndrumat femeile şi copiii spre râu, ca să-şi scape viaţa, dar n-am încercat să opresc atacul. **

„Ce-ai fi putut face tu? Nu erai tu comandantul. **

„Poate că nu, dar aş fi putut protesta contra acestui atac. L-aş fi putut înfrunta pe maior. **

„Şi te-ar fi ascultat? ** îl întrebă Bram.

„Nu... probabil că nu. Omul trăsese zdravăn la măsea. Câţiva oameni au zis că a băut înaintea atacului. **

„Cu un beţiv nu-i uşor de discutat. Mai ales cu unul care nu are nicio noţiune de dreptate. **

„Nu ştiu ce să fac, unchiule. Am plecat din noaptea aia. Asta a fost acum mai bine de două luni. Mă roade conştiinţa. Simt că ar trebui să mă întorc la fort şi să-mi primesc pedeapsa pentru dezertare, dar în acelaşi timp nu

vreau să mă duc”.

„Te-ai rugat pentru asta? **

„Da, domnule. De aceea mă simt constrâns să mă întorc. Mi-am dat cuvântul armatei şi ştiu că e corect să mă predau. **

Dianne îşi muşcă buza şi îi dădură lacrimile. Fratele ei părea distrus. Era recunoscătoare că venise la unchiul pentru a-i cere sfatul.

„Le văd feţele într-una”, zise Zâne, reîncepând să-şi amintească. „Văd femeile apărându-şi copiii şi gloanţele care le sfâşie carnea de parcă n-ar fi făcute decât din plasă de păianjen. Îi aud pe copii plângând şi pe femei ţipând. Simt că înnebunesc. ** începu să plângă în hohote.

Dianne ar fi vrut să o ia la fugă. Plânsul fratelui ei îi sfâşia inima. Cum putea cineva să fie aşa de crud încât să facă război cu copiii – cu nişte copii fără apărare?

„Fiule, asemenea lucruri fac parte din viaţa oamenilor de la începutul timpurilor. Omul e păcătos şi egoist. Motivele lui nu sunt întotdeauna curate. Cu toate acestea, n-ai fi putut opri ce s-a întâmplat. Ai făcut tot ce ai putut”.

„Nu simt că am făcut tot ce am putut. Ştiu că Dumnezeu e dezamăgit de mine. Oare mă poate ierta, unchiule? Poate Dumnezeu să mă ierte pentru că am luat parte la un lucru aşa de oribil şi apoi am fugit?”

„Sigur că poate, dar asta nu înseamnă că amintirile vor dispărea. Nu din întâmplare ai fost acolo. Eu nu cred că lucrurile au loc din întâmplare. Ai fost martor la această atrocitate cu un scop. Nu ştiu care ar putea fi acest scop, dar e important să înveţi din asta”.

Dianne îl auzi pe Zâne trăgându-şi nasul şi se hotărî să plece în timp ce cei doi bărbaţi se gândeau ce e de făcut. În

drum spre casă, se rugă ca Dumnezeu să-i aline durerea lui Zâne şi să-i dea pace.

Faith nu o întrebă nimic când intră în bucătărie. Pentru asta Dianne îi fu recunoscătoare. Se puse imediat pe treabă, punând la loc borcanele pentru conserve de care se ocupase mai devreme. Când Zâne şi Bram intrară în casă, aproape o jumătate de ceas mai târziu, niciunul nu părea necăjit sau indispus. De fapt, Bram râdea pe înfundate de caraghioslâcurile lui Jamie, spunându-i lui Zâne că într-o bună zi fiul lui va fi un călăreţ de mâna întâi.

Dianne o ajută pe Faith să-i servească masa lui Zâne, apoi se aşeză alături de fratele ei. „Ce ai mai… ăăă… făcut… adică… unde ai… fost? A trecut multă vreme de când… nu te-am văzut”, începu ea, cu ezitare.

„Ştiu. Mi se pare că ferma s-a schimbat destul de mult. Ce mai faci?” o întrebă Zâne, apoi îşi îndreptă atenţia spre mâncare.

„Eu sunt bine. Tu?” îl întrebă ea cu nonşalanţă.

Zâne ridică din umeri. „Cred că mi-ar fi putut merge mai bine”.

„De ce spui asta?” întrebă ea, sperând că el îi va spune prin ce a trecut.

El clătină din cap. „Nu e important. Cred că abia aştepţi ca Cole să se întoarcă. Unchiul mi-a zis că trebuie să sosească în curând”.

Dianne ştiu că prilejul de a afla adevărul de la el trecuse. „Sunt nerăbdătoare să îl văd. Ar trebui să vină curând – cam în trei luni, aşa cred”.

„Vă veţi căsători imediat?”

„Aşa avem de gând”, răspunse ea.

„Dacă aşteaptă până la toamnă, s-ar putea să avem casa

cea nouă gata”, afirmă Bram, în timp ce aducea o ceaşcă de cafea la masă şi se alătură conversaţiei. „Cred că vom avea un salon destul de mare încât să faci nunta acolo dacă vrei”.

„N-aş vrea să aştept aşa de mult”, zise Dianne. „Deja a trecut destul de mult timp”.

„A fost onorabil din partea lui să stea ca să-şi ajute tatăl”, spuse Bram după ce sorbi lung din cafea. „Ai un bărbat bun, Dianne. Nu-i nevoie să grăbeşti lucrurile. El îşi va ţine cuvântul şi va face ce trebuie să facă, iar asta îl va face un om mai bun”.

Dianne îşi ridică ochii şi încuviinţă din cap, dar când întâlni privirea unchiului ei îngheţă. El o fixa cu privirea, ştiutor, dar fără să zică nimic. Ştia. Ştia că ea auzise conversaţia din grajd. Nu ştia de unde ştie, dar ştia. Cu toate acestea, era ceva în ochii lui care arăta clar că ea nu trebuie să spună nimic.

Ea dădu abia perceptibil din cap – doar cât să-i arate că înţelege.

Bram zâmbi. „Păi, poate că Zâne va putea pleca în permisie la toamnă, ca să vină să celebreze festivităţile. Vara nu e cel mai bun anotimp ca să primeşti permisie.14

Dianne încuviinţă din cap. „Poate că vom aştepta până la toamnă. Dacă asta te ajută, Zane”.

El ridică iar din umeri. „Nu prea ştiu ce m-ar ajuta pe mine.

Koko veni din dormitor cu Susannah bine legată pe o scândură pentru bebeluşi. Copilul părea să se simtă bine înfăşurat aşa de sigur. „Bine ai revenit, Zâne. Mă bucur să te văd, zise Koko, venind la el. „N-ai făcut cunoştinţă cu noua ta verişoară. Ea e Susannah. Am numit-o după mama

ta.

El îşi ridică ochii spre Koko şi păli. Dianne nu pricepu imediat care era problema, dar când se uită mai bine la mătuşa ei înţelese. Femeia era îmbrăcată cu straie autohtone, purtând o rochie lungă din piele de căprioară şi având părul legat în două cozi. Pe lângă asta, mica Susannah arăta exact ca un bebeluş Pikuni aşa cum era legată pe scândură. Dianne simţi că leşină.

Zâne înghiţi din greu şi se uită în altă parte. „E drăguţă, zise el, părând că nu are aer. Se uită la Bram şi se ridică în picioare. „Trebuie să pornesc la drum. îi aruncă o privire lui Dianne, care se ridicase şi ea.

„Zâne, te simţi bine?”

El se uită în ochii ei şi dădu din cap. „Mă simt bine. Trebuie să mă întorc la fort”.

În seara aceea, Dianne stătea lângă gardul ţarcului. Soarele apusese şi ultimele raze de lumină se topeau la apus. Grija pentru Zâne îi chinuia gândurile.

„M-am gândit eu că te voi găsi aici”, zise Bram, venind spre ea.

La auzul glasului său, Dianne se întoarse. Nici măcar nu se obosi să încerce să ascundă că ştie. Avea nevoie disperată să vorbească cu cineva. „De ce, unchiule? De ce trebuia să aibă loc acel atac? De ce a trebuit să ia parte Zâne la el?”

Bram o cuprinse cu braţul de umeri şi o trase lângă el.

„*De* ce-urile sunt cele care ne produc istericale. N-am răspunsuri pentru tine, draga mea. Oamenii sunt oameni şi, dacă vor să se războiască, se războiesc. Uneori războiul pare drept şi onorabil, dar de cele de mai multe ori se reduce doar la faptul că una din părţi vrea ce are cealaltă.

În cazul războaielor cu indienii… albii vor pământul. Coloniştii n-au astâmpăr, vor să înainteze spre vest. Am auzit vorbindu-se despre convoaie de căruţe care se întind pe kilometri întregi – chiar tu ai spus că convoiul vostru avea sute de căruţe.11

„Da, aşa e. Iar când îl priveai cum înaintează în câmp deschis era o privelişte pe cinste, 11 îşi aminti ea.

„Imaginează-ţi că eşti Sioux sau Picior Negru şi vezi aşa ceva. Îţi vezi modul de viaţă brusc invadat. Şi eu sunt la fel de vinovat că am făcut asta. La fel ca cei mai mulţi, am văzut ce voiam şi am luat – indiferent de preţul pe care îl plăteau alţii.11 Deveni gânditor. „Vremurile se schimbă şi vin vremuri rele. Probabil mai multe războaie, mai multă moarte. Triburile nu vor renunţa pur şi simplu la pământ, iar eu nu le pot învinovăţi. Uită-te în jur – e un loc frumos, plin de viaţă şi de tot ce are nevoie omul ca să trăiască. De ce să renunţi la aşa ceva fără să lupţi? 11

„Cred că nici eu n-aş face-o, îi zise ea, dându-şi seama ce mult iubeşte neest pământ. „O să fie bine cu Zâne? 11

„A văzut lucruri rele, Dianne. N-o să fie uşor şi nu vă voi minţi nici pe line şi nici pe el zicând că va fi. Dar toţi trebuie să trăim cu lucruri relecu lucruri urâte. Viaţa nu este întotdeauna frumuseţea pe care o vezi aici… aşa cum bine ştii”.

„Am vrut să-l ajut”.

Bram clătină din cap. „N-ai cum. Trebuie să ia aceste decizii singur. A luat o decizie bună. Se duce înapoi ca să dea piept cu superiorii săi. Orice s-ar întâmpla, conştiinţa lui va fi curată.14

„Crezi că va părăsi armata?

Porniră înapoi spre casă. „N-am de unde să ştiu. Mă cam

îndoiesc. El ştie că, oricât ar fi de rele lucrurile, armata are nevoie de oameni buni care să-i contrabalanseze pe cei care conduc asemenea masacre. Într-o bună zi, s-ar putea ca el să fie cel pe umerii căruia să cadă conducerea unui asemenea atac. Poate că îşi va spune punctul de vedere şi poate că va fi evitat un alt act distructiv. Cine ştie? Poate că se va implica în politica ţării şi va face să fie schimbate legile, astfel încât Koko şi copiii să nu trebuiască să trăiască cu frica în sân că vor fi strânşi ca vitele şi duşi în rezervaţii.

„Sper că nu va păţi nimic. Sper că ştie cât de mult îl iubim.

Bram o îmbrăţişă. „Ştie. De aceea a venit aici.

CAPITOLUL 5

Cole Selby se uită la soarele amiezii şi îşi şterse fruntea. Aceasta era ultima lui zi în Topeka. Mâine i se va alătura din nou lui Daniel Keefer şi se va duce acasă în Montana. Parcă trecuse o veşnicie de când nu mai fusese sub cerul întins al acelui teritoriu. Îi plăcea aerul uscat de la munte şi mireasma ameţitoare de pin. Şi tânjea să ajungă în braţele lui Dianne Chadwick.

Se gândea foarte mult la ea. Mai ales în zilele când lucra pe câmp, ca acum. Lucrul pământului îi oferea timp din belşug ca să se gândească la viaţa lui şi la amintirea femeii pe care o iubea. Datorită iubirii ei era el aici. Aici în Kansas, la ferma părinţilor săi.

Dragostea şi credincioşia ei îl ajutaseră să-şi îndrepte inima. Se împăcase cu Dumnezeu şi în ultimul an crescuse în înţelegerea iubirii şi călăuzirii Lui.

Se uită peste câmpul proaspăt semănat, spre ferma pe care ai lui o numeau acum casa lor. Erau la doar câţiva kilometri de Topeka, unde surorile lui trăiau cu bărbaţii şi

familiile lor. Toţi erau fericiţi la casa lor. Toţi, în afară de el.

Va veni şi asta în curând, îşi spuse. Dar până când nu era iar în Montana – la ferma Vandyke – cu Dianne, ştia că nu va fi complet împăcat.

„Mama e aproape gata cu prânzul!” îi strigă tatăl său, venind pe pământul negru de luncă.

„Câmpul e gata. Ar trebui să ai o recoltă bună de porumb dacă nu vor fi furtuni urâte anul ăsta”.

„Şi dacă vin ploile şi dacă soarele nu-i prea fierbinte şi dacă dăunătorii stau deoparte”, zise Hallam, râzând în barbă. „Mulţi de *dacă* în agricultură”.

„Mda, fu Cole de acord, „dar ai făcut treabă bună cu ea. Ai înfruntat natura şi cred că câştigi lupta”. Îşi şterse din nou fruntea, apoi îşi puse batista înapoi în buzunar.

Cei doi bărbaţi merseră spre casă în tăcere, dar Cole ştia în inima lui că trebuie să vorbească. Plecarea fiind atât de aproape, voia să se asigure şi pe sine şi să-l asigure şi pe tatăl său că totul e bine şi e iertat. Ştia că tata îi înţelegea venirea – ştia că rămânând şi ajutându-l să pună ferma pe picioare îi arăta aprobarea şi dragostea sa. Dar mai ştia şi că trebuie să spună asta în cuvinte.

„Înainte să intrăm”, începu el când ajunseră la pompa de apă, „aş vrea să-ţi spun ceva”.

Hallam se opri şi dădu din cap. „M-am gândit că s-ar putea să vrei asta”.

Cole pompă apa rece din fântână şi se spălă în timp ce se gândea ce să spună. Multe nopţi stătuse întins în pat repetând un soi de discurs pe care îl pregătise pentru tatăl său.

Întorcându-se spre tata, inspiră adânc. „Am venit aici ca să fac pace cu dumneata – ştii asta”.

„Da”, recunoscu Hallam. „Ai spus asta când ai venit aici. N-am vrut să cer mai mult”.

„Poate că ar fi trebuit”, zise Cole cu o părere de zâmbet. „Noi, bărbaţii din familia Selby, nu suntem prea pricepuţi să ne comunicăm problemele.

„Asta aşa e”, fu de acorda tata.

„Ei bine, mi s-au întâmplat aşa de multe… ca să mă schimbe. Ştii şi dumneata că Dumnezeu a reuşit să mă aducă la El. Asta a schimbat multe. Multă vreme am fost foarte mânios pe El. Credeam că probabil mă urăşte – altfel de ce să-mi dea atâta supărare? Nu voiam să fiu apropiat de un Dumnezeu care permite ca oameni nevinovaţi să plătească preţul care se cuvine de drept celor vinovaţi.

Plecă de lângă pompă şi se aşeză pe o băncuţă nu departe. Hallam se duse după fiul său şi se rezemă de un stejar care îi ferea cu umbra lui de zăpuşeala zilei.

Amintiri pline de durere începură să inunde mintea lui Cole. „Când ne-am dus cu membrii comitetului vigilenţei în ziua aceea de demult, n-am avut nicio dorinţă să fiu şi eu unul care ia legea în mâinile lui. Eram de acord că acei tâlhari şi ucigaşi trebuie opriţi, dar simţeam că trebuie să existe o cale mai bună… Cu toate acestea, am venit pentru că ştiam că aştepţi asta de la mine – că ai fi făcut de ruşine dacă nu vin.

„N-ar fi trebuit niciodată să mă alătur lor”, recunoscu Hallam, „dar voiam foarte mult să văd că se face dreptate. Mulţi oameni sufereau din cauza lor”. Făcu o pauză şi lovi pământul cu piciorul. „Mai voiam şi respectul oamenilor din oraş. M-am gândit că, dacă iau parte la curăţarea locului de o asemenea calamitate ca acei tâlhari la drumul mare, atunci voi fi şi eu în sfârşit un om pe care oamenii să-l

privească cu admiraţie pe care mama ta să-l privească cu admiraţie”.

Cole simţise mereu că acesta era motivul acţiunilor tatălui său. Luat în zeflemea de cei mai mulţi, Hallam Selby nu se adaptase niciodată, indiferent unde se mutau. Ştia să facă multe lucruri, dar nu era cu adevărat bun la nimic. Încercase să crească vite, să ţină o prăvălie, să lucreze ca poliţist şi să sape morminte, dar nimic nu i se potrivise. Apoi s-au dus în Montana în căutare de aur, dar şi asta se dovedise a fi un eşec.

„Când ne-am dus să ne ocupăm de tatăl lui Carrie”, zise Cole, îngăduindu-şi să rostească numele femeii pe care o iubise cândva, „ştiam că vor apărea necazuri. Am aranjat ca Carrie să primească un bilet de la o prietenă de-a ei din Virginia City. Am calculat că, dacă se duce în oraş să-şi vadă prietena, va fi plecată până ne ocupăm noi de tatăl ei. Voiam s-o protejez – o iubeam şi nu voiam ca ceva s-o îndurereze”.

„Avea să fie îndurerată oricum”, zise Hallam, gânditor. „Noi aveam de gând să-l spânzurăm pe tatăl ei şi asta am făcut. Nu aveam de gând s-o omorâm pe ea, dar ea ar fi purtat mereu durerea acelui moment”.

Cole încuviinţă din cap. „Eu m-am gândit că aş putea totuşi îndrepta lucrurile însurându-mă cu ea şi îndepărtând-o de tristeţe”.

„Îmi pare rău, fiule. Îmi pare rău că glonţul meu a ucis-o”.

Cole îşi amintea scena ca şi cum ar fi fost ieri. Frumoasa lui Carrie se întorsese prea repede şi, disperată să-şi salveze tatăl, se aruncase în mijlocul membrilor comitetului vigilenţei, fiind împuşcată. Cole ştia că iuta nu o omorâse intenţionat, dar asta nu conta. Tot fusese devastat. Chiar şi

acum îşi putea aduce aminte cum o ţinuse în braţe şi simţise cum iese viaţa din ea.

„Ştiu că ai da timpul înapoi dacă ai putea”, zise Cole încet. „Mi-a trebuit multă vreme ca să ajung să spun asta. De fapt, mai mult de şase uni”. Se uită la tata şi clătină din cap. „Îmi pare rău, tată. Eram aşa de mânios şi nimic nu avea sens”.

„Ştiu, băiete. Am ştiut şi atunci. N-a trecut zi în care să nu trăiesc cu – imintirea celor întâmplate. Mi-aş da viaţa ca să desfac ce s-a făcut”.

Cole dădu din cap. „Ştiu că aşa ai face. Dianne m-a ajutat să văd asta. Cred că n-aş fi cunoscut-o niciodată dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa. N-am crezut că voi mai iubi vreodată, dar Dianne e o femeie foarte deosebită”.

„Din ce spui, pare a fi şi o femeie bună”.

„Este. Cea mai bună. N-am cunoscut femeie mai hotărâtă”.

„În afară de mama ta”.

Cole zâmbi. „Da, presupun că hotărârea lui Dianne îmi aduce aminte de mama. Ea nu pare niciodată să fie înfrântă mult timp. Mă uimeşte. Aş vrea să am măcar jumătate din tăria ei”.

„Tu eşti mai tare decât crezi”.

Între ei se lăsă tăcerea în timp ce se uitau unul la altul. Cole se ridică în picioare şi rămase în faţa tatălui său. „Îmi pare rău pentru tot. Sper că mă vei ierta”.

„Fiule, am făcut asta demult, când m-ai rugat prima oară. Mă rog ca şi tu să mă fi iertat pe mine”.

Cole dădu din cap. „Înainte să vin aici. Îmi pare rău că mi-a trebuit aşa de mult timp ca să o spun în cuvinte”.

Se îmbrăţişară şi Cole simţi în sfârşit că totul se

îndreptase. „Mă bucur”, zise el, dezlipindu-se de tata, „că am petrecut anul ăsta împreună. Mi-a fost greu să stau departe de Montana, dar ştiu că aşa era bine să fac”.

„Deci mâine vei pleca cu caravana de căruţe?”

„Da. Daniel Keefer, şeful de caravană cu care am lucrat înainte, conduce un grup din Independence. La nord de aici mă voi alătura lui. E un mod bun de a câştiga nişte bani şi de a ajunge înapoi. Siguranţa numărului mare, ştii dumneata, iar acum, cu indienii care fac război aproape întruna, aceste caravane de căruţe simt singurul mod de a merge prin ţară fără să-ţi pierzi viaţa”.

„Mi-aş dori să existe o cale mai bună pentru tine. Poate ai putea merge cu trenul”, îi sugeră tata.

„E prea scump. N-am cu ce plăti”.

Tata scoase un plic din cămaşă. „Voiam să ţi-l dau la masă, dar acum e un moment la fel de bun”. Îi întinse plicul şi zâmbi. „Ca să te ajute să începi viaţa de om însurat, dar l-ai putea folosi şi ca să cumperi un bilet de tren spre casă”.

Cole se uită în plic şi apoi se uită din nou la tatăl său. „Sunt mulţi bani aici”.

„Plata pe un an”, răspunse tata. „N-am vrut să lucrezi pe degeaba şi, cum recolta de anul trecut a fost aşa de rentabilă, am pus banii ăştia deoparte pentru tine”.

„Nu-i pot lua, tată. Nu te-am ajutat ca să te simţi obligat să mă plăteşti”.

„Nu mă simt obligat să te plătesc. E un cadou. Aşa cum a fost acest an pentru mine – şi pentru mama ta”.

Cole se uită din nou la bani şi clătină din cap. „Nu mi se pare corect”.

„Păi, să-ţi asculţi tatăl e corect”, zise Hallam, zâmbind, „şi eu îţi zic să-i iei. Fă ce vrei cu ei. Dacă vrei să iei trenul

spre casă şi să ajungi mult mai repede acasă, la drăguţa ta, atunci aşa să fie. Din câte am înţeles, poţi lua trenul până la Salt Lake City. Apoi mergi spre nord pe acelaşi drum care ne-a dus în Virginia City”.

„Nu-l pot dezamăgi pe Daniel, căci altfel aşa aş face”, zise Cole, regretând că luase deja decizia. „Dar mulţumesc, tată. Îţi mulţumesc pentru asta şi pentru toate celelalte”.

Peste cei doi bărbaţi se lăsă pacea, evidentă din zâmbetele lor. „Să mergem la masă”, spuse Hallam, trăgându-l pe Cole după el. „Mama a gătit toată dimineaţa ca să facă un festin pentru plecarea ta. În seara asta vor veni câţiva oameni din biserică, să-şi ia rămas bun, dar la prânz eşti numai al nostru”.

Cole zâmbi. Îi plăcea să fie al cuiva.

A doua zi de dimineaţă, Cole îşi puse lucrurile în coburi şi pregăti calul pentru drumul spre casă. Fu mirat când mama veni în grajd ca să-şi ia rămas bun între patru ochi.

„Le-am făcut pentru tine”, zise ea, întinzându-i un sac de făină. „Fursecuri din făină de ovăz. Sunt destule ca să-ţi ţină o vreme destul de lungă”.

Cole luă sacul, observând firele albe din părul mamei şi ridurile din jurul ochilor ei. Dusese o viaţă grea, dar măcar acum părea mulţumită. „Mulţumesc, mamă. Nu cred că vor ţine prea mult dacă sunt aşa de bune ca de obicei”.

Ea îi zâmbi şi îşi privi mâinile goale. „Sunt bucuroasă că am petrecut un timp împreună. Nu poate compensa anii pierduţi, dar simt că în sfârşit am putut să te cunosc... să... te iubesc”. Îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui. Avea ochii plini de lacrimi.

„Ştiu, mamă. Şi eu simt la fel. Nu-ţi pot spune ce a însemnat pentru mine să fiu aici cu dumneata şi cu tata. Mi-

a fost dor de Dianne”, zise el, zâmbind, „şi mi-a fost dor de Montana, dar n-aş da timpul petrecut aici nici pe tot aurul din teritoriu”.

„Vă veţi căsători imediat?”

„Aşa nădăjduiesc”, zise el, legând săculeţul cu fursecuri cu o sfoară şi prinzându-l de şa. „Sper că ea nu s-a răzgândit pentru că eu am întârziat aşa de mult”.

„Dacă e aşa cum ai spus, te aşteaptă”.

Cole întinse mâna şi îi atinse umărul. Niciodată nu fuseseră mari adepţi ai contactului fizic, dar ea păru să savureze clipa. „O să-mi fie dor de dumneata, mamă. Sper că dumneata şi tata veţi veni în vizită. Veţi fi bineveniţi întotdeauna”.

„Păi, fermele nu funcţionează singure, aşa că mă îndoiesc că va fi curând”, răspunse ea, cu o umbră de regret în glas. „Dar ne vom aminti de voi în rugăciunile noastre şi eu vă voi scrie”.

Cole dădu din cap chiar când cocoşul începu să cânte. „Se pare că trebuie să plec. Am destul de mult de călărit până îl prind din urmă pe domnul Keefer”.

Mary Selby îşi îmbrăţişă strâns fiul şi îl ţinu aşa multă vreme. Cole nu putu să nu simtă disperarea acţiunii ei. „Te rog să fii atent. Dă-mi de ştire de cum poţi că ai ajuns cu bine”.

„Promit”, răspunse Cole. Tulburarea mamei îl nelinişti pe moment, dar încercă să nu reacţioneze exagerat. „Probabil că voi ajunge acolo cam pe vremea când porumbul e mare cât dumneata. Aşa că gândeşte-te la asta şi începe să aştepţi o scrisoare după câteva săptămâni”.

Ea încuviinţă din cap şi îi dădu drumul. Cole se urcă pe cal şi se uită după tatăl său. „Unde-i tata?”

„Te aşteaptă lângă poartă. I-am zis că am nevoie de un moment cu tine. A zis că te aşteaptă acolo”.

„Mulţumesc. Pentru tot. Sper să ne revedem… curând”.

„Pentru asta mă rog şi eu”.

Lui Cole nu îi plăcea că mama părea aşa de îngrijorată, dar îl mână pe Buddy, murgul lui credincios, afară din grajd şi apoi pe cărarea ce ducea spre poarta de la intrare. Nu ştia ce cuvinte de consolare să îi spună, aşa că se rugă ca Dumnezeu să o ajute să se liniştească şi să nu se mai îngrijoreze.

Dând cu ochii de tata, descălecă şi merse pe jos până la el. „Cred că a venit timpul să plec”, zise el. Zorii luminau ziua şi în curând avea să se facă cald, poate chiar zăpuşeală. Tatii îi plăcea să spună că în Kansas omul nu ştie niciodată dacă să se îmbrace cu o haină groasă sau să-şi pună pălăria de pai.

„Deci te-a găsit mama?

„Îhî. Pare foarte îngrijorată. Sper că vei putea s-o ajuţi să se liniştească”. „A auzit spunându-se că convoaiele simt atacate de indieni. Cineva de la biserică a spus asta aseară. De atunci numai la asta se gândeşte.14

„Aşa se explică, spuse Cole, încercând să pară lipsit de griji. „Bârfe prosteşti. Nu ştiu că Biblia ne învaţă să nu bârfim?

Tata se uită în ochii lui şi dădu din cap. „Ai grijă.

„Voi avea, tată. Ar trebui să primeşti veşti de la mine cel mai târziu în septembrie. Voi încerca să-ţi trimit câteva rânduri şi de pe drum.

„Bine. Du-te şi transmite-i drăguţei tale gândurile noastre cele mai bune. întinse mâna, dar Cole îl trase în braţele lui.

„O să-i transmit. Spune-i mamei că o iubesc. Şi pe

dumneata.

Îi dădu drumul repede şi se urcă pe cal. Dacă nu pleca acum, ar fi început să plângă – lucru cu care nu era obişnuit.

Ieşi pe poartă şi se îndreptă spre Topeka. Mai avea ceva de făcut. Telegrama trimisă de Daniel confirma că convoiul de căruţe plecase din Independence pe douăzeci aprilie. Dar îi cerea şi să ia muniţie suplimentară şi poate o puşcă două în plus.

Se părea că indienii erau pe picior de război.

CAPITOLUL 6

„Articolul cincizeci şi doi din Articolele de Război afirmă: *Orice ofiţer sau soldat care nu se poartă aşa cum trebuie în faţa duşmanului*, *care fuge sau abandonează în mod ruşinos orice fort*, *post sau gardă pe care i se ordonă să îl sau să o apere*, *ori spune cuvinte care îi determină pe alţii să facă la fel*, *sau îşi aruncă armele şi muniţia*, *sau care îşi părăseşte postul sau steagul ca să jefuiască şi să prade*, *fiecare asemenea infractor*, *fiind condamnat cum se cuvine*, *trebuie să suporte moartea sau orice altă pedeapsă ordonată de sentinţa unei curţi marţiale generale*”.

Zâne ascultă cuvintele superiorului său de la încheierea procesului împotriva sa. Se rugase să facă ce este corect şi ştia că a fi aicirecunoscând că dezertase – e acel lucru. Dar faptul că ştia asta nu uşura lucrurile.

„Sergent Chadwick, ai ceva de spus în apărarea ta?”

Zâne îşi drese glasul. „Da, domnule”. Se uită la cei treisprezece bărbaţi în uniformă care aveau să-i determine soarta.

„Spune”.

Zâne făcu o pauză şi aruncă o privire spre maiorul Baker.

Se zvonea că şi el avusese de-a face cu superiorii lui nemulţumiţi, dar asta fusese tot. Da, făcuse război cu un grup nevinovat de indieni prietenoşi, dar cu asta se termină orice preocupare. În definitiv, erau doar nişte indieni.

„Ştiu că ceea ce am făcut a fost greşit”, începu Zâne, „dar mai ştiu şi că ceea ce am făcut noi în ziua aceea satului Alergătorului Iute a fost greşit”. Îşi îndreptă umerii şi trase adânc aer în piept.

„Am intrat în armată pentru că am vrut să apăr ţara şi să menţin pacea. Am vrut foarte mult să fiu un bun soldat şi cred că în timpul petrecut aici am fost. Dar când m-am înrolat în această armată am depus un jurământ”. Scoase din buzunar o foaie de hârtie.

„*Eu, Zâne Chadwick, jur solemn că voi fi credincios Statelor Unite ale Americii şi că le voi sluji cu cinste şi credinţă împotriva tuturor duşmanilor şi oponenţilor şi că voi respecta şi asculta ordinele Preşedintelui Statelor Unite şi ordinele ofiţerilor superiori conform regulilor şi articolelor pentru guvernarea armatelor Statelor Unite*”.

Lăsă foaia jos şi se uită din nou la chipurile acuzatorilor săi. „Am ţinut acest jurământ cât am putut de bine. Dar în ziua aceea din ianuarie, pe râul Marias, nu mă luptam cu duşmani ai Statelor Unite. Nu mi s-a cerut să dobor oponent, ci să ucid un grup de indieni consideraţi de guvernul nostru prieteni.

„Maiorul Baker a intrat în acea luptă ştiind foarte bine că e un alt grup de indieni. Nu era o situaţie de confuzie de identitate. A ştiut dinainte şi, în loc să ucidă oameni nevinovaţi, dintre care cei mai mulţi erau femei şi copii, în ciuda raportului care stătea pe biroul lui, ar fi putut pur şi simplu să meargă mai departe ca să-l prindă sau să-l ucidă

pe adevăratul vinovat pe care îl căuta”.

Zâne ştia că aceasta e singura lui ocazie de a vorbi şi decise să facă tot ce poate. „Nu-mi pasă de ce a luat maiorul Baker decizia pe care a luat-o. Nu-mi pasă dacă era beat sau nechibzuit sau pur şi simplu se temea. Ce-mi pasă e ce decizie iau eu. Eu nu trebuie să răspund pentru deciziile maiorului Baker, dar trebuie să răspund pentru ale mele. Credinţa mea îmi spune să ascult de autorităţile de deasupra mea, dar îmi spune să ascult mai întâi de Dumnezeu. N-am ucis pe nimeni în ziua aceea pentru că am ales să ascult mai întâi de Dumnezeu. Am preferat să plec din armată decât să continui să urmăresc alţi indieni care ar putea fi tot nevinovaţi şi prietenoşi. Poate că am judecat greşit, dar motivele mele nu au izvorât din laşitate”. Tăcu, rămânând cu ochii la oamenii din faţa lui.

„Vom lua o pauză de masă şi ne vom reîntâlni la ora unu. Prizonierul va fi reţinut în cartierul general până la ora aceea. Sunteţi liberi”.

Zâne şi escorta sa se întoarseră în camera lui. Ştia că ar putea fi condamnat la moarte pentru ceea ce făcuse, dar, pentru prima dată de multă, multă vreme, era împăcat cu toată situaţia. Fie ce o fi, soarta sa era în mâinile lui Dumnezeu. Indiferent de decizia curţii marţiale, era liniştit ştiind asta.

„Sergent Chadwick?”

Zâne se uită la caporalul care îl escorta înapoi în camera sa. „Da?”

„Suntem câţiva care suntem de acord cu ce ai făcut. N-a fost drept să luăm vieţi nevinovate. Maiorul Baker n-ar fi trebuit să ordone acel atac”.

Zâne se opri şi se uită la el. „Ceea ce am făcut eu a fost

greşit. Ar fi trebuit să merg pe calea corectă şi să rezolv asta într-un mod mai onorabil. Eu am încercat să merg pe calea de ieşire mai uşoară. Să nu fiţi de acord cu asta”.

Caporalul păru brusc ruşinat. Îşi lăsă privirea în pământ şi clătină din cap. „Nu, domnule.1*

Zâne îl atinse pe umăr. „Apreciez sprijinul vostru. Ceea ce am făcut acolo a fost greşit – nu-i nicio îndoială în privinţa asta. **

Caporalul păru uşurat. Îşi ridică privirea şi se uită entuziasmat în ochii lui Zâne. „Poate că se va face dreptate din cauza a ce ai făcut dumneata. **

Zâne oftă. „Dreptatea nu-i va aduce pe cei morţi la viaţă. **

„Uită-te la lalelele alea, ** zise Faith, în timp ce mergea cu Dianne spre casă. „Nu-i aşa că-s minunate? N-am văzut niciodată atâtea culori. **

Dianne zâmbi, bucurându-se de căldura zilei. „Unchiul Bram are o verişoară de-a doua care i le trimite din Amsterdam. De când a aflat că s-a însurat şi s-a aşezat la casa lui i le trimite prin poştă. **

„Simt tare frumuşele”, zise Faith, aplecându-se ca să atingă petalele catifelate.

„Mi-aş dori să fie înflorite mai mult timp. O înflorire pe an. Asta e tot. Trebuie să te bucuri de ele când poţi. **

„Şi liliacul e tot aşa. Câteva săptămâni de flori frumoase, apoi un arbust verde până când iama îl dezbracă de frunze. Dar ce parfum! **

Dianne îşi aminti de liliecii din Missouri. „Da! îmi aduc aminte de ei. Liliacul a fost mereu unul dintre favoriţii mei. **

„Trebuie să plantezi trandafiri, ** zise Faith, ridicându-se.

„Trandafirii înfloresc toată vara. **

„Cred că mi-ar plăcea asta. Poate aş putea comanda. Şi liliieci. Îl voi întreba pe unchiul. El va şti ce putem primi aici. Dacă ar fi mai mult timp, i-aş scrie lui Cole ca să-l rog să aducă nişte plante. ** Se uită spre drumul ce ducea pe culme, de unde văzuse prima dată ferma. Într-o bună zi se va uita de acolo şi îl va vedea pe Cole venind călare acasă. Într-o bună zi.

Faith întinse mâna şi o atinse pe a lui Dianne. „Ştiu că ţi-e tare dor de el, dar va ajunge curând acasă. **

„Ştiu. Îmi spun asta întruna. Strângerea vitelor s-a terminat, vitele s-au întors pe pajiştile de vară şi oamenii lucrează deja la cabana voastră. Nu va mai dura mult”. Îi zâmbi lui Faith. „Cel puţin asta îmi spun întruna. Dar, ca să fiu sinceră, fiecare zi e ca o lună. Trece aşa de greu”.

„Dar am avut nevoie de acest timp. Rochia ta de mireasă iese bine”.

„Datorită ţie şi lui Koko. Eu sunt aşa de emoţionată că nu prea reuşesc să fac o cusătură cumsecade.14

Faith râse şi inima lui Dianne se bucură auzind-o. Ştia că Faith se vindeca încetul cu încetul. Ajutând la menaj în casa de la fermă şi ajutând-o pe Koko cu copiii, Faith îşi lăsase deoparte propria tragedie. Dianne nu ştia dacă relaţia lui Faith cu Malachi se îndreptase, dar bărbatul părea mai fericit. Sigur, putea fi şi din cauza promisiunii unchiului Bram că-i va aduce cele necesare fierăriei.

Dianne se hotărî să afle mai multe. „Ce-ar fi să stăm puţin pe verandă?

Faith ridică din umeri. „Rufele sunt afară, la uscat, iar copiii dorm, aşa că n-o fi foc dacă stau câteva minute.

Dianne lovi uşurel cu palma locul de pe banca făcută de

unchiul tocmai pentru asemenea ocazii. „Vreau să ştiu cum îţi merge. Pari mai fericită.

Faith dădu din cap. „Mă simt mai bine. Locul ăsta are ceva care pare să aducă vindecare. Poate că e vorba de compania plăcută.

„Mă bucur, Faith. Eram aşa de îngrijorată pentru tine.

„Sunt zile şi zile. Dar am petrecut mult timp în rugăciune şi seara l-am învăţat pe Malachi să citească. Folosim Biblia, desigur, şi Dumnezeu are mereu ceva cu care să-mi atragă atenţia. Chiar ieri am ajuns la capitolul unsprezece din Evrei. Îmi aduc aminte că am auzit un predicator vorbind de aici, dar, din nu ştiu ce motiv, aseară când l-am citit parcă era prima dată.

Dianne nu cunoştea acel capitol, aşa că o îndemnă să continue. „Ce ai învăţat?

„Tot capitolul e despre credinţă – credinţa strămoşilor noştri. Spune cum fiecare a dat dovadă de credinţă prin faptele sale, inclusiv curva Rahav. Probabil că mi-a atras atenţia pentru că numele meu e Faith. Oricum, am memorat câteva versete. Zice aşa: *Credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd*”.

„Îmi place asta, zise Dianne, reflectând asupra cuvintelor. Putea avea doar credinţă că Cole se va întoarce – era încrederea neclintită a nădejdii ci – o puternică încredinţare despre ceea ce nu putea vedea. Credinţa ei în Dumnezeu era adesea aşa. Îi putea vedea lucrarea, dar nu-L putea vedea faţă în faţă. Aici intervenea credinţa. Avea credinţă că Dumnezeu există – că îi pasă şi că ascultă.

„Şi mie. M-am gândit la copilaşii mei şi la cât de mult îmi doresc copii. M-am gândit la anii de sclavie şi cum speram

să vină ziua când vom fi liberi. Capitolul mai vorbeşte şi despre cum unii dintre oamenii aceia – de pildă Avraam şi Sara – au murit în credinţă, fără a primi făgăduinţele. Dar le văzuseră în viitor şi erau siguri de ele – siguri de puterea lui Dumnezeu de a le face să se împlinească”. Se opri o clipă, apoi vorbi mai încet.

„Nu mi-am dat seama de o parte din păcatul pe care îl ţineam în inimă”.

Dianne o privi derutată. „Tu? Nu te-am văzut altfel decât iubitoare şi darnică – îndrumându-i mereu pe alţii spre Domnul”.

Faith clătină din cap. „Dar în inima mea aveam amărăciune. Îmi era greu să primesc ajutor de la albi. Mă gândeam că trăisem toată viaţa la discreţia albilor. Ştiu că şi Malachi se simţea la fel. Nu-ţi poţi imagina ce greu i-a fost să vină aici – să ceară ajutor. Dar, dacă n-am fi făcut-o, am fi murit… şi numai de dragul mândriei”.

„N-am ştiut că aşa vă simţiţi”.

Faith se uită în ochii ei şi durerea din inimă i se citea pe chip. „Tu nu ştii cum este, aşa că nu te pot învinui. Noi visam la ziua în care să putem umbla în libertate. Şopteam despre astă seară, aşa cum şoptesc albii despre daruri în dimineaţa de Crăciun. Ne rugam pentru libertateca lanţurile oprimării să fie rupte. Ne rugam pentru prosperitate şi pentru a avea ocazia să ne dovedim vrednici de libertate”.

Dianne se abţinu să spună ceva. Faith avea completă dreptate. Ea nu ştia cum e.

„Când a venit libertatea, nimeni nu voia să mai fie obligat faţă de vreun alb sau de vreo albă. Voiam să ne facem bagajul şi să plecăm. Eu şi Malachi am decis să părăsim zona de război şi tot ce era în jurul nostru. Dar noi am fost

norocoşi. Cei mai mulţi negri n-au avut de ales decât să rămână acolo unde se găseau. Unde să se ducă? Cum să-şi plătească drumul? în plus, multor stăpâni nu le păsa ce are de spus domnul Lincoln. N-aveau de gând să elibereze pe nimeni.

„Noi am fost norocoşi – binecuvântaţi pentru că Uniunea avea nevoie de priceperea lui Malachi la potcovit şi reparat căruţe. Au încercat chiar să-l convingă să se înroleze ca să lupte în război, dar el n-a vrut să ia parte la asta şi eu am fost foarte bucuroasă. Stăpânul îmi dăduse nişte bani, aşa că, în momentul în care am avut destui, ne-am putut alătura caravanei de căruţe. Dar n-au fost mulţi ca noi”. Se uită în altă parte şi acum glasul îi era trist.

„Am venit în ţara făgăduinţei – ori aşa am crezut. Dar făgăduinţa era pentru toţi ceilalţi. Aurul era acolo pentru cei care erau dispuşi să se spetească muncind ore întregi, dar apoi erau unii care stăteau prin preajmă, fericiţi să ţi-l fure când îl găseai. Şi, desigur, aceleaşi vechi atitudini şi prejudecăţi. Nimeni nu are încredere într-un negru că spune adevărul despre aurul ce i-a fost furat. Nimeni nu crede că o negresă e în stare să vândă într-un magazin. Nu ne putem angaja să predăm la şcoală, oricât am fi de buni la citire şi la scriere”.

„Îmi pare tare rău, Faith. Habar n-am avut – aşa cum ai spus”. Îi părea foarte rău. Şi-ar fi dorit să poată şterge durerea şi nefericirea de care avuseseră parte.

„Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Dianne”, continuă Faith. „Eu n-am vrut să venim aici”.

„Dar de ce? Ştii ce mult ţin la tine”, zise Dianne, sincer rănită pentru că se simţea aşa.

„Ştiu, dar n-am vrut să mai fiu îndatorată unui om alb”.

„Dar culoarea pielii mele n-ar trebui să fie importantă. Sunt o fiinţă umană, la fel ca tine. O femeie creştină, la fel ca tine. Culoarea nu e importantă pentru mine”.

„Ştiu că nu e, dar tu îţi poţi permite luxul să simţi asta. Unii oameni ar spune că eşti progresistă şi te-ar lăuda pentru atitudinea ta. Pentru mine e o luptă continuă. Întotdeauna am fost învăţată că culoarea contează – aşa că nici măcar *eu* nu simt ca tine. Culoarea pielii îţi spune ce se aşteaptă de la tine – unde vei avea voie să mergi, cum te vor trata oamenii. Crede-mă, Dianne, nu vreau ca culoarea să conteze. Nu vreau să fie o problemă între noi”.

Atunci să n-o facem să fie o problemă”, zise Dianne pe un ton mai aspru decât intenţionase.

„Sper să mă iertaţi, dar, uşa fiind deschisă, am auzit discuţia voastră”, spuse Koko, venind lângă ele pe verandă. „Dianne, trebuie să înţelegi că pentru tine, femeie albă, lucrurile stau altfel. Aşa cum a spus Faith, tu îţi poţi permite luxul de a adopta orice atitudine sau cauză doreşti. Unii îţi vor admira ambiţiile, iar alţii îţi vor dispreţui convingerile, dar vor fi doar împotriva filosofiilor tale. Nu împotriva ta personal – împotriva culorii pielii tale. Oamenii se uită la mine şi zic: *A, e indiancă. De aceea, e un copil păgân care nu ştie altceva decât să mestece piele şi să crească alţi păgâni*”.

„Iar în cazul meu”, spuse Faith, „e aşa: *A, e negresă. Asta înseamnă că-i proastă, leneşă şi incapabilă de a fi educată*. Şi unii vor adăuga şi că practic magia neagră şi prostii superstiţioase.11

Koko dădu din cap, ştiutoare. „La fel e şi cu poporul meu”.

Pentru Dianne discuţia devenea din ce în ce mai

dureroasă. Ştia că e naivă. Ştia şi că sentimentele ei legate de culoare nu sunt gândurile pe care le auzise exprimate de atâţia alţii. Dar, sincer, nu voia să-i privească pe oameni aşa cum sugerau Koko şi Faith.

„Înţeleg ce este în inima ta, Faith. Înţeleg că nu vrei să mai primeşti milă sau să fii la discreţia albilor. Dar aici nu ai parte de aşa ceva. Şi nu *vei* avea. Eşti iubită pur şi simplu pentru că eşti prietena mea. Şi tu, Koko, tu ştii ce simt în această problemă. Mama era o femeie plină de prejudecăţi şi avea multe din convingerile despre care ai vorbit. Dar eu nu. Nu aşa simt.11 Se ridică în picioare.

„Vă iubesc pe amândouă mai mult decât pe orice prietenă pe care am avut-o. La fel de mult ca pe surioarele mele. Dispreţuiesc mâhnirea pe care aţi cunoscut-o din cauza unor oameni fără inimă, dar aici, la această fermă, nu trebuie să trăim cum trăieşte lumea. Putem face o schimbare chiar aici. Ne putem creşte copiii împreună – ne putem împărtăşi speranţele şi visele – putem găsi o cale mai bună, o cale pe care vrea Dumnezeu să o facem.11

„Exact asta-i concluzia la care am ajuns aseară, îi zise Faith, zâmbind. „Ţi-aduci aminte că ţi-am zis de Evrei unsprezece? 11

Dianne dădu din cap.

„Ei bine, ultimele două versete din acel capitol mi-au atras atenţia. După ce vorbeşte despre toţi acei oameni minunaţi din Biblie – toţi acei bărbaţi măreţi şi toate acele femei măreţe ale lui Dumnezeu – zice... stai să văd dacă îmi aduc aminte.11 Se opri un moment şi închise ochii. „*Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei*

la desăvârşire fără noi”.

Dianne clătină din cap. „Nu cred că înţeleg.11

„Cred că înseamnă că strămoşii noştri din Biblie şi-au găsit credinţa lăudată, dar au avut doar o parte din ce făgăduise Dumnezeu. Nu că Dumnezeu nu ştia ce face, ci că El avea momentul Lui potrivit pentru toate aceste lucruri şi, din cauza acestui moment, noi venim împreună în planul Lui şi făgăduinţa lui Iisus. Oamenii nu au înţeles de ce El a promis ceva şi apoi au murit fără să vadă lucrul acela împlinit. Noi nu înţelegem întotdeauna de ce face Dumnezeu lucrurile aşa cum le face”.

„*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul*, „cită Dianne din Isaia cincizeci şi cinci. „Ştiu că e adevărat. Zâmbi. „De atâtea ori habar n-am de ce permite Dumnezeu lucrurile pe care le permite.

„Dar noi trebuie să umblăm în credinţă, îi aminti Koko. „Şi cum scrie în Proverbe: încrede-te în Domnul din toată inima ta *şi nu te bizui pe înţelepciunea ta*”.

Faith dădu din cap. „Exact. Eu înţelegeam că, atunci când voi găsi libertatea, totul va fi altfel. Voi avea ţara mea făgăduită şi viaţa va fi altfel. Voi fi o femeie independentă. Dar acuma ştiu că nu e aşa. M-am gândit mult la acele versete din Evrei şi văd că uneori Dumnezeu îi aduce pe alţii pe scenă ca să împlinească promisiunile date de El. Poate că asta a făcut cu mine.

„Ce vrei să spui? o întrebă Dianne, dornică să înţeleagă.

„Eu aveam ideea mea, explică Faith, „despre libertate. Nu aveam de gând să cred că trebuie să implice dependenţa mea de alţii – mai ales de un om alb. Dar Dumnezeu mi-a arătat că am prejudecăţi la fel de mari ca

cei care se foloseau de culoarea pielii mele împotriva mea. Eu mă foloseam de culoarea pielii tale împotriva ta. Acum ştiu că Dumnezeu ne-a adus laolaltă în acest loc ca să ne ajutăm unii pe alţii. Simt, aşa cum spune în acel verset, că El a asigurat ceva mai bun – mai bun decât mi-aş fi putut eu imagina.

Koko dădu din cap. „Şi eu simt la fel.

„Şi eu, zise Dianne, luându-le de mână pe amândouă. „Simt că, deşi mi-am pierdut cele două surori pe drum încoace, Dumnezeu mi-a dat alte două surori care să umple golul. Voi veţi fi mereu familia mea – surorile mele.

„Sora mea, zise Faith, dând din cap şi zâmbind.

„Surori, afirmă Koko.

CAPITOLUL 7

August 1870

COLE NU FUSESE MAI NEFERICIT ÎN VIAŢA LUI. CEEA CE AR FI TREBUIT SĂ FIE o călătorie plăcută spre vest fusese plină de probleme, una după alta. Boli, vreme rea, indieni… Ce altceva ar mai fi putut merge prost?

Ar fi trebuit să fiu deja acasă, se gândi el. Îşi pregăti rogojina pentru a se culca, dar se întrebă dacă va putea să se relaxeze. În ultimul timp, ameninţarea atacurilor fusese mai mare ca oricând. Toţi erau încordaţi, chiar şi Daniel Keefer. Era clar că îi sâcâia o bandă de indieni Siouxlăsând doar atâtea dovezi ale existenţei lor încât să le dea de ştire bărbaţilor din convoi că nu sunt singuri. Dar de ce veniseră indienii Sioux aşa de departe spre vest sau de ce voiau să necăjească aşa de tare acest mic grup de colonişti, Cole nu putea pricepe.

„Am pus de pază doi oameni – să stea de gardă până pe la trei. După aceea poţi să preiei garda cu mine?” îl întrebă

Keefer, venind în tabăra lui Cole. Avea puşca la el – semn sigur că era îngrijorat.

„Sigur, Daniel. Ce se întâmplă acolo? Ai reuşit să-ţi dai seama?”

Keefer se ghemui lângă foc şi îşi coborî glasul. „Nu stăm bine. Sperietura din Nebraska e încă pe buzele tuturor, dar am sentimentul că acum e mult mai rău. Dacă reuşim să mai înaintăm încă şaptezeci şi cinci de kilometri spre vest, ar trebui să fim în siguranţă. ’4

„Crezi că ne vor ignora pur şi simplu, lăsându-ne să ne vedem liniştiţi de drum?

Keefer îşi ridică privirea şi văzu expresia hotărâtă a lui Cole. „Nu, sincer nu. Dar cred că nu-i rău să sperăm. Cole simţi răceala în vorbele lui. Chipul lui Keefer se întunecă. „Uite, să nu rişti deloc. Dacă vezi sau auzi ceva, dă alarma. Se ridică în picioare şi se uită la foc. „Ştiu că sunt pe aici, pe undeva. Dar nu ştiu câţi sunt”. Puse mâna pe umărul lui Cole. „Dacă atacă şi mi se întâmplă ceva, du caravana până la capăt, în siguranţă/ Se opri. „Şi… ăăă… anunţă-mi familia”.

Cole dădu din cap, ştiind că ar fi inutil să-l contrazică. În mod cert va avea loc un atac. Întrebarea era unde şi când. Această bandă de războinici Sioux nu îi urmărise aproape o săptămână doar ca să le asigure escorta.

Tabăra se linişti pentru noapte. Căruţele fuseseră puse într-un cerc strâns, toate vitele fiind în interiorul perimetrului. Pentru gătit făcuseră focuri cât se poate de mici. Nu pentru că i-ar fi putut împiedica pe indieni să ştie de prezenţa lor pe câmpie, însă Daniel le zisese să nu ofere atacatorilor niciun avantaj în plus. Acum aproape toţi călătorii dormeausau încercau să doarmă – şi Cole nu putea

să nu fie neliniştit de ceea ce ar fi putut urma. Auzise prea multe istorisiri; amintirile erau încă proaspete de la povestirile auzite în Julesburg. Într-o seară, în timp ce lua cina, intrase în vorbă cu nişte oameni din oraş. Aceştia erau prea fericiţi să relateze toate amănuntele sinistre ale unui atac indian asupra unor oameni de la căile ferate care făceau reparaţii la linie.

Cole simţi că i se strânge stomacul la gândul oamenilor ale căror scalpuri fuseseră luate şi ai căror ochi fuseseră scoşi. Mai fuseseră împărtăşite şi alte atrocităţi, dar el nu se putea gândi nici măcar o clipă la ele. Nu când şi pe el l-ar fi putut aştepta aceeaşi soartă mâine.

Se întinse pe rogojină, ştiind că odihna era crucială. Trebuia să fie treaz când îi venea rândul să stea de pază. Încercă să nu se îngrijoreze sau să împrumute necaz, cum ar fi zis mama. Nu-i putea opri pe indieni frământându-se. Ori amintindu-şi ce le făcuseră celor care trecuseră pe aici înaintea lor.

Dacă scăpăm cu viaţă, îşi zise, *nu mai traversez niciodată preria asta*. Probabil că era o prostie să gândească astfel. Încă avea familie în Kansas şi exista calea ferată transcontinentală ca să facă mai uşoară deplasarea. Locomotiva nu putea reduce numărul de kilometri dintre Montana şi Kansas, dar putea scurta cu siguranţă numărul zilelor necesare pentru drum.

„Ar fi trebuit să cheltuiesc banii pe tren şi să-i spun lui Daniel să o lase baltă”, mormăi el, încercând din greu să se liniştească. *Atunci n-aş avea de-a face cu călători puşi pe harţă şi indieni ostili*.

Presupunea că ostilitatea era de înţeles. An după an, pământul de la vest de Mississippi era potopit de o

sumedenie de colonişti care doreau să-şi împlinească visele. Tocmai această invazie producea acest sentiment de disperare în diversele triburi care trăiau în această regiune. Îşi vedeau terenurile de vânătoare dispărând, împreună cu bivolii şi alt vânat. Calea ferată era un inconvenient pentru ei. Convoaiele de căruţe, cu sutele lor de noi colonişti, o ameninţare a însăşi existenţei lor. Nu, nu era nicio mirare că erau ostili – chiar până la punctul de a-i ucide pe intruşi.

Îşi ciuli urechile când auzi un zgomot lângă tabăra lui. Întinse mâna după revolver, apoi observă silueta zveltă a unui bărbat pe care îl angajase Keefer ca să ajute la repararea căruţelor. Tânărul îşi duse degetele la borul pălăriei când văzu că Cole se uită încordat la el.

„Seară bună, Cole”.

„Sam”. Cole se relaxă. „Ceva demn de raportat?

„Nu, e linişte înjur. Poate prea linişte.

Cole dădu din cap. „Voi încerca să închid puţin ochii. Trezeşte-mă când trebuie să te schimb.

„Da. Omul porni agale spre vest, cu puşca în dreptul şoldului, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un atac în orice clipă.

Cole se întinse la loc şi oftă. *Oh*, *Dianne*, *de ce sunt eu aici şi tu eşti aşa de departe*?

Bineînţeles că ştia răspunsul, dar tot era tulburat în adâncul inimii. Dacă murea aici, în câmpie, ar fi putut trece multă vreme înainte ca ea să afle ce se întâmplase. Deja depăşise cu mai mult de o lună momentul în care plănuise să ajungă acasă. Trimisese o scrisoare din Cheyenne, dar asta fusese cu câteva săptămâni mai devreme, înainte ca bolile să le încetinească înaintarea de melc. Apoi norii dezlănţuiseră peste ei furtuni anormale de vară, potopindu-i cu torente de ploaie şi lăsând drumurile impracticabile.

Aşteptaseră aproape două săptămâni ca să înainteze doar treizeci de kilometri, după care izbucnise holera în tabără.

Ar trebui să fiu acasă. Ar trebui să lucrez la ferma Vandyke, ajutându-l pe Bram să ridice casa cea nouă.

Închise ochii şi încercă să-şi închipuie cum ar arăta locuinţa aceea. Dianne îi descrisese planul unchiului ei în ultima scrisoare. Suna minunat. O casă uriaşă cu două caturi, în formă de U, cu camere pentru oaspeţi la etaj, în mijloc, şi două aripi – una spre est şi una spre vest – pentru cele două familii ce locuiau acolo. Familia lui. A lui şi a lui Dianne. Şi familia lui Bram. Va exista o verandă mare de jur-împrejur, pentru serile calde de vară, şi un cămin mare de piatră pentru iernile reci, când trebuiau să stea în casă până primăvara.

Dianne era foarte entuziasmată de acest proiect, la care lucrase alături de Bram pe parcursul lunilor de iarnă.

Ar trebui să fiu acasă şi să-i ajut. Ar trebui să fiu cu tine, Dianne.

Ridicându-se în capul oaselor, veni mai aproape de foc şi scoase un carneţel din buzunarul hainei. Ţinuse un jurnal de călătorie de când plecase din Topeka. Se gândea să împărtăşească o parte din el cu mama şi cu tatăl său, dar ştia că va citi fiecare detaliu împreună cu Dianne, spunându-i unde se aflase în fiecare seară şi ce se întâmplase în tabără. Acum se temea că nu va mai avea ocazia să-i spună în ce situaţie se aflã. Dacă indienii atacau în zori, cum părea probabil, nu va mai avea ocazia să-i spună dacă reuşea să fie omorât.

Din celălalt buzunar scoase un creion. Simţind răcoarea nopţii în spate, începu să scrie.

Indienii – Sioux, aşa credem – ne urmăresc de aproape o

săptămână. Credem că vor ataca în zori. Toate semnele arată asta. Dianne, nu pot risca să mor fără să-ţi mai scriu o dată cât te iubesc şi cât de rău îmi pare de întârzierea cu care ajung acasă, la tine.

Numai la tine mă gândesc şi chiar şi acum, în faţa posibilei morţi, singurul meu regret e că te părăsesc – că n-o să te mai văd niciodată. Mă gândesc la tine toată ziua. Mi-e dor de atingerea ta, de îmbrăţişarea ta. Orice se va întâmpla mâine, mă rog ca tu să poţi citi aceste cuvinte şi să ştii că am intrat în mormânt iubindu-te.

Lăsă creionul jos şi căscă. Nu putea continua să scrie şi să se odihnească suficient pentru a sta de gardă aşa cum trebuie. În loc să pună carneţelul înapoi în buzunar, îl îndesă în gheată şi se întinse din nou pe pătură.

Îi vedea faţa zâmbitoare – îşi amintea ce senzaţie îi dădea mâna ei într-a lui. Dumnezeu trebuia doar să-l ducă înapoi la ea în siguranţă. El îi pusese împreună, se gândi el. Sigur că nu. Se va opri aici. Alunecând într-un somn neliniştit, îşi aminti cum era să o ţină în braţe şi ce mult îşi dorea să aibă posibilitatea de a-şi împărtăşi viaţa cu această femeie extraordinară.

Oh, Doamne, te rog, du-mă acasă. Te rog, dă-ne o minime.

Sam îl trezi exact la ora trei. Cole se ridică în capul oaselor, speriat. Puse mâna pe revolver şi îl privi cercetător un moment pe tânărul aplecat deasupra lui. Abia îl vedea în întuneric.

„Scuze… n-am vrut să te sperii, Cole. E straja ta”.

Cole se linişti şi lăsă arma jos. Frecându-şi ochii, ca să se trezească, se ridică în picioare. „Mersi, Sam. Scuze dacă te-am speriat. Rareori mă trezesc trăgând cu arma. De obicei

desluşesc mai întâi ţinta. Cum stau lucrurile?”

Tânărul clătină din cap. „Domnul Keefer crede că simt cel puţin cincizeci, poate mai mulţi. Aşteaptă zorii – cel puţin aşa crede domnul Keefer”.

Cole dădu din cap. „Încearcă să dormi puţin. Nu se va întâmpla nimic măcar încă două ceasuri. Niciun indian în toate minţile nu va încerca să lupte cu noi pe întuneric”.

„Cred că nu”. Sam nu părea convins, dar plecă totuşi în cealaltă parte a taberei.

Cole îşi adună repede lucrurile, apoi îl luă pe Buddy. Îl înşeuă în timp record, apoi îşi puse echipamentul. Daniel avea de gând să fie gata de luptă sau de fugă la primele raze de lumină. Din câte îşi putea da el seama, asta va fi cam în trei ore. Poate chiar puţin mai devreme. Trebuiau să fie gata.

Pe la cinci, tabăra începu să prindă viaţă. Un bebeluş plângea într-una din căruţe. Asta îi produse o senzaţie de greaţă de la stomac. Auzea şi alţi copii vorbind în şoaptă cu părinţii lor. Oare va mai trăi vreunul dintre aceşti micuţi ca să vadă o nouă zi?

Oh, Doamne, te rog, scapă-ne de lupta asta. Ştii că oamenii ăştia nu sunt pregătiţi şi nu sunt în stare să lupte. Singurul nostru păcat e că suntem aici.

Călări în jurul perimetrului de căruţe aşezate în cerc. Ochii lui ageri cercetau orizontul ca să vadă vreo urmă de intruşi. Daniel sugerase că indienii se vor furişa devreme şi pe nevăzute, dar până acum Cole nu văzuse nici urmă de ei.

„Ce părere ai?” îl întrebă Daniel, venind la el călare pe murgul său.

„Eu tot mai cred că aşteaptă răsăritul soarelui. Am auzit

ceva foşnete acolo, dar n-am văzut nimic”.

„Nu-i nicio îndoială că sunt acolo”.

Cole încuviinţă din cap. „Ştiu”.

Ceasul următor se scurse greu, cu viteza melcului, făcându-l pe Cole să fie tensionat, cu muşchii umerilor încordaţi şi dureroşi. Cerul era pestriţ, albastru cu liliachiu, chiar înainte ca soarele să apară la orizont. Cole mătură cu privirea terenul din jur. Poate că se înşelau. Poate că indienii renunţaseră la atac. Poate că…

Aerul liniştit al dimineţii fu străbătut de sunetul unui foc de armă. Cole simţi că rămâne fără aer. Îl întoarse pe Buddy înapoi în tabără şi abia reuşi să ajungă înainte ca ţipetele stridente ale războinicilor Sioux, aproape o sută, să se abată asupra lor.

Cole îi dădu drumul lui Buddy şi se adăposti în spatele unei căruţe.

„N-au dat niciun semn”, strigă Cole când Daniel Keefer veni în fugă.

„Normal. Ei bine, mai pregătiţi de cât suntem nu putem fi”, zise omul mai în vârstă, ocupându-şi locul. Întrucât indienii se năpusteau asupra lor din toate părţile, coloniştii nu avură încotro decât să tragă.

Cole goli o cutie cu muniţie pe jos. „Asta e lupta vieţii noastre! 41 Nici nu-i ieşiră bine cuvintele din gură, că un glonţ îi sfâşie umărul lui Daniel. Sângele începu să curgă imediat din rană şi braţul drept îi rămase fără vlagă.

Dar, fără să înceteze focul, Daniel schimbă braţul, cu patul puştii rezemat de umărul stâng.

Cole auzi ţipete de copii şi femei care veneau din spatele lui. Se întoarse la timp ca să vadă un războinic călare sărind peste oiştea unei căruţe şi intrând în tabără. Cole se

întoarse şi trase în el, doborându-l la pământ.

Nici nu se întoarse bine spre atacatorii din faţa lui când un glonţ îi zdreli braţul. Simţi o senzaţie de arsură până în degete. Ignorând-o, continuă să tragă cu puşca, oprindu-se doar ca să reîncarce.

„N-avem nicio şansă”, strigă Keefer, chiar înainte ca o săgeată să i se înfigă în gât.

După aceea, timpul păru să stea pe loc. Cole văzu disperareamoartea – în ochii lui Daniel. Omul rănit se prăbuşi, încercând să spună ceva, când un alt glonţ îi ajunse în cap. Cole nu putu să se oprească pentru a-i oferi o alinare. În următoarea secundă încasă şi el două săgeţi, ambele în piept. Îl loviră cu un zgomot surd, făcându-l să scape puşca. Se uită o clipă în jos, năucit la vederea proeminenţelor.

I se tăie respiraţia. Se întinse după puşcă. Parcă îi căzuse la o sută de metri de el. Încercă să o ridice, dar muşchii braţelor şi ai pieptului refuzau să funcţioneze. Simţi că îi scapă puşca din mână în timp ce fu cuprins de ameţeală.

Închise ochii. Simţea miros de fum şi auzea strigătele de război ale indienilor.

„Dianne”, şopti el, scoţându-şi revolverul din teacă. „Gândeşte-te la Dianne”. Acest gând îi dădu putere.

Ridică arma şi reuşi să tragă de două ori înainte ca un glonţ să-i zdrelească capul. Fu mirat că durerea era minimă. Câte lovituri putea încasa înainte ca trupul lui să cedeze?

Căzu pe spate, cu revolverul în mână. Daniel Keefer zăcea la nici jumătate de metru de el – zgâindu-se la el cu ochi lipsiţi de expresie.

Lumea se înclină, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Cole se uită la cămaşa plină de sânge. Atinse

săgeţile, minunându-se de priceperea cu care fuseseră create aceste arme precise. Ce straniu, se gândi el, să se gândească acum la asta – într-un moment ca acesta.

Erau complet învinşi. Văzu o femeie tăiată de un tomahawk. Bărbatul care încerca să o apere căzu alături de ea, cu trupul ciuruit de gloanţe şi săgeţi.

„Dianne”, gâfâi Cole, durerea pârjolindu-i pieptul. Să respire părea o trudă fără rost, dar tot nu va muri.

Apoi se făcu tăcere. Era sigur că asta trebuie să fie precursoarea morţii. Ascultă, sperând să audă îngeri. Mama îi spusese cândva că cerul e plin de îngeri care-l cântă lui Dumnezeu. Voia să audă muzica. Închizând ochii, zâmbi. Auzea. Auzea cântecele îngerilor.

CAPITOLUL 8

Dianne stătea în vârful dealului ei preferat. Plimbarea lungă îi dăduse mult timp de gândire. Deja venise luna septembrie şi nici urmă de Cole. Se uită pe drumul pe care trebuia să vină el la fermă, dar era gol. La fel cum fusese cu o zi înainte şi cu o altă zi înainte.

„Unde e, Tată?” se rugă ea cu glas tare. „Sunt aşa de îngrijorată din cauza lui”.

Plopii tremurători din vale foşniră în vânt, dar nu-i oferiră nicio mângâiere. Dianne îşi dădu pe spate şuviţele neascultătoare de păr bălai şi le vârî sub pălăria cu boruri largi.

Ţinându-şi mâna la ochii, ca să-i protejeze mai bine, se căzni să vadă vreun semn pe dealurile din spatele fermei. Nu văzu nici măcar un cerb sau elan. „Doamne, vreau doar să vină acasă cu bine. Te rog, adu-l acasă”.

Ştia că lui Dumnezeu îi pasă de ea şi că îi aude sigur ruga, dar mai ştia şi că planurile Lui nu sunt întotdeauna ale

ei. Întorcându-se ca să se uite la fermă, nu putu să nu zâmbească. Unchiul Bram muncise din greu toată vara ca să-şi pună în mişcare planurile pentru casa cea mare.

Casa cea nouă îi aducea aminte de un conac somptuos pe care îl văzuse cândva în Memphis. Partea principală a casei era deja în ordine. Bram angajase oameni în plus din Virginia City ca să ajute la construcţie, iar când vitele nu aveau nevoie de ei toate ajutoarele de la fermă lucrau la noua casă. Dianne se minima văzând transformarea.

Căruţă de cherestea după căruţă de cherestea fusese adusă de la gaterele din zonă, în vreme ce alte materiale erau expediate din est, cu trenul, apoi transportate peste munţi la fermă. Bram nu făcuse nicio economie şi bunurile adunate era transformate rapid într-o casă care putea rivaliza cu orice casă din est. Bram îi spusese că îi va face mare plăcere să o pună pe Koko într-o casă aşa regală. Merita lucruri bune şi Dianne era de acord.

Ştia că, dacă nu ar fi fost unchiul Bram şi Koko, ea şi fraţii ei probabil n-ar fi reuşit niciodată să supravieţuiască în Teritoriul Montana.

Aşezându-se pe iarba care începea să se usuce, îşi lăsă gândurile să rătăcească în voie. Unchiul Bram trăgea nădejde să termine casa până la iarnă, dar pentru a face asta trebuia să neglijeze alte treburi importante de la fermă. Gus Yegen, supraveghetorul şi cel mai bun prieten al lui, se ocupa cu pricepere de treburi, dar iama bătea la uşă şi cireada trebuia dusă la păşunile de iarnă înainte să dea zăpada.

Gândul la cireadă îi dădu un sentiment de mulţumire. Cireada fusese mică în 1865, când venise ea aici, dar acum, cinci ani mai târziu, atinsese o mărime respectabilă. În

fiecare an, la îndrumarea şi insistenţele lui Gus, Bram adusese alte animale din Texas. Gus avea relaţii bune în statul sudic şi prietenii săi erau bucuroşi să-i facă lui Bram oferte generoase care le aduceau profit amândurora.

Urmărind creşterea fermei, Dianne fusese binecuvântată într-un mod pe care nu-l putea explica. Avându-i acum pe Faith şi Malachi la îndemână, erau mai bine echipaţi decât orice altă fermă din teritoriu. Talentele de fierar ale lui Malachi îi aduseseră pe fermierii din vecinătate şi asta îi adusese fostului sclav o sursă de venit în plus. Bram nu îi refuza niciodată angajatului său ocazia de a câştiga bani. De fapt, încuraja asta, iar Dianne nu avea decât cea mai înaltă stimă pentru generozitatea unchiului ei.

„Toţi suntem binecuvântaţi de priceperea lui Malachi”, îi spusese Bram o dată. „N-are niciun rost să încercăm să o ţinem doar pentru noi”.

Dianne era întru totul de acord. Fostul sclav părea abia acum să se simtă în largul său cu rolul pe care îl avea la fermă, iar generozitatea unchiului Bram le arătase şi lui şi lui Faith că nu toţi albii caută să profite de ei.

Spre uşurarea lui Dianne, Faith dădea semne de vindecare. Îi făcea mare plăcere să ajute în casă şi cu copiii şi, în schimb, mica Susannah părea încântată să stea cu ea. Spre uimirea lui Dianne, pe Koko nu părea să o deranjeze niciodată atenţia pe care şi-o acordau cele două. Dianne se întreba dacă ea s-ar fi simţit la fel de mulţumită să-şi lase copilul în grija altei femei – fie ea şi Faith. Dar Koko părea să înţeleagă importanţa atragerii lui Faith în cercul micii ei familii. Într-un fel, aproape că o împingea pe fetiţa ei în grija femeii îndurerate. Părea că alege în mod intenţionat această cale pentru a o vedea pe Faith restabilită.

Bunătatea ei faţă de o femeie care până în ianuarie îi fusese străină era impresionantă. Dianne nu putea decât să spere că va imita asemenea generozitate.

Un cal care se apropia în galop îi atrase atenţia. Sări în picioare şi se întoarse, întrebându-se – sperând de fapt că poate se întorcea Cole. Dar îl văzu pe fratele ei. Morgan opri calul lângă ea.

Ai căzut în butoiul cu melancolie?

„Nu, doar visam. Zâmbi şi adăugă: „E o diferenţă.

„Păi, nu mai visa, zise el, aruncându-i un plic. „Ţi-a scris.

Zâmbetul ei se lărgi. „Chiar? Apucă plicul, recunoscând scrisul neciteţ al lui Cole. Duse scrisoarea la piept. „Oh, simt aşa de fericită.

„M-am gândit că vei fi – de-aia am venit în galop ca să ţi-o aduc. îşi dădu jos pălăria şi îşi şterse fruntea cu dosul mânecii. „Sper că sunt veşti bune.

„Eu sunt fericită că am primit veşti, dar şi eu sper că sunt bune.

„Ei, ai de gând să o citeşti sau doar să o strângi la piept?

„Păi, m-am gândit s-o citesc când sunt singură.

Morgan îşi îndesă pălăria înapoi pe cap şi clătină din cap. „Eu am venit până aici şi tu vrei s-o citeşti când eşti singură? Mâna lui sugera că modul ei de gândire e foarte nedrept.

Ei i se făcu milă de el. „Bine. Deschise scrisoarea şi oftă văzând misiva dezamăgitor de scurtă. „*Draga mea Dianne*, „citi ea cu glas tare, „*Suntem în Cheyenne şi m-am gândit să-ţi trimit scrisoarea asta cu trenul poştal*. *Drumul spre vest a fost de o încetineală imposibilă*. *Au apărut tot felul de boli şi călătorii sunt descurajaţi*. *Sper să ajung acasă până în septembrie, dar numai dacă vremea ne permite şi*

dacă putem evita problemele cu indienii. *Cu dragoste*, *Cole*".

„Asta-i tot?

Dianne încuviinţă din cap, recitind deja cuvintele, ca şi cum ar fi putut găsi un sens ascuns în cele câteva rânduri. „Asta-i tot.

„Nu mi se pare că a meritat să bat drumul până aici, zise Morgan.

Ea se uită în ochii lui, care o tachinau, dându-şi seama că încearcă să o facă să se simtă mai bine. „Presupun că n-a putut scrie mult pe drum. Îmi aduc aminte ce greu era. Având în vedere ce are de făcut acolo, a făcut bine că a trimis asta.

„A fost trimisă la începutul lui august. Aş zice că va ajunge acasă dintr-o zi în alta, aşa că ai face bine să renunţi la expresia aia jalnică şi să-ţi revină zâmbetul pe faţă. Urcă iar pe cal şi îi întinse mâna. „Hai să te duc acasă.

„Lasă. Prefer să merg pe jos. Vreau să mă rog şi să-l mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat măcar atât".

Morgan dădu din cap. „Atunci ne vedem acasă". Plecă, într-un ritm mult mai lent decât atunci când venise.

Ea îşi puse scrisoarea în buzunarul fustei şi se întoarse spre cabană. Bram spera să-i mute curând în casa cea mare, dar Dianne ştia că într-un fel va duce mereu dorul căbănuţei în care locuiau împreună. Casa aceea era o adevărată casă a iubirii pentru ea. Casa aceea făcuse ca pierderile din viaţa ei să nu mai pară aşa de grele.

Ajunsese cam la o jumătate de kilometru de casă, când Faith ieşi din casa ei şi îi făcu cu mâna. Ea şi Malachi stăteau în noua lor locuinţă de la sfârşitul primăverii. Lui Malachi îi plăcea mai ales că are propriul atelier de fierărie,

care se afla de cealaltă parte a peretelui bucătăriei. Zâmbind şi făcând cu mâna, Dianne fu încântată că Faith ieşi afară ca să o întâmpine pe cărare.

„Am primit o scrisoare de la Cole”, strigă ea. „Nu scrie mult, dar e mai bine decât nimic”.

„Ce zice?”

„Că speră să ajungă acasă nu mai târziu de septembrie. A fost trimisă în august din Cheyenne, aşa că Morgan zice că el ar trebui să se întoarcă dintr-un moment în altul”.

Faith veni mai aproape şi Dianne văzu că zâmbeşte şi mai tare. „Ce veste bună”. Tăcu şi se opri în faţa lui Dianne. „Şi eu am veşti bune”.

Dianne văzu entuziasmul de pe faţa ei. „Ce? Spune-mi”.

Faith chicoti ca o fetişcană. „Voi avea un copil. Sunt îngrozită şi încântată în acelaşi timp”.

„Vai, Faith. Ce veste minunată. Pun rămăşag că Malachi nu mai poate de bucurie.

„E şi speriat, recunoscu Faith. „Aproape că mi-e frică să cred că e adevărat.

„Când va veni copilul?

„Din câte-mi pot da seama, ar trebui să fie pe la sfârşitul lui aprilie, răspunse Faith.

Dianne dădu din cap. „Perfect. Vom avea toată iarna ca să facem hăinuţe frumoase de copil. Poate că Morgan şi Cole îl pot ajuta pe Malachi să facă un leagăn şi alte lucruri de care vei avea nevoie. O trase pe Faith în braţe şi o strânse tare. „Ce fericită sunt pentru tine, Faith. Vom avea încredere în Dumnezeu în toate astea şi, orice ar fi, voi avea mare grijă de tine”. Se dezlipi de ea şi îi văzu mina acum serioasă. „Ştiu pur şi simplu că acest copil va fi bine. Simt în adâncul meu”.

Faith dădu din cap. „Aşa mă rog să fie”.

„Eşti fericită aici, nu-i aşa, Faith?” o întrebă Dianne.

„Mai fericită decât am fost toată viaţa mea”, recunoscu aceasta. „Ştiu că în trecut am spus lucruri care ar putea indica altceva, dar a fost o decizie bună pentru noi. Chiar dacă nu avem pământul şi casa noastră, facem economii şi într-o bună zi poate că vom putea să ne cumpărăm un loc al nostru”. Se uită către râu, unde plopii tremurători erau deşi. „Un loc drăguţ ca acela”.

„Pun pariu că unchiul Bram vă va vinde o parcelă când sunteţi gata. Oricum tot adaugă la pământul lui. Cred că ar fi minunat să fiţi proprietarii locuinţei voastre, fără nicio datorie, lucrând pentru voi înşivă. Ştiu că asta ar însemna mult pentru voi”.

Faith se uită în ochii ei. „Ar fi ceva ce n-am cunoscut niciodată şi nici n-am sperat să cunosc. Dianne, să fim aici a fost o binecuvântare la care nu ne-am aşteptat. Noi ne gândiserăm să te găsim şi să stăm doar până ne punem iar pe picioare, apoi să ne vedem de drum. Nu voiam să fim datori nimănui”.

„Ştiu”.

„Dar acum nu ne simţim îndatoraţi. Avem amândoi slujbe, muncim din greu şi ne câştigăm pâinea”.

„Asta şi ceva mai mult”, fu de acord Dianne. „Ne-aţi făcut la toţi viaţa mai uşoară. În ce mă priveşte, sunt binecuvântată”.

Faith se uită iarăşi spre râu. „Am auzit pe cineva zicând că asta e ţara lui Dumnezeu. Cred că s-ar putea să fi avut dreptate. L-am cunoscut pe Dumnezeu şi L-am iubit înainte să venim aici, dar acum simt că parcă trăiesc într-o bucăţică de cer pe pământ”.

Dianne trase adânc aer în piept şi îşi ridică ochii spre munţii din spatele fermei. „Şi eu simt la fel – o bucăţică de cer”.

În seara aceea, la cină, Faith făcu anunţul public. Toţi o felicitară, dar Koko plânse.

„Ce mult m-am rugat pentru asta”, zise ea, ştergându-şi ochii fără să se ruşineze. „Simt aşa de bucuroasă”.

„Păi, se pare că asta e o seară foarte potrivită pentru veşti bune”, declară Bram. „Am vrut să vă anunţ pe toţi că ne vom muta în casa nouă la sfârşitul săptămânii. Încă mai sunt multe de făcut, dar partea principală a casei e gata. Putem continua la terminarea aripilor cum ne va permite timpul la iarnă. Construcţia fiind gata, nu ne grăbeşte nimeni cu interiorul.41

„Ce minunat! exclamă Dianne.

„Dacă tot dăm veşti bune, începu Morgan fără grabă, „cred c-o s-o spun şi eu pe a mea.

Toţi se întoarseră să-l privească pe tânăr. El se înroşi puţin, apoi îşi drese emoţionat glasul. „Voi pleca. Am fost acceptat să merg cu un grup care se duce spre sud ca să exploreze terenul de-a lungul râului Yellowstone.

Dianne ştia că rămase cu gura căscată, dar părea că nu poate să o mai închidă. Câteva clipe nu spuse nimeni nimic. În final, Bram reîncepu conversaţia.

„Fiule, mă bucur pentru tine. Ştiu că doreşti de ceva vreme să pleci într-o asemenea explorare. Presupun că asta e exact ce ai aşteptat.

„Da, domnule.

„De ce n-ai pomenit nimic până acum? îl întrebă Dianne fără să se gândească. „Credeam că vei fi aici la nunta mea şi… Nu ştia ce să mai zică. Ce sperase? Nu se putea aştepta

ca Morgan să-şi petreacă întreaga viaţă aici.

Se simţi imediat vinovată. „Uită ce am spus. Mă bucur pentru tine, Morgan. Sincer. Nu se mai gândi la ce simte ea. „Când vei pleca?

„Imediat – mâine.

„Aşa de repede? întrebă Koko, glasul ei trădând mirarea pe care o simţea şi Dianne.

„Ştiu că vă anunţ cam târziu, dar şi eu abia am primit vorbă despre asta. Când eram în oraş, m-am întâlnit cu cei din grup şi am primit aprobarea lor. Ne vom întâlni în Bozeman peste trei zile şi vom porni imediat la drum. Armata ne asigură o escortă.

Dianne dădu din cap. „Păi, atunci cred că va trebui să-ţi dau cadoul de Crăciun mai devreme. Se ridică de la masă şi dădu fuga în camera ei. Scoţând un pachet din dulap, se întoarse la masă. „Koko m-a ajutat să fac asta pentru tine.

Morgan luă pachetul şi desfăcu sfoara cu care era legat sacul de făină. Scoase ce era înăuntru şi zâmbi. „O haină nouă. Ridică haina franjurată din piele moale şi zâmbi. „N-am mai văzut ceva aşa de fin. De unde ai luat lâna cu care ai căptuşit-o?”

„Avem noi metodele noastre/4 zise Dianne, râzând. Se străduia să nu arate nicio altă emoţie în afară de bucurie. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îl facă pe Morgan să se simtă vinovat pentru decizia de a pleca, dar în adâncul inimii simţea deja pierderea. Se uită la Koko, care dădu din cap, părând a înţelege.

Aceste doamne găsesc soluţii cam pentru orice/1 spuse Bram, ridicându-se de la masă. „Nu-mi pot închipui cum o fac, dar sunt tare bucuros că sunt aşa de capabile.41

„În Montana trebuie să fii capabil, zise Dianne, cu o voce

puţin cam sumbră. „Dacă nu eşti, te va mânca de viu.

O săptămână mai târziu, Dianne păşea încoace şi încolo în noua sufragerie. „Nu m-am gândit că va fi aşa de mare, le spuse ea lui Koko şi lui Faith. „E minunată.

„Vă va trebui o vreme să vă obişnuiţi să mâncaţi într-o sufragerie adevărată, exclamă Faith. „Eu n-am avut voie niciodată să mănânc în sufragerie/4 murmură ea, mângâind spătarul scaunelor de stejar lustruit.

„Nici eu n-am cunoscut aşa ceva/4 spuse Koko, zâmbind cu mare mândrie, „dar simt bucuroasă să fac o încercare. Atinse uşurel piatra de râu pe care o folosiseră pentru a crea un şemineu mare.

Dianne râse. „Asta va deveni în mod sigur o cameră favorită. Unele din cele mai frumoase amintiri sunt din timpul petrecut în jurul mesei, la cină. Atunci ascultam istorisirile tatii şi mama ne spunea ce planuri are pentru a doua zi. Era întotdeauna un timp plăcut. Zâmbi şi adăugă: „Plus că mama gătea grozav şi mâneam bine.

Faith şi Koko izbucniră în râs.

„Ei bine, ce părere au doamnele? le întrebă Bram, intrând cu paşi mari în încăpere.

„E grozavă, unchiule Bram. Dianne îl cuprinse în braţe pe bărbatul solid şi se întinse ca să-l sărute pe obraz. El se aplecă ca să primească sărutul şi zâmbi. „N-am crezut că va fi aşa de mare şi frumoasă. Astea au fost o surpriză minunată, zise ea, arătând două ferestre de la podea până la tavan.

„Mă bucur că vă plac. Am de gând să fac în toată casa. De aceea am lăsat loc pentru ele în fiecare cameră. Sticla e scumpă şi destul de greu de adus aici fără să se spargă, aşa că va trebui să le adăugăm pe măsură ce ne vom permite”.

„Cred că putem aştepta”, spuse Koko. Era limpede că e foarte mândră de soţul ei şi de eforturile lui. „Vom avea destulă treabă să facem perdele şi draperii şi numai pentru ferestrele pe care ai reuşit să le pui până acum”.

„Oh, îmi închipui damasc auriu pentru camera asta”, zise Faith, uitându-se la ferestrele deschise. „Avem nişte material în magazie care s-ar potrivi perfect”.

„Ce bine sună”, fii de acord Koko. „Va trebui să explorăm magazia ca să vedem ce putem folosi de acolo”.

„Dar să nu munciţi până daţi în brânci”, spuse Bram, zâmbind. Se bucura evident de entuziasmul lor.

„Mie-mi plac în mod deosebit verandele de jur-împrejur”, adăugă Dianne. „Şi la parter şi la etaj. Va fi aşa de plăcut vara, când e cald”.

„Asta a şi fost ideea. Când vom avea bani mai mulţi, vom adăuga nişte balustrade drăguţe şi nişte ornamente”, spuse Bram. Părea la fel de mulţumit ca un băieţel de Crăciun. „Va fi cea mai frumoasă casă din tot statul”.

„Nu e nicio îndoială că este deja”, declară Dianne.

Zâmbetul lui Bram se lărgi când adăugă: „Oh – mai am o surpriză pentru voi”.

„Spune-ne”, zise Dianne, uitându-se la Koko şi la Faith şi ridicând puţin din sprâncene.

„Gus, Levi şi cu mine ducem nişte cai la Bozeman. M-am gândit că, pentru că ai lucrat mult cu animalele astea, ar trebui să vii cu noi ca să ne ajuţi să răspundem la întrebările care s-ar putea pune la vânzare. Ţi-ar plăcea?”

Dianne dădu repede din cap, apoi îşi dădu seama că Cole trebuia să sosească dintr-o zi într-alta. „Nu pot să merg. S-ar putea întoarce Cole şi eu n-o să fiu aici”.

„Nu vom fi plecaţi chiar aşa de mult timp, iar el va

aştepta”, insistă Bram. „Nu vreau să fim plecaţi mai mult de patru, poate cinci zile”.

Koko veni la ea şi îi atinse braţul cu blândeţe. „Cred că ar trebui să mergi. Bram va avea nevoie de ajutorul tău şi, după cum a spus, Cole va aştepta”.

Dianne dădu din cap. „Cred că ai dreptate. Doar că… adică… nu vreau să plec şi el să vină tocmai acum, în sfârşit”.

„Chiar dacă se va întâmpla asta”, spuse Bram, râzând zgomotos, „ştiu că te va aştepta. El ştie că ai fost credincioasă să aştepţi tot acest timp. N-o să facă stânga împrejur ca să plece numai pentru că tu eşti în Bozeman”.

A doua zi, Dianne se afla pe drumul către Bozeman, iar aceste cuvinte îi răsunau în urechi. Credincioşia era uşoară când era vorba de Cole. Îşi imaginase atâta vreme că-l va avea pe Cole Selby de bărbat încât orice altă variantă nu era posibilă. Iar Cole, chiar dacă întârziase puţin, dăduse dovadă numai de loialitate şi de încredere faţă de ea.

Dolly dădu din cap, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Iapa îi fusese o bună prietenă de-a lungul anilor. „Scuze, fetiţo, şi tu ai fost loială”. O bătu uşurel pe grumaz.

Continuă să se gândească la înţelesul credincioşiei şi cum se putea perfecţiona în acest ideal aparent mărunt, dar puternic. Credincioşia lui Dumnezeu era garantată în toată Scriptura. El făgăduise să fie credincios indiferent ce făceau sau nu făceau alţi oameni.

„*Credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd*, „recită ea în minte. Cuvintele îi încălzeau sufletul. Oare credincioşia lui Dumnezeu se baza pe speranţa pentru copiii Lui? Oare credinţa ei – credincioşia ei – trebuia să se

bazeze pe speranţă?

Clătină din cap. Simţea că e pe cale să înţeleagă ceva foarte minunat. Ce însemnau toate acestea? Cum putea ajunge să cunoască deplin ceea ce încerca Dumnezeu să o ajute să înveţe?

Răbdare, îi şopti o voce în inimă. *Trebuie să ai răbdare*.

Dianne chicoti. „Nu-i tocmai una dintre virtuţile mele”.

„Ai zis ceva?” o întrebă Bram, care călărea alături de nepoata sa. Ea clătină din cap şi râse şi mai mult. „Nimic din ce nu ştii deja”.

CAPITOLUL 9

Bram Vandyke era un bărbat cu picioarele pe pământ, care avea scopuri şi ambiţii pentru sine însuşi şi pentru familia sa. Zâmbi în semn de aprobare în timp ce se gândea la cireada sa de vite care devenea tot mai mare şi la caii excepţionali pe care reuşise să-i achiziţioneze pentru fermă. Când fusese în Bozeman, săptămâna trecută, fusese salutat cu respect de oamenii de frunte ai oraşului. Aceştia auziseră de ferma sa şi ce treabă bună făcea acolo. Şi evitau cu grijă să pomenească ceva despre faptul că soţia lui e indiancă, lucru pentru care el era recunoscător. Nu pentru că se ruşina cu Koko, ci pentru că nu dorea deloc să-i zvânte în bătaie pe bieţii oameni.

Cel mai probabil, oamenii aceia nu ştiau despre Koko ori se hotărâseră că e mai benefic să-l aibă pe Bram de partea lor. Comunitatea dorea să devină un oraş puternic, poate chiar să fure titlul de capitală de la Virginia City. Liderii oraşului aveau nevoie să se asocieze cu oameni ca Bram, să-i obţină aprobarea. Aşa că îi ofereau prietenia şi respectul lor, iar deocamdată Bram le lua ca atare. Dacă mai târziu se dovedeau a fi false, va vedea atunci ce e de

făcut.

Cu ani în urmă, nu se crezuse capabil să se dezvolte aşa. De fapt, în cei câţiva ani în care lucrase drept cowboy, în tinereţe, fusese convins că această carieră nu e pentru el.

Luase această convingere cu el când părăsise civilizaţia şi devenise vânător de animale pentru blănuri. Îi plăcea libertatea pe care i-o oferea această viaţă, dar apoi Dumnezeu îl adusese la El, atrăgându-l într-o înţelegere mai profundă, mai semnificativă a Bibliei, şi întreaga sa viaţă se schimbase.

La patruzeci şi şapte de ani, Bram era în floarea vârstei, aşa considera. Avea o soţie minunată, doi copii frumoşi şi căminul pe care şi-l dorise întotdeauna – sau cel puţin va deveni curând căminul pe care şi-l dorise întotdeauna. Îşi amintea că în copilărie văzuse o plantaţie mare şi luxuriantă. Cei care locuiau acolo erau prieteni ai familiei, iar casa lăsase o impresie de durată asupra lui. Cu şase coloane mari de marmură şi trei caturi de locuit, conacul Hamilton Hills era o realizare monumentală a arhitecturii. Bram se hotărâse chiar de atunci că într-o bună zi va avea ceva la fel de frumos.

Aşezându-se mai confortabil în şa, se uită din nou la pământul din jurul lui. Era tot al lui, cât putea vedea cu ochii. O binecuvântare de la Domnul, desigur. Şi, pentru că Domnul îl binecuvântase pe el, încercase la rândul lui să îi binecuvânteze pe alţii. Asta îl făcea să simtă că realizase în sfârşit tot ce e mai bun în viaţă.

Calul se mişcă neliniştit, iar Bram se uită în jur şi îl văzu pe Levi Sperry. Zâmbi şi îi făcu cu mâna tânărului să vină la el. Levi venise să lucreze pentru el cu puţin timp înainte ca Dianne şi fraţii ei să vină să locuiască cu el. Îi plăcea de

acest tânăr, pentru că era iscusit şi harnic. De obicei putea găsi soluţii la problemele dificile fără a trebui să fie dus de mână ca unele ajutoare de la fermă.

„Ai reuşit să aduni restul vitelor răzleţite?” îl întrebă Bram. Aproape sosise timpul să ducă cireada la păşunea de iarnă, iar Levi şi o parte din ceilalţi fuseseră toată ziua să caute vitele care se rătăciseră de restul animalelor.

„Am cam douăzeci jos, în canion. Mă gândeam să văd dacă sunt unele sus, între copaci. Uneori urcă până acolo”.

„Bine. Te ajut şi eu”, răspunse Bram, întorcând calul în direcţia pădurii. „Ai primit veşti de la Charity şi Ben?” Cuplul fusese în convoiul de căruţe cu sora lui Bram şi familia ei. Ben şi Charity îl luaseră sub aripa lor pe Levi, care era orfan, până ajunseseră în Virginia City. Bram îl încurajase pe Levi să-şi roage foştii tutori să vină în zonă ca să înceapă o biserică, întrucât Ben era pastor. Era ultimul lucru care lipsea din utopia sa de Montana. Se gândise chiar să ofere pastorului şi soţiei sale vechea casă de la fermă, dacă erau de acord să vină.

„Nu, încă n-am primit nicio scrisoare. Dar m-am rugat ca Ben să zică da”.

Bram dădu din cap şi lăsă frâul mai lejer. „Şi tu şi eu”.

„Vom construi o biserică pentru ei dacă vin?”

„Negreşit. Ştii bucata aia de pământ de la cotul râului, dinspre est?”

Levi dădu din cap.

„Ei bine, mă gândesc că ar fi un loc bun. Nu prea departe de alţi oameni din zonă. Poate că vom căpăta sentimentul de comunitate dacă mergem toţi la adunare duminica dimineaţa.

„Am putea petrece toată duminica împreună, zise Levi,

luând-o înaintea lui Bram. „Doamna Charity mi-a zis o dată că pe vremuri se adunau câteodată la ferma cuiva – dacă în zonă nu era biserică. Dădeau sfară în ţară şi veneau oameni chiar şi de la treizeci de kilometri. Veneau toţi la slujbă şi aduceau mâncare pentru toată ziua. După slujbă ţineau un mare picnic şi apoi Ben vorbea din nou după ce toţi erau sătui şi copiii dormeau în soarele după-amiezii. Uneori oamenii se pocăiau şi atunci făceau şi câteva botezuri.

„Păi, am putea face şi noi aşa, spuse Bram. „Dar, dacă vor să înceapă înainte de prima zăpadă, vor fi bineveniţi să ţină întrunirile în casa noastră nouă. Oh, şi mă îndoiesc că vom dori să botezăm pe cineva în această perioadă a anului. Râul Madison e puţintel cam rece.

Levi zâmbi şi trase hăţurile calului, trăgându-i capul în laterală. „Am auzit ceva. Pun pariu că unul din taurii tineri a ajuns aici. Mă duc să-l scot afară. îşi îndemnă calul înainte.

Bram îşi opri calul şi ascultă. La început nu auzi nimic, dar apoi fâşâitul din tufişuri îl asigură că Levi avea dreptate. Poate că erau două sau trei vite care rătăceau pe aici, în căutarea ultimelor petice de iarbă verde. Îşi mână calul cu genunchii şi pomi pe cărare în direcţie opusă cu Levi. Va da roată şi îl va ajuta.

Calul merse înainte câţiva metri fără prea multe îndemnuri, dar apoi necheză încet şi se opri. Păşind neliniştit pe loc, animalul îi arătă clar lui Bram că ceva nu e în regulă.

Îşi scoase puşca din teacă. Probabil că nu era nimic; acest cal fusese întotdeauna puţin sperios în pofida numelui său binemeritat – Pucioasă. La început fusese aproape imposibil de îmblânzit. Era, aşa cum declarase Bram, numai „foc şi pucioasă. Chiar şi acum, nimeni în afară de el nu

călărea murgul înalt de un metru şaptezeci.

Bram se uită, mijindu-şi ochii, pe cărare, mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Auzi un faşâit în tufişurile din pădure, dar se gândi că sunt vite rătăcite. Slăbind frâul, dădu să pună puşca la loc când calul deveni şi mai agitat.

„Uşurel, băiete. Ce e?” îl bătu încet pe grumaz, dar animalul nu se potoli. Dând din cap înainte şi înapoi, arăta clar că vrea să scape de acolo.

Bram trase hăţul şi îşi lovi încet limba de cerul gurii. Pucioasă se mai linişti puţin, dar atunci, fără veste, motivul neliniştii lui deveni foarte clar: un urs grizzly, poate acelaşi urs cu care aveau necazuri de câţiva ani, ieşi în fugă din pădure, îndreptându-se ţintă spre ei. Calul se dădu înapoi, înnebunit, scoţând un zgomot ce poate fi descris doar ca un ţipăt neplăcut. Bram încercă să tragă, dar spinarea în mişcare a calului nu era locul potrivit pentru un foc calculat. Pierzându-şi echilibrul, Bram căzu pe spate.

Puşca îi zbură din mâini şi ateriză la câţiva metri de el. Bram încercă fără succes să ajungă la ea, dar prea târziu. Ursul ajunsese la el.

Prima muşcătură arzătoare fu cea mai rea. Ţipând în agonie, simţi cum fălcile ursului aproape îi retează piciorul stâng. Încercă să se tragă din strânsoarea de fier, dar nu avea nicio şansă de scăpare. Dădu cu ochii de puşcă şi se întinse ca să ajungă la ea, dar ursul îşi schimbă poziţia şi începu să-l scuture tare.

Forţându-se să se ridice în capul oaselor cât putu de bine, începu să lovească botul ursului cu pumnii. Ursul dădu drumul piciorului şi o clipă se uită la el. Din gâtlej îi ieşi un mârâit gros, care se transformă apoi într-un răget cumplit. O durere ameţitoare se urcă din piciorul lui Bram în piept.

Îşi duse mâna la piept chiar când ursul îl atacă din nou, de data asta izbindu-se în el cu o forţă ce părea ca a unui cărucior cu minereu sărit de pe şine.

Căzând la pământ, Bram se lovi cu capul de un bolovan. În timp ce se lupta să nu-şi piardă cunoştinţa, îl auzi pe Levi ţipând şi trăgând cu puşca.

Bun, se gândi el, pierzându-şi cunoştinţa, *Levi se va ocupa de toate*.

Dianne termină de separat smântână de lapte, apoi acoperi vasele de pământ cu pânze curate şi le legă bine. Ultima sarcină era să ducă în pivniţă toate vasele, la temperatura constantă şi rece a adăpostului săpat. După ce duse şi ultimul vas, se pregătea să bată nişte unt, când dădu cu ochii de un călăreţ în depărtare. Inima începu să îi bată mai tare. Poate că era Cole.

Clătină din cap. Cole nu putea veni din direcţia aceea. Dar se apropia un călăreţ. Lăsă în urmă gândul la smântână şi se duse la marginea grajdului. Ducându-şi palma la frunte, se căzni să vadă cine ar putea fi.

Parcă trage ceva după el. Apoi îşi dădu seama că călăreţul fără cămaşă era Levi. Ce căuta acolo? Ar fi trebuit să umble după vitele răzleţite.

Când călăreţul ajunse mai aproape, Dianne îi făcu cu mâna. Începu să meargă spre el, până la marginea gardului. „Ce tragi după tine?”

Levi îşi făcu mâinile căuş la gură. „E Bram! A fost atacat de un urs!”

Dianne simţi că i se scurge sângele din cap. Se simţi ameţită pentru o clipă şi întinse mâna ca să se ţină de gard. De câteva săptămâni îşi făceau griji din cauza urşilor grizzly. Ştiau că, pe măsură ce se făcea tot mai frig şi pe munţi

începuseră ninsorile, urşii mâncau cât puteau de mult ca să se îngraşe pentru hibernare. Bram chiar le avertizase pe femei să ia puşca cu ele dacă se îndepărtau foarte mult de casă, întrucât erau semne că un urs singuratic venea noaptea prin preajmă.

„Mă duc după ajutor!” strigă ea.

Înnebunită, fugi prima dată la cabana lui Faith şi Malachi. Faith păru speriată când o văzu că vine cu sufletul la gură. Gâfâind, Dianne spuse: „Unchiul Bram e rănit. Levi îl aduce încoace. Avem nevoie de ajutor ca să-l punem în pat”.

„Venim imediat. Mă duc după Malachi”. Faith dădu fuga spre atelierul de fierărie, iar Dianne porni spre casă.

„Koko! Koko!” strigă ea intrând în fugă pe uşă.

Nici urmă de mătuşa ei. „Koko, vino repede!”

Alergă în salonul din faţă şi apoi în sufragerie. „Koko!”

„Vai de mine, Dianne, strigi de parcă a luat foc casa. Ce s-a întâmplat?” o întrebă Koko ieşind din cămară.

„Bram”. O văzu pe Koko ducându-şi mâna la gură. Pe faţa ei se citea groaza. „A fost atacat de un urs. Levi vine cu el pe o targă trasă de cal”.

Koko ţâşni pe lângă nepoata ei. Dianne fugi după ea, dar Koko era mult mai rapidă şi ajunse înaintea ei la Levi, care descăleca.

„O, Tată ceresc, Te rog ajută-l pe preaiubitul meu”, se rugă Koko, întinzând mâna ca să atingă faţa însângerată a bărbatului ei.

Dianne atinse braţul însângerat al lui Levi. „Şi tu eşti rănit? Ce s-a întâmplat?”

„N-am păţit nimic. E sângele lui. Strângeam vitele răzleţite dintre copaci, dincolo de canion. Bram s-a dus într-o direcţie, eu în cealaltă. L-am auzit strigând şi m-am dus la

el cât am putut de repede, dar deja fusese atacat. Ştiam că nu-l pot ridica pe cal, aşa că am făcut o targă din crengi uscate”. Se îndepărtă de Dianne când se apropie Malachi. „Trebuie să-l ducem în pat. Aproape şi-a pierdut piciorul drept. I-am legat coapsa ca să încetinesc curgerea sângelui”.

„Mă duc după trusa de vindecare”, îi anunţă Koko.

Dianne le făcu semn celor trei cowboy care se adunaseră ca să vadă ce se întâmplă. „Voi trei daţi fuga sus, în camera de oaspeţi. Aduceţi patul la parter, în salonaş. Repede”.

Oamenii intrară repede în casă, iar Levi şi Malachi desfăcură targa. „Să-l ducem înăuntru”.

Dianne se duse la uşă şi o ţinu deschisă. „Duceţi-l în sufragerie. Eu eliberez masa”. Trecu pe lângă ei şi intră în cameră înaintea lor. Dădu la o parte dintr-o mişcare faţa de masă şi dărâmă sfeşnicul de pe masă. „Puneţi-l aici”.

Levi şi Malachi puseră corpul însângerat pe masă. Dianne se strâmbă când se forţă să se uite la piciorul unchiului ei. Levi îl înfăşurase cu cămaşa lui. Sângele îmbibase cămaşa şi uda totul în jur. Simţea că i se întoarce stomacul pe dos, dar se forţă să nu verse.

„Îi putem salva piciorul?” Se uită la Malachi şi apoi la Levi. Faith intră în cameră, aducând o găleată mare cu apă.

„Cred că va fi nevoie de mâna divină a lui Dumnezeu ca să-i salveze viaţa”, răspunse Levi cu certitudine.

Din uşă se auzi un icnet şi toţi se întoarseră şi văzură că se întorsese Koko.

Clătinând din cap, ea strigă: „Nu! Nu poate muri! Nu poate muri!”

Dianne nu mai văzuse în viaţa ei ceva aşa de hidos. Piciorul lui Bram, deşi încă prins de restul corpului, fusese

zdrobit şi pulverizat de fălcile feroce ale ursului. Nu îşi recăpătă niciun moment cunoştinţa în timp ce ei îi acordară îngrijirile necesare. Asta o îngrijora pe Dianne, dar sincer nu ştia dacă e un lucru rău sau bun.

Se făcu seară şi apoi toţi pierdură noţiunea timpului. Dianne nu plecă deloc de lângă Koko, iar Koko nu plecă deloc de lângă Bram, care zăcea acum nemişcat în patul din salonaş.

„Am tot visat că e rănit”, spuse Koko, solemn. Îi şterse fruntea cu un prosop.

Dianne dădu din cap. „Îmi aduc aminte”. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului şi văzu că e aproape dimineaţă. Toţi ceilalţi se duseseră la culcare. Faith îi dusese pe copii cu ea la cabana lor, spunându-i lui Jamie că merg într-o mare aventură. Băiatul păruse încântat. Mai ales când Faith îl lăsă să-şi ia micul arc şi săgeţile pe care i le dăduse la Mulţi Cai.

„Mi-aş dori să se trezească.41

Dianne se foi şi îşi masă gâtul înţepenit. „Mama îmi spunea tot timpul că cel mai rău e noaptea. Când noi, copiii, ne îmbolnăveam, zicea că febra creştea când apunea soarele. Zicea că bunica îi spunea că căldura soarelui intră drept în corp”.

Koko dădu din cap, fără a-şi lua ochii vreun moment de la soţul ei. „Poporul Real ar spune acelaşi lucru”.

Dianne nu o auzise de multă vreme pe Koko vorbind despre rudele ei Picioare Negre. Ei se numeau „Niitsitaţii”- Poporul Real – considerându-se separaţi şi complet diferiţi de alte triburi şi de albi. Poate că, dacă vorbea acum despre ei, Koko putea să se gândească la altceva decât rănile soţului ei.

„Picioarele Negre sunt oameni foarte superstiţioşi? 41

întrebă Dianne.

„După standardele albilor, aş zice că da. Deşi mama nu se ocupa cu lucruri prosteşti. Ea credea în lucrul cu medicamente care vin din pământ. Arta vindecării era transmisă din generaţie în generaţie în familia noastră. Se aşeză pe un scaun de lângă pat şi oftă. „Mi-aş dori să fiu mai pricepută. Să fi ascultat cu mai multă atenţie.

„Ai făcut multe cu abilităţile tale de vindecare ca să-i ajuţi pe oamenii de aici, răspunse Dianne încetişor.

„Dar nu-l pot ajuta pe el, zise Koko, cu glas resemnat.

Se lăsă din nou tăcerea şi, fără să vrea, Dianne aţipi. Nu se trezi decât atunci când simţi că cineva o mişcă de umăr.

Deschizând ochii somnoroşi, căscă. „Ce e, Koko? E mai rău?

„Nu, dar e cineva la uşa din spate. Eu nu vreau să-l las singur pe Bram.

Dianne încuviinţă din cap, observând că se făcuse lumină. Se uită iar la ceasul de deasupra căminului. Era deja opt şi jumătate dimineaţa.

„Mă duc să văd cine e”. O durea corpul de parcă ar fi îmbătrânit dintr-odată cu cincizeci de ani. Întinzându-se din mers, şopti încă o rugăciune pentru unchiul ei.

Levi Sperry stătea în faţa uşii. Avea în mână o boccea mare de blană. „M-am dus înapoi şi am jupuit ursul. Băieţii îl măcelăresc. M-am gândit că poate doamna Koko vrea o bucată de carne. Desfăcu bocceaua şi îi arătă carnea. „Poate că i-ar putea face lui Bram o supă sau altceva de mâncare.

Dianne zâmbi. „Te-ai gândit bine, Levi. Hai înăuntru şi pune-o pe blat”. Îl conduse în bucătărie şi îi arătă unde să pună darul.

„Cum se simte?”

„Nu e nicio schimbare”, spuse Dianne, încrucişându-şi braţele. Niciodată nu se simţise aşa de obosită.

„Billy Joe zice că un doctor confederat s-a stabilit prin părţile astea, dar nu ştie exact unde. Undeva la sud de aici, pe râul Madison. Dacă vrei, ne-am putea duce să-l căutăm”.

„Nu, ar trebui să vă pregătiţi să duceţi vitele sus, în nord. Nu ne putem permite să fim prinşi de ninsorile timpurii. Unchiul deja începuse să-şi facă griji pentru asta”. Îşi dădu brusc seama că, unchiul fiind bolnav, probabil că ea va trebui să preia conducerea. „Voi discuta cu Gus despre asta”, zise, recunoscătoare că supraveghetorul era un om demn de încredere. „El ne va ajuta să vedem ce-i de făcut. S-a întors?” Gus se dusese în nord ca să cerceteze locul în care vor duce cireada.

„Nu încă, dar n-ar trebui să mai dureze prea mult”.

„Nu… nu prea… mult”.

Dianne simţi că ceva din interiorul ei se rupe. Ca un zăgaz rupt, ochii i se umplură fără veste de lacrimi. Înghiţindu-şi un suspin, încercă să nu-şi facă griji pentru unchiul ei, pentru Cole, pentru ea şi Koko şi pentru toţi ceilalţi.

„Îmi pare rău”, zise ea, întorcându-se cu spatele. „Încerc să fiu tare, dar e greu”.

„Sigur că-i greu, domniţă Dianne. N-ar trebui să te simţi vinovată pentru câteva lacrimi. N-am mai văzut niciodată o femeie aşa de tare ca dumneata, în afară de doamna Charity”.

Dianne se întoarse şi zâmbi. „Voi considera că e un compliment. Am mare consideraţie pentru ea. Mi-aş dori ca ea şi Ben să fi fost aici acum”.

Levi dădu din cap. „Şi eu”.

„Mi-aş dori ca şi Cole să fie aici”, murmură ea, lacrimile brăzdându-i faţa. Plânse încetişor în palme, ruşinată că îşi pierduse cu totul controlul în faţa lui Levi. „Mă tem pentru el. Nu ştiu de ce nu s-a întors. În scrisoare zicea că ar fi trebuit să fie aici până acum”. Spera că Levi îi putea înţelege cuvintele înăbuşite.

Levi deschise gura în sfârşit. „Şi eu mi-aş dori să fie aici”.

Dianne nu îşi ridică ochii în semn că l-ar fi auzit. Se străduia prea tare să-şi recapete stăpânirea de sine. Spre mirarea ei, Levi o îmbrăţişă.

Căldura atingerii lui o dezarmă şi mai mult. Începu să plângă şi mai tare.

„Îmi pare rău, Dianne”, îi şopti el la ureche. „Ştiu că nu eu simt cel care ar trebui să facă asta, dar ţin la tine. Cole se va întoarce curând, vei vedea. Şi Bram, ei bine... e un om tare. Dacă poate cineva supravieţui unui asemenea lucru, el e acela”.

Dianne plânse încet la pieptul lui.

Levi începu să-i mângâie părul şi o sărută pe neaşteptate pe creştet. Asta o trezi repede la realitate. Dezlipindu-se de el, îşi muşcă buza şi îşi stăpâni emoţiile răvăşite. „Mulţumesc, Levi. Pentru tot ce-ai făcut. Bram ar fi murit cu siguranţă dacă n-ai fi fost acolo”.

Levi păru să-i înţeleagă stinghereala. „Dacă mai ai nevoie de ceva, spune-mi. M-am gândit că doamna Koko ar vrea să ştie că ursul ăla n-o să mai deranjeze pe nimeni.

Dianne se uită la grămada mare de blană şi dădu din cap.

Levi începu să pară stingherit şi se îndreptă încet spre uşă.

Ea nu voia să-l facă să se simtă prost pentru ce făcuse,

aşa că veni spre el şi îl apucă de braţ. „Mulţumesc, Levi. Mulţumesc că eşti aici.

El nu spuse nimic, aşa cum se aşteptase ea. Cuvintele pe care ştia că voia el să le spună erau complet nepotrivite. Încă era îndrăgostit de ea. Asta era limpede.

CAPITOLUL 1 O

COLE NU MAI AVUSESE NICIODATĂ ASEMENEA DURERI. Nu ERA LOC ÎN CARE să nu simtă durere. Nu ştia de ce îl lăsaseră indienii în viaţă, dar ştia că nu e singurul. Mai erau câţiva dintre ei. În clipele de conştienţă, mai văzuse cel puţin două femei albe şi poate încă un bărbat, toţi din micul convoi de căruţe pe care îl ajutase să meargă spre vest.

Îl cuprinsese febra, dar dintr-un motiv oarecare nu îi era frică. Se gândea că va mim curând, ori de la infecţia din corp, ori de mâna indienilor, încerca să nici nu se gândească la ceea ce-i pregătiseră indienii.

Ştia că se îndreptau spre nord. Îşi dăduse seama după mersul soarelui, întins pe o targă trasă de cal, văzuse trecerea soarelui de la stânga la dreapta, zi după zi. Nu ştia unde se duceau sau de ce îi luau pe el şi pe ceilalţi cu ei. Poate că se duceau în Canada, se gândea el, dar mintea sa ameţită de febră nu putea găsi nicio raţiune pentru o asemenea decizie.

O femeie Sioux mai în vârstă venise la el de două ori şi îi oferise o zeamă cu gust respingător şi puţin pemican. Cole nu prea avusese putere să mestece, dar se forţase – nădăjduind, de fapt rugându-se, ca eforturile lui să-i tămăduiască trupul.

Pe măsură ce treceau zilele, îşi spunea că se întremează. Nu îl mai durea capul aşa de tare, iar braţul arăta mai bine – cel puţin aşa i se părea. Se străduia să ignore carnea

înroşită, umflată şi purulentă din rănile infectate de pe piept. Bătrâna care avea grijă de el nu părea prea îngrijorată de ele. E adevărat că le ungea cu o substanţă unsuroasă, dar Cole nu ştia de ce încercau să-l vindece dacă nu aveau de gând decât să-l omoare.

După trei săptămâni, conform calculelor lui, tribul făcu popas câteva zile pe malul unui râu destul de lat. Nu ştia unde se află, însă râul părea să curgă de la răsărit spre apus. Când fuseseră atacaţi, se aflau în mijlocul Teritoriului Wyoming, iar el nu era prea familiarizat cu locul. Daniel adoptase un traseu diferit faţă de prima călătorie a lui Cole spre vest. Însă zona aceasta era un mister şi mai mare. Avea mai mulţi copaci şi foarte aproape de apus erau nişte munţi. De fapt, îi amintea puţin de casă.

O fi Canada, se gândi el. Dar nu avea cum să verifice dacă e aşa. Încercă să observe peisajul şi oamenii fără să dea de bănuit. Gemând, se întoarse încet pe partea stângă, abia putând să se mişte din pricina durerii.

Doamne, se rugă el, *dacă voi muri*, *Te rog să fie repede şi*… *şi*… *fă ca Dianne să ştie că o iubesc*. *Că n-am părăsit-o în mod intenţionat*.

Se uită spre mijlocul taberei, cu ochii aproape acoperiţi de pleoapele grele din cauza bolii. Trei bărbaţi stătea de vorbă nu departe de el. Primul părea foarte îngrijorat de ceva. Gesticula şi arăta cu degetul în succesiune rapidă. Îşi îndreptă braţul spre Cole şi toţi trei se holbară la el.

Cole se forţă să rămână calm. Oare îi puneau la cale moartea? Discutau cum să-l termine?

Unul dintre ceilalţi bărbaţi începu să vorbească foarte repede, părând a contrazice îngrijorarea celui mai în vârstă. În cele din urmă, al treilea întinse mâinile şi îi atinse pe

ceilalţi doi. Vorbea încet, aşa încât Cole nu-l putu auzi. Nu că ar fi înţeles mare lucru din limba lor. Dar, orice ar fi spus al treilea bărbat, păru să fie pe placul celorlalţi doi, aşa că porniră toţi trei spre unul dintre celelalte corturi.

Bătrâna veni să îngrijească rănile lui Cole. Lucră şi se agită, vorbind fără a zâmbi deloc în timp ce îi mai aplică nişte unsoare. Îi dădu aceeaşi băutură cu miros respingător, turnându-i-o aproape cu forţa pe gât. Dar de această dată nu-i mai oferi pemican. Poate că proviziile erau pe terminate, se gândi Cole.

Seara veni repede, cu un vânt rece şi puternic care îl pătrunse până la oase. La un moment dat începu să tremure aşa de tare încât simţi că i se izbeşte capul de pământ. Spre surprinderea sa, unul dintre cei trei bărbaţi pe care îi văzuse mai devreme veni şi îi puse o haină din piele de bivol peste trupul suferind. Îi făcu semne cu mâinile, apoi rosti într-o engleză guturală: „Acuma culcă-te”.

A doua zi de dimineaţă, pământul era presărat cu zăpadă şi până seara cerul deveni greu de nori plumburii. Aerul mirosea a zăpadă şi a fum. Le văzuse pe femeile tinere aducând lemne pentru foc. Se părea că indienii aveau de gând să stea aici o vreme.

Cole încercă din nou să examineze împrejurimile. Munţii erau cam la o zi spre apus – poate mai puţin. Unui bărbat călare nu i-ar fi fost greu să ajungă acolo, dar unuia pe jos i-ar fi fost mai greu. Iar pentru cineva aflat în starea sa era probabil curată sinucidere să încerce.

Dar trebuie să încerc.

Evenimentele din seara aceea făcură chiar şi mai necesară măcar o încercare de evadare. Doi dintre ceilalţi prizonieri muriră. Cole nu ştia ce le provocase moartea, dar

fură târâţi la marginea taberei şi mutilaţi, închise ochii, ca să nu vadă. Războinicii tineri păreau foarte mânioşi, dar indienii mai în vârstă rămaseră totuşi stăpâni pe situaţie. Unul în special părea în stare să le potolească izbucnirile. Era acelaşi bărbat care intervenise în favoarea lui Cole.

În acea seară, când începu să ningă serios, Cole văzu cum trupurile abandonate erau acoperite de învelitorile albe oferite de Dumnezeu. Nu era sigur, dar i se părea că unul dintre ei era un tânăr care călătorise spre vest ca să ajungă la logodnica sa mormonă din Utah.

Închise ochii. Câte iubiri adevărate fuseseră despărţite de acest act de război al indienilor? se gândi din nou la Dianne şi îl duru inima de dor şi de nevoia de a trăi măcar până o mai vedea o dată.

Trebuie să încerc să scap. *Trebuie să trăiesc ca s-o mai văd o dată*.

Dacă letargia şi boala îl făcuseră incapabil să ia o decizie înainte, acum simţea o nevoie mistuitoare de a se întoarce acasă – de a se întoarce la Dianne. Ştia că e slăbit, ştia că ar fi nevoie de intervenţia lui Dumnezeu ca să iasă din tabăra bine păzită. Însă vederea acelor viteji plini de furie şi a mutilării morţilor îi dădu senzaţia de urgenţă. Nu rămăsese în viaţă pentru că aşa doreau războinicii. Dacă ar fi fost după ei, el ar fi murit curând şi atunci s-a zis cu speranţa de a o revedea pe Dianne.

Trebuie să încerc.

În noaptea aceea, când tabăra fu învăluită în tăcere, luă pe el haina grea din piele de bivol şi se târî afară din tabără cât putu de repede. Stomacul şi pieptul dezvelit simţeau zăpada. Era binecuvântat să aibă încă pantalonii şi ghetele în picioare, dar chiar şi cu blana de bivol frigul era

muşcător, îngheţându-i pielea. După o vreme, frigul îl amorţi, aşa că şi puţina putere pe care o avea în muşchi începu să dispară.

Nu se vedea aproape nicio lumină. Luna, învăluită în nori, nu îi oferea niciun ajutor. La fiecare mişcare era sigur că va trebui să se oprească şi să aştepte să fie găsit a doua zi de dimineaţă. Durerea era aproape mai mult decât putea suporta, iar respiraţia îi era greoaie.

Se aştepta să audă zgomotul străjilor care dădeau cu ochii de el şi ori îl omorau, ori îl duceau cu forţa înapoi în tabără. Dar nu veni nimeni şi, când ajunse la un pâlc de copaci aflat la nord de tabără, era în picioare. Nu avea nicio putere în picioare şi era ameţit de la mişcare. Poate că rana de la cap era mai serioasă decât ştiuse. Luptându-se cu ameţeala, luă o creangă de pe jos şi o folosi ca baston. Părea să-l ajute puţin, dar presiunea de la sprijinirea în baston îi provoca o durere enormă în piept.

La fiecare doi sau trei paşi trebuia să se odihnească, ori stând jos, ori rezemându-se de un copac. Zăpada cădea cu fulgi grei şi umezi, dar măcar nu bătea vântul. Cole se rugă ca zăpada să-i acopere toate urmele evadării, astfel încât indienii să nu ştie pe unde a luat-o.

„Nici măcar *eu* nu ştiu încotro merg”, mormăi el. Pornise în direcţia care credea că e vestul, însă în beznă s-ar fi putut întoarce cu uşurinţă în altă direcţie. „Aş putea ajunge chiar şi în nordul îngheţat.41

Când simţi că nu mai poate înainta, se ghemui între două trunchiuri de copac prăbuşite şi îşi strânse haina de bivol în jurul corpului. Gâfâind în aerul rece şi umed, se căzni să nu tuşească. Dacă murea aici, era posibil ca familia şi prietenii lui să nu afle niciodată ce i se întâmplase. Oasele lui vor

putrezi cu copacii căzuţi la pământ.

„Oh, Dianne… îmi pare aşa de rău.

Dianne observă expresia severă de pe chipul lui Gus şi ştiu că nu are veşti bune. Piciorul lui Bram dădea semne de infecţie. Mirosul era oribil.

„Are nevoie de un doctor, nu-i aşa? întrebă ea.

„Aşa ar fi cel mai bine, răspunse Gus. „Ce vrei să fac? Să-l trimit pe unul dintre băieţi la Ennis sau în Virginia City?

„Levi zice că e un doctor – sau cel puţin se zvoneşte că e doctor – care locuieşte undeva pe râul Madison. M-am gândit că aş putea merge călare spre sud, de-a lungul râului, ca să văd dacă îi găsesc casa. Dacă nu-l găsesc sau dacă nu-i doctor, merg mai departe.

„Nu te poţi duce singură, zise Gus pe un ton foarte serios. „Iar majoritatea băieţilor strâng cireada ca s-o mutăm. Te-ai gândit la o cale ca să dai de fraţii dumitale?

„Nu. Zâne e plecat cu armata în nord-vestul teritoriului, iar Morgan e pe undeva prin sud. Nu am cum să dau de niciunul dintre ei. Lui Zâne i-aş putea trimite un mesaj la fort, dar cine ştie când se vor întoarce şi când va avea posibilitatea să-l citească.

„Iama vine repede. M-am gândit să mut cireada până la sfârşitul săptămânii”.

Dianne dădu din cap. „Da, şi asta trebuie să continue – deja ai amânat-o prea mult. Unchiul Bram n-ar fi mulţumit de niciunul dintre noi dacă n-ai rămâne cu vitele. O să-l rog pe Malachi să meargă cu mine. Dacă-l am alături, nimeni n-o să se lege de mine”.

Gus dădu din cap. „Presupun că nu. Ce zici, vrei să te aştept dacă nu te-ai întors până când suntem noi gata de plecare?”

„Nu”, răspunse Dianne, uitându-se la locul în care zăcea unchiul ei. „Dacă nu mă întorc repede, mă îndoiesc că va mai fi în viaţă”.

Dianne se duse repede în camera ei şi îşi luă câteva lucruri; nu era nevoie să ia multe provizii. Va mai lua o pătură în plus, deoarece ştia ce periculos e să fii prins într-o furtună pe munte. Se va îmbrăca cu paltonul ei gros şi se va ruga să fie senin.

Faith veni înăuntru în timp ce Dianne îşi punea alimente în coburi. „Unde te duci?”

„De fapt, veneam să vorbesc cu voi despre asta. Unchiul are nevoie de un doctor şi nu puteam trimite niciun ajutor de la fermă. O să călăresc spre sud, de-a lungul râului. Se spune că acolo locuieşte un om care e doctor. Mă întrebam dacă Malachi ar putea veni cu mine”.

„Sigur că poate. O să-l pregătesc de drum. Cât vei fi plecată?”

„Sper că nu mai mult de câteva ceasuri. Dar, dacă nu-l găsim, va trebui să încercăm în Ennis sau în Virginia City”.

Faith dădu din cap şi sprâncenele i se uniră de la expresia îngrijorată. „Nu vreau să te îngrijorez, pentru că L-am văzut pe bunul Dumnezeu făcând multe miracole, dar sincer...” Rămase fără cuvinte.

Dianne fu copleşită de resemnare. Deja se împăcase cu gândul la ce era mai rău. „Ştiu. Probabil că nu are multe şanse de supravieţuire, dar vreau să fac tot ce pot. Îi datorez măcar atât”.

„Mă duc după Malachi”, şopti Faith. „Apoi mă voi duce să văd cum o pot ajuta pe Koko”.

Dianne se duse în grajd şi puse şaua pe Dolly şi pe un sur blajin pe nume Toby. Malachi nu era cine ştie ce călăreţ, iar

surul era unul dintre cei mai blânzi cai de la fermă.

Tocmai scotea animalele din grajd, când Faith şi Malachi veniră în grabă spre ea.

Malachi privi calul cu îngrijorare. „Io nu prea mă dau în vânt după călărit, domniţă Dianne”.

„Toby n-o să-ţi facă nicio problemă/4 îl încurajă ea. „Jamie îl călăreşte tot timpul când unchiul Bram... adică... ştii tu. Când se duceau să călărească. îi dădu repede hăţurile şi se întoarse, ca ei să nu îi vadă lacrimile.

„Faith, am vorbit deja cu Koko, zise ea după ce îşi reveni. „Voi face tot ce pot ca să mă grăbesc, dar n-am de unde să ştiu cât va dura. Dacă omul care locuieşte pe Madison e doctor şi va veni cu noi, atunci s-ar putea să ne întoarcem în câteva ceasuri.

„Dacă e om, va veni cu tine, răspunse Faith. „Dumnezeu să fie cu voi. Ţinu hăţurile în timp ce Malachi încălecă, apoi i le dădu lui.

Lui Dianne i se făcu milă de el. „O să te descurci foarte bine, Malachi. Ţine-te bine şi lasă-l pe Toby să facă munca.

„Poate-ar fi mai bine să fug pe lângă el, zise el, râzând nervos.

Porniră, călărind spre vârful dealului. Părea să fie o zi cu vreme frumoasă, dar aerul era destul de rece. Lui Dianne nu-i plăcea să recunoască asta, însă era sigură că simte miros de zăpadă. Nu putea decât să se roage să nu vină nicio furtună până când ei nu îi aduceau ajutor lui Bram.

Malachi stătea rigid în şa. Având în vedere neputinţa lui de a sta sigur în şa, nu aveau nicio speranţă de a merge la galop. Dianne oftă. *Ar fi trebuit să mă duc singură*. *Malachi nu face decât să mă încetinească*. Dar în inima ei ştia că Gus n-ar fi lăsat-o nicidecum să plece în cercetare fără

protecţie. Nu ştiau nimic despre omul pe care îl căutau. Aşa de mulţi oameni veneau în teritoriu ca să se piardă în întinderea nesfârşită şi să evite legea.

Va trebui să am încredere că Dumnezeu ştie deja de ce avem nevoie, se gândi ea, dând la o parte senzaţia de urgenţă ce ameninţa să o copleşească.

Merseră de-a lungul potecii şi apoi o luară spre râu. Dianne se întreba de ce un om cu abilităţi de doctor s-ar sechestra în mijlocul pustietăţii, dar în acest moment nu o preocupa asta. Dacă el ar fi de acord să vină şi să o ajute, putea locui în vale tot restul zilelor lui şi ei nici că i-ar păsa.

Mirosul de fum le atrase atenţia că în preajmă se afla o fiinţă umană. Dianne ciuli urechile şi verifică direcţia vântului. Malachi făcu la fel şi arătă cu degetul.

„Îmi pare că vine de colo, de jos.

Dianne fu de acord. „Poate că l-am găsit. îşi mână calul înainte şi prinse viteză. Ştia că lui Malachi i-ar fi greu să ţină pasul, dar timpul era esenţial şi unchiul avea nevoie de ajutor.

Găsiră o cabană mică şi grosolană la nici treizeci de metri de râu, aşezată pe o mică pantă. „Bună ziua!” strigă Dianne. „E cineva acasă?”

„Să mă duc să bat în uşă?”

Dianne clătină din cap şi descălecă. „Nu, aşteaptă aici, cu caii, dacă nu te deranjează”. Îi întinse frâul calului ei.

Omul păru aproape uşurat că nu trebuie să descalece. „O să fiu cu ochii în patru”.

Dianne îi aprecia natura protectoare. Ştia că nimeni nu i-ar putea face rău atâta vreme cât Malachi avea suflare în el. O proteja la fel ca fraţii ei.

„Bună ziua!” strigă ea din nou, de data aceasta

îndreptându-se spre casă.

„Ce vrei?” strigă un glas dinăuntru. Avea vorba tărăgănată, de sudist.

„Caut un doctor. Unchiul meu a fost rănit – foarte tare. A fost atacat de un urs şi mă tem că va muri dacă nu pot găsi ajutor”.

Uşa se deschise şi un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, sau poate cincizeci, îşi făcu apariţia. Îşi lua paltonul pe el când dădu cu ochii de Dianne.

„Doamnă”. Ochii lui erau de un albastru rece, pătrunzător, şi păreau să cerceteze tot ce era în jurul lui.

„Mă numesc Dianne Chadwick. Locuiesc la ferma Diamond V, mai sus pe râu”. El nu zise nimic şi mina îi rămase stoică. „Am nevoie de un doctor. Unul dintre ajutoarele noastre de la fermă a zis că un doctor şi-a făcut locuinţa pe Madison, în direcţia asta”.

Omul se uită în spatele ei, unde Malachi stătea cu caii. „Ăla e negrul dumitale?”

Dianne se uită în spate, la Malachi, şi clătină din cap. „Malachi e om liber. Lucrează pentru unchiul meu la Diamond V. Unchiul meu e cel care are nevoie de doctor. A fost atacat de un urs grizzly şi mă tem că va muri dacă nu-i putem oferi o îngrijire adecvată”.

Falca omului se încleştă, în timp ce el se holba în continuare la Malachi. Dianne era disperată şi îşi puse mâna pe braţul lui. „Te rog, dacă eşti doctor vrei să vii cu noi? Te plătesc”.

Omul trase adânc aer în piept. „Mă numesc Hezekiah Bufford. Vin din Atlanta, Georgia. Am fost doctor, dar nu mă interesează să mai practic medicina”.

„Dar de ce? Va trebui să merg încă pe atât ca să găsesc

pe altcineva. Te rog, unchiul e foarte bolnav şi mă tem că-l vom pierde. Te rog, vino şi vezi măcar dacă poţi face ceva. Mă tem că în cel mai bun caz îşi va pierde piciorul. Pentru asta va fi nevoie de un chirurg.14

„Eu am tăiat destule mâini şi picioare în război”, zise omul, iar pe chip i se aşternu o negură, expresia devenindu-i distantă. „Familia dumitale a fost în războiul dintre state?”

Dianne ştia că răspunsul ei va determina probabil dacă vine sau nu să-i ajute. „Tata a fost ucis de soldaţii Uniunii”.

Bufford o privi în ochi. Se uita la ea într-un fel care o făcu să simtă că îşi poate da seama de adevăr doar din priviri. El dădu din cap. „Îmi pare rău să aflu asta, doamnă. Mulţi sudişti de nădejde au fost pierduţi în faţa profanatorilor nordişti”.

„Da, domnule. Vă rog, puteţi veni?”

Bufford îşi îndreptă umerii. „Să-mi iau geanta”.

Hezekiah Bufford se uită la piciorul infectat al lui Bram şi clătină din cap. „Nu, doamnă, asta sigur nu-i bine. Piciorul va trebui amputat ca să aibă vreo şansă la viaţă. Dar nu vă pot da multe speranţe pentru asta. E foarte bolnav şi şocul operaţiei probabil îl va ucide. Nu m-aş aştepta să trăiască/4

Koko stătea în cealaltă parte a patului. „Trebuie să trăiască. Are copii care au nevoie de un tată şi o fermă unde să lucreze. Îşi iubeşte viaţa de aici. Trebuie să trăiască.

Bufford o privi cu dispreţ. „Ai sânge păgân, nu-i aşa?

Koko îşi miji ochii negri. „Am mamă Picioare Negre şi tată alb. Aşa că, pentru sângele păgân pe care-l am, am şi sânge de alb în măsură egală.

Bufford clătină din cap şi îşi scărpină bărbia ţepoasă. „Nu aşa merg lucrurile şi, cu cât voi, ăştia coloraţii, învăţaţi asta

mai repede, cu atât mai bine.

Deşi îi dispreţuia atitudinea, Dianne se grăbi să intervină. „Vă rog, lăsaţi deoparte asemenea griji şi faceţi ce trebuie ca să-i salvaţi viaţa. Dacă e nevoie de operaţie, putem pregăti sufrageria. Doar să ne spuneţi ce vă trebuie.

Faith şi Malachi intrară chiar atunci. „Putem ajuta cu ceva? întrebă Faith, fără să ştie ce tocmai se petrecuse.

„Nu lucrez cu păgâni sau negrotei, răspunse omul, uitându-se la Dianne. „Dacă vrei ajutorul meu, o să-mi aduci nişte albi de treabă. Altfel plec. Privirea lui rece arăta clar că nu se va lăsa convins să facă altfel.

Koko părea că vrea să spună ceva, dar Diane clătină din cap şi preluă conducerea. Observând că Jamie se juca în holul de lângă salon, le făcu semn. „Faith, ce-ar fi ca tu şi Malachi să duceţi copiii la voi în cabană?

Aşa nu vor fi aici în timpul operaţiei. Koko, vom avea nevoie de apă caldă şi bandaje. Va trebui să rupem nişte saci de făină”.

Toţi stăteau ca înţepeniţi. Dianne se uită la fiecare în parte cu o avertizare tăcută în ochi. Bram avea nevoie de Bufford, iar Bufford nu voia să lucreze dacă nu-i făceau pe plac. În final, Faith dădu din cap, iar ea şi Malachi ieşiră din cameră.

„Haide, Jamie. Mergem într-o aventură/4 zise Faith, luând băiatul în braţe.

„Mergem la vânătoare? 41 întrebă Jamie.

„Poate că vom putea vâna în jurul cabanei, zise Faith, încercând să-i trezească interesul. De când tatăl său fusese adus în casă, Jamie rămăsese în preajma ui. Nu va fi uşor să-l ia acum, dar Dianne ştia că Faith înţelegea cât e de important.

„Poate că-ţi poţi lua arcul şi săgeţile. Cele pe care ţi le-a dat unchiul tău. Jamie bătu din palme. „Omor ursu' tatii.

Dianne o văzu pe Faith dându-i băiatul lui Malachi. „Da. Poţi merge să vânezi ursul, şopti ea.

Micuţa Susannah dormea într-un mic leagăn din cealaltă parte a odăii. Faith traversă camera ca să ia copilul adormit. „Koko, vino la noi dacă trebuie s-o alăptezi; dacă nu, o să-i dau nişte apă cu zahăr.

Koko dădu din cap, dar era limpede că nu la copil se gândea. Dianne o atinse delicat cu mâna. „Vom avea nevoie de multe bandaje. Trebuie să menţinem rana curată. Poate că ai putea să faci şi nişte ceai de salcie. A fost tare bun împotriva febrei.

Koko dădu în cele din urmă din cap, cu toate că privirea ei severă era fixată asupra chipului lui Bufford, care nu dădea semne de părere de rău.

„Va fi nevoie şi de un foc zdravăn, adăugă doctorul, cu glas grav. „Şi încălziţi-mi un vătrai. Voi avea nevoie de el pentru a cauteriza rana.

Koko ocoli în sfârşit patul şi se opri o clipă lângă Dianne. „Fac asta numai ca să-i salvez viaţa. Viaţa lui e mai importantă decât mândria mea.

Dianne dădu din cap şi o bătu uşurel pe spate, după care Koko ieşi din încăpere. În final Dianne se uită din nou la doctor. „Nu sunt mulţi bărbaţi care să ne poată ajuta. Vitele sunt strânse pentru a fi duse la păşunile de iarnă. O să văd pe cine pot găsi, dar s-ar putea să trebuiască să-ţi înghiţi mândria şi să accepţi ajutor de unde îl poţi primi. Mă rog ca, dacă eşti cât de cât doctor, să laşi la o parte prejudecăţile ca să salvezi vieţi.

Cu asta, ieşi cu paşi mari din cameră, încercând să-şi

înfrâneze mânia.

Avusese de-a face cu prejudecăţile mamei, dar numai în parte. În mod evident atitudinea doctorului era aceeaşi ca a mamei sale. Nu putea înţelege cum de pot fi oamenii aşa de plini de rea-voinţă, mai ales într-un moment de nevoie.

Adună câţiva oameni de la fermă, care fură bucuroşi să dea o mână de ajutor, dornici să-şi vadă şeful întorcându-se la lucru. Toţi îl iubeau pe Bram şi asta o făcea pe Dianne şi mai dornică să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să-l vadă însănătoşit. Ei trăiau o parte din visul unchiului ei dorinţa sa de a vedea pământul îmblânzit şi civilizat. Dacă el nu ar fi fost acolo, niciunul dintre ei nu ar fi fost acolo.

Când intră în casă, văzu că Koko transformase deja sufrageria într-o sală de operaţii. De pe masă fusese luată din nou frumoasa faţă de masă, în locul căreia fusese întinsă o pânză uleiată. Cowboy-i aduseră repede corpul inconştient al lui Barm şi îl puseră pe lemnul de stejar. Se strâmbară din cauza duhorii când doctorul descoperi iarăşi rana de la picior.

Doctorul îşi ridică ochii şi o privi pe Dianne în ochi. „N-am ferăstrău pentru oase la mine”.

„Avem un ferăstrău un grajd, răspunse ea, forţându-se să nu verse ce avea în stomac. „E nou-nouţ – cumpărat acum două săptămâni.

„Adu-l încoace.

După aceea, timpul trecu repede. Dianne nici măcar nu-şi putea aminti ce se întâmplase după ce unul din cowboy se întorsese cu ferăstrăul. Ea stătea în picioare, gata să ajute, dar operaţia avu loc mai repede şi cu mai puţină ceremonie decât se aşteptase. Doctorul tăie carnea roşie inflamată, folosindu-se de vătrai ca să închidă orice noi surse de

sânge. Apoi tăie osul cu ferăstrăul şi le spuse bărbaţilor să arunce piciorul într-o groapă adâncă, ca să nu atragă animalele.

Când Dianne putu să gândească iar raţional, procedura era gata şi ea îi întindea calmă bandaje doctorului.

„Şi acum? se forţă în final să întrebe.

Acum aşteptăm, răspunse Bufford. „Aşteptăm ca să vedem dacă are putere să răzbească. Eu zic că până dimineaţă se duce.

Lui Dianne nu îi plăcea să audă aceste cuvinte. Cum putea să renunţe aşa de calm la speranţa de viaţă a unchiului ei? Se uită spre uşă, de unde îi privea Koko. Fusese ascultătoare şi nu-i ieşise doctorului în cale.

„Îl putem muta înapoi în pat acum? întrebă Dianne, întorcându-se de la mătuşa ei.

„Neapărat. Puneţi-l cât mai confortabil posibil”.

Cowboy-i fură chemaţi din nou, iar Bram fu mutat în dormitorul improvizat din salonul din faţă. Pe Dianne o durea spatele şi se întinse, dându-şi seama imediat că şorţul îi era pătat cu sânge. Sângele unchiului Bram.

Simţi că i se înmoaie genunchii. *Doamne*, se rugă ea, *avem nevoie de o minune*. *Avem nevoie de atingerea Ta vindecătoare peste unchiul meu*. *Doamne*, *noi toţi avem aşa de multă nevoie de el*. *Te rog*, *ajută-ne – te rog*, *nu-l lua*.

Se grăbi să cureţe camera şi să se cureţe şi pe ea. Îşi dădu jos şorţul pătat de sânge şi văzu că sângele îi ajunsese la rochie. Găsi repede un şorţ curat şi îl puse deasupra, ca să ascundă petele, ca acestea să n-o supere pe mătuşa ei.

Lucrând repede, reuşi să cureţe cea mai mare parte din mizerie înainte ca Koko să vină în cameră.

„Nu-mi place deloc să-l am pe omul ăla în casa noastră”, zise Koko când Bufford era afară şi se spăla. Din cauza orei târzii şi a faptului că Bram va avea cel mai probabil nevoie de îngrijiri în continuare, Dianne ştia că vor trebui să-i ofere adăpost pe timpul nopţii.

„Ştiu”, şopti ea, încercând să vorbească pe un ton înţelegător, „dar va trebui să-i oferim o cameră”.

Faţa lui Koko se înăspri. „Lasă-l să doarmă în grajd”.

Dianne întinse mâna şi o atinse. „Aşa aş face, dar ştim amândouă că trebuie să fie aproape de Bram”.

„Are inima murdară – plină de ură”.

Dianne ştia că e adevărat. „Dar numai pe el îl are unchiul Bram pe lumea asta. Noi n-avem de unde să ştim cum să-l ajutăm cel mai bine. Noi n-am fi putut tăia piciorul singure. Poate că Dumnezeu l-a adus aici cu scopul de a-l învăţa despre toleranţă”.

„Am văzut mulţi oameni toleranţi care n-au pic de dragoste – niciun pic de milă în inima lor”. Koko se duse să ia ultimele pânze însângerate. „Dr. Bufford e un om căruia trecutul i-a înnegrit spiritul. Nu l-ar fi ajutat pe Bram dacă n-ai fi fost tu. Dacă m-aş fi dus eu să-i cer ajutorul, l-ar fi lăsat pe soţul meu să moară”.

„Poate că da”, răspunse Dianne, ştiind că mătuşa ei are probabil dreptate. „Dar important e că a venit şi că nu l-a lăsat să moară. Poate că Dumnezeu îi va înmuia inima când va vedea ce multă dragoste avem noi în casa noastră”.

Koko dădu din cap, dar nu mai spuse nimic. Se vedea pe faţa ei că îi venea greu să creadă asta. Adevărul era că Dianne ştia că oamenii care îi dispreţuiau aşa de mult pe alţii, cum părea să fie dr. Bufford, nu erau uşor de convins.

Auzi plânsetele lui Jamie înainte să o vadă pe Faith

apărând în bucătărie, cu băiatul în braţe. „Vreau să-l văd pe tăticu’”. Dianne dădu fuga să se spele pe mâini, asigurându-se că nu se vede deloc sânge care să-l sperie pe copil.

„Nu l-am putut linişti”, îi spuse Faith.

Koko se duse la fiul ei şi îl luă în braţe. „Ai prins un urs cât ai fost plecat?”

Jamie clătină din cap. Ochii lui mari şi negri părură să se facă şi mai mari la această întrebare. „Nu-s urşi. Nu-s urşi aici”.

Koko dădu din cap. „Bine. Nu mai vrem urşi”.

„Vreau tăticu’”, insistă băiatul.

Koko se duse cu el în salonul din faţă. Dianne se duse încet după ei, sperând să poată oferi consolare. „Tăticu’ tău doarme, Jamie. E foarte obosit”.

„Tăticu’ rănit”. Jamie arătă spre locul unde dormea tatăl său.

„Da”, zise Koko încet. „Tăticu’ e rănit”.

„Trezeşte tăticule. Trezeşte”, strigă Jamie. Se uită la mama lui. „Doarme”.

Koko îşi muşcă buza când ochii i se umplură de lacrimi. Dianne ar fi dorit să le poată oferi alinare. „Da, doarme, Jamie. Şi somnul îl va ajuta să se simtă mai bine”.

„Jucăm mai târziu?” întrebă Jamie.

Dianne se uită la omul inconştient şi îşi aminti de prognoza negativă a doctorului. „Poate”, şopti ea în sfârşit. „Acum trebuie să ne rugăm pentru tăticul tău şi să-L rugăm pe Dumnezeu să-l facă bine astfel încât să se poată juca curând cu tine”.

Jamie îşi uni mânuţele grăsuţe. „Rog. Rog bine. Doamne, mulţumesc pentru papa”.

Dianne zâmbi şi chiar şi Koko păru să se mai lumineze auzindu-l. Îi ciufuli părul, apoi i-l întinse lui Dianne. „Ce-ar fi să te duci să te rogi cu Jamie, în timp ce eu mă ocup de situaţie aici?”

Dianne dădu din cap şi îl luă pe Jamie în braţe. „Deci ce altceva ar mai trebui să-l spunem lui Dumnezeu?” îl întrebă ea în drum spre bucătărie, unde îi aştepta Faith.

Jamie o privi în ochi cu speranţă şi uimire. „Să facă tăticu’ nu bolnav”. Dianne trase adânc aer în piept şi văzu privirea iubitoare a lui Faith. „Da”, zise ea, „să-l facă să nu mai fie bolnav”.

Dianne avea impresia că abia adormise când o trezi Koko. „Vino repede. Bram e pe moarte”.

O clipă, Dianne nu-şi putu aminti ce se întâmplase. *Ce vrea să zică*? *Cum adică Bram e pe moarte*? *De ce*... Apoi amintirile reveniră. Se ridică drept în capul oaselor. „Vin imediat”. Se dădu jos din pat şi îşi luă pe ea halatul greu.

De ce, *Doamne*? *De ce trebuie să moară*? Deja se împăcase cu gândul că unchiul ei nu va mai duce niciodată aceeaşi viaţă activă şi productivă. Recunoscuse chiar că va fi deprimat din cauză că-şi pierduse piciorul poate chiar mânios. Dar nădăjduise că măcar va putea fi în viaţă ca să se bucure de fiul şi de fiica lui. Ea ar fi putut ajuta la fermă, ar fi putut chiar angaja nişte oameni în plus ca să muncească în locul lui, dar nu i-ar fi putut lua locul în inima soţiei şi copiilor lui.

„Te rog, Doamne”, şopti ea, dând fuga în salon. „Te rog, ajută-ne acum. Te rog, lasă-l pe unchiul Bram să răzbească prin această încercare grea. **

Intră în salon când Koko îngenunche lângă pat. „Am trimis după doctor, dar ştiu că nu va putea ajuta. **

„Prostii. N-ai de unde să ştii asta. S-ar putea ca el să ştie cum să îmbunătăţească situaţia, ** o încurajă Dianne.

„Nu”, zise Koko cu tristeţe. „Nu va trăi, Dianne. Trebuie să-ţi iei rămas bun de la el”.

Dianne o privi un moment. Femeia aceasta nu era cu mult mai în vârstă decât ea, avea doar cu opt ani în plus faţă de cei douăzeci şi trei ai ei. De unde ştia că acesta e capătul vieţii lui Bram?

„Koko?”

„Are respiraţia slabă. Pierde lupta, Dianne. Trebuie să-l lăsăm să plece. ** Koko era surprinzător de calmă. Mângâia drăgăstos mâna soţului ei. „Nu-l putem opri – vrea să plece. **

Dianne se aşeză lângă patul unchiului ei, îi luă mâna şi o duse la buze, „îl iubesc aşa de mult. Nu sunt gata să-mi iau rămas bun”.

Koko dădu din cap. „Nici eu nu vreau să-mi iau rămas bun, dar e mai bine aşa. N-ar fi fost niciodată fericit fără piciorul lui. S-ar fi ofilit şi ar fi murit încetul cu încetul dacă s-ar fi făcut bine. Ar fi devenit plin de amărăciune… trist. Nu am vrea să fie aşa”.

Dianne simţi că i se preling lacrimile pe obraji. Picăturile căzură pe mâna unchiului ei. „Oh, unchiule Bram. Te iubesc. Dumneata mi-ai dat speranţă când nu-mi mai rămăsese nimic. Dumneata m-ai ajutat să învăţ despre noua mea viaţă de aici, din Montana. Dumneata mi-ai dat un cămin şi m-ai iubit”. Gândul i se duse la Cole. Cum şi-ar fi dorit ca el să fie aici ca să o consoleze şi să o ajute să suporte acest moment mohorât.

Sărută din nou mâna nemişcată a unchiului ei. „Nu vreau să te las să pleci, dar ştiu că Dumnezeu te iubeşte mai mult

chiar şi decât mine. I te pot da Lui. Te pot lăsa să pleci – câtă vreme ştiu că te duci la El”.

Dr. Bufford intră somnoros în cameră. „Aşadar se duce?”

Dianne dădu drumul mâinii unchiului ei şi se ridică în picioare. „Îl poţi salva?”

Doctorul se duse lângă pat, ascultă inima lui Bram, îi verifică respiraţia şi clătină din cap. „Noaptea e întotdeauna mai rău, dar noaptea asta va fi ultima pentru el. Îmi pare rău. Sincer”.

Dianne dădu din cap. „Vă lăsăm câteva momente singuri”, îi spuse ea lui Koko. Mătuşa nu spuse nimic.

„Te rog, vino cu mine, dr. Bufford. Cred că mai e nişte cafea pe sobă”.

„Nu, mulţumesc”, zise omul, căscând. „Am făcut tot ce am putut. Voi pleca dimineaţă la prima oră”. Plecă fără a arăta vreun dram de emoţie sau de interes.

Dianne îl privi plecând şi clătină din cap. Un om era pe moarte, iar singurul doctor de pe o rază de treizeci de kilometri nu avea pic de consideraţie pentru pierderea pe care era pe cale să o suporte această familie.

Bufford se opri în uşă. „Ştiu că mă consideri lipsit de compasiune”. Se întoarse şi ochii lui albaştri şi reci părură să-i străpungă sufletul. „Şi poate că sunt. Am văzut mulţi oameni murind pe câmpul de luptă – o mulţime de oameni buni care au murit din motive prosteşti. Irosirea mă înfurie şi-mi fură orice compasiune pe care aş putea-o arăta altfel. Moartea unchiului dumitale e o mare irosire – încă o viaţă de om bun e pierdută. Îmi pare rău pentru pierderea dumitale, dar n-am nicio dorinţă să iau parte la ea”.

Cu asta, plecă, iar cuvintele sale răsunară în capul lui Dianne. Cât era de calm şi de stăpân pe sine. Reuşea să-şi

dea la o parte în mod sistematic emoţiile şi sentimentele.

Mi-aş dori să pot face asta aşa de uşor. Dianne clătină din cap. Nu, de fapt nu dorea asta. Nu voia să înceteze să simtă sau să aibă consideraţie pentru cei din jurul ei. Nu când motivul era doar să-şi protejeze propria inimă.

Aşteptând cât putu de mult, se întoarse încet în salon.

„Oh, inima mea. Dragostea mea”, şoptea Koko.

Dianne se opri în uşă şi oftă. Îşi amintea cum stăruise unchiul Bram să-i promită că va avea grijă de Koko şi de copii. Lumea nu va înţelege niciodată dragostea pe care o aveau în această familie unii pentru alţii. Îi orbea culoarea – intoleranţa îi lăsa fără simţire pentru pierderea lui Koko şi a copiilor ei.

Bram respiră de câteva ori, slab, apoi tăcerea umplu camera. Părea aşa de brusc – aşa de definitiv. Dianne aşteptă, întrebându-se dacă el va mai găsi puterea de a merge mai departe, dar nu se mai auzi niciun sunet de la omul acesta uriaş, plin de dragoste.

Koko era culcată peste soţul ei şi suspina încet. Se dusese. Pur şi simplu – viaţa unchiului ei se terminase.

Ieşind din cameră, Dianne se duse afară. Stelele de pe cer ofereau o lumină strălucitoare. Noaptea o întâmpină cu tăcere deplină. Uitându-se înapoi la casa de la fermă – visul unchiului ei, încă neterminat – Dianne realiză brusc că tot ce vedea acum era al ei.

„*Vreau să mă asigur că familia mea are ce îi trebuie*, *iar tu eşti singura cale de a asigura asta*, „îi spusese Bram cu mult timp în urmă. Îi spusese că indienii nu pot fi proprietari de pământ, aşa că nu îi putea lăsa ferma lui Koko prin testament. O rugase pe Dianne să primească ferma şi să creeze un cămin pentru familia lui atâta timp cât vor avea

nevoie de unul. Ea fusese de acord, iar acum, văzând că acest lucru se împlinise, i se părea mai mult decât putea înţelege. Ferma Diamond V era a ei – fiecare cal, fiecare clădire, toată cireada. Erau ale ei. Nimeni n-ar fi contrazis-o dacă ar fi decis să vândă totul. Nimeni nu i-ar fi putut sta în cale dacă ar fi decis să termine cu creşterea vitelor şi să se apuce de munca pământului. Acum totul depindea de ea.

Tremura când se gândea la o asemenea responsabilitate. Când fusese de acord cu acest aranjament, nu crezuse că se va întâmpla aşa. Bram ar fi trebuit să trăiască multă, multă vreme. Ar fi trebuit să fie aici, cu ei – să-şi crească copiii – să-l înveţe pe Jamie să vâneze, să pescuiască şi să crească vite.

Acum Jamie va creşte fără tată. Nimeni nu va fi alături de el aşa cum ar fi fost Bram. Ea ştia cum este să-ţi pierzi tatăl – ştia ce durere şi ce loc gol rămân în inima ta.

„Dar eu aveam şaisprezece ani”, murmură ea. „Eram destul de mare ca să înţeleg că pot avea loc accidente. Am amintirile mele cu tăticu’ şi nu mi le poate lua nimeni”.

Oare Jamie îşi va aminti ceva despre tatăl lui? îşi va aminti cum îl lua în cârcă, astfel încât micuţul să devină uriaş? Oare îşi va aminti cum se luptau în faţa şemineului, tata gâdilându-l şi aruncându-l în aer în timp ce se jucau?

„Nu-i corect”, şopti ea, ştiind că nu o aude nimeni. Nimeni în afară de Dumnezeu. Dar în acest moment îşi punea serios întrebarea dacă nu cumva El doarme.

CAPITOLUL 1 2

Dianne călărea de-a lungul hotarului de la apus al fermei, încă nevenindu-i să creadă că Bram nu mai este. Se gândea la toate pierderile din viaţa ei, inclusiv a lui Cole, căci nu ştia când s-ar putea întoarce – sau dacă se va întoarce.

Acum urma înmormântarea unchiului ei şi nimic nu părea să fie aşa cum trebuie.

Îi era greu să-şi amintească de cei care plecaseră înaintea ei. Când era mică şi îi muriseră bunicii, simţise profund pierderea, dar nimic nu se comparase cu pierderea tatălui, a surorilor şi a mamei ei. Nu ştia nici dacă Trenton, fratele ei cel mai mare, mai era în viaţă. Nu mai primise vorbă de la el de multă, multă vreme.

Călărise pe Dolly până în vârful dealului de pe care se vedea cea mai mare parte a fermei. Erau două grajduri mari, o baracă mică folosită pentru provizii, câteva şoproane, un atelier de fierărie şi cabana lui Malachi şi Faith, casa comună în care locuiau ajutoarele, câteva ţarcuri mari şi mici, cabana veche în care locuiseră şi casa de vis terminată parţial pe care o începuse Bram în acest an.

„Voi avea grijă să fie terminată, unchiule. Ştiu ce a însemnat pentru dumneata.4*

Dolly se foi, ca şi cum ar fi fost dornică să se întoarcă la ceilalţi cai. Dianne o bătu uşurel pe grumaz. Trăiseră împreună toate pierderile pe drumul spre vest. Acum trăiau împreună încă o moarte.

„Cum e posibil să nu mai fie, Dolly? Cum putem merge mai departe fără el?”

Vântul rece al dimineţii se înteţi, bătând dinspre munţii cu creste înzăpezite. Gus şi băieţii urmau să ducă vitele spre nord după înmormântare. Nu era timp de pierdut, iar ea se rugă ca amânarea să nu fi fost prea lungă.

O văzu pe Faith ieşind din cabană şi ducându-şi mâna streaşină la frunte ca să se protejeze de soare. Se uita direct spre dealul unde era Dianne şi îi făcu cu mâna. Dianne nu avea chef de companie, aşa că îi făcu şi ea cu

mâna, dar o întoarse pe Dolly ca să-şi continue drumul.

Acum sunt mai derutată decât oricând, trebui ea să recunoască. Ar fi fost imposibil să-şi pună ordine în gânduri printr-o singură conversaţie cu Faith. Şi, cu toate că moartea unchiului ei o mistuia, nu putea să nu se gândească la Cole. Câteodată era convinsă că se răzgândise şi îşi văzuse de viaţa lui – că undeva între Cheyenne şi Virginia City cunoscuse o altă femeie.

Însă imaginea lui cu altă femeie era întotdeauna estompată de posibilitatea foarte reală ca vreo calamitate să se fi abătut asupra logodnicului ei. În definitiv, Cole îi povestise despre bolile care loviseră caravana şi despre vremea proastă. Apoi mai erau problemele cu indienii din zona de şes. Zâne îi scrisese pe scurt despre conflicte şi hărţuieli, dar fără a da prea multe detalii. Fără îndoială că se gândise că ea are nevoie să fie protejată de aflarea adevărului, când în realitate imaginaţia ei era mai rea decât orice i-ar fi putut scrie el. Apoi mai erau ziarele, când putea pune mâna pe vreunul – erau pline de povestiri de groază relatate la persoana întâi de călători care fuseseră atacaţi de „popoarele păgâne.11

Cu numai câţiva ani în urmă existaseră istorisiri cumplite relatate despre Masacrul Fetterman. Vreo opt soldaţi plecaseră de la fortul lor ca să protejeze nişte tăietori de lemne de Nor Roşu şi războinicii săi Cheyenne. Dar Nor Roşu şi oamenii lui anihilaseră tot grupul – iar lucrurile pe care el şi oamenii lui le făcuseră soldaţilor nici nu puteau fi descrise fără a depăşi limitele bunei cuviinţe. Oare convoiul lui Cole se întâlnise cu Nor Roşu şi indienii Cheyenne?

„Domniţă Dianne!” strigă cineva de pe dealul din apropiere. Era Gus Yegen, supraveghetorul care lucra

pentru unchiul ei. Supraveghetorul care lucra pentru ea.

Ţinu calul în frâu şi aşteptă ca omul să vină la ea. Îndreptându-şi umerii, se strădui din greu să fie tare şi să nu dea frâu liber emoţiilor. Presupunea că Gus nu ar privi cu ochi buni o femeie înlăcrimată.

Gus traversă în galop mica vale dintre ei, apoi merse la trap şi în cele din urmă parcurse la pas ultimii vreo zece metri. „Speram să te găsesc. Levi mi-a zis că ai luat-o în direcţia asta”.

„Aveam nevoie de singurătate”, recunoscu ea. „Câteodată mi se pare că simt prea mulţi oameni la un loc într-un singur loc”.

Gus îşi împinse pălăria pe spate şi zâmbi, făcând ca mustaţa sură să i se ridice puţin la colţuri. „Cred că înţeleg asta. Întotdeauna îmi place să merg după vitele răzleţite ca să mă bucur de linişte/1

Dianne îşi dădu repede seama că n-are chef de flecăreală. Poate că Dumnezeu îl trimisese pe Gus în calea ei pentru că era tocmai omul cu care trebuia să vorbească.

„Mă simt pierdută, Gus”.

El deveni serios. „M-am gândit că s-ar putea să fii. Vreau să ştii că sunt aici ca să te ajut. Nu-i acelaşi lucru, ştiu. Niciodată moartea cuiva nu m-a afectat ca acum. Părinţii mei au murit când eram mic, aşa că nu-mi aduc aminte mare lucru. Eu nu mă apropii prea mult de nimeni. Dar Bram mi s-a cam băgat pe sub piele”. Zâmbi. „Într-un fel bun”.

„Mie mi se pare că toată viaţa n-am făcut decât să pierd pe câte cineva. Cel puţin toată viaţa de adult”. Îl privi în ochi. „Acum ce facem? Trebuie să ştiu”.

Gus dădu din cap şi se mişcă în şa. „Păi, ne continuăm

viaţa, domniţă Dianne. Bram ar fi primul care să-ţi spună asta. Avem şase sute de capete de vite care trebuie duse la locul lor înainte de venirea iernii. Avem o mulţime de oameni buni care vor să ştie că li se vor asigura cele necesare. Poţi fi destul de tare ca să suporţi asta?”

Dianne trase adânc aer în piept şi îl dădu afară încetişor. „Vreau să-l fac pe unchiul Bram să fie mândru. Ştiu ce se aşteaptă de la mine din anumite puncte de vedere, dar din alte puncte de vedere simt complet derutată. Va trebui să mă înveţi – să mă ajuţi să învăţ”.

„Domniţă Dianne, ai lucrat la ferma asta de când ai venit. Ştii mai multe decât îţi dai seama”.

„Poate că da, dar nu mi se pare aşa. Simt că există atâtea lacune în educaţia mea”.

Gus râse în barbă. „Bănuiesc că toţi am simţit asta la un moment dat în viaţă. Cred că mi-ar fi mai teamă de un bărbat – sau o femeie – care crede că le ştie pe toate. Dar, oricum, cred că ştii mai multe decât alţii. Nu doar atât, dar oamenii te respectă. Nu eşti o cucoană de oraş, cu tot felul de găteli şi bagatele, care ţine morţiş ca toate i să se facă pe plac. Păi, eu te-am văzut stând până la – până la…”, chipul i se înroşi, „până la genunchi în…” Se opri din nou şi clătină din cap. „Nu contează. Ştii prea bine în ce stăteai”.

Dianne izbucni în râs. Era prima dată când îi venise să râdă de câteva zile încoace. Numai drăgălăşenia lui Jamie o împiedicase să ajungă la o disperare completă, iar acum stânjeneala comică a lui Gus era o binecuvântată uşurare.

„Da, ştiu în ce am călcat şi în ce am stat. Pe aici avem grămezi destule, la alegere.41

„Ei bine, ce vreau să zic e că nu te temi să te murdăreşti pe mâini şi să lucrezi cot la cot cu noi. Nu ai fi fost obligată.

Ai fi putut să vii cu educaţia dumitale de la oraş, refuzând să fii cuiva de vreun folos. Te-ai fi putut văita, te-ai fi putut plânge. Crede-mă, am văzut destule cucoane în situaţia dumitale şi nu i-au putut face faţă”.

„Dar mie îmi place aici. Îmi place munca şi îmi plac animalele. Îmi place singurătatea. Se gândi la toţi oamenii care veniseră să trăiască la fermă de când sosise ea. „Am buni prieteni aici… şi… pe Cole.

„Ştiu că eşti îngrijorată din cauza lui, şi pe drept cuvânt. Nu-i momentul potrivit pentru a trece prin teritoriul indienilor. N-o să te mint, zicându-ţi că nu-mi fac griji pentru asta.

Dianne se uită la bărbatul mai în vârstă şi se simţi uşurată în faţa sincerităţii lui., Apreciez lucrul acesta, Gus. Nici n-aş vrea altfel. Ştiu că e o situaţie cumplită. Ştiu că Cole ar fi trebuit să se întoarcă de câteva săptămâni. Tot ce pot face e să mă rog şi să sper că va fi bine.

„Păi, ştiu sigur că nu din cauza vreunui lucru bun n-a ajuns băiatu’ ăla încă aici. A lăsat ca onoarea lui să vă despartă, dar i-a acordat mult timp tatălui lui. Şi-a îndeplinit orice obligaţie acolo. Acuma trebuie să fie aici, onorându-şi promisiunea pe care ţi-a făcut-o dumitale. Bănuiesc că ceva tare important îl face să întârzie.

Dianne îl privi foarte insistent. „Dar n-ai auzit nimic?

„Nu, doamnă. Unul dintre băieţi a venit înapoi din Virginia City şi a zis că se vorbea despre probleme cu indienii de-a lungul râului Yellowstone şi în sud. Asta-i cam tot ce ştiu.

Dianne dădu din cap. „Şi Morgan e acolo. Nu contează cât ţin la cineva, nu pot să le controlez viaţa şi nici să-i ţin departe de pericol. Zâmbi. „Probabil că trebuie să pricep că cineva mai mare decât mine e la conducere.

„N-are cum să facă rău, răspunse Gus, zâmbind şi el.

„Ben şi Charity trebuie să se întoarcă în curând. Charity i-a scris lui Levi acum o lună, zicând că vor veni. Credeam că vor fi aici deja. Ar fi fost plăcut să avem un pastor care să ţină înmormântarea unchiului Bram aşa cum trebuie.14

„Eu nu mi-aş face griji. Poate vorbi deasupra mormântului oricând după aceea – dacă e nevoie.

Dianne dădu din cap. Aici majoritatea oamenilor erau îngropaţi fără luxul unui predicator, dar ea trăsese nădejde că pentru unchiul ei va fi altfel. Şi-n plus, tânjea după tăria lui Charity ca să o ajute să treacă prin asta.

Oftă. „Va trebui să merg după provizii înainte să ne oprească zăpada. Cred că aş putea pleca mâine, după înmormântare. Mi-ai putea da doi oameni de nădejde?

„Ba bine că nu. M-am gândit să ţi-i las pe Levi şi Gabe. Ăştia doi şi-ar da viaţa pentru dumneata în orice zi a săptămânii şi de două ori duminica.

Dianne dădu din cap. Ştia că aşa este. „Sunt oameni buni. Şi eu mi-aş da viaţa pentru ei”.

„Vezi, asta te face o bună proprietăreasă de fermă. Îţi iubeşti oameniichiar şi văcarii. Ţii la pământ şi la animale. Nu-i cal aici pe care să nu-l cunoşti de la bot până la coadă – cu cei mai mulţi ai lucrat la un moment dat sau altul.

Dianne trase adânc aer în piept. Încrederea lui Gus în ea începea în sfârşit să-şi facă efectul. Se simţea întărită auzindu-l pe acest cowboy cu experienţă spunându-i că se bucură de respectul lui.

„Vei rămâne la noi, nu-i aşa, Gus?

„Nici nu mi-ar trece prin minte să trăiesc sau să lucrez în altă parte, domniţă Dianne. Adevăru’ e că mă gândesc să mă stabilesc aici permanent – şi tot aici să mor.

Dianne dădu din cap. „Dar să nu mori prea curând, Gus. Am nevoie de dumneata.

„Ei, acu’ nu intra în panică, domniţă. N-am de gând să plec la marea strângere laolaltă de pe lumea ailaltă. Sunt aici ca să te ajut să faci din ferma asta cea mai bună fermă din tot teritoriul. Poate că vor veni încă vremuri grele, da’ le vom face faţă împreună şi-o să vezi. Această ţară cu cerul întins te va îmbrăţişa şi te va face parte din tot ce vezi.

Dianne se uită în jur, la munţii dintre răsărit şi la valea râului de jos. *Deja fac parte din ele*, îşi dădu ea seama. *Montana face deja parte din mine*.

Cole se forţă să-şi continue înaintarea. Vântul îi urla în urechi – sau poate că auzea curgerea propriului său sânge. Oricum ar fi fost, era un zgomot care îl înnebunea. Tânjea după linişte, dar linişte nu era.

Nu ştia de când era pe drum. Va merge până când nu va mai putea face niciun pas, apoi se va prăbuşi şi se va târî într-un loc cât de cât adăpostit, îşi simţea capul mai limpede după fiecare pauză de odihnă, iar rănile nu îl dureau nici pe departe la fel de tare. Singura problemă era că, cum mintea îi începu să reflecte la situaţie şi să o înţeleagă pe deplin, asta nu îl făcea decât să devină şi mai neliniştit. Nu putu să nu-şi amintească de câte ori citise despre colonişti sau călători care fuseseră ucişi de una sau de alta. La urma urmelor, sălbăticia nu era locul potrivit pentru cineva prost echipat, iar el se încadra în această categorie.

„Mi-aş dori să am o puşcă sau măcar un cuţit”, îşi spuse el. Dar dorinţa nu îl ajuta cu nimic.

Poticnindu-se în lumina care se diminua, îşi ridică ochii şi se sperie de o formă întunecată din depărtare. Ce era?

Animal? Indian?

Clătină din cap şi merse în continuare, în ritmul său lent, spre acel obiect. Forma deveni mai mare şi Cole fu nevoit să clipească de câteva ori ca să-i vină să creadă. Părea a fi o cabană abandonată. Probabil părăsită de vreun vânător de blănuri care se săturase de lupta cu forţele naturii şi cu indienii, presupuse el.

Îşi continuă înaintarea, grăbindu-se în ciuda extenuării şi a slăbiciunii cauzate de lipsa de hrană. Cabana nu părea mai mare decât o cameră supradimensionată, dar lui îi părea un adevărat conac. Măcar în seara asta va avea un adăpost cumsecade şi poate chiar un foc. Gândul la un asemenea confort îl motivă să continue.

Uşa nu era cine ştie ce – abia se ţinea pe aşa-zisele balamale. Cole ridică zăvorul şi se uită în camera întunecată. „E cineva aici?” întrebă el, în caz că era cineva înăuntru.

Nu răspunse nimeni.

Intrând, îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul. Înăuntru nu era mare lucru, dar asta nu conta. Închise uşa după el şi se prăbuşi. Poate că mâine va avea putere să exploreze întregul potenţial al cabanei.

Îl îngropară pe Bram a doua zi, dar peste ei veni repede o furtună, aşa că nu fu timp pentru o slujbă în adevăratul sens al cuvântului. Din cauza furtunii, drumul lui Dianne în oraş, după provizii, fu amânat, la fel şi mutarea vitelor în nord. Când se însenină, îşi făcură apariţia şi Ben şi Charity Hammond. Dianne se aruncă în braţele lui Charity, suspinând şi încercând să-şi explice nefericirea cum putea mai bine, în timp ce Ben asculta.

Înainte ca ea să-şi dea seama, reverendul îi adună pe toţi

la mormânt, pentru o înmormântare în toată regula. Vorba lui blajină îi făcu pe toţi să se simtă în largul lor. Dianne nu ştia dacă pentru Koko conta sau nu, dar ei îi plăcea ideea ca unchiul său să fie îngropat cum se cuvine, cu un pastor onorabil care să spună ultimele cuvinte.

„Ne aflăm pe acest pământ doar pentru scurtă vreme”, le spuse pastorul la final. „O ceaţă – un abur. Această viaţă e temporară – un scurt popas înainte de veşnicie. Bram Vandyke a fost un om de onoare, după cum mi s-a spus. L-a iubit pe Domnul, şi-a slujit semenii cu credincioşie, şi-a preţuit soţia şi copiii.

„În Cartea a doua către corintieni, capitolul patru, citim: *Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd*, *ci la cele ce nu se văd*, *căci lucrurile care se văd sunt trecătoare*, *pe când cele ce nu se văd sunt veşnice*. După cum mi s-a spus, Bram Vandyke şi-a pus ochii pe cele veşnice când singura imagine pe care o putea vedea era dată în Cuvântul Sfânt. Acum vede complet lucrurile despre care Domnul vorbeşte în Scriptură. Într-o bună zi, noi toţi îl vom privi pe Domnul – toţi vom da socoteală de vorbele şi faptele noastre. Mi se pare că Bram nu avea motiv ca să se teamă de acea dare de seamă.

„În ceea ce ne priveşte pe aceia dintre noi care suntem strânşi astăzi aici, trebuie să privim dincolo de această situaţie temporală. Trebuie să ne aducem aminte că această lume e doar un loc de popas – un loc care nu ne poate ţine – căci într-o zi îl vom urma pe fratele Bram şi ne vom alătura lui în veşnicie. Haideţi să ne aţintim ochii asupra veşniciei, nu asupra acestui mormânt”.

Dianne aprecie cuvintele reverendului Hammond. Îi aduceau o alinare pe care altceva nu putea să i-o aducă.

Era uşor să uiţi cât de momentane sunt mâhnirile acestui pământ. Când scurta slujbă se termină, Dianne se gândi ce mult ar fi aprobat Bram această adunare.

Dintr-odată, Jamie începu să ţipe, speriindu-i pe toţi. „Îl vreau pe tăticu'!"

Koko i-o dădu pe Susannah lui Dianne şi îl luă în braţe. „James, tăticul tău a trebuit să plece. Trebuie să stea cu Dumnezeu.

„Da' vreau să mă joc cu tăticu'. Se smucea să scape din braţele mamei sale, iar lacrimile lui făcură ca hotărârea lui Dianne să se topească. Îşi frecă nasul de gâtul bebeluşului, ca să nu trebuiască să îl liniştească pe băiatul care plângea.

Koko îi şoptea încet fiului ei şi, cu toate că Jamie continuă să plângă, nu mai zise nimic.

Nici eu nu vreau să-l las aici, se gândi Dianne. *Vreau să mă trezesc şi să constat că n-a fost decât un vis oribil*. *Vreau să mă duc în bucătărie şi să-l găsesc pe unchiul turnându-şi cafeaua*. *Aşa cum făcea în fiecare dimineaţă*. Dar desigur că asta nu se va întâmpla. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Acesta e doar un moment trecător. *Aşa cum a spus Ben*. *Va trece şi noi vom supravieţui*. *Vom trăi mai mult decât lacrimile şi durerea*.

Îşi ridică faţa şi dădu cu ochii de privirea plină de compasiune a lui Gus, de dincolo de mormânt. *El crede că sunt tare*, *dar nu sunt*. Oftă. Se uită la ceilalţi; ochii lor erau aţintiţi asupra ei, ca şi cum i-ar fi aşteptat îndrumarea. *Toţi cred că sunt atât de tare – atât de capabilă*. Cum va putea să-i convingă că nu mai are nimic de dat? Cole îi luase inima şi speranţele, iar Bram îi luase ultima legătură cu părinţii ei – mai ales cu mama.

Cum pot fi tare acum?

Cole se trezi când lumina pătrunse prin găurile mari din perete. Îşi forţă corpul să reacţioneze şi se ridică în picioare. Îl dobora foamea şi durerea îi rodea stomacul, spatele, pieptul şi capul de parcă o sută de animăluţe se înfruptau din carnea lui.

Cabana era sărăcăcioasă. Cineva lăsase o buturugă pe post de scaun şi o masă grosolană, făcută din patru buşteni cu coaja pe ei şi nişte ramuri ciudat aranjate. Observă o ladă veche bătută în cuie pe peretele cabanei şi se duse mai aproape ca să vadă ce fusese lăsat în urmă. Nu erau multe care să pară utile. Într-o conservă de tablă se aflau câteva chibrituri, câteva cuie ruginite şi un ciot de creion. Cole se bucură de creion mai mult decât de orice altceva. Încă îşi avea jurnalul vârât bine în gheată. Îi putea scrie lui Dianne şi cel puţin îşi putea consemna chinul. În felul acesta, dacă murea…

Moartea îi urmărea paşii de atâta vreme încât nu se mai cutremura la acest gând.

„Dacă mor, mor. Dar cel puţin îi pot spune lui Dianne ce s-a întâmplat, sperând că cineva îi va duce cuvintele mele… într-o bună zi”.

CAPITOLUL 1 3

Drumul în oraş nu contribui cu nimic la ridicarea moralului lui Dianne. Totul părea ponosit şi uzat. Erau mai multe clădiri şi case decât ultima dată când fusese în oraş, dar oamenii păreau oarecum nepregătiţide parcă avântul civilizaţiei îi copleşise. Erau clădiri cu faţade false care pretindeau să fie mai mult decât erau, precum şi reclame care se lăudau cu tot confortul pe care îl puteai obţine în marile oraşe din est.

Dianne se îndoia de adevărul acestor declaraţii; în definitiv, erau blocaţi aici, foarte departe de orice legătură reală cu binefacerile Estului. Bineînţeles, exista calea ferată transcontinentală, terminată abia acum un an. Asta aducea acum mărfuri în Corinne în mod regulat, iar oraşul care avusese o reputaţie aşa de proastă în timpul construcţiei căii ferate obţinuse acum ceva mai multă recunoaştere şi respect.

Dar Corinne şi calea ferată erau foarte departe.

Dianne se întreba serios dacă n-ar fi fost înţelept să vândă totul şi să plece departe de Montana şi de viaţa ei dificilă, dar, de cum îi veni gândul, îl dădu la o parte. Unchiul ei iubise acest pământ. Locuise aici multă vreme – chiar înainte de a exista oraşe care să-i ofere mai mult confort, în mod sigur ea putea suporta greutăţile care vor veni asupra lor, ca să-şi onoreze unchiul şi să aibă grijă de Koko, Jamie şi Susannah. Ei n-ar fi acceptaţi niciodată în societatea din Est. I-ar fi fost foarte greu să găsească un loc în Est unde să se poată stabili şi să fie lăsaţi să trăiască în pace, în plus, ştia că ei n-ar pleca niciodată din teritoriu – nici dacă ea vindea fiecare petec de pământ şi fiecare animal. Koko n-ar fi părăsit pământul pe care trăise şi murise soţul ei.

Ducându-se în camera de hotel, se gândi la Koko şi la copii în timp ce se pregătea de culcare. După moartea lui Bram, Koko se cam sechestrase împreună cu mica ei familie. Dianne căuta să respecte şi să cinstească nevoia de intimitate a mătuşii ei, dar asta îi amintea într-un fel că toţi au pe cineva – în afară de ea.

Se urcă în pat, îşi trase plapuma până sub bărbie şi se uită la tavanul întunecat. „Nu ştiu ce să fac, Doamne. Nu

ştiu unde s-a dus Cole. Nu ştiu cum să menţin ferma în funcţiune. Nu ştiu cum s-o consolez pe Kokomai ales că nu mă pot consola nici pe mine. Mi-aş dori ca Cole să fie aici”.

Nu primise veşti – nicio scrisoare. Nici de la Cole şi nici de la altcineva. Tânjea să afle ce se întâmplase, dar, chiar dacă în oraş circulau destule zvonuri despre diligenţe şi convoaie de căruţe care fuseseră atacate şi distruse de indieni războinici, nu existau răspunsuri clare.

La două uşi distanţă de camera ei, Levi şi Gabe împărţeau o cameră. Dianne zâmbi amintindu-şi că Levi sugerase să fie mai aproape. Îşi făcea griji pentru ea de parcă ar fi fost un cuplu căsătorit de mult vreme şi, dacă ar fi fost după el, chiar aşa ar fi fost.

Dianne îşi dorea ca Levi să găsească o altă fată pe care să o iubească, nu pe ea. Era un om bun, în pofida slujbei sale modeste de cowboy. Însă era un angajat permanent, nu doar un pierde-vară care caută muncă sezonieră la strângerea şi mânarea vitelor. Acum, că Ben şi Charity se gândeau să rămână în vale, exista posibilitatea ca Levi să se mute iar cu ei şi atunci ideea de a se aşeza la casa lui şi de a-şi găsi o nevastă ar fi putut deveni mai bine definită.

Dianne se hotărâse deja să le ofere lui Ben şi Charity vechea cabană de la fermă. Avea camere destule, chiar dacă Levi decidea să se mute din nou cu ei. Lui Dianne îi plăcea ideea ca un predicator cu soţia lui să fie aşa de aproape. Bram zisese că le va construi o biserică şi va încuraja fermierii din comunitate să se adune cu familiile lor, dar acum ea nu avea putere să facă aşa ceva. Erau prea multe alte nevoi de avut în vedere. Ben şi Charity ar fi putut ţine slujbe în cabană, iar oamenii din zonă puteau veni până la Diamond V dacă tânjeau după părtăşie

creştină.

Totuşi, biserica era un vis al unchiului Bram. Poate că exista o cale de a o ridica.

Dimineaţa veni mult prea repede. Lumina soarelui pătrundea prin perdelele date la o parte, încălzind-o pe Dianne şi forţând-o să se trezească, încercă să nu dea atenţie singurătăţii pe care o simţea trezindu-se singură. Nu avea niciun motiv să se simtă aşa de copleşită. Se trezise singură aproape în fiecare zi din viaţa ei – ziua aceasta nu era deloc diferită.

Se spălă repede şi se îmbrăcă în costumul şifonat de călărie. Îi era foame şi avea multe de făcut. Fără doar şi poate că bărbaţii erau pe jumătate morţi de foame. Pe aceeaşi stradă se afla o cafenea mică, unde serviseră o cină delicioasă cu o seară în urmă. Patroana le făgăduise că micul dejun va fi la fel de copios. Aseară, cu toate că tocmai îşi pusese la pachet o friptură, două porţii de cartofi prăjiţi, mazăre şi ceapă cu smântână, cinci chifle şi două bucăţi de plăcintă cu mere, până ajunseră la hotel Levi sugerase de trei ori să ia micul dejun acolo. Ea n-ar fi îndrăznit să propună să mănânce altundeva.

Ieşind pe hol, îi găsi pe Gabe şi pe Levi aşteptând-o. Levi îi luă gentuţa şi îi oferi braţul. „Simt aşa de gol, că stomacul îi ţine de urât şirei spinării de teamă să nu fie uitat”.

Dianne râse. „Dar tu, Gabe? Ai putea să înghiţi un mic dejun?” Tânărul dădu din cap. „Cred că sunt cam la fel de flămând ca Levi. Dar poate că nu chiar aşa de tare”.

Atunci ar fi bine să ne ducem la cafenea ca să rezolvăm problema”. Dianne observă că toţi arătau de parcă ar fi dormit cu hainele pe ei. „Sper să nu refuze să ne servească din cauza aspectului nostru ponosit”.

„Eşti frumoasă, domniţă Dianne. Nicio îndoială în privinţa asta. Nimeni n-o să te dea afară de nicăieri”, declară Levi, apoi roşi de propria îndrăzneală.

„Vai, mulţumesc, Levi. Ce amabil eşti că m-ai liniştit”. Dianne zâmbi, făcându-i-se milă de amândoi. „Dacă vor spune că sunt prea şifonată, voi plăti pentru masa voastră şi vă voi aştepta la grajdul cu chirie până vă săturaţi”.

Gabe râse şi îi trase un pumn în joacă lui Levi în braţ. „Vezi, domniţa Dianne ţine la tine mai mult decât crezi. N-o să te lasă să mori de foame”.

Levi se făcu şi mai roşu. „Taci din gură, Gabe. Nu ştii nimic”.

„Ştiu că poţi mânca cât doi când îţi cade bine. Sper că domniţa Dianne a adus destui bani ca să-ţi plătească masa”.

Dianne râse şi porni repede pe hol ca să îl scutească pe Levi de stinghereală.

Micul dejun fu copios, exact aşa cum le promisese patroana. Comandară meniul special şi făcură ochii mari când chelneriţa reveni cu nişte farfurii uriaşe, fiecare plină cu jambon fript gros de vreo cinci centimetri, patru ouă şi un morman de cartofi prăjiţi. Mai aduse şi un platou plin cu pesmeţi, precum şi un castron cu sos fierbinte de friptură.

„Asta ar trebui să ne ajungă pentru început”, o tachină Levi pe tânăra roşcată. Ea roşi.

„Cred că e aici destulă mâncare să vă sature”, răspunse ea pe un ton de tachinare. Plecă repede şi aduse un ibric cu cafea.

Levi îşi ridică ceaşca de parcă i-ar fi oferit un dar. „Cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată. Aseară am băut cel puţin două ibrice”.

Ea zâmbi şi îi umplu ceaşca… Mă bucur că-ţi place”. Îşi flutură genele şi trecu la Gabe, făcând la fel. Amândoi păreau absolut fascinaţi.

Dianne ar fi râs în gura mare la acest spectacol, dar nu voia să-i facă de ruşine, aşa că aşteptă până când fata îi umplu şi ei ceaşca, apoi sugeră să mulţumească pentru mâncare şi să înceapă să mănânce.

Gabe spuse o rugăciune scurtă, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru siguranţă şi binecuvântări. Dianne nu îi putea găsi vină pentru simplitate; ştia că amândoi abia aşteptau să mănânce.

„Sunt doi cai pe care ar fi bine să-i vezi înainte să ne ducem acasă”, zise Levi printre dumicaţi. „O iapă arabă zdravănă, de vreo şapte ani. E o frumuseţe – are cam paişpe palme jumate înălţime. Cel mai frumos cal alb pe care l-am văzut”.

„Din câte spui, pare că e grozavă”, zise ea, dând din cap. „Altceva?”

„Un cal tânăr, gălbui, cu coada şi coama negară. N-are decât doi ani. Va fi nevoie de multă muncă cu el, dar e un cal vioi şi cred că va fi un cal de fermă grozav – probabil bun şi pentru prăsilă”.

„Atunci aş vrea să-i văd pe amândoi”, recunoscu Dianne. „Nu strică niciodată să îmbunătăţim şeptelul. Ce altceva mai trebuie să facem?”

„Nu prea multe. Eu şi Levi am dus căruţa la depozitul de furaje azi, la prima oră. Cei de acolo ne ambalează proviziile, iar restul lucrurilor le putem lua de la prăvălie la plecare”.

Dianne dădu din cap, gândindu-se să caute orice lucruri care poate le scăpaseră atenţiei în vizitele anterioare în

oraş. „Băieţi, voi vreţi ceva? Aveţi nevoie de ceva deosebit ce nu aveţi încă?”

„O tablă de şah ar fi binevenită”, zise Gabe, apoi se purtă de parcă vorbise la momentul nepotrivit. „Dar ăsta-i doar un lux de care ne putem lipsi”.

„Prostii. Veţi fi închişi la fermă toată iarna. E mai bine să aveţi ceva de care să vă bucuraţi. O să caut pe aici, ca să văd dacă putem face rost de o tablă de şah în oraşul ăsta”.

„Au una la Bradley’s”, o informă Gabe, cu o mină destul de stânjenită.

„Bine. Du-te tu s-o iei. Foloseşte din banii pentru provizii”, îi spuse Dianne.

„Mulţumesc mult, domniţă Dianne”, zise el pe un ton aşa de animat încât îi amintea de un copil la Crăciun.

„Dar tu, Levi? Ceva ce le-ar prinde bine lui Ben sau Charity? Poate ceva ce nu s-au gândit să-mi spună?”

Levi clătină din cap. „Nu-mi vine nimic în minte”.

Continuă să înfulece cu o viteză alarmantă. Dianne se întrebă cum va reuşi să mănânce tot ce i se pusese înainte. Ea era deja la ultimele îmbucături şi mai avea în farfurie peste trei sferturi din mâncare.

Levi făcu semn către friptura ei. „O mănânci?”

Dianne clătină din cap. „O vrei?” Nici nu-i ieşiră bine cuvintele din gură, că Levi înfipse furculiţa în friptură şi o puse pe farfuria lui. Dianne rămase cu gura căscată şi Gabe râse de caraghioslâcurile lui Levi.

„În casa comună înveţi repede să-ţi ţii braţul în afara razei de acţiune a furculiţei lui Levi”, zise Gabe, servindu-se cu pesmeţi şi sos de friptură.

Chelneriţa se întoarse, sporovăi puţin cu băieţii, apoi luă banii lui Dianne pentru masă. Când Dianne văzu că Levi şi-a

golit farfuria a doua oară, se folosi de ocazie ca să se ridice de la masă. „Băieţi, nu trebuie să vă grăbiţi din cauza mea”. Cu toate acestea, amândoi se ridicară repede în picioare.

„Suntem gata, domniţă Dianne. Eu mă duc la grajdul cu chirie şi pregătesc cei doi cai ca să-i examinezi”, zise Levi, luându-şi pălăria. „O să înşeuez şi caii noştri”.

„Iar eu mă duc la Bradley’s şi apoi la depozitul de furaje”, se oferi Gabe, luându-şi pălăria maro de fetru. „Voi duce căruţa la prăvălie”.

„Bine. Ne întâlnim la grajd, Levi”, spuse Dianne. „Mai întâi vreau să mă uit după nişte material de rochie pentru Susannah. Oh, şi Gabe, ai putea lua o jumătate de kilogram de bomboane de mentă. Drumul lung până acasă ne umple de praf şi mă gândesc că bunătăţile ne-ar prinde bine”.

„Da, doamnă!” răspunse Gabe cu un entuziasm vizibil. Dianne ştia că se dă în vânt după dulciuri şi că s-ar bucura de bomboane.

După ce bărbaţii porniră la treburile lor, ea porni încet pe trotuarul de scânduri, privind în jur. Era multă zarvă şi activitate. Cărăuşii mergeau în sus şi în jos pe larga stradă principală, cu un ritm surprinzător de constant. Peste tot în jurul ei, oamenii se pregăteau de iarnă şi pentru venirea zăpezii.

„Măi să fie dacă asta nu-i Dianne Chadwick”, se auzi un glas gros de femeie din spatele ei.

Dianne se întoarse şi o văzu pe Griselda Showalter, o femeie nesuferită pe care o cunoscuse în convoiul de căruţe.

„Bună ziua, doamnă Showalter. Ce mai faceţi? 41 o întrebă ea politicos. Nu avea niciun chef să stea la palavre cu această femeie enervantă – pe care încă o considera

parţial responsabilă pentru distrugerea şi moartea mamei sale. De fapt, abia în acest moment, văzând-o pe femeia cea grasă, cu părul ei încărunţit strâns într-un coculeţ, îşi dădu seama cât era de mânioasă pe ea.

„Se pare că anii n-au fost aşa de cruzi cu dumneata cum au fost cu mine, răspunse Griselda. „Probabil că unii dintre noi simt mai tari decât alţii. Noi putem suporta viaţa grea – în vreme ce alţii sunt meniţi să o ducă bine.

„Ce vrei să spui cu asta? întrebă Dianne fără să se gândească.

„Am auzit că duci o viaţă bunicică acum. Trăieşti la o fermă frumoasă, cu servitori şi de toate, începu Griselda, ridicându-şi sfidătoare bărbia. „Unii dintre noi n-am dus-o aşa de bine.

Dianne se gândi la toate durerile şi nefericirea pe care le cunoscuse de când venise în Montana. Se gândi la pierderea surorilor şi a mamei ei – la pierderea lui Bram şi la faptul că nu ştia ce se întâmplase cu Cole. Se gândi chiar şi la fraţii ei, care plecaseră toţi pe drumul lor, şi la senzaţia de deşertăciune pe care o lăsase absenţa lor în inima ei. Apoi îi veniră în minte amintiri ale muncii grele. De câte ori lucrase cincisprezece ore pe zi ca să facă ce avea de făcut. Ore lungi, cu vânturi reci şi zăpadă iama şi soare dogoritor şi caniculă vara.

„Am auzit cu toţii despre casa cea mare care se construieşte. Unii zic că unchiul dumitale cheltuieşte mai mult de zece mii de dolari ca s-o ridice.

„Presupun că n-ai auzit că unchiul meu a murit acum câteva zile. A fost atacat de un urs grizzly în timp ce se bucura de viaţa de huzur de care vorbeşti, zise Dianne sarcastic.

„Nu-i nevoie să vorbeşti pe tonul ăsta cu mine, fetiţo. N-a trebuit să locuieşti în cocioabe sau să munceşti cu mâinile dumitale doar ca să ai ce mânca. N-ai trecut prin ce am trecut noi, ceilalţi.

„Ai perfectă dreptate, zise Dianne, abia controlându-şi nervii, „şi nici dumneata nu ştii nimic despre viaţa pe care o duc eu. Oamenii n-ar trebui să vorbească despre lucruri despre care nu ştiu nimic.

„Percy a murit, zise Griselda pe nepusă masă.

Dianne îşi muşcă buza şi îşi calmă nervii. „Îmi pare rău. Când a murit?”

Griselda nu vădea nicio emoţie. „Iarna trecută. A fost întotdeauna un om bolnăvicios. N-a putut face faţă vieţii de la fermă. În afară de registre, n-a putut face faţă la mare lucru. M-am gândit când am venit în vest că asta îi va face de petrecanie”.

„Atunci de ce l-ai obligat să vină?” lăsă să-i scape Dianne, dându-şi seama prea târziu ce crude erau vorbele ei.

Griselda dădu din umeri. „Am sperat că asta va face bărbat din el. În schimb, l-a ucis. Nicio mirare aici”.

Dianne era şocată de lipsa ei de simţire. „Atunci dumneata şi copiii încă ţineţi ferma?”

„Vezi să nu. Ne-am mutat înapoi în oraş. Nu poţi ţine o fermă fără un bărbat”.

Dianne observă că Gabe se întorcea de la Bradley’s. „Îmi pare rău, Griselda, dar unul dintre ajutoarele noastre de la fermă se duce să ia ultimele provizii şi trebuie să-l ajut. Condoleanţe pentru Percy”.

Nu aşteptă ca femeia să mai spună ceva, dar aceasta strigă după ea. „Poate că voi veni cu copiii ca să te vizităm

câdva. Mai povestim despre timpurile de odinioară”.
Dianne refuză să răspundă. Dacă ar fi deschis gura, ştia că singurul lucru care ar fi ieşit afară ar fi fost aspru şi urât. „Gabe!” strigă ea în schimb, grăbindu-se să îl prindă din urmă. „Aşteaptă-mă”.
Fusese o experienţă stranie să-şi amintească de trecut cu Griselda. Femeia nu părea deloc sănătoasă. Faţa ei, cândva rumenă, era mai degrabă pământie şi trasă. Dianne ştia că viaţa în Montana îşi lăsase urmele asupra femeii care era obişnuită să facă pe şefa. Fără doar şi poate că era demoralizată de atâtea lucruri pe care nu le putea ţine sub controlvremea, pământul – chiar şi moartea lui Percy.
„Mă bucur că ai decis să pleci cu mine”, spuse Levi în timp ce mâna catârii. „Vreau să vorbesc ceva cu dumneata”.
Dianne îşi dădu la o parte gândurile şi se uită la chipul drăgălaş de băieţandru al lui Levi. Părea veşnic tânăr; nici măcar munca grea de la fermă nu reuşise să îi fure expresia veselă şi farmecul. „Mă miră că Gabe te-a lăsat să iei căruţa. De obicei preferă să conducă căruţa decât să călărească”. Se uită în faţă, la Gabe, care mergea călare.
„L-am zis că-i important, că trebuie să vorbesc cu dumneata/4 zise Levi, apoi îşi drese glasul emoţionat. „Sper că nu te superi.
„Deloc. Despre ce voiai să discutăm?
„Mă întreb dacă te-ai gândit ce vei face dacă Cole nu se mai întoarce.
Aceste vorbe o luară pe nepregătite, încât rămase mută câteva momente. Levi profită de situaţie ca să continue.
„Vreau să zic dacă nu se întoarce – dacă s-a întâmplat ce-i mai rău, atunci… ce crezi că vei face? Acum ferma e a

dumitale. Toată lumea ştie asta şi de bună seamă că vor fi bărbaţi care vor veni să-ţi facă curte ca să încerce să fure Diamond V de la dumneata.

„N-am de gând să las pe nimeni să fure nimic de la mine, răspunse Dianne tăios.

„N-am vrut să te enervez, domniţă Dianne. Doar că… ei bine, vreau să ştii că eu sunt aici. Că voi avea grijă de dumneata şi dacă Cole nu se întoarce… aş vrea să mă iei în considerare ca peţitor.

Dianne făcu o grimasă şi se uită în altă parte. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar nici nu dorea să poarte această discuţie. „Uite, Levi. Apreciez grija ta, şi îţi mulţumesc pentru ea. Dar nu simt gata să mă gândesc la posibilitatea ca Cole să nu se întoarcă. Încă nu sunt gata să cred… că nu mai e".

„Dar există această posibilitate, domniţă Dianne.

„Da, zise ea, uitându-se dincolo de Gabe, la munţii acoperiţi de zăpadă. „Există această posibilitate.

A doua zi, după ce se întoarseră la fermă, se pomeni purtând o discuţie asemănătoare cu Charity Hammond. Dianne adusese o parte din proviziile pe care le luase pentru familia Hammond şi constată că Charity e o prietenă primitoare.

„N-o să ghiceşti cu cine m-am întâlnit ieri, spuse Dianne, luând loc ca să stea de vorbă cu prietena ei.

„Stai să mă gândesc, răspunse Charity, uitându-se în sus, ca şi cum ar fi chibzuit. „Nu, presupun că n-am habar.

„Griselda Showalter.

„Vai de mine, n-aş fi ghicit nici într-o mie de ani, declară Charity. „Ce mai face? L-ai văzut şi pe Percy?

„Nu, domnul Showalter a murit anul trecut – cel puţin aşa

mi-a zis Griselda. Eu eram aşa de furioasă pe ea, încât abia am reuşit să aud ce are de spus.

„De ce eşti aşa de furioasă pe ea? 11

Dianne îşi coborî privirea. „Încă o învinuiesc pentru rolul pe care l-a jucat în moartea mamei – în dependenţa ei de laudanum. Nu mi-am dat seama ce supărată sunt pe toată povestea până când n-am ajuns faţă în faţă cu ea. Ea tot cum o ştii, aspră şi plină de amărăciune, iar atitudinea ei faţă de mine a fost aceea că nu simt mai mult decât o fetiţă care n-are dreptul la o opinie.11

„Griselda Showalter nu crede că altcineva în afară de ea are dreptul la o părere, 11 răspunse Charity. Puse zahărul şi ceştile pe masă, apoi se întoarse să ia ceainicul.

„A zis că ea şi copiii locuiesc în oraş. Nu-mi pot închipui cum se descurcă şi, sincer, nici că-mi pasă. N-au decât să stea acolo şi să... ei bine, n-au decât să stea acolo.11

„Nu le poţi purta pică micuţilor. Mama lor e cea care nu pare să se înţeleagă cu nimeni. Mi s-a părut că copiii sunt destul de cuviincioşiavând în vedere cum au crescut.11

„Cred că ai dreptate.11 Dianne rămase tăcută un timp, apoi reîncepu. „Griselda m-a acuzat că am dus-o bine – că am o viaţă uşoară, în timp ce ea suferă.11

„Probabil că ai o viaţă mai bună decât a putut avea ea, îi zise Charity, aducând un ceainic delicat de porţelan la masă.

Dianne admiră vasul ivoriu, observând florile delicate pictate în nuanţe de roşu, portocaliu şi roz. Apoi îşi ridică ochii şi explodă. „Eu am suferit – poate că nu mi-am pierdut bărbatul sau copiii, dar am suferit. Mi-am pierdut cea mai mare parte a familiei şi asta ar trebui să se pună la socoteală.11

Charity luă loc şi zâmbi. „Nu ştiam că tu şi Griselda ţineţi un concurs.11

Dianne se încruntă. „Nu e un concurs. Doar că Griselda crede că eu stau aici şi o duc ca pe roze.11

„Ce-ţi pasă ţie ce crede ea? N-ai niciun respect pentru ea şi, sincer, n-a făcut nimic ca să merite vreun pic de respect. Ce contează ce spune ea, ce gândeşte sau ce face? 11

Dianne îşi dădu seama că are dreptate. „M-a rănit, asta-i tot. Moartea unchiului Bram e aşa de recentă şi încă nu ştiu ce s-a întâmplat cu Cole”.

„Cred că ţi-e greu – să aştepţi şi să te uiţi în zare. N-ai mai primit nicio veste de la tânărul tău? 11

„Niciuna, 11 recunoscu Dianne. „Nu mă pot preface că nu sunt speriată de moarte pentru el. Mai ales după ce am fost în oraş şi am auzit toate povestirile de groază despre problemele de la câmpie – în special din zona pe unde trebuiau să treacă Cole şi caravana de căruţe. S-a auzit că o caravană a fost atacată undeva la nord de Cheyenne. Nu pot să nu mă gândesc că s-ar putea să fi fost a lui Cole”.

Charity turnă o ceaşcă de ceai pentru Dianne şi una pentru ea. „Şi ce vei face dacă a fost a lui şi el nu mai e?”

Dianne clătină din cap. „Nu ştiu”. Luă ceaşca şi se uită la conţinut, de parcă ar fi putut găsi răspunsul în ceai. „Şi Levi mi-a pus aceeaşi întrebare ieri. N-am putut să-i răspund mai bine decât ţi-am răspuns dumitale”.

„E o posibilitate foarte reală. Una la care niciunuia dintre noi nu-i place să se gândească, dar care s-ar putea adeveri.

Dianne se jucă cu ceaşca şi dădu din cap. „Ştiu, şopti ea cu greu. „Mă tot gândesc la Cole… întrebându-mă ce s-a întâmplat. Oscilez între a spera că, decât să fi murit de mâna indienilor sau din cauza bolii, poate că a fugit cu altă

femeie. îşi ridică ochii spre Charity şi adăugă: „Apoi mă pomenesc că i-aş privi cu ochi mai buni moartea decât infidelitatea. Nu-i groaznic?

Charity chicoti. „Ai vorbit ca o adevărată femeie. Ai crescut în aceşti şase ani.

„Normal. Câteodată nici nu mi-o mai amintesc pe fetiţa care a venit în vest. Eram aşa de copilăroasă. Ştii că mi-am pus conduri de dans din satin în cufăr? Mama ne-a zis să luăm ce e important pentru noi – ce ne încape în cufere. Nici acum nu ştiu de ce i-am luat. Presupun că era ceva în mine care îi considera importanţi, dar nici dacă mă omori nu ştiu ce a fost asta.

„Poate că au fost speranţele şi visele tale de fetişcană. Fiecare femeie vrea să aibă ceva frumuseţe în viaţa ei. Poate că ai crezut că condurii îţi vor oferi asta.

„Dar nu trebuie decât să ies afară ca să văd frumuseţe, răspunse Dianne. Lăsă ceaşca jos şi se rezemă de spătar. „Poate că era vorba de simplitatea pe care o reprezentau. Poate că era să ştiu ce se aşteaptă de la mine şi să fiu capabilă să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

„Dar acum toate astea s-au schimbat, mai mult afirmă decât întrebă Charity.

Dianne dădu din cap. „Acum sunt responsabilă pentru o fermă şi o cireadă de peste şase sute de capete. Am aici oameni care sunt dependenţi de acţiunile şi de deciziile mele.

„Dar şi dumneata eşti la fel de dependentă de ei”, răspunse Charity. „Dacă ei iau decizii proaste, vei avea de suferit. Dacă deciziile lor sunt bune, atunci ai un folos. Asta e pentru că sunteţi toţi aici, laolaltă – lucrând ca un singur trup. Aşa cum spune Cartea cea Bună, trupul are nevoie de

toate mădularele ca să funcţioneze corect. Tu eşti capul acestei ferme, dar ai nevoie de ceilalţi ca să faci ceva. Nu eşti singură în asta, decât dacă aşa alegi să fii”.

Dianne se gândi o clipă la spusele ei. Charity ştia întotdeauna cum să o ajute să vadă în întuneric. „Cred că ai dreptate. Doar că nu m-am gândit că voi fi cap undeva. Credeam că asta îi va reveni soţului meu”.

„Doar că n-ai soţ”.

Cuvintele o răneau, dar Dianne ştia că trebuie să audă adevărul din ele.

„Nu”, zise ea, inspirând adânc, „n-am soţ”.

CAPITOLUL 14

Timp de câteva zile, viaţa la fermă păru să decurgă încet, dar ordonat. Parcă era un tren cu aburi care prindea viteză după o oprire în staţie. La început mişcări lente, metodice, apoi o mişcare din ce în ce mai fluidă, pe măsură ce timpul se scurgea şi puteau pune distanţă între ei şi moartea lui Bram.

Gus duse vitele în nord, promiţând să se întoarcă în câteva săptămâni dacă îi permitea vremea. Voia să vadă ce fac şi să se asigure că toată lumea îşi face treaba bine în lipsa lui Bram. Cu toate acestea, Dianne ştia că, orice ar fi făcut el, ea tot îngrijorată va fi. Iama promitea să fie lungă şi grea, iar primele zăpezi deja veniseră, dându-i şi mai multe motive de îngrijorare.

Grijile ei se dovediră fondate când începură problemele la nici douăzeci şi patru de ore de la plecarea lui Gus.

Koko nu prea se arătase la faţă în ultimele zile. Rareori venea la masă, preferând să mănânce în camera ei, cu copiii. Dianne tocmai termina de spălat vasele de la micul dejun, când Koko apăru în bucătărie, cu ochii afundaţi în

orbite şi cearcăne negre în jurul lor. Era îmbrăcată în haine de indiancă, cu o rochie lungă de piele. Chiar îşi împletise părul negru ca corbul în două cozi groase.

Dianne puse prosopul de vase jos şi zâmbi. „Chiar mă întrebam ce faci. Cum te simţi?”

„Mă simt bine, dar Jamie e bolnav”.

Dianne simţi că i se face inima cât un purice. „Ce s-a întâmplat?”

„Arde. Am folosit ultima scoarţă de salcie ca să-i fac ceai, dar am nevoie de mai multă”.

„Mă duc să aduc”, spuse Dianne, ducându-se spre veranda din spate ca să-şi ia haina. „Oare de ce are febră?”

Koko clătină din cap. „Nu ştiu. Nu-i e foame şi se plânge de dureri de cap şi încheieturi. Nu ştiu dacă e doar febră sau e altceva.41

Dianne luă un sac de făină şi îl puse sub braţ. „Unde e cea mai bună scoarţă?

„Copacii ăia din josul râului, unde am cules fructe de pădure astă-vară, ar trebui să-ţi dea scoarţă de cea mai bună calitate, zise Koko, cu o mină măcinată de îngrijorare.

Dianne întinse mâna spre ea. Nu prea avuseseră ocazia să vorbească de când murise Bram. „Va fi bine, declară ea. „Mă voi ruga pe drum. Roagă-te şi tu şi ai grijă de Jamie. Vrei s-o trimit pe Faith sau pe Charity ca să aibă grijă de Susannah?

Koko dădu din cap. „Mi-e frică. Dacă...?

Dianne clătină din cap şi întrerupse ceea ce sigur era un gând morbid. „N-o rosti. Va fi bine. Copiii se mai îmbolnăvesc. Se mai întâmplă. Nu te teme.

Koko oftă puternic. „E aşa de greu.

Dianne o strânse în braţe. „Ştiu, dar noi te iubim şi

suntem alături de tine. Toţi. Faith. Charity. Eu. Sigur că şi băieţii ţin la tine. Lăsă o clipă de tăcere între ele. Nu îi dădu drumul, dar se dezlipi de ea ca să o privească în ochi. Ochii căprui închis ai lui Koko păreau să o cerceteze – de parcă ar fi putut găsi răspunsuri pe chipul ei.

„Mă voi ruga, zise Koko în cele din urmă. „Te rog, grăbeşte-te”.

Dianne trecu la acţiune. Dădu fuga să o caute pe Faith şi reuşi să dea de ea lângă coteţul găinilor. „Jamie e bolnav. Mă duc să aduc nişte scoarţă de salcie. Te simţi destul de bine ca să te ocupi de Susannah? Ştia că Faith suferise de greţuri matinale şi nu voia să-i mai dea şi alte sarcini de făcut.

„Sigur că da. Pot pregăti şi prânzul, dacă vrei.

„Ce bine ar fi. S-ar putea să avem o zi lungă şi o noapte şi mai lungă. Să luăm cina împreună. Cred că asta m-ar ajuta mult cu moralul.

Faith dădu din cap şi Dianne se grăbi să pună şaua pe Dolly. Iapa păru să înţeleagă că e grăbită. Necheză neliniştită în timp ce Dianne termină de strâns chinga.

„Stai cuminte, prostuţo. Avem ceva important de făcut.

Calul se potoli, dar Dianne ştia că simte tensiunea momentului. Dolly părea să ştie întotdeauna când ea era supărată.

O frecă blând pe bot. „Va fi totul bine, murmură ea – atât pentru sine, cât şi pentru Dolly. „Trebuie să fie bine.

Luă un topor pe care îl prinse de şa, apoi se uită la peretele pe care ţineau două puşti pentru cazuri de urgenţă. Aducându-şi aminte de incidentul unchiului Bram cu ursul, luă o puşcă şi verifică dacă e încărcată. În trecut nu prea îşi bătuse capul cu astfel de lucruri, dar acum

simţea că măsurile de precauţie simt foarte importante. Şi, cu toate că era adevărat că Bram avusese puşca la el când îl atacase ursul, şi tot nu se putuse salva, ea se simţea mai bine ştiind că are arma la ea.

Urcă pe cal şi o zori pe Dolly pe poteca ce ducea spre râu şi sălcii, în mintea ei analizase toate posibilităţile privitoare la Jamie. Copiii se îmbolnăveau tot timpul, dar păreau puternici, chiar rezistenţi la lucruri care de multe ori le cauzau necazuri mult mai mari adulţilor. În convoiul de căruţe, văzuse mulţi oameni îmbolnăvindu-se de pojar, dar copiii păreau să-şi revină mai uşor. Se rugă pentru Jamie, sperând că nu e ceva aşa de grav ca pojarul.

Aerul îngheţat de dimineaţă o împrospăta şi o însufleţi. Zăpada cădea cu fulgi mari, amintindu-i de puful de găină. Nu era decât puţină presărată pe jos, dar lumea se liniştise deja în acea bizară tăcere izolată care apărea mereu odată cu ninsoarea. Dacă ar fi fost într-o situaţie diferită, ar fi stat afară toată ziua ca să se gândească şi să se roage. Dar situaţia nu îi permitea asta, aşa cum se întâmpla adesea.

Ciudat, se gândi ea, nu din lipsă de dorinţă părea să petreacă din ce în ce mai puţin timp în rugăciune. Frământările vieţii erau acelea care păreau să o ţină departe de lucrurile care îi plăceau.

„Îmi pare rău, Doamne. Îmi pare rău că mă las prinsă în asemenea lucruri, dar dacă nu iau iniţiativa şi nu fac treaba, cine o va face?” Nu se aştepta la un răspuns, pentru că în inima ei era convinsă că asta era poziţia pe care o rânduise Dumnezeu pentru ea. În definitiv, El l-ar fi putut păzi pe Bram de moarte, dar n-o făcuse.

Ajungând la sălcii, descălecă rapid şi dădu aceste gânduri la o parte. O legă pe Dolly, apoi desfăcu toporul şi se puse

pe treabă, cojind copacii de coajă. Adierea vântului deveni mai puternică, biciuindu-i fusta, în timp ce râul clipocea şi se juca pe pietrele din spatele ei. Tăcerea de mai devreme dispăru când sunetele naturii prinseră viaţă. Undeva în dreapta, auzi o creangă frângându-se.

Ţinând toporul aproape, se uită dincolo de copaci şi îşi ciuli urechile. Dolly deveni mai nervoasă decât fusese, mişcându-se dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi vrut să vadă ce duşman se apropie. Dianne văzu puşca în teaca de pe şa. Fusese o prostie să nu ia puşca cu ea când plecase la copaci. Lăsând încet toporul jos, traversă distanţa cât de repede şi de silenţios putu.

Abia ajunse la puşcă, când auzi un mormăit în spatele ei. Întorcându-se val-vârtej cu puşca în mână, îl văzu pe Ia Mulţi Cai abţinându-se să nu râdă.

El arătă puşca. „Vrei să ne împuşti?”

Dianne răsuflă uşurată. „Credeam că e un urs”.

„Era Cerbul Săltăreţ. Face atâta gălăgie că ar trebui să-i schimbăm numele în Ursul Sfărâmător”.

Dianne zâmbi şi aşteptă ca el să-şi fluiere tovarăşii. Trei războinici Picioare Negre apărură din hăţişul de pomi şi tufişuri. Păreau obosiţi, poate chiar bolnavi. Bolnavi! Acest gând îi aminti de Jamie.

„Am nevoie de coajă de salcie. Jamie e bolnav şi are febră mare”, explică ea, grăbindu-se înapoi la locul în care lăsase toporul. „Mă poţi ajuta?”

Ia Mulţi Cai şi prietenii săi nu comentară că le cere să facă treabă de femeie. Scoaseră nişte cuţite lungi şi se puseră pe treabă. În câteva minute aveau scoarţă mai mult decât suficientă.

Indienii îşi aduseră caii şi se întoarseră cu toţii la fermă

cu Dianne. „Ştiu că sora dumitale se va bucura să te vadă”, începu Dianne. „A fost aşa de tulburată şi de copleşită de mâhnire”.

„Ce mâhnire?” întrebă la Mulţi Cai.

Dianne îşi dădu imediat seama că el nu aflase de Bram. „Bram a murit. A fost atacat de un urs grizzly şi nu l-am putut salva”. Văzu că bărbatul devine încordat. El nu era unul care să-şi arate emoţiile, dar Dianne ştia că era foarte apropiat de Bram. Unchiul ei fusese ca un tată pentru el din multe puncte de vedere.

„Îmi pare rău că-ţi spun aşa”, adăugă ea. „Ştiu că nu e ceva uşor de auzit”.

El clătină din cap. „Nu-mi vine să cred că nu mai e. Întotdeauna ne-a tratat corect pe mine şi pe sora mea. N-am cunoscut om mai bun”.

„Ştiu. A fost ca un tată pentru mine”.

Se apropiară de casă şi Dianne le făcu semn celorlalţi. „Dacă vreţi să vă duceţi caii în ţarcul de acolo, ar fi bine. Eu trebuie să duc scoarţa înăuntru”, zise ea, ridicând sacul de făină.

„Îţi iau eu calul. Spune-i surorii mele că sunt aici şi că vin la ea în câteva minute”.

Dianne dădu din cap şi i-o dădu pe Dolly, care era foarte neliniştită, lui la Mulţi Cai. „Avem nevoie să rămânem peste noapte”, zise el, plecând cu caii. „Putem dormi în grajd”.

Spuse aşa aşa de ferm, că Dianne nu avu posibilitatea să-i răspundă. Dar nu i se părea în regulă. Nu exista niciun motiv pentru ca fratele lui Koko şi prietenii lui să doarmă în grajd când cea mai mare parte a casei era goală. *Poate că voi putea îndrepta asta mai târziu*.

Dădu fuga în casă cu scoarţa şi strigă: „Koko, m-am

întors”.

Mătuşa ei apăru aproape imediat. „Mulţumesc. Încă e la fel. Luă sacul şi se duse să pregătească ceaiul. Dianne se duse după ea. „Fratele tău e aici. A venit cu câţiva prieteni”.

Koko îşi ridică privirea, dar nu se opri din ceea ce făcea. „Mă bucur că a venit. Îmi părea atât de rău că nu-i pot spune ce s-a întâmplat cu Bram. I-ai zis?”

„Da. Credeam că ai vrea să-l pregătesc. Simt sigură că n-a fost o veste uşor de primit. *4

„Nu, zise Koko, clătinând din cap. „L-a iubit pe Bram foarte mult. Asta îl va răni profund.

„Atunci e bine că poate fi aici, cu cei care îl iubesc şi ţin la el”. Koko nu spuse nimic, ci îşi văzu de treaba ei. Dianne se rugă ca mătuşa ei să fie alinată de apariţia lui la Mulţi Cai, dar începea să se întrebe dacă aşa ceva e posibil. Dacă şi fratele ei devenea aşa de întristat ca Koko, niciunul nu va fi în stare să-l ajute pe celălalt.

După cină, Dianne se duse în grajd ca să facă verificarea de rutină a animalelor. Ajunsese să iubească momentele liniştite petrecute cu animalele. Bărbaţii luaseră mulţi cai sus, în nord, cu cireada. Gus avea să aducă o parte înapoi, lăsând o parte în nord, cu ajutoarele de la fermă. Cea mai mare parte din animalele de prăsilă erau pe păşuni nou împrejmuite, aproape de casă. Aveau să găsească iarba uscată de sub zăpadă şi să folosească chiar zăpada ca umezeală, şi se vor bucura şi de raţii zilnice de fân. Iama nu va fi prea dificilă pentru ele.

Dianne veni la noua iapă albă pe care o cumpăraseră. Calul părea dornic de companie şi tropăi până la ea, ca să vadă ce atenţie îi va oferi Dianne. „Vei fi o comoară, nu-i aşa, fetiţo? Iapa era îndrăzneaţă şi puternică, două

trăsături foarte necesare ca să supravieţuiască în teritoriu.

„Sora mea mi-a zis că acum dumneata eşti proprietara fermei, zise la Mulţi Cai, luând-o prin surprindere cu apariţia sa bruscă.

Ea se întoarse şi îi întâlni privirea intensă. Ochii lui negri străluceau la lumina lămpii. „Aşa e”.

„Ar trebui să fie a lui Koko şi a familiei ei”.

„Ştiu asta”, răspunse Dianne. „Iar în ce mă priveşte aşa şi este. Nici nu mi-ar trece prin minte să fac ceva cu locul acesta fără aprobarea lui Koko. Cred că e o prostie că există legi care nu îi permit să moştenească pământul”.

„Albii nici măcar nu-i acceptă ca oameni căsătoriţi. De ce ar crede că există ceva de moştenit?”

„Presupun că ai dreptate”. Tăcerea se lăsă grea între ei. Dianne vedea că la Mulţi Cai o urmăreşte cu privirea, de parcă ar fi vrut să o întrebe ceva, dar nu putea.

„Vin vremuri grele – au venit”, zise la Mulţi Cai, rezemându-se nonşalant de un ţarc, „în care Picioarele Negre şi toate celelalte triburi vor fi uitate. Poporul Real vorbeşte despre asta – se întreabă ce să facă”. Se uită dincolo de Dianne, ca şi cum ar fi văzut viitorul desfăşurându-se înaintea ochilor săi.

„Nu-i nicio speranţă pentru a schimba lucrurile. Albii vor veni şi vor continua să alunge Poporul Real de pe pământurile lui – departe de tot ce iubesc ei. Aşa s-a întâmplat în Est; aşa se va întâmpla şi aici”.

Dianne încuviinţă din cap. „Bram spunea asta de multe ori. Îmi pare rău că nu se poate face ceva mai bun. Ştii cât de mult o iubesc pe Koko pentru mine nu contează că e în parte Picior Negru”.

„Dar pentru restul lumii contează”, răspunse trist la Mulţi

Cai.

„Însă aici nu contează. De ce nu rămâi?” îl întrebă Dianne. Îşi scutură paiele de pe fusta lungă de lână, apoi îşi ridică privirea şi adăugă: „Lui Koko i-ar prinde bine să fii aici acum. Ar fi un ajutor pentru ea. L-ai putea învăţa pe Jamie despre Picioarele Negre, şi pe Suzy la fel”.

„Şi ce altceva să fac? Să fiu cowboy? Să păzesc vitele? Să-mi tai părul şi să mă îmbrac ca un alb, sperând că nimeni nu va vedea cine sunt cu adevărat?”

„Dar eşti la fel de mult alb ca Picior Negru”, protestă Dianne.

„Aici te înşeli”. Veni spre ea, cu o expresie aspră. „Inima mea e de Picior Negru. Sunt unul dintre ei, chiar dacă pentru asta trebuie să plătesc cu viaţa. Nu pot fi alb. Nici în gândirea mea şi nici în gândirea poporului dumitale”.

Dianne îşi aminti de dr. Bufford şi de atitudinea sa în această privinţă. O

durea, dar mai mult o înfuria foarte tare că un asemenea lucru era adevărat. De ce conta aşa de mult culoarea pielii? Nu erau oamenii doar oameni?

„Îmi pare rău”, începu ea. „N-ar fi trebuit să spun nimic. A fost greşit să încerc să-ţi impun ceva ce nu doreşti.41

„Ce doresc eu n-a contat niciodată prea mult. Eu vreau lucruri bune pentru poporul meu – pentru cei pe care îi iubesc”.

Veni la câţiva centimetri de Dianne, apoi se opri. Ochii lui negri îi cercetau chipul. Ea văzu dorul din ei şi se sperie. Oare dorinţa aceea era îndreptată spre ea, ori era doar pasiunea pe care o simţea pentru nedreptatea făcută strămoşilor lui? Tremura.

„De ce nu eşti încă măritată?” Avea glasul răguşit de

emoţie.

Aceste cuvinte o luară complet pe nepregătite. Nu avu timp să se gândească la scuze fermecătoare, aşa că spuse simplu adevărul. „Nu ştiu”.

Ia Mulţi Cai zâmbi. „Ţi-a fugit bărbatul?”

„Într-un fel”, zise ea, clătinând din cap. „Dar nu cu adevărat. S-a întors în Kansas ca să-şi ajute părinţii. Apoi, în vara asta a pornit încoace, lucrând într-un convoi de căruţe. N-am mai primit veşti de la el de când a ajuns în Cheyenne. Credea că va ajunge aici în septembrie, dar… ei bine… nu s-a întors”.

„Sunt vremuri rele la şes. Indienii Sioux sunt foarte nemulţumiţi din cauza căii ferate”.

Dianne zâmbi. „De unde ştii asta?”

„Despre Sioux sau despre calea ferată?” o întrebă el, tachinând-o.

„Ambele”.

Ia Mulţi Cai ridică din umeri. „Am fost în sud la vânătoare. Am vorbit cu mulţi oameni, atât prieteni, cât şi duşmani. Triburile simt foarte nemulţumite din cauza căii ferate. Trenurile alungă bivolii şi uneori chiar îi omoară. Trenurile aduc zi de zi tot mai mulţi albi. Sioux, Cheyenne şi Arapahoe vor lupta s-o ia înapoi. Picioarele Negre îi vor ajuta dacă e nevoie. Toţi vor lupta – dacă nu-i omoară boala mai întâi”.

Dianne simţea mirosul colecţiei stranii de grăsimi şi uleiuri cu care era uns corpul şi părul lui. Aproape că-i simţea suflarea pe faţa ei. Simţi că i se usucă gâtlejul şi abia putu rosti: „Ce boală?”

„Bram a numit-o vărsat. Albii ne-au dat pături care poartă boala asta. Aşa de mulţi sunt bolnavi. În ianuarie mulţi au

murit de vărsat, apoi soldaţii albi au venit şi au ucis şi mai mulţi în sus pe Râul Ursului – albii îi zic Marias”.

Dianne îşi aminti de mărturisirea fratelui ei despre ce se întâmplase acolo. Nu îşi dorea deloc să-şi amintească ce se întâmplase acolo. Alungă amintirea. „Boala e peste tot. Totuşi, nu-mi pot închipui că soldaţii le-au dat intenţionat vărsatul de vânt indienilor. Atunci ar trebui să-şi facă griji că se va lua şi la albi şi chiar şi în forturile în care trăiesc şi muncesc”.

„Pe ei nu-i interesează nimic care e de folos Picioarelor Negre sau oricărui alt trib. Felul lor e să ia ce nu-i al lor, inclusiv viaţa celor care se amestecă în planurile lor”.

„Sunt convinsă că aşa pare, dar fratele meu, Zâne, e soldat. El vrea pace în ţară”.

„Pacea albilor?”

Dianne dădu din umeri şi clătină din cap. „Pacea nu-i… pace, şi atât? Indiferent de culoare?”

Ia Mulţi Cai chicoti încetişor. „Eşti foarte tânără şi naivă”.

Ea nu voia să se supere la vorbele lui, dar tot se simţea ofensată. Se căzni să-şi dea la o parte mândria şi inspiră adânc.

„Sper că ştii că eşti întotdeauna binevenit aici”, începu ea. „Dacă te răzgândeşti cu privire la locul în care vrei să trăieşti, aici ai un cămin. Şi să nu mai dormi în grajd. Este loc destul în casă, chiar dacă nu e terminată sau mobilată. Va fi mai cald. Acum, te rog să mă scuzi”. Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă.

„Stai”, zise el încetişor.

Dianne se întoarse şi văzu că o priveşte. „Ce este?”

Ia Mulţi Cai se duse la ea şi întinse mâna ca să-i atingă o şuviţă de păr răzleaţă. Dianne se înfioră. Avea un aer aşa

de sălbatic şi de rafinat în acelaşi timp. Prezenţa lui sugera şi o senzaţie de primejdie, dar îi dădea şi pace.

„Eşti o femeie deosebită. Puternică şi capabilă ca femeile Picioarelor Negre”.

Dianne nu ştia încotro se îndrepta această conversaţie, dar nu se simţea în largul ei.

„Însă onorez faptul că eşti a altuia”.

„Mulţumesc”, şopti ea, neştiind de ce se simte afectată de el când Cole era singurul bărbat cu care avusese vreodată de gând să se căsătorească.

„Îl iubeşti, nu-i aşa?” Ochii lui o sfredeleau, parcă dorindu-şi ca ea să nege.

„Îl iubesc foarte mult. Cole e viaţa mea – speranţele mele – visele mele”. Zâmbi blând, nedorind să-l rănească. „Şi”, continuă ea, aplecându-se doar puţin spre el, „pe el nu-l deranjează că nu ştiu nimic despre argăsirea pieilor de bivol”. Zâmbi şi se întoarse ca să plece.

El râse în barbă în timp ce ea se îndepărtă. Zâmbetul lui Dianne dispăru când intră în casă. Îi plăcea de fratele lui Koko şi preţuia prietenia lor. Era un om de onoare, exact ca unchiul Bram. Ea îşi făcea griji că libertatea lui nu va mai ţine mult. Veneau schimbări – ca furtuna care se abate dinspre munţi, ca o forţă nevăzută care îi va ameninţa în curând pe toţi. Furtuna care venea nu avea să fie blândă.

Soarele încă nu era sus pe cer când la Mulţi Cai urcă pe cal şi le făcu semn tovarăşilor săi să pornească spre nord. Îşi puse puşca în poală, ştiind că va duce lipsa tocului din piele de căprioară moale pe care i-l lăsase în dar lui Dianne. Se întreba dacă îi va plăcea cadoul sau dacă va zâmbi amintindu-şi cum scosese puşca la râu împotriva lui.

Nu putu să nu zâmbească şi el când se gândi la hotărârea

ei vehementă de a fi tare şi neînfrântă de pământ şi forţele lui.

„Ar fi trebuit să fie Picior Negru”, murmură el, întorcând calul ca să se alăture celorlalţi. „Ar fi trebuit să fie a mea”.

CAPITOLUL 1 5

Ciotul de creion pe care îl găsise Cole în cabană îi permise să scrie ultima dată în jurnal înainte de a leşina din pricina foamei, bolii şi frigului. Nu îi era frică de moarte… doar că avea regrete. Regrete că nu o va mai vedea niciodată pe Dianne – că nu se va căsători cu ea şi nu va întemeia o familie. Regrete că va muri singur în sălbăticie şi nu va şti nimeni, ca să-i jelească plecarea. I se părea nedrept, injust. Reuşise să fugă de cei care îl luaseră captiv numai ca să moară aici, într-un refugiu de vânător de blănuri demult uitat.

Ultimele sale gânduri conştiente fură la timpul îndelungat pe care îl irosise cu amărăciunea şi mâhnirea. *N-ar fi trebuit să pierd atâta timp până am cerut-o pe Dianne în căsătorie*. *Ar fi trebuit să mă însor repede cu ea*, *iar atunci am fi avut măcar acel timp petrecut împreună*… *acele amintiri m-ar putea mângâia acum*.

Când se trezi, fu sigur că se uită la chipul unei fiinţe cereşti. Oare chiar îl va întâmpina Sf. Petru cu cheile cerului? îl auzise pe pastorul de la biserica părinţilor săi vorbind despre asemenea lucruri. Sau Pavel era acela care trebuia să vină cu cheile? Se strădui să-şi limpezească mintea înceţoşată ca să-şi amintească.

O femeie foarte bătrână stătea lângă el. Pielea ei tăbăcită era de culoare cafenie, iar părul alb ca zăpada se subţiase, devenind ca un norişor care-i învelea capul. Ea îi ştergea faţa cu o cârpă şi vorbea încet, pe un ton liniştitor.

Când ochii i se obişnuiră cu lumina, Cole îşi dădu seama că fusese găsit din nou de indieni. Se uită prin *tepee*, întrebându-se dacă mai era cineva acolo. Două femei stăteau în partea cealaltă a cortului, muncindu-se să paseze ceva în nişte castroane. Poate că pregăteau masa, se gândi el, ameţit.

„Unde sunt?” îndrăzni el să întrebe, nădăjduind că una dintre cele trei vorbea engleza.

Femeia în vârstă le spuse ceva celorlalte două. Una dintre celelalte femei se ridică în picioare şi ieşi din *tepee*. Poate că se dusese după ajutor – sau măcar după un tălmaci. Îi amintea de Koko Vandyke. De fapt, era aproape sigur că aceste femei sunt Picioare Negre. Cele două mai tinere îşi purtau părul de culoarea corbului cu cărare pe mijloc şi legat de o parte şi de alta cu cureluşe din piele netăbăcită. Bătrâna avea părul desfăcut, ca şi cum nu ar fi fost destul de mult ca să-şi bată capul cu el. Rochia ei era din lână aspră. Părea să fi fost cândva roşie, dar timpul şi uzura o făcuseră să pară acum mai mult maro.

Femeia mai tânără se întoarse cu un bătrân impunător după ea. Părul său argintiu sugera că e înaintat în vârstă, însă faţa nu îi era prea ridată. Păru neimpresionat de spusele femeii în vârstă. Stătu de vorbă câteva clipe, adesea mormăind sau făcând un gest în direcţia lui Cole sau a celorlalţi din cort. Conversaţia, bună sau rea, era în mod evident despre el.

„Vorbeşti englezeşte?” îl întrebă Cole, abia putând rosti cuvintele. Îşi simţea gâtul foarte, foarte uscat.

Omul se uită la el un moment, apoi îi spuse ceva bătrânei. Ea dădu din cap şi le strigă pe celelalte două femei din cealaltă parte a cortului.

Bătrânul plecă şi una dintre femeile mai tinere apăru repede cu un castron cu supă aburindă. Avea un miros ademenitor. Nu mai mâncase de câteva zile, poate mai mult. Pierduse şirul zilelor de când devenise fugar.

Bătrâna îl ajută să se ridice puţin, apoi îi oferi castronul. Văzu imediat că e prea slăbit ca să-l ţină singur, aşa că îl ajută să-l ducă la gură.

Cole nu mai mâncase niciodată ceva aşa de bun. Simţi lichidul cald prelingându-i-se pe gât şi adunându-i-se în stomac. Căldura i se împrăştie prin trup şi, cu fiecare sorbitură, Cole îşi imagina cum îşi recapătă puterile. *Ce blajini sunt oamenii ăştia*. *Vor să mă vadă întremat*, îşi spuse.

Însă, după câteva sorbituri, se simţi complet extenuat şi făcu semn cu mâna că nu mai vrea nici hrană şi nici îngrijire. Energia făcu loc nevoii de somn şi, cu toate că mintea sa se luptă să nu adoarmă, trupul câştigă lupta şi Cole ajunse pe tărâmul viselor.

În zilele care urmară, îşi reveni încet, dar sigur. Bătrâna pleca rareori de lângă el şi îl îngriji foarte diferit de cum îl îngrijise femeia Sioux. Femeia aceasta îi îngrijea rănile, îi îmbăia trupul şi îl ajuta să mănânce cu delicateţe. Femeia aceasta îi vorbea şi, cu toate că el înţelegea prea puţin din ce zicea, ea îl bătea deseori uşurel pe braţ, în semn de consolare, sau îi zâmbea.

După două săptămâni, Cole se simţea mai în apele lui. Putea să stea în capul oaselor câteva ore pe zi şi, la sfârşitul celei de-a treia săptămâni, se putea plimba puţin prin tabără.

Acum era sigur că se găsea la un grup de Picioare Negre. Reuşi chiar să-şi amintească cuvinte pe care le învăţase la

fermă şi să discute suficient ca să înţeleagă că aşteptau întoarcerea grupului de vânători înainte de a porni spre nord, într-un loc mai ferit pentru iarnă de lângă Sweet Grass Hills şi graniţa canadiană.

Se uita cum muncesc oamenii în tabără şi le admiră spiritul. Copiii râdeau şi se jucau, alergând după căţei sau unul după altul. Uneori veneau aproape de el şi îl urmăreau din ochi. Din când în când, unul dintre copii îşi făcea curaj ca să fugă la el şi să-l atingă înainte să dea fuga înapoi la tovarăşii săi. Cole îşi imagina că, în felul lor, se lăudau cu isprăvile lor ca războinicii care îşi povesteau faptele de vitejie. Ceilalţi erau întotdeauna foarte impresionaţi şi râdeau şi îl băteau pe spate pe îndrăzneţul războinic. Cole nu se putea abţine să nu râdă de caraghioslâcurile lor. Erau aşa de încântaţi şi aşa de mândri de ei înşişi.

Se apropia a patra săptămână, când ninsorile grele şi frigul făcură viaţa în tabără mai puţin plăcută. Cole tot stătea afară cât putea de mult, căci uneori duhoarea umedă şi rece din *tepee* era mai mult decât putea suporta. Aflase că e îngrijit de femeia sfântă a tribului şi acest *tepee* era cortul ei cu leacuri. Dacă înţelegea corect, era o mare tămăduitoare – propria lui înzdrăvenire era dovada.

Femeile care lucrau cu ea nu locuiau în acest cort. Însă păreau să vină şi să plece după cum le cerea bătrâna. Cole se gândea că poate învaţă să devină vraci. Indiferent de ce vendau acolo, el ştia că o respectau foarte mult pe bătrână.

Pe măsură ce îşi recăpăta mobilitatea şi claritatea, se gândea mult ce se va întâmpla cu el şi unde va pleca de aici. Picioarele Negre nu păreau să-l vrea ca prizonier, dar nici nu arătau că ar dori să-l trimită pe drumul lui. Era uimit văzând câtă grijă avuseseră de el. Rănile îi erau aproape

vindecate şi numai o durere surdă rămase în pieptul său ca să-i amintească de cicatricele pe care le avea de la rănile recente. Cu toate acestea, cu iarna care venise asupra lor cu un frig neîndurător şi zăpadă, nu era prea înclinat să le ceară voie să plece. Nu ştia în ce direcţie trebuia să pornească spre casă şi nu avea echipamentul necesar pentru a rezista la frigul care îi pătrundea până la oase. Din moment ce nu păreau să-i ameninţe viaţa, se gândi să mai aştepte.

În a doua zi de frig disperat de iarnă, auzi multe ţipete şi strigăte. Copiii strigau, din câte putea înţelege, că se întorseseră războinicii cu provizii pentru iarnă.

Îngenunche la intrarea cortului, sperând să nu fie văzut, rugându-se ca această schimbare să nu prevestească răul pentru el. Le văzu pe femei grăbindu-se să-şi întâmpine bărbaţii şi să se minuneze de pradă, cel puţin două duzini de elani şi încă pe jumătate atâţia bivoli. Satul se trezi la viaţă cu o atitudine de sărbătoare şi victorie. Bătrânii veniră să-i salute pe tineri, vorbind prea încet pentru ca Cole să înţeleagă.

Fără veste, cineva îl înşfăcă de haina grea din piele de bivol pe care o purta şi îl azvârli la pământ. Era un războinic tânăr, neavând probabil mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Din ochii băiatului ţâşneau săgeţi de ură. Îşi strigă prietenii şi, înainte ca Cole să poată striga după ajutor, se pomeni luat la bătaie de grupul de tineri.

„Opriţi-vă! „strigă cineva în engleză. Apoi adăugă în limba Picioarelor Negre: „*Kai yiwahts*?” Cole recunoscu cuvintele. Însemnau: „Ce vă supără?”

Cole mai primi un picior în coaste, făcându-l să geamă. Se temea să nu verse.

Băieţii explicară rapid, pe limba lor, ce făceau. Cole auzi că unul îl declară duşman, dar omul care vorbise în engleză negă asta.

„Duceţi-vă acasă la mama voastră. V-aţi făcut de ruşine”, spuse omul în engleză, apoi repetă în limba Picioarelor Negre. Războinicii îşi plecară capul şi plecară ca nişte căţeluşi pedepsiţi înapoi spre centrul taberei.

Cole se chinui să se ridice în picioare, trăgând haina cu el. Voia să-i mulţumească omului, dar chiar atunci îşi făcură apariţia câţiva dintre cei mai în vârstă. Cel care părea să fie şeful vorbi cu bărbatul mai tânăr care ştia engleza. Cel mai în vârstă scoase jurnalul lui Cole – pe care Cole crezuse că-l pierduse de mult sau că îl lăsase în cabană.

Cel mai tânăr se uită curios la el câteva clipe, apoi îl luă din mâna celuilalt şi îl deschise. Se uită de la jurnal la Cole. „E al tău?”

„Da”.

„Cum te cheamă?”

„Cole Selby”.

Omul miji ochii. Părea mai fioros şi această mină îl îmbătrânea. „De unde vii?”

„Locuiesc pe râul Madison, în Teritoriul Montana – la o fermă numită Diamond V”.

Omul dădu din cap. „Vorbim mai târziu”.

Cole văzu cum războinicul vorbeşte puţin cu bărbaţii mai în vârstă, apoi pleacă spre cealaltă parte a taberei. Războinicul îi deschisese jurnalul din nou şi părea să-l citească. Un sentiment de groază veni peste Cole. Ce se va întâmpla acum – acum că bărbaţii mai tineri, mai năvalnici ai tribului reveniseră? Era timpul să fugă iar? Şi, dacă da, încotro s-o apuce?

Războinicul dădu paginile jurnalului omului alb. Simţea că îl cunoaşte pe omul acesta din cele scrise de el. Cole Selby scrisese despre drumuri dificile şi nopţi lungi – despre vite cuprinse de streche şi boli în convoiul de căruţe. Dar cel mai mult scrisese despre dorul după femeia lui. Dianne a lui.

Ia Mulţi Cai închise jurnalul după ce citi şi ultima notaţie. Cole Selby era într-un cort la nici zece metri de el. Bărbatul pierdut al lui Dianne. Bărbatul care stătea între Ia Mulţi Cai şi femeia pe care o iubea.

Scrâşni din dinţi. Cum de îi adusese soarta împreună? Când se întorsese de la vânătoare, i se spusese că în tabără e un alb rănit şi că e nevoie de el ca să tălmăcească. Nici nu visase că ar putea fi Cole Selby. Şi totuşi, chiar când omul se ridicase în picioare după nemeritata bătaie primită de la tinerii din tabără, Ia Mulţi Cai ştiuse în inima lui că e bărbatul lui Dianne. Nu putea să explice de ce ştia, dar ştia.

Când îl privise pe alb pentru prima dată în ochi, îi văzuse durerea şi suferinţa, dar îi văzuse şi hotărârea şi spiritul de luptător. Omul acesta dorea să trăiască pentru ceva mai mult decât el însuşi. Dragostea şi pasiunea lui pentru Dianne îl ţinuseră în viaţă.

Însă acum Ia Mulţi Cai îi ţinea viaţa în mâna lui. Dacă se întorcea la sfatul bătrânilor şi minţea, spunându-le că jurnalul îi arată ura faţă de Picioarele Negre şi planurile de a-i ucide, atunci Cole va fi omorât fără doar şi poate. După ce el nu-i mai stătea în cale, Ia Mulţi Cai ar fi fost liber să se întoarcă la fermă, să-i spună lui Dianne că aflase ce soartă avusese logodnicul ei şi apoi să încerce poate să-i ofere consolarea necesară pentru a supravieţui pierderii.

„Zice că iubirea lui pentru Dianne e pe locul doi după cea

pentru Dumnezeu”, mormăi el. *Dar cum o putea pune pe locul doi după altcineva sau altceva*? *E frumoasă şi puternică*. *Merită să primească tot ce are un bărbat*.

„Pentru mine n-ar fi niciodată pe locul doi”, zise el, aruncând jurnalul lângă el. Caietul căzu lângă salteaua de paie şi, câteva minute, nu putut decât să se zgâiască la el.

Am puterea de a face lucrurile aşa cum aş vrea să fie, se gândi el. *Îl pot scoate pe Cole Selby din viaţa ei pentru totdeauna*. *Pot să iau această decizie, eliberând-o pe veci*.

Ia Mulţi Cai îşi imagină momentul în care i-ar spune lui Dianne despre moartea lui Cole. Îi vedea lacrimile şi tristeţea. Ar fi tăcută, credea el. Ar plânge în tăcere şi ar fi tare în timp ce el îi povestea cum a murit Cole cu curaj. Apoi ar pleca şi l-ar jeli singură.

Apoi se gândi la viaţa pe care i-o oferise ea. *Aş putea trăi ca un alb*. *Aş putea trăi cum a trăit tata – cum a trăit Bram*. *Ei au fost oameni buni*, *oameni care trebuiau cinstiţi*. *Am puterea de a-mi schimba tot viitorul*, se gândi el. Nu era un gând complet respingător. La urma urmei, vedea clar că viaţa indienilor Pikuni va fi curând schimbată de amestecul tot mai mare al albilor. Oameni ca Cole Selby.

„De-aia au murit aşa de mulţi”, murmură Ia Mulţi Cai, întinzând mâna ca să ia jurnalul. Putea muri. Cole Selby era la câteva cuvinte de moarte.

„Dianne e puternică, poate supravieţui pierderii. Poate trăi cu moartea lui”, zise el, uitându-se încă la caiet.

„Dar eu pot?”

CAPITOLUL 1 6

COLE SE UITĂ LA BĂRBAŢII AŞEZAŢI VIZAVI DE EL. FUSESE CHEMAT ÎN CORTUL şefului de trib. Aici stătea cu cinci indieni, evident lideri cu puterea de a-i hotărî viitorul.

Cel care vorbea englezeşte stătea în faţa lui şi părea să-l urmărească cu mare interes.

Lui Cole i se oferi *uitaţii waksin* „mâncare adevărată41 sau came. Erau mai multe feluri, inclusiv o felie suculentă de limbă de bivol şi o porţie mare de friptură de elan. După ce se săturară de came, serviră *kistaţii waksin* „alimentele nimic”, care, din câte îşi putea da el seama, reprezentau orice nu era came. După ce terminară de mâncat, bătrânul care stătea în mijloc pregăti şi aprinse o pipă. Un tânăr zvelt care stătea lângă bătrân luă pipa şi trase din ea. Vorbi solemn după ce suflă fumul spre acoperişul cortului.

„Oh, Peste Oameni, ascultă-ne acum”.

Cole pricepu cuvintele cu greutate şi se miră de ceea ce suna ca o rugă.

„Ajută-ne să facem alegeri bune. Ajută-ne, Creator al Lumii, să deschidem ochii. Ai milă de noi”. Mai trase o dată lung din pipă şi o dădu mai departe ca să fie fumată dinspre răsărit spre apus. După ce terminară, bătrânul curăţă vasul şi îl puse deoparte. Apoi se întoarse către tălmaci şi începură să-l interogheze pe Cole.

„Unde eraţi când aţi fost atacaţi?

„Eram la vest de Fortul Fetterman, ridicaserăm tabăra pe Sage Creek, zise Cole, străduindu-se din răsputeri să-şi aducă aminte. „Nu-mi amintesc mare lucru, decât că un grup de indieni Sioux ne urmărise câteva zile. Ridică din umeri şi adăugă: „Credeam că şi-au pierdut interesul când am ridicat tabăra la fort, dar au continuat să ne urmărească şi după ce am plecat. Cred că eram la o zi distanţă – poate două, nu-mi aduc aminte. Ne-au atacat de cum a apărut soarele şi, înainte să-mi dau seama, aveam două săgeţi în piept. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat apoi. Când m-am

trezit în sfârşit, eram târât pe o targă de un cal”.

Omul îi tălmăci spusele pentru bătrâni. Cole se uita la chipurile liderilor în timp ce auzeau povestea. Bărbaţii păreau îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune. Unele cămăşi aveau mărgele, iar altele aveau cozi de nevăstuică. Cole ştia din povestirile auzite la Diamond V că acestea simt cămăşi speciale, cu o anumită importanţă. Se părea că întâlnirea lor cu el era văzută ca un eveniment de mare importanţă.

Bărbaţii se opriră din discuţia pe care o purtau şi tălmaciul se întoarse să-l interogheze din nou pe Cole. „Unde te duceau indienii Sioux? Ţi-au zis de ce te-au luat cu ei?”

Cole clătină din cap. Îşi amintea vag că mai fuseseră şi alţi albi cu el în satul Sioux. „Nu ştiu de ce ne-au luat; a fost o surpriză pentru mine. Nu mi-au dat îngrijiri aşa de bune cum am primit aici, dar n-a fost nici foarte rău. Mi-au dat de mâncare şi mi-au îngrijit rănile. Ceilalţi albi au murit. Nu ştiu dacă au fost ucişi de indieni sau au murit din cauza rănilor, dar eu am simţit că trebuie să fug”.

„Unde erai când ai plecat din tabăra lor?”

Cole clătină din cap. „N-am idee. Am mers spre nord o vreme – cel puţin aşa cred. Tabăra era pe un râu care curgea de la răsărit la apus. La apus erau munţi. Asta-i cam tot ce ştiu”.

Războinicul transmise informaţiile şi între bărbaţi se aprinse o mare discuţie. Cole îi urmări şi aşteptă, sperând că Dumnezeu îl va scăparugându-se ca Picioarele Negre să nu-i găsească nicio vină.

Din nou conversaţia se opri şi bărbatul cu cozi împletite, lucioase, se întoarse iar spre el. „Făceau planuri de război?”

Cole încercă să-şi amintească vreo indicaţie care să sugereze aşa ceva. „Nu cred. Erau multe femei şi copii – şi bătrâni. Păreau mai interesaţi să supravieţuiască şi să-şi continue drumul spre nord. N-am văzut nimic care să indice că făceau şi altceva. Nu săpau şi nu se pregăteau să lupte acolo”.

„Dar te-au lăsat să scapi”, răspunse omul. „Le-am găsit tabăra goală. Au plecat de acolo repede şi de-aia n-au venit după tine”.

„Unde suntem?” îndrăzni Cole să întrebe.

„În teritoriul pe care-l numeşti Montana”.

Cole îşi ridică capul. Cel puţin era în regiunea potrivită. „Doresc să mă duc acasă. Casa mea e pe râul Madison, în zona de sud-vest a acestui teritoriu”.

Omul îl privi cu încordare un moment. Cole se uită şi el la el, întrebându-se la ce se gândea. Însă nu avu timp să întrebe, pentru că un băiat intră în cort, strigând. Cole înţelese suficient din declaraţia frenetică a băiatului ca să ştie că veneau soldaţii. În număr mare.

Dianne petrecu încă un Crăciun fără Cole alături de ea. Era greu să-şi păstreze speranţa că ar putea fi încă în viaţă. *A trecut aşa de mult timp – au fost aşa de multe atacuri*. *Trebuie să fiu raţională*. Dar nu se simţea aşa.

Sărbătorile fuseseră deosebit de grele, cu moartea lui Bram atât de proaspătă în mintea şi inima lor. Familia se adunase laolaltă, împreună cu prietenii care locuiau acum la Diamond V, dar celebrarea avu o tentă de tristeţe în timp ce făcură schimb de daruri şi vorbiră despre anul nou care venea. În săptămânile care trecuseră, peste casă părea să se fi lăsat întristarea şi un spirit de disperare părea să-i atingă pe toţi.

Dianne se plimbă prin structura neterminată care trebuia să fie într-o zi aripa ei de casă.

Ridică lampa ca să vadă mai bine construcţia. „Dar nu va fi niciodată o familie fără Cole alături de mine. Nici măcar nu-mi pot imagina”, murmură ea. Construcţia avansase suficient încât să ţină afară zăpezile iernii şi o parte din frig, dar mai era nevoie de multă muncă înainte să semene cât de cât cu nişte odăi confortabile.

Oftă şi se rezemă de un cadru de uşă foarte grosolan. „Nu pot trăi în trecut. Dacă Cole e mort, trebuie să merg mai departe. Le datorez asta celor care sunt încă în viaţă”. Se gândi la copilăria ei şi la anii petrecuţi în Missoury. Ce simplă fusese viaţa. Le avea pe prietenele ei, petrecerile şi distracţia. Era răsfăţată, cu toate că atunci nu ştia asta. Dispreţuise învăţătura din cărţi – urâse orele de stat la şcoală, chinuindu-se să memoreze date şi să-şi desăvârşească scrisul.

Tatăl ei o învăţase să ţină registrele pentru prăvălie şi, cu toate că asta era mai bine decât învăţatul pentru şcoală şi nici pe departe aşa de chinuitor pentru mintea ei, nu apreciase niciodată cu adevărat avantajele aduse de o asemenea slujbă.

Parcă fusese acum o mie de ani. Cu mult înainte de a le cunoaşte pe Faith şi Charity – cu secole înainte de a veni să locuiască cu Koko şi unchiul Bram.

„Ştiu că trebuie să supravieţuiesc, Doamne”, începu ea să se roage.

„Ştiu că m-ai adus aici cu un scop, dar scopul acela e departe de înţelegerea mea”.

Se întoarse la partea terminată de la etaj. Aici îşi luase unul dintre dormitoarele care într-o zi vor fi pentru oaspeţii

care veneau în vizită. Dincolo de camera aceea şi la parterul celeilalte aripi, Koko şi copiii ei aveau câteva camere. Era greu de crezut că Susannah avea deja un an. Micuţa era greu de stăpânit. Începuse să meargă chiar cu o săptămână înainte de Crăciun şi acum, aşa cum zicea Koko, nu o mai reţinea nimic.

Mai rămase acolo un pic, apoi coborî în partea principală a casei. Era târziu şi tăcerea singuratică a casei o umplu cu o senzaţie de tristeţe şi regret. În asemenea momente, somnul era greu de găsit. Dorul din inima ei copleşea orice altceva – chiar şi nevoia de odihnă.

Mergând încet prin casă, se minima de tâmplăria frumoasă pe care o achiziţionase Bram, precum şi de încântătorul şemineu de piatră din marele salon din faţă. Mai devreme se bucuraseră de un foc mare, dar acum nu mai rămăseseră decât tăciunii. Cu toate acestea, puse lampa pe poliţă şi îngenunche pe podea, în faţa vetrei. Întinse mâinile ca să prindă ultimele fărâme de căldură. Casa se răcea repede, dar acest ultim vestigiu al căldurii focului părea să-i întărească sufletul ostenit.

Şopti un verset din primul capitol al cărţii Naum. „*Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului şi cunoaşte pe cei ce se încred în El*. „Cu certitudine acestea erau zile de necaz. Cu certitudine nicio altă vreme nu îi solicitase încrederea la fel de mult ca acest moment.

Îşi rezemă capul de pietrele calde. „Am încredere în Tine, Doamne. Doar că nu ştiu unde mă conduci – sau dacă voi vrea să fiu acolo când voi afla destinaţia. Ajută-mă să suport ceea ce urmează… să-mi las temerile şi să mă gândesc numai la nădejdea pe care o am în Tine”.

A doua zi, la micul dejun, Dianne se aşeză la locul ei obişnuit. Nu se putea hotărî să ia locul lui Bram din capul mesei. Nici Koko nu putea. Dianne o încurajase să-şi ia poziţia cuvenită de cap al familiei şi al fermei, dar Koko nu-şi dorea această poziţie.

„N-ar fi corect faţă de copiii mei”, îi spuse lui Dianne într-o seară. „Ar ajunge să mă vadă într-o poziţie de autoritate şi, când restul lumii albilor nu va onora lucrul acesta, vor deveni mânioşi şi derutaţi. Nu doresc să-mi văd fiul crescând plin de amărăciune şi de resentimente.41

Însă Dianne se întreba cum vor putea copiii să nu se simtă aşa când vor creşte destul de mari ca să înţeleagă adevărul. În definitiv, va veni ziua în care Jamie se va confrunta cu prejudiciile de care se temea Koko. Va trebui să i se spună cândva că nu are niciun drept la pământul colonizat de tatăl lui. Va afla că, întrucât îi curge prin vene sânge de Picior Negru, nici măcar nu va fi considerat cetăţean al Statelor Unite. *Şi atunci cum să eviţi amărăciunea*? se întrebă ea.

Faith le servi o masă bună, cu jambon fript şi cartofi şi, după ce toţi se săturară, bărbaţii plecară la treburile lor. Charity şi Faith rămaseră în sufragerie, împreună cu Koko şi copiii. Jamie se juca liniştit într-un colţ, iar Susannah sugea la sânul mamei sale.

„Mă întrebam dacă am putea vorbi puţin”, spuse Dianne când Charity se ridică în picioare şi începu să strângă masa. „Poţi să mai stai puţin?”

„Sigur că da, Dianne”, spuse femeia, aşezându-se la loc. „Despre ce ai vrea să vorbim?”

Dianne se aşeză fără ceremonie şi trase adânc aer în piept. „Despre viitorul nostru”.

Faith păru curioasă, iar Koko părea pierdută în gânduri.

„Să vorbesc despre viitor este o treabă cu care sunt foarte obişnuită”, râse Charity. „Doar că noi ne uităm mai mult la viitorul veşnic”.

Dianne şi Faith chicotiră, dar Koko se uită cercetător la Dianne. „La ce te gândeşti?” o întrebă ea încetişor.

„Păi tocmai asta vreau să te întreb eu pe tine, Koko”, începu Dianne. „Avem o fermă de condus şi trebuie să luăm nişte decizii înainte de venirea primăverii”. Făcu o pauză şi îşi coborî glasul, în semn de respect pentru cei morţi. „Ştiu că Bram ne-a părăsit doar de scurtă vreme, dar el ne-ar spune primul că viaţa de aici nu se opreşte pentru niciun bărbat. Nici pentru unchiul Bram şi nici pentru Cole Selby”.

La auzirea numelui lui Cole, toate chipurile de la masă deveniră serioase. Koko o privi cu milă. „Îmi pare rău”, şopti ea. „Nici măcar nu m-am oprit ca să mă gândesc că absenţa lui te-a făcut să suferi”.

„Nu vă voi minţi, dragile mele prietene. Simt îngrozită că e mort şi, în acelaşi timp, ştiu că, dacă nu e mort, s-a răzgândit în legătură cu noi şi n-a avut curajul sau tupeul să-mi spună”. Vorbele ei erau sincere, aproape exersate, dar ştia că trebuie să spună acum tot ce are de spus, căci altfel ar fi putut ceda emoţiilor.

„Cole ar fi trebuit să fie acasă în septembrie. Au existat multe veşti despre convoaie atacate şi distruse de indieni. Trebuie să recunosc că el ar fi putut avea o asemenea soartă. Este o posibilitate foarte reală”.

„Trebuie să avem speranţă”, zise Faith încet.

„Da”, fu de acord Charity. „Şi credinţă că Dumnezeu îl are pe Cole în grija lui”.

Dianne le aprecie spusele, dar deja îşi spusese toate

acestea. „Ştiu, dar repet, trebuie luate nişte decizii. Gus a fost de acord să rămână cu noi. Nu doreşte să se ducă altundeva sau să lucreze pentru altcineva. Asta e în folosul nostru, de acord?”

Koko încuviinţă din cap şi mută poziţia bebeluşului adormit. „Sigur că da. Bram avea mare încredere în el. Întotdeauna îi cerea părerea în chestiunile importante. A zis că e cel mai potrivit pentru această slujbă şi că ştie mult despre creşterea vitelor”.

„Cireada creşte an de an. Gus crede că la anul vom putea vinde destul de mulţi juncani armatei. Asta ne va mări veniturile şi ne va permite să angajăm lucrători pentru terminarea casei. Ştiu că locul acesta era important pentru unchiul meu. A fost visul lui şi aş vrea să-l văd dus la bun sfârşit. În plus, Gus a zis că ar trebui să extindem casa comună a angajaţilor şi să mai luăm câţiva oameni permanenţi. Cred că el ştie cel mai bine despre lucrurile astea şi înclin să fac aşa cum spune”.

„Sunt de acord”, spuse Faith, dându-şi părerea. „Malachi zice că omul acela ştie mai multe despre cai şi vite decât ar trebui să ştie o fiinţă umană. Mă bucur că rămâne aici. În ce mă priveşte pe mine şi Malachi, ei bine, ştiţi ce avem de gând. Vrem să rămânem şi să ne construim un cămin aici. Suntem mulţumiţi că facem parte din Diamond V. Mulţumiţi că facem munca ce ne place. Mie îmi place să gătesc pentru lucrători. Pot să pregătesc chiar şi mesele pentru toţi cei de aici – desigur, asta depinde de tine şi de Koko. Nu vreau să credeţi că-mi depăşesc limitele. Dar, dacă mă lăsaţi, aş fi fericită să hrănesc pe toată lumea”.

Dianne se uită la Koko. „Eşti de acord cu asta?”

„Bineînţeles. N-am decât laude pentru Faith. Ea mi-a

salvat-o pe Susannah de la moarte când eram prea bolnavă ca să mă ocup de ea, iar Jamie o adoră”. Se uită la Faith şi zâmbi. „Te iubesc ca pe o soră”.

„Şi eu simt la fel. Nu-s multe locuri pe lume unde un negru ar fi primit cu braţele deschise să stea la masă cu albii. Voi toţi m-aţi făcut să simt că culoarea pielii mele nu contează”.

„Pentru noi nu contează”, fu se acord Charity. „Simt bucuroasă să fac parte dintr-o comunitate unde oamenii sunt judecaţi după faptele lor, nu după culoarea pielii, educaţie sau chiar sex. Mă uit la voi trei şi simt o mare mândrie – aproape ca o mamă. Am cunoscut-o pe Dianne când nu era decât un nod de fată care nu ştia nici măcar să bage aţa în ac. V-am văzut pe toate muncind împreună şi rugându-vă împreună şi sunt mândră să fac parte din această familie şi din această fermă. Eu şi Ben credem că e important să rămânem şi să prindem rădăcini – să întemeiem o biserică chiar aici în vale. Eu vă stau la dispoziţie cu orice pot face”. Făcu o pauză. „Cred că cel mai bine lucrez cu acul, aşa că, dacă îmi daţi voie, voi fi fericită să mă ocup cu cârpitul şi cusutul pentru fermă. Ştiu că probabil va trebui ca toate să ne aducem contribuţia din când în când, dar totuşi sunt destul de rapidă la cusut, în ciuda reumatismului.14

Dianne râse. „Pun rămăşag că aşa e”.

„Dianne a devenit foarte pricepută la cusut”, interveni Koko. „Când a venit aici era foarte capabilă, dar de-a lungul anilor a învăţat să stăpânească acest meşteşug.11

„Dar simt mai pricepută la cai”. Nu se putu abţine să nu spună asta. Ca să spunem adevărul, oricând prefera să stea afară ca să lucreze cu animalele în loc să coasă sau să

gătească. Era mulţumită că prietenele ei se oferiseră să facă ce le plăcea mai mult.

„Herghelia noastră de cai a crescut considerabil. Gus mi-a dat idei bune pentru prăsirea unor animale mai puternice şi mai eficiente. Armata are întotdeauna nevoie de cai buni, iar Gus e de părere că putem câştiga bani frumoşi dacă prindem cai sălbatici şi îi îmblânzim. Cred că are perfectă dreptate. Are şi nişte prieteni pe care ar dori să-i aducă să ne ajute. După părerea lui, sunt cei mai buni la îmblânzirea cailor”.

„Deci tu vei lucra cu caii şi cu vitele”, zise Koko, gânditoare.

Dianne dădu din umeri. „Aşa cred. Pot ţine şi registrele. Unchiul Bram m-a învăţat despre asta mai demult – chiar după ce a aflat că-i ţineam registrele tatii. ** Zâmbi. „Unchiului nu-i plăcea contabilitatea mai mult ca mie, dar măcar era ceva ce puteam face ca să-l ajut. **

„Şi cu mine cum rămâne? ** întrebă Koko.

Dianne zâmbi. „Ce vrei să faci? încă sunt multe de făcut şi tu ai nişte deprinderi foarte preţioase cu care niciuna dintre noi nu ne putem lăuda. **

Koko clătină din cap. „Nu ştiu cum pot fi de vreun folos cuiva. **

Jamie veni la mama lui şi îşi lipi capul de ea. „Eşti bună, mămico. ** O bătu uşurel pe mână şi repete cuvintele. Văzându-l ce face, lui Dianne aproape că îi dădură lacrimile. Nu se gândise cât de mult sau cât de puţin aude micul Jamie.

„Da, eşti o mămică bună”, zise ea încetişor. „Şi eşti foarte iscusită la pielărie, la care noi nu prea avem experienţă. Faci multe produse valoroase pentru fermă şi, dacă vrei,

poţi continua să le faci”.

Koko dădu din cap. „Îmi place să lucrez cu pieile. Voi fi fericită să continui să fac asta. Aş vreau şi să mă ocup de grădină şi de conservarea fructelor şi legumelor. Aşa că la primăvară pot sădi grădina şi conserva alimentele.

„Şi eu ajut sădit, zise Jamie, foarte serios.

Dianne zâmbi, dându-şi seama cât de frumos rânduise Dumnezeu această adunare. „Vedeţi? Fiecare avem abilităţi aşa de grozave – de necesare. Suntem un grup nemaipomenit de lucrătoare.

„Aşa e!” spuse Gus cu vorba lui tărăgănată, intrând în sufragerie din bucătărie.

„Gus! Când te-ai întors?

„Chiar acum. Am fugit din calea unei furtuni în vale şi cu greu am ajuns înaintea ei.

„Cât de rea e furtuna? întrebă Dianne. „Trebuie să ne pregătim?

„Nu cred că trebuie să facem ceva în plus faţă de ce am făcut deja. Cred că vom fi bine adăpostiţi aici. Probabil va veni ninsoarea – poate o ninsoare zdravănă, dar nimic cu care să nu ne descurcăm, nu-i aşa doamnelor? Cowboy-ul călit zâmbi şi le făcu cu ochiul. Încrederea lui o întări încă o dată pe Dianne.

„Bineînţeles, zise ea, dând din cap. „Putem face toate lucrurile prin Hristos.

Koko dădu din cap, mângâind capul băiatului ei cu o mână şi legănându-şi fiica cu cealaltă. „Da, toate lucrurile prin Hristos.

„În asta stă puterea, adăugă Charity. „Primim putere pentru toate de la Domnul.

Gus râse. „Nimic nu ne poate dărâma. Lucrăm pentru

Dumnezeu şi nimeni n-o să-şi poată băga nasul în asta.

Dianne inspiră adânc şi simţi o căldură în tot trupul. *Da*, se gândi ea. *Tatăl meu îmi va da putere să merg mai departe*. *Împreună vom reuşi*.

CAPITOLUL 1 7

Denver

Martie 1871

Porţia McGuire îşi aranja părul de culoarea ciocolatei cu mâna înmănuşată. Călătoria cu trenul din Kansas City la Denver o obosise şi se simţea murdară, dar era esenţial să ajungă la timp la destinaţie. Mai ales având în vedere că telegrama pe care o primise zicea că sănătatea mamei sale e şubredă.

Se spunea că sanatoriul Clarkson e o instituţie bună pentru cei cu boli fatale. Porţia spera sincer că lucrul acesta era adevărat, întrucât mama ei era una dintre noile sale locatare.

Trăsura încetini când intră pe terenul spitalului, permiţându-i Porţiei să contemple locul. Clădirea de cărămidă cu două niveluri nu era impresionantă, dar peluza bine îngrijită şi grădinile cu flori de primăvară erau. Primăvara venise devreme în Denver anul acesta. De fapt, în timpul călătoriei spre vest, Porţia fusese foarte impresionată de căldura şi frumuseţea pe care le întâlnise în drum. Acasă, în Est, mai cu seamă în Boston, încă aveau o primăvară neobişnuit de rece.

Vizitiul opri trăsura, apoi îi deschise uşa. „Am ajuns, doamnă”. Îi oferi ajutorul, iar Porţia coborî din vehicul agăţându-se de braţul lui. Îi puse o monedă în palmă, apoi îşi netezi cutele costumului negru de călătorie.

Cât ura negrul. Era o culoare atât de plicticoasă dacă nu

era a unei rochii de seară moderne, cu decolteu adânc. Dar, ca văduvă, trebuia să poarte negru, iar Angus nu murise decât de două luni. Mama ei nu se aştepta să vadă decât o văduvă îndoliată.

Porţia îşi croi drum spre uşile de la intrare, vopsite în alb, şi fu mirată când un bărbat în vârstă, scund, deschise uşa înainte ca ea să poată suna sau bate.

„Bună ziua, doamnă”, zise el cu un rafinat accent englezesc. „Cu ce vă pot ajuta?”

Ea îi întinse cartea de vizită. „Am venit să o vizitez pe mama mea, Mary Brady. A fost internată de curând”.

„Vă rog să mă urmaţi”, îi spuse el, conducând-o într-un mic birou cu lambriuri de lemn.

Un bărbat mai în vârstă, cu aspect sever, o privi de la birou. Pe vârful nasului avea nişte ochelari cu rame de aur. Luă cartea de vizită oferită de majordom şi dădu din cap. „Ah, doamna McGuire. Vă rog să luaţi loc. Eu sunt dr. Wadsworth”.

Porţiei îi displăcu tonul lui condescendent, dar zâmbi drăgălaş şi se aşeză în fotoliul de piele roşie din faţa biroului.

„După cum ştiţi, mama dumneavoastră este grav bolnavă”, începu omul. „Starea dumneaei este de aşa natură că nu putem face prea multe”.

„Ce s-a făcut pentru ea?” întrebă Porţia, foarte speriată de tonul lui. Ştia că spitalul era pentru cei cu boli fatale, dar nu-şi îngăduise să creadă că aşa stau lucrurile şi cu mama ei.

„Am operat-o şi atunci am descoperit tumoarea. Mă tem că nu mai putem face nimic pentru dumneaei”.

„Pot să o mut? Să o duc înapoi în Est, unde spitalele sunt

mai bine dotate pentru a rezolva asemenea lucruri?”

Bărbatul se încruntă. „Doamnă McGuire, dotările noastre medicale de aici, din Denver, sunt foarte capabile să rezolve această situaţie. Mama dumneavoastră nu mai poate fi ajutată nici de spitalele din Est. Are cancer şi s-a răspândit mult mai tare decât anticipaserăm noi. E pe moarte şi probabil că nu mai are nicio lună de trăit”.

Porţia se simţi de parcă ar fi pălmuit-o. Cum se putea aşa ceva? Abia cu câteva săptămâni în urmă venise mama ei la Denver ca să pregătească casa pentru retragerea soţului ei din armată. Samson Brady nici măcar nu ştia că soţia lui e bolnavă, cu atât mai puţin pe moarte.

„Este trează – poate comunica?” întrebă ea, stupefiată.

Omul îşi aranjă ochelarii şi puse cartea ei de vizită pe birou. „Da. Simt sigur că compania dumneavoastră va fi binevenită. Voi ruga o asistentă să vă conducă la dumneaei”. Dădu din cap către majordomul care aştepta. Omul ieşi repede din încăpere şi Porţia se ridică în picioare.

„Vreau să-i acordaţi cele mai bune îngrijiri. Banii nu contează”, îi spuse doctorului.

El îi zâmbi pentru prima oară. „În acest caz, voi pune să fie mutată într-un salon privat în această după-amiază”.

„Vă mulţumesc. Voi veni să plătesc după ce vorbesc cu ea”.

La uşă apăru o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în alb şi negru. Purta o ciudată bonetă albă pe cap şi o încruntătură perpetuă pe faţă. Părea că toţi cei din această instituţie erau nefericiţi.

„Da, domnule doctor?”

„Condu-o pe doamna McGuire la mama dumneaei, doamna Mary Brady, în Salonul D”.

„Foarte bine”, răspunse femeia cu un glas care sugera că nu face asta cu plăcere.

Porţia îi mulţumi doctorului şi ieşi afară după femeie, urcând nişte scări mochetate. „Lucraţi cu mama mea?”

Sora se uită la ea şi îi răspunse din vârful buzelor: „Nu. Eu sunt sora administrativă. Nu lucrez direct cu pacienţii”.

„Deci nu ştiţi nimic despre mama mea?”

„Doar că este bolnavă pe moarte. Niciunul dintre pacienţii din Salonul D nu mai au mult pe lumea asta”.

Porţia înghiţi greu şi se strădui să nu îşi arate emoţiile. Sigur femeia aceasta nu va arăta nicio milă pentru lacrimile ei. Ajunseră la capătul scărilor şi porniră spre stânga. Trecând de mai multe uşi deschise, Porţia văzu oameni îmbrăcaţi în alb stând la ferestre sau în pat. Unele saloane păreau inundate de lumina soarelui, iar altele erau mai întunecate, cu draperiile trase. Nu putu să nu se gândească că era un mod jalnic de a-ţi termina viaţa.

„Acesta e Salonul D. Mama dumneavoastră este în patul de la capătul acestui rând”. Arătă spre capătul din partea stângă.

Porţia nu se deranjă să-i mulţumească, ci se duse în celălalt capăt al salonului ca să-şi găsească mama. În ultimul pat găsi o versiune palidă şi zbârcită a femeii pe care o cunoscuse în copilărie.

„Marnă?”

Femeia deschise ochii şi pe chipul ei se văzu că o recunoaşte. „Porţia. Ai venit”.

„Cum să nu vin?”

În calitate de copil singur la părinţi, Porţia ştia că e datoria ei să fie alături de mama ei, dar fiindcă era copil preaiubit singur la părinţi, dorea pur şi simplu să fie cu

mama ei în acest moment de nevoie. Mama ei fusese singura ei prietenă.

„Cum te simţi, mamă?”

Femeia, de nici cincizeci de ani, se căzni să se ridice în capul oaselor. Părea extenuată şi, chiar şi cu ajutorul fiicei sale, părea incapabilă să facă acest lucru simplu. Păli şi mai tare, iar expresia ei îi dovedi Porţiei că durerea era mare.

„Nu prea bine. Îmi pare rău”, se scuză mama.

Porţia dădu din cap şi o ajută să se rezeme de pernă. „Le-am zis să aibă mai multă grijă de dumneata. Te vor muta într-un salon privat azi”.

„Sper că va avea fereastră.14

Porţia nu ştia dacă fereastra era inclusă în ofertă, dar avea să ceară asta neapărat. La o adică, dacă tot plătea o mică avere, puteau măcar să ofere o fereastră mamei sale.

„Cum s-a întâmplat asta, mamă? întrebă Porţia, trăgându-şi un scaun ca să stea lângă pat.

„Mă durea burta, zise mama. „Mă durea foarte tare şi s-a tot înrăutăţit. Acum abia o pot suporta. Se strâmbă.

„Ţi-au dat ceva pentru durere?”

„Nu. Mi-a fost frică să iau ceva, ca nu cumva să nu fiu trează când vei sosi.

„Oh, mamă. Ai nevoie de medicamente. Îţi pot uşura suferinţa.

„Sunt pe moarte, să ştii, zise mama fără să clipească.

Porţia îşi suprimă emoţiile. „Da, mi-au spus. Tot nu înţeleg de ce s-a întâmplat asta, dar vreau să-ţi ofer tot confortul posibil şi să fac orice vrei să fac.

„Trebuie să-i spui tatălui tău adevărul. N-am putut să-i spun asta printr-o telegramă. Nu e o veste pe care s-o dai aşa.

„Vrei să zici că trebuie să mă duc la Fortul Ellis ca să-i spun personal? întrebă Porţia, nevenindu-i să creadă. „Vrei să mă duc în Teritoriul Montana?

„Aş vrea foarte mult să faci asta. Ştiu că e drum lung şi că sunt probleme cu indienii, dar trebuie să afle. Aşteaptă până când eu nu voi mai fi, apoi du-te şi spune-i.

Porţia dădu din cap, cu toate că nu avea de gând să-şi ţină promisiunea. Tatăl ei nu-i fusese niciodată de mare folos. Era un militar de carieră şi rareori avusese timp pentru fetiţa lui. Îşi dorise un fiu şi nu încercase deloc să-şi ascundă dezamăgirea faţă de frumuseţea brunetă. Nu conta că bărbaţii din lung şi din lat doreau să petreacă timp cu Porţia. Trăsăturile ei exotice şi silueta de clepsidră îi aduseseră multe complimente – dar nu de la tatăl ei.

„Vreau să-mi făgăduieşti”, şopti Mary Brady.

Porţia îşi muşcă buza. Putea minţi pe oricine, dar mama ei era singura persoană cu care nu se putea preface.

Ar trebui să fie alături de dumneata. De ce te-a trimis singură aici? Din cauza armatei – de-aia. Armata a fost mereu mai importantă pentru el. Nu i-a păsat niciodată destul ca să stea cu noi când aveam nevoie de el”.

„Nu spune aşa ceva. Tatălui tău îi pasă foarte mult”.

Porţia dădu să zică ceva, apoi îşi ţinu gura. Mama era pe moarte; nu avea niciun rost să se contrazică cu ea. Mai ales că nu avea de gând să se răzgândească.

Sperând că mama va uita de această cerere, începu să povestească despre călătoria spre vest. „Trenurile au fost nesfârşit de lente. Apoi, când am traversat Kansasul, vremea a fost umedă şi insuportabilă, dar tot drumul mi-am spus că te voi vedea curând. Mi-a fost aşa de dor de dumneata, mamă”.

„Îmi pare rău că ne reîntâlnim în aşa împrejurări. Îmi pare rău şi pentru pierderea ta. Am aflat cu puţin înainte de a pleca din Montana că soţul tău murise”.

Porţia se încruntă. Glasul mamei era aşa de slăbit – aşa de istovit. „Nu-ţi face griji pentru asta, mamă”.

Se uită prin salon, la ceilalţi pacienţi, dintre care cei mai mulţi dormeau adânc. *Somnul morţilor*, se gândi ea. „Ar trebui să plec, ca să te las să te odihneşti. Mă pot întoarce mai târziu, după ce te vor muta şi te odihneşti”.

Mama închise ochii. „Nu. Te rog nu pleca. Ştiu că îmi vine curând ceasul”.

Porţia întinse mâna şi luă mâna mamei sale. „Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa?”

Mama dădu din cap şi deschise ochii. „Ştiu. De aceea te rog să mă ajuţi. E ultimul lucru pe care ţi-l mai cer, Porţia. Te rog du-te la tatăl tău pentru mine. Te rog du-te la el şi…” Faţa i se crispă, expresia ei nelăsând loc de îndoială privind intensitatea durerii. „Te rog, Porţia”.

Porţia îşi îndreptă umerii. Nu-şi dorea deloc să-şi mai vadă vreodată tatăl, dar dacă asta o va alina pe mama în ultimele ei ceasuri, atunci va accepta. Îi strânse încetişor mâna. „Mă voi duce. Voi face cum îmi ceri”. „Mulţumesc. Ştiam că te vei duce”. Închise ochii din nou, dar respiraţia îi era încă grea.

„Mă duc să-i cer doctorului să-ţi dea ceva pentru dureri”, spuse Porţia, ridicându-se în picioare. „Trebuie să-i laşi să te ajute acum. Sunt aici şi nu voi pleca până la capăt”.

„Foarte bine, Porţia. Adu medicamentul”.

„Faith, eşti mare cât un hambar”, o tachină Dianne. „Copilul acesta cred că e mare”.

Faith îşi lovi uşor cu palma abdomenul rotunjit. „Malachi

zice că e băiat. Eu mă rog doar să fie un copil sănătos – sănătos şi puternic”.

Dianne o cuprinse cu braţul după umeri. „Va fi. Ştiu că va fi absolut perfect. Vei vedea”.

Faith dădu din cap. „Asta e ruga mea – nădejdea mea”.

Dianne îi dădu drumul şi se întoarse la masă, unde erau întinse mai multe hăinuţe de bebeluş. Unele fuseseră ale lui Jamie şi Susannah, iar altele erau costumaşe noi pe care femeile o ajutaseră să le coasă în timpul iernii.

„Cred că vei avea destule haine ca să îmbraci trei bebeluşi”, zise Dianne, ridicând o păturică pe care o terminase Charity chiar azi dimineaţă. „Măi, măi, frumos mai coase Charity. Mi-aş dori să pot face şi eu lucruşoare aşa drăguţe”.

Faith îşi trecu cu drag degetele peste păturică. „E talentată, aşa e”.

Dianne oftă şi puse păturica înapoi pe masă. „Le voi pune într-o cutie şi îl voi ruga pe unul dintre băieţi să le ducă la cabana ta”. Simţi cum o împunge dorul când începu să pună hăinuţele unele peste altele.

Încetul cu încetul, se resemnase cu absenţa lui Cole, dar durerea era încă acută şi hăinuţele de bebeluş nu făcură decât să-i amintească ce nu are – şi probabil nu va avea niciodată.

Dianne îşi găsi mângâierea în lucrul cu caii. Învăţând să urmărească fiecare animal, ca să-i cunoască dispoziţia şi să înţeleagă cum e mai bine să lucreze cu el, îşi putu uita necazurile. După-masă îşi croi drum spre ţarcul de antrenament şi întinse mâna după un căpăstru, gândindu-se ce surprins ar fi Cole de priceperea ei. Nu putea să nu-şi aducă aminte de primele lor întâlniri şi cât de puţin ştiuse

despre animale.

„Te duci la plimbare călare? 41 o întrebă Levi.

Dianne tresări la auzul vocii lui. „Aşa m-am gândit. Mă gândeam să-l iau pe Jack şi să-l călăresc până iese răutatea din el”. Armăsarul negru refuzase să se liniştească şi să fie util, şi de aceea Bram îl castrase. Dar asta nu ajutase prea mult. Cu toate acestea, Dianne nu putea renunţa la el. Era un animal frumos şi nu voia să-l piardă.

Levi râse. „Păi atunci nu cred că te voi mai vedea până la vară. Încă e multă răutate în calul ăla”.

„Ştiu, dar singură nu va ieşi afară.

„Ce-ar fi să mă laşi să-i pun eu şaua pentru dumneata? E încă destul de iritabil când se apropie cineva de el”.

„Mă descurc, Levi. Nu-ţi face griji pentru mine. îi zâmbi, dar văzu privirea sa îngrijorată. „Sincer, Levi. Mă descurc.

„Ştiu că ţi-e greu. Vreau doar să ştii că îmi pasă. Nu încerc să-mi depăşesc limitele. Sunt prietenul dumitale.

Dianne dădu din cap. „Ştiu asta, Levi. Apreciez asta… sincer. Doar că va fi nevoie de timp.

„Eu voi fi mereu aici alături de dumneata.

Ea dădu iar din cap şi plecă pentru a aduce calul. Jack păru să-i înţeleagă dispoziţia şi stătu nemişcat ca o piatră până îl înşeuă. Coama lui neagră, mătăsoasă, încălzită de soare, era plăcută la atingere. Îl mângâie câteva minute, apoi îl scoase afară pe poartă. Merse pe lângă el câţiva metri înainte de a se opri ca să se urce pe el. Se lucrase cu el puţin de dimineaţă, dar acum ea îl va călări ca să scoată untul din el – sperând să-l obosească suficient ca să-l lase pe Malachi să-l potcovească după aceea.

Încălecă, îi mângâie coama câteva momente, apoi îl îndemnă blând cu genunchii. Plesnindu-şi limba de cerul

gurii în acelaşi timp, îl puse în mişcare. Jack se împotrivi frâului câteva clipe, dar se potoli repede. După ce se calmă, Dianne mări pasul şi nu după mult timp galopau pe culmea înverzită de la apus de fermă.

Nu se duse la locul ei obişnuit, de unde se vedea drumul ce ducea la fermă. Voia să călărească şi să uite totul despre viaţa şi supărările ei. Voia să călărească şi să se gândească numai la acest moment.

Iarna trecuse mai repede decât se aşteptase şi Gus făcea deja planuri să aducă cireada înapoi. Primăvara era călduţă şi, cu toate că încă mai puteau veni ceva ninsori, Gus era convins că ce era mai rău trecuse. Dianne deja hotărâse că va merge ca să ajute la strângerea vitelor. Îi va face bine să se gândească la altceva decât la fermă. Chiar şi Koko îşi revenea din mâhnire. Primăvara îi adusese o nouă hotărâre de a trăi într-un mod care să-l facă mândru pe Bram.

Dianne nici că ar fi putut fi mai fericită pentru asta, dar îi displăcea faptul că era singura care încă părea să fie dusă de curent fără niciun scop. *Trebuie să uit*, se gândi ea. *Trebuie să fiu mulţumită cu viaţa mea şi cu ceea ce se aşteaptă de la mine*.

Fără veste, Jack scoase un nechezat şi cabră. Dianne nu fusese atentă – o greşeală, desigur – şi ateriză pe spate. Căzând pe pământul pietros, se lovi tare, braţul şi şoldul stâng suportând cea mai mare parte a impactului. Durerea era mistuitoare. Jack fugi, nechezând şi aruncând din copite de parcă l-ar fi urmărit ceva. Gândul la un alt grizzly sau poate un lup o făcură să tresară pe Dianne, dar durerea din laterală era prea mare ca să poată fugi. Dacă Jack se speriase de ceva, va trebui să înfrunte acel ceva.

Gemu, ridicându-se încet. Stătu în picioare cu băgare de

seamă, încercându-şi piciorul stâng şi examinându-şi rănile. O durea şoldul, dar altfel totul părea la locul lui. Întinzându-şi braţul, se contorsionă când fiori de durere îl străbătură până la umăr. Era rupt – nu era nicio îndoială în privinţa asta.

Ţinându-şi braţul aproape de corp, încercă să-şi dea seama încotro o luase calul. Făcu câţiva paşi până la o grămadă de stânci şi bolovani şi încercă să se urce ca să vadă mai bine, dar era imposibil să-şi croiască drum prea sus fără să-şi folosească ambele braţe. Renunţând, îşi întinse gâtul ca să vadă cât se putea de departe. Acolo, în vale, Jack încă alergaprobabil înapoi la fermă, deşi era încă mai mult sălbatic decât îmblânzit.

„Când va ajunge acolo şi vor vedea că am fost aruncată”, îşi zise ea, „vor veni după mine. Ar fi bine să cobor”.

Coborî încet de pe stânci şi, pentru că durerea era cu mult mai rea când braţul era liber, se gândi că ar fi înţelept să-şi facă o eşarfă. Se uită la hainele cu care era îmbrăcată şi decise că juponul de călărie era probabil cel mai uşor de rupt. Îşi aduse materialul la gură, ţinându-l cu dinţii şi trăgând cu braţul teafăr. Materialul cedă uşor.

Nu îşi dăduse niciodată seama ce multe lucruri cer folosirea ambelor mâini. Era foarte frustrată de incapacitatea ei de a face lucruri simple care de obicei nu aveau nicio importanţă. Acum chiar şi încercarea de a-şi lega braţul era zadarnică.

„Trebuia să fiu atentă să nu-l las pe Jack de capul lui. Dacă aş fi fost atentă, asta nu s-ar fi întâmplat”, mormăi ea.

Până la urmă reuşi să lege capetele materialului. După aceea, îl trecu pe după gât şi pe sub braţul stâng. Era puţin cam strâns, dar mai bine decât să-l lase liber şi să-i atârne

prea jos. După ce rezolvă partea asta, îşi dădu seama că e aproape ameţită de la durere şi efort. Închise puţin ochii, menţinându-şi echilibrul până ce ameţeala dispăru.

Privind spre cer, clătină din cap. „Doamne, îţi dau multe bătăi de cap”.

Coborând dealul, văzu munţii şi măreţia lor. Era o zi minunată, cu un soare ca lămâia, cer senin şi doar câţiva norişori pufoşi. Dacă nu ar fi fost rănită, ar fi fost perfect. Primăvara era întotdeauna frumoasă la munte şi, cu toate că era încă rece, pentru ea era o plăcere să stea afară.

„Doamne, cred că trebuie să-mi număr binecuvântările.14 Mersul îi făcea să trepideze fiecare parte rănită din corpul ei, dar îşi continuă drumul. Nu avea niciun rost să stea să aştepte salvatori când ştia că-i poate întâlni la jumătatea drumului.

Îşi aminti că Charity Hammond zisese odată că omul putea trece cam prin orice dacă îşi punea mintea să-L laude pe Dumnezeu în loc să se plângă. Ea încercase asta nu o dată şi ştia că funcţionează. Doar că era greu să-L laude când avea dureri aşa de mari.

„Doamne, simt recunoscătoare că accidentul n-a fost mai rău. Aş fi putut muri şi asta i-ar fi lăsat pe mulţi într-o situaţie neplăcută. Îţi mulţumesc că ai vegheat asupra mea şi n-ai permis ca accidentul să fie mai rău”. Continuă mulţumindu-l lui Dumnezeu pentru una sau altaforţându-şi mintea să nu se mai gândească la durere şi la drumul lung spre casă.

Nu trecu mult şi se auzi strigată pe nume. Se părea că îi veneau mai mulţi în ajutor, pentru că o strigau câţiva oameni.

„Sunt aici! „strigă ea, urcându-se pe un bolovan. Durerea

îi lua energia. „Sunt aici!”

Se uită iarăşi spre cer. „Mulţumesc, Doamne”, şopti ea, ştiind că concentrarea asupra lui Dumnezeu o ajutase să treacă prin ce fusese mai rău.

Koko termină cu îngrijirea braţului lui Dianne şi îi aduse o ceaşcă de ceai. „Ceaiul îţi va uşura durerea. Bea-l şi apoi încearcă să dormi puţin”.

„Mulţumesc. Bău tot ceaiul fără să se oprească. Nu-şi dăduse seama ce sete i se făcuse. Dar, mai mult decât atât, voia orice ar fi ajutat-o să scape de durere.

Dându-i ceaşca înapoi mătuşii, se aşeză confortabil în pat. „Îmi pare rău că-ţi dau bătăi de cap.

Koko clătină din cap. „Tu ai fost aşa de puternică pentru noi, ceilalţi. E timpul să ne laşi şi pe noi să facem ceva pentru tine. Nu eşti indestructibilă, să ştii.

Dianne chicoti în pofida durerii. „Cred că am învăţat lecţia asta azi pe pielea mea.

Koko dădu din cap. „Dianne, sunt binecuvântată că eşti familia mea. Ştiu că aş fi murit împreună cu Bram dacă n-ar fi fost dragostea şi bunătatea ta. Acum trebuie să ne laşi să te ajutăm. Eu, Faith şi Charity putem fi mâinile şi picioarele tale. Trebuie să te odihneşti şi nu te vei face bine dacă nu asculţi.

Dianne zâmbi. „Mă cunoşti destul de bine. Tocmai mă gândeam că mâine sau poimâine trebuie să trec pe la Jack.

„N-o să faci nicidecum aşa ceva. S-a zis cu călăritul pentru tine – până ţi se vindecă braţul.

Gus îşi iţi capul prin uşa deschisă. „Ce face fata noastră?

„Are braţul rupt, dar altfel e bine, îl informă Koko. „Dar încerc s-o pun la odihnă, aşa că te rog să scurtezi vizita. Ştii cum e ea. La fel ca Bram.

„Aşa e – tot timpul să contrazică, consimţi Gus.

Koko încuviinţă din cap şi apoi îi lăsă singuri, luând lucrurile pe care le folosise la îngrijirea lui Dianne.

„Voi fi scurt, promit. Se apropie de patul ei şi îi zâmbi cu compasiune. „Cred că eşti îmblânzită acum. O adevărată călăreaţă.

Lui Dianne i se păru că spune asta cu mândrie. „Da. În mod sigur am învăţat o lecţie preţioasă despre a fi atentă. Ştiam că nu e bine, dar mi-am lăsat mintea să rătăcească.

„Calul ăla negru nu e unul pe care să visezi cu ochii deschişi. Cred că va trebui să stai departe de el.

„Poate deocamdată, dar mai vreau o şansă cu el. Vreau neapărat, zise ea, copleşită de somnolenţă. Căscă şi adăugă: „E important pentru mine, Gus.

Texanul dădu din cap şi îşi mângâie bărbia. „Presupun că nu vei putea veni la strângerea vitelor acum.

„Să nu îndrăzneşti să zici aşa ceva”, declară Dianne. „Voi veni. O să vezi. Poate că nu pot sta călare, dar voi veni în căruţă cu Malachi. Pot ajuta cu ceva – să gătesc sau…”

„Ho, ho”, o întrerupse Gus. „Întâi să te înzdrăveneşti şi apoi vorbim despre strângerea vitelor. Ar fi trebuit să tac din gură”.

Dianne îi aprecia grija, dar nu avea de gând să dea înapoi. „O să fiu acolo, Gus. Vei vedea. Şi îl voi călări din nou pe Jack. El şi cu mine avem un viitor lung împreună. Ştiu asta”.

„Ei bine, n-o să mai aibă niciun viitor dacă îl vede Levi că te mai supără. Am crezut că va trebui să-l legăm pe băiatu’ ăla ca să-l oprim să nu-i bage un glonţ în cap bătrânului Jack”.

Acest gând o băgă în sperieţi pe Dianne. „Spune-i lui Levi

că, dacă ţine la mine cât de cât, o să aibă mare grijă de Jack, ca să-l pot călări când mă fac bine. Pe aici nu-i împuşcăm pe cei care dau dovadă de personalitate. Unchiul Bram mi-a spus mereu că trebuie să fii mai dur decât pământul ca să trăieşti aici. Eu simt mai dură decât pământul – şi decât negrul acela. O să vă arăt asta tuturor”.

Gus râse şi îşi plesni pălăria de picior. „Asta-i bună! Fetiţo, pun pariu că vei face exact aşa”.

CAPITOLUL 18

Teritoriul Colorado

Martie 1871

Trenton Chadwick îşi scărpina bărbia ţepoasă. Nu mai făcuse baie de patru zile şi nici de bărbierit nu se putuse bărbieri, aşa că avea nişte mâncărimi îngrozitoare din cauza începutului de barbă. Anii petrecuţi în compania lui Jerry Wilson şi a fratelui său mai mic, Sam, îl făcuseră să se obişnuiască cu pauze lungi în îngrijirea personală.

„Ai de gând să stai acolo toată ziua, scărpinându-ţi mutra?” îl întrebă Sam Wilson, aruncând cu un bulgăre de pământ în el.

„Ce-ai vrea să fac?” ripostă Trenton. „Jerry a zis să aştept aici şi chiar asta fac”.

Sam râse. „Ce băiat cuminte. Ai face bine să faci ce-ţi zicem noi. Ţi-am scăpat gâtul prăpădit de ştreang şi ne datorezi viaţa.

De parcă el nu ştia. Sam şi Jerry, împreună cu alţi membri ai bandei lui Wilson, nu pierdeau niciodată ocazia să-i amintească de noaptea când îl scoseseră din puşcărie. Fusese acuzat pe nedrept că luase parte împreună cu banda la jefuirea unei bănci, unde trei bărbaţi muriseră împuşcaţi. Trenton fusese în altă parte şi nu avusese nicio

legătură cu jaful, dar, din cauza oamenilor cu care se însoţise, fusese asociat cu banda lui Wilson. Aveau de gând să-l execute, aşa că simţise că nu are de ales decât să accepte oferta lui Jerry de a se realătura bandei. Sigur că Jerry nu-i ceruse să revină în bandă, ci îl obligase să facă asta. Era stilul lui.

„Hai, Sam. Vom ataca banca, zise Jerry, întorcându-se în sfârşit din drumul de recunoaştere prin orăşelul din Colorado. „Mark, tu şi cu Chadwick staţi de pază la sud de bancă. Cred că pe acolo e cea mai bună cale de scăpare.14

În ultima vreme, banda lui Wilson era formată numai din ei patru. Ceilalţi veniseră şi plecaseră, inclusiv Suedezul, care fusese preferatul lui Jerry. Mai ales pentru că ştia cum să folosească explozibilii şi nu arunca în aer clădiri întregi cum făceau Jerry şi Sam.

Trenton se duse la calul său şi încălecă. Anii de asociere cu fraţii Wilson îl apăsau ca o haină veche nedorită, care nu mai era demult utilă. Acceptase tovărăşia lor forţată pentru că atunci, stând în puşcărie şi ştiind că va fi spânzurat, nu văzuse altă cale de supravieţuire. Lui Dumnezeu nu îi păsase de supravieţuirea lui. Însă acum, după ani şi ani, se săturase de jocul acesta. Nu avea o inimă de jefuitor de bănci sau de ucigaş, dar aceasta era viaţa care îi fusese impusă.

Banda pomi în zori. Trenton simţea că inima începe să-i bată tare, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când jefuiau o bancă. În trecut, Jerry Wilson îl urmărise cu ochi de vultur, dar de vreun an încoace mai slăbise veghea, realizând că Trenton era implicat prea adânc ca să plece pur şi simplu, sperând că totul va fi bine. Chipul lui era pe un afiş *Căutat de poliţie*, la fel ca al lui Jerry.

Oraşul aproape că nu era suficient de mare ca să aibă o bancă, însă Jerry auzise că un crescător local de animale depusese o sumă mare de bani. Acest zvon era destul de bun pentru Jerry, dar Trenton îl considera destul de jalnic. De unde ştiau ei că banii sunt acolo? Mai rău decât atât, cum puteau fi siguri că nu era decât un truc pentru a prinde banda? La urma urmelor, fraţii Wilson terorizau toate băncile din zona Denverului.

Trenton îşi duse mâna la pistolul de la şold. Slabă mângâiere. Mark îi făcu semn să se ducă într-un loc din partea îndepărtată a oraşului, dar destul de aproape ca să vadă banca, în vreme ce el se duse mai aproape ca să vadă mai bine. Trenton era bucuros să fie lăsat în urmă. Stând acolo, departe de jaful propriu-zis, se putea distanţa de ceea ce se întâmpla cel puţin asta încerca. Uneori, Jerry insista să intre în bancă. Acelea erau situaţiile pe care le ura cel mai mult. Mai ales dacă era cineva rănit sau ucis. Trenton ştia că nu îl poate opri pe Jerry, dar se simţea vinovat pentru că era mână în mână cu el. Îşi amintea de chipul fiecărui om pe care îl întâlnise în timpul jafurilor; groaza de pe chipuri i se întipărise în memorie. *Eu am provocat groaza aia*, îşi amintea sieşi din când în când. *Nu-s cu nimic mai bun ca Jerry*. Şi atunci constata că o sticlă de whisky e un tovarăş mai bun ca orice suflet de om. Îşi amintea de vechiul său prieten, Henry, şi acum înţelegea de ce trăgea el la măsea – chiar dacă asta era moarte sigură. Acele clipe de ignoranţă binecuvântată – chiar dacă era dată de beţie – era mai bune decât să-şi aducă aminte.

În oraş erau foarte puţini oameni. Trenton simţi că i se face greaţă. De obicei i se făcea rău de la stomac când creştea tensiunea. Se pregătea să caute o bomboană cu

mentă prin buzunare, când se auziră împuşcăturile. Gândul la pierderea unor alte vieţi nevinovate îi înrăutăţi starea. Ar fi dat afară micul dejun pe loc dacă Jerry n-ar fi ieşit alergând din bancă.

Sam ţinea caii, pentru că Jerry considerase că nu e nevoie decât de un om pentru această lovitură. Dar se pare că subestimase situaţia. Din bancă ieşiră trei pistolari, scuipând gloanţe din mers. Jerry căzu primul, iar Sam după el. Atacatorii trăgeau în ei fără milă. Erau morţi, fără îndoială.

Mark întoarse calul şi porni în galop spre Trenton. „Întinde-o de aici, Chadwick!” strigă el.

Trenton deja văzuse că cei trei pistolari încălecaseră şi porneau după ei. Asta fu toată încurajarea de care avu nevoie ca să asculte de avertismentul lui Mark. Întorcând calul, îşi înfipse călcâiele în coastele animalului şi fugi îngrozit de la locul faptei, ridicând nori de praf în urma sa.

Îl depăşi pe Mark fără greutate, ştiind că are un cal mai bun. Folosise ultimii bani din banii pe care îi primise de la Jerry pentru a îmbunătăţi starea calului. Se pare că fusese cea mai bună alegere.

Mark strigă chiar când Trenton trecu pe lângă el. Lui Trenton i se ridică părul de pe ceafă. Se lipi de grumazul calului, dar nu putu evita glonţul care îi juli braţul. Nu avea timp să reacţioneze. Ştia că trebuie să scape dacă vrea să rămână în viaţă. Îşi îndemnă calul să fugă mai repede şi se strădui să stea cât mai jos posibil.

Nu putu să se uite în urmă, aşa că nu află niciodată dacă Mark fusese ucis ori luat prizonier. Tot ce ştia era că vrea să-şi scape viaţa. Nu avea nici pic de afecţiune pentru vreunul din banda lui Wilson.

Când intră într-un pâlc de pini şi ieşi din el, îşi dădu seama de un lucru: *Sunt liber*. *Am scăpat de ei*. *Jerry şi Sam sunt morţi*. *Pot să-mi schimb numele şi să mă mut în Montana cu Dianne*. *Dacă mai e acolo*. *Dacă reuşesc să rămân în viaţă*.

Un glonţ îi şuieră pe lângă căpăţână, dându-i de ştire că e încă urmărit. Cunoştea zona destul de bine şi se gândi că varianta cea mai bună ar fi să se ascundă în Denver. Oraşul creştea pe zi ce trecea – minerii veneau spre vest ca să-şi încerce norocul, iar oficialii de la calea ferată căutau să-şi facă liniile să prospere prin prelungiri către acele oraşe miniere greu accesibile. I-ar fi fost uşor să se piardă în agitaţia oraşului – de asta era sigur.

Croindu-şi drum mai adânc în pădure, era destul de convins că poate scăpa de poteră. Ştia o grotă în care banda îşi făcuse tabăra acum câteva săptămâni şi se gândi că ar putea să se întoarcă acolo pentru scurt timp, apoi să îşi schimbe direcţia şi să se ducă în Denver. Dacă pistolarii credeau că se îndreaptă spre pustietatea teritoriului, nu spre civilizaţie, atunci poate va putea scăpa.

După zece minute de tăcere, făcu calul să încetinească şi încercă să se orienteze. Îşi privi braţul şi văzu că rana nu era prea urâtă. După ce găsi cărarea către vechea ascunzătoare, îşi regăsi încrederea. Inima i se umplu de un fior de bucurie. Aproape că-şi putea imagina că-şi va revedea familia. Aproape.

Coborî călare pe panta unei râpe, amintindu-şi că poteca se va înfunda în curând. Calul nu părea deranjat de panta abruptă. Mergea cu acelaşi picior sigur care îi adusese până aici. Deasupra auzea voci. Nu era sigur cât erau de departe oamenii, dar se simţi motivat să grăbească calul prin

canionul îngust şi peste apa rece a micului râu de munte.

Se temea că ei şi-ar putea da seama ce făcuse, însă nu avea de ales decât să meargă mai departe. Dacă l-ar fi prins, l-ar fi omorât. Poate că nu aici, dar sigur la ştreang.

Porţia îi citea mamei sale din ziarul de Denver. Ştia că mamei îi plăcea să fie la zi cu ceea ce se întâmpla în lume, iar cititul o ajuta pe ea să uite că mama devenea tot mai slăbită dintr-o clipă în alta.

Măcar doctorul fusese de acord să-i mărească doza de laudanum. Durerea părea mult mai puternică acum decât fusese cu o săptămână în urmă, când sosise ea. Doctorul îi zisese că ar putea lâncezi aşa multe săptămâni, însă o asigurase că moartea era iminentă.

„Se pare că mina de argint din Langford a extras o cantitate record de argint”, zise ea, aruncând o privire peste articol. „*Ned Langford*, *fiul baronului argintului R.E*. *Langford*, *a declarat din apartamentul său de la Hotelul Bradbury că mina Little Maribelle nu dă semne de încetinire a producţiei*. „Era un desen cu un domn Langford zâmbitor, care părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu Porţia, douăzeci şi şapte de ani. Părea foarte atrăgător şi ea începu să se gândească la posibilitatea de a face cunoştinţă cu el. În definitiv, era o femeie înstărită, iar el era un om bogat.

Puse ziarul jos şi se gândi cum l-ar putea întâlni ca din întâmplare. Pe faţă îi apăru un zâmbet. La hotelul lui, desigur. Se putea muta din locuinţa ei de pe Strada Zece, cazându-se la Hotelul Bradbury. În mintea ei începu să se încropească un plan.

Privirea i se întoarse asupra mamei sale. Avea ochii închişi, dar respiraţia neregulată dovedea că e încă în viaţă. I se părea o cruzime ca cineva să trebuiască să zacă şi să

sufere atâta durere. Se uită la uşa deschisă. De ce o ignorau? Intimitatea era un lucru minunat, dar mama era singură singurică. Nimănui nu-i păsa dacă rămânea în această stare jalnică. Nimănui.

În afară de mine, se gândi ea.

Se uită din nou spre uşă, apoi se ridică încet în picioare şi se duse să o închidă. Rezemându-se de cadrul uşii, închise ochii. Pur şi simplu nu se putea permite să continue.

Când soarele asfinţi în spatele Munţilor Stâncoşi, Trenton începu să se relaxeze. Poate că urmăritorii lui renunţaseră sau îşi făcuseră tabăra pentru noapte. Oricum, el nu avea de gând să aştepte ca să afle. Ridică delicat bandajul improvizat de pe braţ. Sângerarea se oprise şi rana părea curată. Două lucruri foarte bune. Luând o bucată de pânză, îşi legă braţul şi îşi schimbă hainele. Nu avea niciun rost să apară în Denver cu cămaşa plină de sânge.

Conducând calul spre ieşirea din canion, porni spre Denver. Nu se auzea niciun sunet în afară de cel făcut de apa râului. Înaintă, traversând din nou râul, urcând în grabă râpa spre drumurile de ţară pe care le cunoştea atât de bine. Jerry şi banda lui nu se limitaseră la jefuirea băncilor – în definitiv, oamenii aduceau într-una minereu de la minele de argint şi de aur din zonă. Tâlharii la drumul mare dădeau târcoale pe tot munteleaşteptându-şi cu lăcomie şansa de a se îmbogăţi.

Aşa îl cunoscuse Trenton pe Ned Langford cu doar câteva luni în urmă – chiar pe drumul acesta. Ned avusese marele ghinion de a merge de la Central City la Denver. Nu escorta o încărcătură de minereu, ci se grăbea să ia trenul spre Kansas City. Nu fusese atent la drum, iar când Jerry şi Sam îl atacaseră, le stătuse la dispoziţie. Jerry îl obligase să

descalece şi, fără a-i da nicio şansă, îl lovise în cap cu patul pistolului şi îi golise buzunarele.

Trenton fusese pus să stea de pază pe drum, dar când văzuse ce face Jerry îşi părăsise postul. Se dusese la locul tâlhăriei, descălecase în timp ce ceilalţi încălecau şi îi spusese ferm lui Jerry că va avea grijă de acel om ca să nu moară.

„Dă-i bătaie şi fă aşa, Chadwick. O, şi ai grijă să-i spui cine eşti când se trezeşte. Râsul răguşit al lui Jerry încă îi răsuna în urechi.

Avu grijă de Ned destul de mult ca să-l trezească din leşin şi să-l urce pe cal. Ned ceru într-adevăr numele salvatorului său, dar Trenton refuză să i-l spună, amintindu-i că nu e timp de aşa ceva. Îl conduse pe rănit înapoi la Denver, ducându-l la un doctor înainte de a se face nevăzut în părţile mai puţin dezirabile ale oraşului.

Trenton crezuse că a scăpat de orice altă întâlnire cu domnul Langford, dar dădu nas în nas cu el pe nepusă masă când se ducea să joace cărţi. Ned îl recunoscu imediat.

„Eroul meu, strigă el entuziasmat. Îl luă de mână şi i-o strânse aşa de tare încât Trenton crezu că e cutremur.

Gândul la Ned îi dădu o idee. Ştia din ziarele locale că se întorsese în oraş cu o încărcătură record de argint. Văzuse articolul chiar în dimineaţa asta – înainte să pornească spre bancă.

„Ned va fi bucuros să mă ajute, gândi el cu glas tare. „La urma urmelor, îi voi spune că şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru. Ideea prinse aripi. „O să-i spun că am fost jefuit şi că m-au împuşcat în timp ce fugeam. Zâmbi. Era perfect. Ned îl va primi la el, îi va da o masă bună şi un pat curat. Şi, cu

puţintel noroc, poate chiar o partidă sau două de poker, pe care Ned le va juca… şi le va pierde.

CAPITOLUL 1 9

„Îmi pare rău pentru pierderea dumitale”, spuse dr. Wadsworth când sicriul lui Mary Brady era coborât într-un mormânt de pe proprietatea sanatoriului.

Porţia îşi ridică privirea, cu ochii scăldaţi de lacrimi. Vălul negru subţire flutură lin în adierea neobişnuit de caldă pentru această perioadă. „Mulţumesc”.

„Ştiu că e un moment foarte dificil, dar poate că ai dori să laşi un monument comemorativ în numele mamei dumitale. Poate o statuie frumoasă sau o nouă grădină pentru sanatoriu. Mulţi dintre pacienţii noştri înzestrează spitalul. **

Porţia îl ura pentru lăcomia sa. La urma urmelor, mama ei nici măcar nu se răcise în pământ şi uite cum întindea mâna să vadă dacă poate înhăţa ceva. „Mă voi gândi la asta, ** zise ea, ducându-şi batista la ochi, pe sub văl, ca să-şi şteargă lacrimile.

„Îmi pare rău pentru mama dumitale, doamnă McGuire, ** spuse cu falsă sinceritate pastorul care fusese chemat de dr. Wadsworth. Nu făcea decât să joace un rol. Porţia mai văzuse asta de o sută de ori.

„Mulţumesc, domnule reverend. Acum vă rog să mă scuzaţi, aş dori să mă întorc la hotel ca să mă odihnesc. Ziua aceasta a fost foarte grea. **

„Te vei întoarce după lucrurile mamei dumitale? ** o întrebă dr. Wadsworth. Ochii ca mărgelele îi străluceau de dorinţa de a mai avea o ocazie de a-i cere bani.

„Da”, răspunse ea, mutându-şi umbrela deschisă ca să nu-l mai vadă. „Mă voi întoarce mâine. ** Spuse această

minciună fără niciun regret. Nu avea de gând să mai vadă vreodată această instituţie – şi cu atât mai puţin pe dr. Wadsworth.

Ce om nătâng, se gândi ea în timp ce vizitiul o ajuta să urce în trăsură.

Va fi o căldură nemiloasă înăuntru, ştia asta, dar era mai bine decât să fie văzută de aceşti nătăfleţi cu zâmbete afectate care nu-i voiau decât banii.

Muncise din greu pentru averea ei şi nu avea de gând să o dea pe mâna unor oameni lacomi precum dr. Wadsworth şi reverendul Cutărică. Se căzni un moment să asocieze un nume cu bărbatul grăsuţ şi păros, dar memoria nu îi veni în ajutor.

Făcându-se comodă în trăsura capitonată cu piele fină, Porţia începu să se relaxeze, lăsându-şi lacrimile să cadă în voie. Singura persoană pe care o iubise vreodată era moartă. Mama îi fusese confidentă şi prietenăsingura ei prietenă adevărată. Îi putuse spune orice fără a se teme că va fi judecată ori condamnată. Mama nu îi criticase niciodată deciziile niciodată nu îi spusese că cheltuieşte nechibzuit.

Îşi aminti de sentimentele urâte ale lui Angus McGuire cu privire la cheltuielile ei. Zgârcitul scoţian fusese nemilos, neţinând seama de sentimentele ei. Nu conta că Porţia fusese nevoită să trăiască în ţara aceea îngrozitoare, umedă şi rece. Scoţia nu o atrăsese în vreun fel, în afara faptului că soţul ei deţinuse o halcă zdravănă din ea, fiind astfel extrem de bogat.

Fusese bogat.

Acum ea era cea bogată.

Moartea lui Angus, care survenise în ianuarie, fusese

neaşteptată pentru toată lumea. Într-o zi omul fusese cât se poate de sănătos şi robust, iar a doua zi era mort. Mort de tot. Plecarea lui provocase mari bocete servitorilor, dar aceste strigăte de jale nici nu se comparau cu scandalul care a avut loc când doamna McGuire, văduva, a anunţat că tot ce avusese Angus se va vinde la licitaţie.

Menajera, Odara Grant, fusese deosebit de urâcioasă în această privinţă. Odara îl slujise pe Angus din tinereţea lui şi considera că tânăra lui soţie îl abuza oribil. Nu-i păsa deloc că Porţia ura ţara aceea, cu frigul ei. Era de părere că Porţia îi datora lui Angus să-i mărirea moşiei, mai ales că îi purta copilul în pântec.

Porţia se încruntă. Nu-i plăcea să se gândească la pierderea copilului. Pierduse sarcina la scurtă vreme după ce doamna Grant o ocărâse cu asprime, iar Porţia nu catadicsise să se stăpânească, ci îi spusese verde în faţă bătrânei furioase că o pierduse numai din vina ei. Doamna Grant fusese îngrozită de acuzaţiile Porţiei, dar, în mod uimitor, doctorul fusese de acord cu tânăra văduvă, iar bătrâna fusese devastată. Porţia îi auzea bocetele de departe. De fapt, rivalizau cu urletul vântului care bătea dinspre dealuri.

Porţia zâmbi satisfăcută. Da, doctorul venise cu argumente convingătoare, iar bătrâna nu mai fusese niciodată aceeaşi. Fascinant ce puteai cumpăra cu un dram de aur. Se întrebase adesea ce se spusese după plecarea subită a doctorului în Spania.

Dar, în pofida acestei amintiri care-i aducea mulţumire, se simţea copleşită de moartea mamei sale. Şi tulburată de făgăduinţa pe care i-o făcuse, de a-i comunica vestea tatălui ei în Teritoriul Montana. Putea minţi pe oricine – îşi

călca promisiunile fără să clipească – dar nu avea de gând să o mintă pe mama. Nu putea. Se temea că, dacă îndrăznea să facă aşa ceva, mama s-ar putea întoarce din groapă ca s-o bântuie.

Oftă şi începu să plângă iar. *De ce a trebuit să se îmbolnăvească mama*? *De ce acum*? Se întorsese în Statele Unite având ca unic scop să-şi găsească mama. Avusese de gând să o ducă într-o călătorie prin Europa. Mama merita să se simtă bine. Nu fusese niciodată în străinătate – nu avusese niciodată mai mult de trei rochii în acelaşi timp. Nu, Mary Brady trăise urmându-şi soţul, pe care făgăduise să-l iubească şi să-l asculte până la moarte, din post în post.

Acum moartea o luase din această lume – din viaţa Porţiei.

Se uită pe fereastra trăsurii la oraşul care îi trecea pe dinaintea ochilor. Oamenii de aici se credeau metropolitani, însă ei îi venea să râdă de această pretenţie. Ea trăise în oraşele cu adevărat mari – Londra, Paris, Viena. Măritată la şaisprezece ani cu un bărbat a cărui dorinţă disperată, întrecută numai de dorinţa de a o avea pe Porţia, era să evite Războiul dintre State, fusese dusă să trăiască în străinătate.

William Travers fusese cu doar patru ani mai mare decât mireasa lui, dar ei i se păruse cu zeci de ani mai mare şi mai înţelept. Fusese un bărbat frumos – aproape prea frumos. Genul de bărbat pe care îl observa toată lumea. Buclele de culoarea mierii aurii şi trăsăturile bine conturate atrăseseră privirile aprobatoare ale bărbaţilor şi femeilor deopotrivă. Numai apropiaţii îşi dăduseră seama că frumuseţea sa se limita la înfăţişare.

Billy nu fusese un om interesat de cunoaştere sau de delectările intelectuale. Nu avusese nicio dorinţă de a merge la colegiu ori de a învăţa ceva ce s-ar fi putut dovedi util în viaţa reală. El voia să se distreze şi voia s-o facă cu frumoasa lui Porţia.

La şaisprezece ani, Porţia fusese complet copleşită de atenţiile sale. Se cunoscuseră când tatăl ei fusese staţionat pentru scurt timp lângă Kansas City. Logodna urmaşe repede, în ciuda protestelor tatălui Porţiei. Familia lui Billy o considera isteaţă şi graţioasă. Se bucurau să aibă o noră inteligentă şi credeau sincer că natura ei ambiţioasă l-ar putea motiva pe fiul lor să facă lucruri mai măreţe.

Însă Porţia nu aspirase niciodată să fie inspiraţia lui Billy. Acum îi venea să râdă chiar şi numai gândindu-se la asta. *Billy era un găgăuţă*. Ar fi dormit până la amiază dacă l-aşyî *lăsat*. *Singurul lucru care-l dădea jos din pat era promisiunea unor distracţii*.

Ei bine, ea i le oferise cu vârf şi îndesat. Până în ziua în care acea căruţă de marfă trecuse peste el pe stradă.

Când se apropiară de Hotelul Bradbury, trăsura trecu prin aceeaşi groapă prin care trecea întotdeauna, iar Porţia se forţă să revină la realitatea prezentului. Îşi şterse pentru ultima dată lacrimile înainte ca vizitiul să îi deschidă uşa.

O ajută să coboare cu o delicateţe rezervată doamnelor în vârstă şi copilaşilor. „Mulţumesc, Dougal”. Omul o servea de numai câteva zile, dar ea îl considera deja un servitor de prima mână. „Nu voi mai ieşi. Te poţi retrage în seara asta”.

„Mulţumesc, doamnă”, zise el, atingându-şi uşor jobenul cu degetele. Porţia îşi netezi fusta neagră, transpirând din cauza materialului greu. Abia aştepta să ajungă în apartamentul ei, unde va avea libertatea de a se dezbrăca

şi a lua pe ea ceva uşor şi vaporos.

„Jalea e pentru cei bătrâni”, mormăi ea. „Pentru cei bătrâni şi cei deznădăjduiţi. Iar eu nu fac parte din nicio categorie”.

Nu-i fusese greu să-l găsească pe Ned Langford. Aproape oricine ştia unde locuieşte, din articolul din ziar. Însă Trenton ştiuse dinainte că Bradbury era hotelul preferat de Ned în Denver. Mai ştia şi că omul avea un contract permanent cu hotelul şi că închiriase cel mai mare apartament pe care îl putea oferi hotelul.

„Mă bucur că ai venit la mine”, îi spusese Ned când îşi făcuse apariţia la uşa camerei sale. „Acum am ocazia să-ţi întorc favoarea pe care mi-ai făcut-o – deşi tu nu prea eşti în pragul morţii. Dar, cu îngrijirile mele precare, s-ar putea să ajungi”.

Trenton răsese. Îi plăceau simţul umorului şi zeflemeaua lui Ned. Timpul petrecut în grija lui îi făcuse deja bine. Şi barba ţepoasă avusese timp să mai crească, schimbându-i bine înfăţişarea – ca şi hainele costisitoare pe care i le cumpărase Ned. Nu ştia dacă existau afişe fidele cu *Căutat de poliţie* pentru el – singurele pe care le văzuse fuseseră desenate prost după evadarea sa din Missouri, dar nu voia să-şi asume niciun risc de a fi remarcat sau recunoscut.

Acum, stând vizavi de Ned şi savurând un prânz luxos, încerca să uite trecutul şi să privească spre viitor.

„Ce păcat că te-au împuşcat şi pe tine. Probabil aceleaşi pramatii care m-au doborât pe mine”.

Trenton dădu din cap. „Sunt sigur că au avut o legătură cu asta”. Până aici nu minţea. Se străduia din răsputeri să înceapă o viaţă nouă. Se gândea că faptul că reuşise să evite potera era o dovadă suficientă că într-adevăr

Dumnezeu nu îl uitase. Cu toate acestea, relaţia sa cu Atotputernicul era pe sponci, iar el nu era absolut convins că putea fi salvată. Mai cu seamă deoarece nu era sigur că Dumnezeu putea ierta un om cu un trecut aşa de oribil ca al lui.

„Vreau să te ajut cu tot ce pot. Sigur că poţi sta cu mine cât doreşti. Am cele două dormitoare în apartament, aşa că n-are niciun sens ca unul să stea nefolosit. Credeam că poate tata se va aventura spre vest când vom da de filonul principal, dar mi-a trimis o telegramă că nu poate pleca din Baltimore”.

„Îţi sunt recunoscător pentru ajutor, Ned. N-am absolut nimic pe numele meu, în afară de calul şi şaua mea. Şi puşca”.

„Păi nu te mai gândi la asta, bătrâne. Eu îmi pot permite să am grijă de noi amândoi – mai ales până te refaci. Ce-ai zice să vii să lucrezi pentru mine după ce ţi se vindecă braţul?”

Trenton fu destul de uimit de ofertă. Ştia că ar fi fost probabil înţelept să se dea la fund o vreme şi apoi să plece definitiv din teritoriu. „Eu m-am gândit să mă duc în Montana după ce mă fac bine. Sora mea locuieşte acolo şi mă tot cheamă în vizită”.

„Poţi s-o vizitezi altă dată”, spuse Ned, înfigând furculiţa într-o bucată mare de pepene galben cu gheaţă.

„Problema este că n-am prea ţinut-o la curent cu peregrinările mele. Nu i-am mai scris de câţiva ani”.

„Vai de mine – ani? De ce ai lăsat să treacă aşa de multă vreme?”

Trenton îşi plimbă furculiţa prin amestecul de legume din farfurie. „Presupun că aşa sunt eu – nepăsător. Timpul a

trecut pe lângă mine. Acum era 1865 şi războiul se terminase în sfârşit, şi până să-mi dau seama era aprilie 1871. Ce pot să zic? Sunt un om nechibzuit”.

Ned râse de parcă Trenton ar fi spus o glumă bună. „Mama mă dă dispărut dacă nu-i trimit un bileţel cel puţin de două ori pe lună. O dată am întrebat-o cum aş putea să fac ceva la mină sau aici, în Denver, dacă trebuie să mă opresc tot timpul din activitate ca să-i trimit ei câteva rânduri. Mi-a zis că nu-i pasă – că e datoria mea de fiu unic să-mi ţin mama la curent cu sănătatea şi situaţia mea generală. Aşa că secretarul meu scrie repede un bileţel din două în două săptămâni, ca ceasul, iar când sosesc misivele mamei eu le citesc repede şi i le pasez lui ca să le răspundă cu iscusinţă”.

„Şi ea nu-şi dă seama că nu e scrisul tău?” îl întrebă Trenton. Întotdeauna era captivat, împotriva voinţei lui, de povestirile lui Ned.

„Mama nu vede bine şi e mult prea orgolioasă ca să poarte ochelari de citit. Aşa că o pune pe una dintre fetele din casă să-i citească scrisorile şi toată lumea e fericită”, zise Ned, clătinând puţin din cap. „Ţine de buna conducere a treburilor personale. Altfel, te vor conduce ele pe tine”.

Trenton ştia că e adevărat. Se părea că pe el îl conduseseră mereu treburile lui într-un fel sau altul.

„Auzi, în seara asta e un joc de cărţi pentru gentlemeni; ai vrea să joci câteva partide?” îl întrebă Ned. „Ştiu că ai putea câştiga negreşit mai mult decât ai pierdut în timpul jafului. Eu mizez pe tine cincizeci de dolari şi pun rămăşag că înainte de miezul nopţii îi vei tripla”.

Trenton izbucni în râs. „Până la miezul nopţii aş putea avea de zece ori pe atât – dacă joc cu gentlemenii potriviţi”.

Ned se aplecă spre el. „Ăştia sunt nişte baroni foarte bogaţi ai aurului şi argintului – rivali în afaceri, înţelegi. Mi-ar plăcea să-i văd traşi pe sfoară. Dacă eşti de acord să împarţi câştigul cu mine, îţi dau cinci sute de dolari”.

Trenton se lăsă pe spate şi zâmbi, o şuviţă de păr nisipiu căzându-i peste sprânceana stângă. „Cred că te-aş putea ajuta. Sigur, ar trebui să port nişte haine mai spilcuite decât astea”.

Ned izbucni în râs şi întoarse capul spre uşa dormitorului său. „Aş zice că purtăm cam aceeaşi mărime. Ia ce-ţi trebuie”.

Porţia McGuire îl urmărea cu privirea pe Ned Langford din cealaltă parte a sălii. Părea un om foarte jovial. Bărbatul din faţa lui era foarte chipeş, dar nici pe departe la fel de vesel ca el. De fapt, uneori părea foarte serios, aproape stoic. Acum câteva clipe zâmbise şi Porţiei îi păruse chiar mai chipeş decât înainte. Dar Ned Langford era bogat, iar lucrul acesta era cu mult mai important decât înfăţişarea.

Când Ned se făcu comod în fotoliu, Porţia îi putu vedea mai bine trăsăturile. Nu părea să aibă mult peste treizeci de ani – poate treizeci şi cinci. Părul şi mustaţa de culoare şaten închis nu erau remarcabile, exact ca faţa lui. Nasul părea puţin cam prea mic – ochii prea depărtaţi unul de altul. Buzele erau foarte pline, încât aproape că se strâmbă la gândul de a le săruta.

Cu toate acestea, ea era o femeie înstărită şi, dacă voia să rămână astfel, avea nevoie de o sursă constantă de venit. Angus avusese dreptate că era oribilă cu banii. Păreau să-i curgă foarte uşor printre degete. Însă Porţiei îi plăceau lucrurile pe care le putea cumpăra cu ei. Rochii de la Paris, blănuri şi bijuterii. Călătorii în străinătate şi hoteluri

şi restaurante elegante. Acestea erau lucrurile care făceau ca viaţa să merite trăită.

Ned râse din nou. Era un sunet neplăcut, piţigăiat, legat fără doar şi poate de nasul lui subdezvoltat. Porţia observă din nou că prietenul lui rămase mult mai serios. Se hotărî să afle cine e însoţitorul lui Ned Langford. În definitiv, era posibil ca omul acela să fie mult mai bogat decât Ned.

„Prânzul este servit”, îi spuse chelnerul, punându-i înainte o farfurie acoperită cu capac de argint. Luă capacul, dând la iveală o felie suculentă de friptură de porc cufundată în sos de coacăze. Porţiei îi lăsă gura apă. Sărise peste micul dejun şi o apucase foamea.

„Mulţumesc/1 spuse ea încetişor.

Tăind carnea, nu se putu abţine să nu-l urmărească în continuare pe Ned Langford. Averea lui era de milioane – cel puţin aşa auzise. Era singurul fiu al unui tată milionar şi, cu toate că mai avea două surori care trebuiau luate în considerare, se zvonea că Ned va moşteni cea mai mare parte a veniturilor impresionante ale tatălui său.

Gândul de a fi proprietăreasa unor mine de argint îi făcea cu ochiul Porţiei. Ar fi fost mai bine să fi fost de aur, dar, dacă asta nu se putea, nici argintul nu era rău.

Banii lui Billy veniseră din industria textilă din Noua Anglie, în vreme ce Angus îşi clădise averea bancnotă cu bancnotă. Zgârcitul scoţian îşi păstrase cu grijă avuţia, obligând-o pe Porţia să-şi folosească banii rămaşi de la Billy pentru a-şi menţine standardul de viaţă dorit. Dar, după ce Angus plecase dintre cei vii, nu mai era nimeni care să o oprească să facă ce-i plăcea cu banii lui. Cu toate acestea, nu avea de gând să se mai lase prinsă într-o situaţie neplăcută ca înainte. Va folosi banii lui Angus cu economie –

cel puţin până când va avea o sursă sigură de venit din altă parte.

Dacă l-ar fi putut ademeni cumva pe domnul Langford, de pildă, probabil că nu ar mai fi avut niciodată vreun motiv de îngrijorare. Argintul era o marfă de preţ care în Colorado părea să dea pe dinafară.

Ned Langford râse şi ridică paharul ca să toasteze. Porţia se strădui să nu fie prea bătătoare la ochi, însă nu se putu abţine să nu se întrebe pentru ce toastau cei doi bărbaţi când cel serios îşi atinse paharul de la lui Ned.

Poate că încheiaseră vreun contract important – căsătoria a două mari averi. Poate că Ned Langford tocmai găsise o cale de a-şi mări averea şi celebra în stil mare cu un prieten bun.

Imaginaţia ei o luă la sănătoasa. *Oricare ar fi ocazia*, se gândi ea, *vreau şi eu să sărbătoresc*.

Dianne îşi întinse forţat braţul stâng. Făcea acest mic exerciţiu de cel puţin o sută de ori pe zi. Altfel simţea că îi înţepeneşte, iar gândul că ar putea pierde chiar şi o mică parte din funcţionalitatea lui era mai mult decât putea tolera.

Braţul se vindeca frumos. De fapt, Koko era e părere că osul era fixat bine şi se suda perfect.

„Tot nu cred că trebuie să-ţi faci planuri ca să mergi la strângerea vitelor”, zise Koko pe un ton ferm. „În plus, copilul lui Faith trebuie să vină pe lume dintr-o zi într-alta. Nu vrei să pierzi asta. **

Dianne nu ştia ce să facă. Inima ei fusese aşa de hotărâtă să meargă la strângerea vitelor, încât nu se gândise deloc la naşterea copilului lui Faith. „Cred că ai dreptate, dar simt că ar trebui să fiu acolo. E important. E prima strângere a

vitelor fără unchiul Bram”.

Koko deveni serioasă şi dădu din cap. „Da, ştiu. M-am gândit şi eu la asta. **

„Vreau doar ca totul să meargă cât mai bine cu putinţă”, zise Dianne, întinzându-şi iarăşi braţul. „Vreau să fac ce e bine pentru tine şi copii”.

„Ai făcut ce e bine pentru noi de nenumărate ori. Nu-mi pot imagina pe altcineva aşa de iubitor sau generos/1

„Vezi-ţi de treabă”, zise Dianne, ridicându-se în picioare. Se uită după Suzy, care mergea şovăitor pe podeaua din bucătărie, căzând din când în când în fund şi ridicându-se ca să meargă iar. „Cum aş putea-o renega pe drăgălaşa asta mică?” spuse ea tărăgănat, în felul lui Gus Yegen.

Koko râse şi se întoarse la mocasinii la care lucra încă de dimineaţă. „Drăgălaşa asta mică, cum îi spui tu cu atâta blândeţe, era în sacii de făină şi de zahăr azi-dimineaţă. Am avut multă mizerie de curăţat când tu erai afară şi te uitai cum lucrează Levi cu Jack”.

„N-are decât să facă câtă mizerie vrea”, spuse Dianne, dorindu-şi să se poată întinde pur şi simplu ca să-şi ia verişoara în braţe. O înfuria faptul că nu putea face lucrurile pe care le făcuse mereu înainte. Lucruri simple precum periatul părului şi legatul şireturilor erau acum analizate cu grijă în funcţie de gradul de dificultate. Pentru majoritatea avea nevoie de ajutor de un fel sau altul, iar pentru o femeie independentă cum se mândrea ea că este, era foarte enervant.

Dar, cu toată sinceritatea, braţul rupt îi abătuse gândurile de la Cole. Nu cu totul, dar, întrucât avea alte lucruri pentru care să-şi facă griji, constată că gândul la Cole nu o mai mâhnea aşa de tare ca înainte. Acum era mai mult dulce-

amar. Mai mult ca un vis gingaş care pălea puţin câte puţin cu fiecare zi care trecea.

Dianne se uită la copilaş şi simţi că i se rupe inima. *Dar nu vreau ca visul să pălească*, şopti ea în adâncul inimii. Îngenunche şi Susannah veni imediat la ea. O trase în braţe cu braţul drept şi îşi frecă nasul de gâtul ei.

Nu voi lăsa visul să pălească.

Nu-l pot lăsa să moară.

CAPITOLUL 20

Porţia îşi strânse şi îşi aranjă părul, apoi îşi puse o pălărie nouă de pai, vopsită în negru şi cu pene. Avea şi un văl scurt, însă materialul era destul de subţire ca să vadă bine prin el. Asta e important, îşi zise ea, căci azi avea de gând să se întâlnească cu evazivul domn Langford şi voia să-i vadă faţa fără piedici.

Îşi studie reflexia în oglindă preţ de o clipă. Rochia neagră îi învăluia frumos silueta, arătând totuşi clar că era în doliu. Dispreţuia culoarea, dar îi plăcea cum stă rochia. Ştiind că o femeie în negru va trezi întotdeauna compasiune, nu o deranja că nu se poate îmbrăca în rochiile colorate pe care le văzuse cu doar o zi în urmă când cumpărase pălăria. Va avea timp destul ca să-şi readucă culorile înapoi în garderobă. Negrul va fi în avantajul ei, aşa că îl va mai purta încă o vreme.

Legând bine pălăria, dădu din cap satisfăcută. Îşi luă poşeta şi coborî scările ca să ia micul dejun în sala de mese. Cu puţin noroc, domnul Langford va servi masa tot acum.

Hotelul Bradbury era un hotel modern, cu peste o sută de camere şi un restaurant ce se fălea cu un bucătar european. Pereţii sălii de mese erau de un roşu închis cu

margini aurii, iar deasupra erau douăsprezece candelabre de cristal care dovedeau prosperitatea oraşului şi dragostea sa pentru mobilier frumos. Mesele erau din cel mai bun stejar, cu feţe de masă de in frumos brodate, care se asortau cu pereţii.

Porţia servise masa în multe locuri elegante, atât în America, cât şi în străinătate, şi trebuia să recunoască, spre marea ei surprindere, că mâncarea de la Bradbury era minunată. De fapt, aştepta la fel de mult masa ca şi înaintarea propriilor planuri.

„Bună dimineaţa, doamnă McGuire”. Angajatul hotelului, îmbrăcat în alb şi negru din cap până în picioare, o servise şi ieri. „Doriţi o masă lângă fereastră? 41

Porţia aruncă o privire prin sală şi observă că Ned Langford şi prietenul său erau aşezaţi în spate. Clătină din cap. „Domnul Reems, nu-i aşa? El încuviinţă din cap. „Simt în doliu şi aş prefera să stau acolo”, spuse ea, uitându-se undeva pe lângă masa lui Ned. „În felul acesta nu voi fi nevoită să suport avansuri sau atenţii nedorite”.

„Desigur. Vă rog să mă iertaţi. Reems părea sincer mâhnit de faptul că îi sugerase aşa ceva. Îi făcu semn să îl urmeze şi o conduse la o masă din spatele adevăratei ei destinaţii. „Dacă vă deranjează cineva chiar şi numai un pic, faceţi-mi semn şi vă voi sări în ajutor.

„Sunteţi foarte amabil, domnule Reems, spuse Porţia pe un ton la fel de calm ca suprafaţa unui lac de munte.

Planul ei ieşi perfect. Când ajunse în spatele străinului care stătea la masa lui Ned, îşi duse mâna la gât şi se uită în ochii lui Ned. Reems îşi văzu de drum, nebănuind ce urmăreşte ea.

„Vai de mine, zise ea, făcând încă câţiva paşi ca să

ajungă aproape de Ned.

„Vă simţiţi bine, doamnă? o întrebă Ned, ridicându-se foarte repede în picioare.

Porţia se prefăcu ameţită. „Cred că voi leşina, spuse ea, închizând ochii. Dădu să se prăbuşească, fără a deschide ochii pentru a se asigura că Ned o va prinde.

Simţi căldura îmbrăţişării lui înainte de a ajunge pe podea. Deschizându-şi ochii cu fluturări din gene, fu îngrozită să se găsească privind chipul tovarăşului lui Ned.

„Vai de mine, repetă ea, retrăgându-se. Şocul şi consternarea provocate de faptul că fusese prinsă de altcineva şi nu de bogatul baron al argintului lucrară în avantajul ei. „Îmi cer scuze. Mă tem că v-am deranjat de la masă.

Reems era lângă ea. „Vă simţiţi bine, doamnă McGuire? Aş putea să cer să vi se trimită ceva în cameră dacă doriţi să vă retrageţi.

Ea clătină din cap în timp ce se linişti, apoi se uită la Ned. „Mă tem că e doar… ei bine… Se opri şi îşi scoase o batistă. „Doar că viaţa a fost foarte grea pentru mine. Mi-am pierdut de curând bărbatul… iar acum a murit şi mama. îşi duse batista la ochi şi se prefăcu că şterge nişte lacrimi inexistente.

„Ce tragedie”, zise Ned, întinzând mâna ca să o ajute să-şi ţină echilibrul. Se uită la domnul Reems şi făcu semn spre masa lui. „Adu-i doamnei…” Se întoarse spre ea şi clătină din cap. „Mă tem că nu v-am reţinut numele”.

„McGuire”, zise Porţia încetişor. „Porţia McGuire”.

„Adu-i doamnei McGuire un pahar cu apă rece”. Ned trase un scaun, continuând să o ţină de braţ. „Vă rog să luaţi loc. N-aş vrea să leşinaţi din nou”. Reems dădu fuga să

facă ce îi ceruse Ned.

Porţia făcu aşa cum i se ceruse, îndreptându-şi atenţia spre Ned şi apoi spre străin. „Îmi cer scuze că v-am deranjat. Sunt sigură că îmi voi reveni îndată. Nu vreau să vă deranjez prin prezenţa mea”.

„Prostii”, zise Ned într-un fel care o asigură pe Porţia că e deja atras de farmecele ei. „Sunteţi singură?”

„Da, singură. Acum i-am pierdut pe toţi”. Îşi trase nasul de parcă era gata, gata să izbucnească iar în plâns.

„Atunci nu-i decât o soluţie. Vă rog să rămâneţi aici şi să luaţi micul dejun cu noi. Nu te superi, nu-i aşa, Trenton?” întrebă Ned, privindu-şi însoţitorul. Dar, înainte ca acesta să poată răspunde, Ned continuă. „Vai, unde-mi simt manierele? Ar trebui să mă prezint. Eu sunt Ned Langford, iar acesta e Trenton Chadwick”.

Porţia îi întinse mâna înmănuşată, dar Trenton o ignoră. În schimb îi aruncă o privire care ar fi intimidat o femeie mai puţin sigură pe sine. „Doamnă McGuire”.

Însă Ned îi luă mâna şi o ţinu puţin mai mult decât era necesar. „Sunt încântat să vă cunosc. Ce-ar fi să ne spuneţi ce vă aduce în Denver?”

Porţia dădu din cap şi acceptă paharul cu apă pe care domnul Reems i-l puse în faţă.

„Vă simţiţi bine acum, doamnă McGuire? Sunteţi sigură că nu doriţi să vă trimit masa în camera dumneavoastră? Vă deranjează aceşti gentlemeni?” Părea foarte protector şi ei îi plăcea toată atenţia pe care i-o acorda.

Îi zâmbi liniştitor. „Nu. Mă simt mult mai bine acum. Domnul Langford a fost foarte amabil ca să aibă grijă de asta”. Reems păru uşurat.

„Eu sunt la uşă dacă aveţi nevoie de ceva. Absolut orice”.

„Mulţumesc. Eşti foarte amabil, domnule Reems. Va trebui să-i menţionez şefului dumitale cât ai fost de amabil”. Omului se înroşi la faţă înainte de a pleca grăbit.

nici măcar Cuvântul lui Dumnezeu nu îi aducea mângâiere. Poate că ar fi suportat chiar şi asta cu o oarecare graţie dacă nu ar fi fost faptul că toţi cei din jurul ei păreau complet mulţumiţi de situaţia lor, în timp ce a ei părea imposibilă.

„Mai rău de atât nu se poate”, murmură ea, chinuindu-se să şteargă blatul din bucătărie.

Levi intră prin spate în bucătărie şi îşi vârî capul pe uşă. „Am adus proviziile din oraş”, zise el. „Unde vrei să le pun?”

Dianne se gândi o clipă. Dacă nu şi-ar fi rupt braţul, l-ar fi putut ajuta pe Levi cu îndatoririle lui. „Cred că poţi pune majoritatea în magazie. Ştiu că Faith a zis că avem nevoie de mai mult zahăr, aşa că ai putea aduce un sac aici, iar eu o să-i spun unde e. Şi lasă aici şi nişte cafea”.

El dădu din cap şi dădu să plece. „Era să uit”. Îşi vârî mâna în buzunarul hainei. „Ai nişte scrisori. De fapt, una. Una e pentru Cole”.

Inima lui Dianne începu să bată tare. O scrisoare? Oare îi scrisese Cole? Se duse repede la Levi şi îi luă scrisorile. Se uită la cea dintâi şi văzu că e de la Morgan. A doua era de la familia Selby, adresată fiului lor. „Mulţumesc”, reuşi ea să spună înainte de a se repezi afară din încăpere.

Inima îi bubuia când ajunse în salon şi se aşeză. Sigur că, dacă putea scrie, Cole ar fi ţinut legătura măcar cu părinţii săi. Chiar dacă renunţase la gândul de a se însura cu ea, ar fi scris familiei sale.

Punând deoparte scrisoarea lui Morgan, luă decizia de a deschide scrisoarea de la părinţii lui Cole. În definitiv, ei

trebuiau să ştie adevăruldacă adevărul putea fi aflat.

Se chinui să deschidă plicul cu o singură mână. Scoase foaia de hârtie şi îşi plimbă ochii peste rânduri.

Fiul nostru drag.

N-ai mai scris de când ai plecat şi voiam foarte mult să ştim că ai ajuns cu bine.

Restul scrisorii se înceţoşă în faţa ochilor ei. I se părea că scrisoarea, care cerea veşti şi asigurarea faptului că el era în siguranţă, era o confirmare a morţii lui Cole. Nu le scrisese părinţilor săi de când plecase din Kansas. Scrisoarea vorbea despre făgăduinţa lui de a le trimite un bileţel la sosirea în Virginia City, dar îl scuzau, presupunând că poşta ar fi putut fi distrusă de indieni.

Dianne îşi duse scrisoarea la piept. *E mort, nu-i aşa, Doamne? Cole al meu e mort.*

CAPITOLUL 2 1

„Uite cum stau lucrurile, Ned, nici măcar n-o cunoşti. Ar putea să mintă, n-ai de unde să ştii”. Trenton încerca de mai bine de o săptămână să îl convingă pe prietenul său, dar fără mare folos.

„N-ai cum să înţelegi. Sunt îndrăgostit de ea”.

Trenton fu cât pe ce să scape paharul din mână. „Ce eşti? Nu îi venea să creadă.

Ned clătină din cap şi dădu la o parte registrul la care lucra. „Ea e tot ce mi-am dorit la o femeie. Frumoasă, bună, graţioasă, generoasă. Asta-i tot ce trebuie să ştiu”.

„Asta nu-i tot ce trebuie să ştii. Măcar verifică ceea ce ţi-a spus”. Trenton se gândea de câteva zile că prietenul său ar trebui să angajeze pe cineva ca să strângă informaţii despre tânăra văduvă. „Află dacă mama ei chiar a murit la Sanatoriul Clarkston, cum a zis. Află cine era soţul ei şi dacă

e mort cu adevărat. Mai mult decât atât, află dacă a fost măritată vreodată.

„Vai, Chadwick, dar de multe te mai îndoieşti. Unde ai fi tu dacă eu aş fi avut această atitudine faţă de tine? Nu prea am obiceiul să-mi investighez prietenii pe care mi-i aleg. Ce-ar fi fost dacă, trezindu-mă după atac, aş fi crezut că tu eşti unul dintre atacatorii mei, nu salvatorul meu?

Trenton fu copleşit imediat de un val de vină. Era adevărat. Nu merita un loc în viaţa acestui gentleman, având în vedere trecutul său. Dar poate că de aceea avea o părere aşa de categorică despre Porţia McGuire.

„Dar dragoste, Ned? Cum te poţi crede îndrăgostit de femeia asta? Trenton dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar, apoi îl puse jos. Se duse la Ned, care începuse să păşească încoace şi încolo.

„Trenton, când mă uit la ea, inima mea începe să bată tare şi dintr-odată rămân fără suflare.

Trenton izbucni în râs, încercând din greu să vorbească pe un ton mai puţin sever. „Pare a fi ceva care necesită un doctor.41

„N-am mai cunoscut o femeie ca ea, Trenton. Cuvintele lui Ned păreau mai accentuate la fiecare pas. Se duse la fereastra apartamentului şi se uită afară, în noapte. „Mă face să mă simt viu. Vreau să ştiu unde e şi ce face. Nu pot să nu mă întreb dacă chiar în momentul acesta nu se uită şi ea pe fereastră. Şi poate, doar poate, se gândeşte la mine. Se întoarse şi ridică din umeri. „N-am ce face. Sunt îndrăgostit.

„Dar a rămas văduvă de curând, zise Trenton, încercând o altă abordare. „Şi chiar ai spus în alte ocazii că e o femeie cuviincioasă şi bine-crescută – în pofida faptului că tatăl ei e

în armată. Dar, lăsând asta la o parte, ea nu se va gândi să-şi dea inima cuiva atât de repede după ce şi-a pierdut bărbatul.

„Da, însă pierderea mamei sale a făcut-o să caute o consolare, spuse Ned, ca şi cum rezolva în mod logic o ecuaţie foarte dificilă. „Era obişnuită cu confortul pe care i-l oferea bărbatul ei. De aceea, mi se pare rezonabil că ar putea căuta acum compania şi consolarea unui bărbat. Nu-i pot refuza asta şi nici nu mă pot aştepta ca ea să respecte nişte reguli tradiţionale care îi cer să sufere şi să rămână în văduvie până trece timp destul. Ar fi prea crud.

Trenton clătină din cap şi încercă altă tactică. „Dar dacă are de gând să rămână în Bozeman cu tatăl ei?

„N-o să rămână. Îşi urăşte tatăl.

„De unde ştii asta?

Ned ridică din umeri. „Mi-a zis ea. Mi-a zis că el a făcut rareori parte din viaţa lor. Mi-a spus asta chiar ieri când ne-am întâlnit din întâmplare în holul hotelului.

Trenton nu ştiuse că Ned rămăsese singur cu Porţia McGuire. Ştia că Ned e om în toată firea, dar se simţea cumva responsabil să-l ţină departe de rău. „Eu cred că ar fi înţelept să afli mai multe despre ea înainte să ne aventurăm prin sălbăticia din Montana. Dar, mai mult decât atât, cred că ar trebui să te gândeşti bine cine este şi în ce crede înainte să-ţi laşi inima să te ducă unde vrea ea.

„Nu eşti deloc romantic, Chadwick, declară Ned, încruntându-se. „N-ai fost niciodată îndrăgostit?

„N-am avut timp de dragoste.

„Păi, nici eu, până acum. Un lucru îţi pot spune, bătrâne, pierdem ceva foarte plăcut”.

Trenton îşi dădu seama că această discuţie nu ducea

nicăieri şi schimbă repede subiectul. „Deci când aţi plănuit să plecăm?”

Ned zâmbi. „Ne-am gândit s-o facem cât mai curând posibil. Vom lua diligenţa până la Cheyenne şi apoi ne vom bucura de călătoria cu trenul până în Utah. După aceea, vom lua din nou diligenţa şi vom călători spre Virginia City”.

„Se pare că aţi pus totul la cale. Mă îndoiesc că aveţi nevoie de mine”.

Ned izbucni în râs. „Dar sigur că am nevoie de tine. N-ar părea cuviincios ca eu să călătoresc singur cu doamna McGuire. Şi sincer, tu ştii că sunt om de acţiune, aşa că m-am pus pe treabă de îndată. Deja ţi-am cumpărat biletul pentru diligenţa spre Cheyenne. N-are niciun rost să mergem orbeşte”.

„Dar chiar asta faci cu Porţia McGuire”.

Ned veni şi-i dădu o palmă pe spate. „Oh, Trent, trebuie să înveţi să te relaxezi şi să te distrezi. Găseşte-ţi o femeie cumsecade şi îndrăgosteşte-te. Vei vedea. E chiar lucrul potrivit pentru a schimba perspectiva unui bărbat”.

Trenton se uită grav la prietenul său. Nu ştia de ce ţine la Ned. Ar fi trebuit să-i spună pur şi simplu că va merge singur în Montana şi cu asta basta. La urma urmei, avea un cal bun, o şa bună, pistoale şi un teanc frumuşel de bani câştigaţi în nopţile de joc. Nu avea nevoie de Ned – nu pentru a ajunge în Montana.

Cu toate acestea, se îngrozea de fiecare dată când se gândea la Porţia McGuire singură cu Ned. Având în vederea starea de spirit a bietului om, avea fără îndoială s-o ceară de nevastă înainte de sfârşitul săptămânii şi atunci ce va fi?

„Şi care e planul din Virginia City?” întrebă el în sfârşit, simţindu-se învins.

„Păi, prima dată vom afla unde locuieşte unchiul acela al tău. Doar ai zis că ar trebui să fie undeva pe lângă Virginia City. Apoi putem întreba cum ajungem la Bozeman şi Fortul Ellis”.

„Bine”.

Ned turnă de băut pentru amândoi. „Nu fi aşa de resemnat, Trenton. Totul va fi foarte bine. Vei vedea”.

Cole ştia că indienii Picioare Negre erau destul de frustraţi din cauza recentei schimbări de situaţie. În ultimele şase luni fuseseră pe fugă din faţa unei armate care părea să-i urmărească cu încăpăţânare indiferent în ce direcţie o luau. Însă indienii erau mai vicleni şi mai capabili. Cunoşteau teritoriul şi cum să treacă prin trecători secrete pe care soldaţii nu le cunoşteau.

Indianul care vorbea englezeşte îl vizita deseori pe Cole seara. Îşi spunea Limbă Albă, spunându-i lui Cole că era un nume dat de membrii tribului. Dar nu era numele lui adevărat. Cole îl întrebase care e acesta, dar Limbă Albă nu părea să considere că e o informaţie importantă. Ceea ce părea important pentru el era interesul său neobişnuit faţă de Cole şi viaţa de la fermă. În schimb, Cole aflase de la el că indienii nădăjduiau să-l dea pe el albilor în schimbul unuia dintre şefii lor de trib.

„Dacă ni-l vor da pe Focul Muntelui”, îi spuse Limbă Albă, „te vom da lor”.

„Cine e Focul Muntelui?” 1 întrebă Cole. Încercase din greu să fie răbdător în necazul său, dar căuta încontinuu o cale de scăpare. Din păcate, Picioarele Negre păreau să se gândească la asta şi îl ţineau sub pază permanentă.

„E un om sfânt şi puternic. Avem nevoie de el pentru a-i învinge pe duşmani. El ne păzeşte de înfrângere şi de rău”.

„Numai adevăratul Dumnezeu poate face asta”, interveni Cole.

Limbă Albă îl privi mirat. „Cum poţi crede în Dumnezeul tău când el nu te-a păzit să cazi în mâna indienilor Sioux? A fost cât pe ce să fii ucis, iar acum uite, eşti aici cu poporul meu”.

Cole se întreba dacă inima omului era deschisă ca să audă adevărul. Ajunsese să-l placă pe Limbă Albă, în ciuda faptului că era prizonier, şi îşi dorea sincer ca el să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu.

„A-L cunoaşte pe Dumnezeu – a crede în El – nu înseamnă că nu vom da niciodată de necaz”, spuse Cole cu sinceritate.

„Atunci de ce să crezi în El? Dacă puterea Lui e aşa de mică – dacă nu e destul de tare ca să te păzească de mâna duşmanului – la ce e bun?”

Cole luă nişte pemican şi mestecă încet, gândindu-se la întrebarea lui Limbă Albă. „Nu-L slujesc pe Dumnezeu numai în vremuri de prosperitate şi siguranţă. Am încredere că El ştie ce e mai bine pentru mine. Uneori alţii se amestecă în planurile Lui – uneori chiar eu – dar nu e vorba că El nu e destul de tare sau de puternic. E o chestiune de alegere. Dumnezeu îi dă omului posibilitatea de alegere. Poţi alege să crezi în El şi să mergi pe căile Lui, ori îl poţi nega, mergând pe calea ta. Oricum ar fi, nu-L poţi ignora fără să faci nimic”.

Limbă Albă păru să se gândească o clipă la asta. „Sora mea crede în Dumnezeul tău. A suferit mult. Nu mi se pare că Dumnezeului ei îi pasă”.

Cole se lăsă pe spate, încuviinţând din cap. „Câteodată e greu. Ca acum – cu mine aici. Tot ce-mi doresc cu adevărat

e să mă întorc acasă, ca să mă pot însura cu iubita mea şi să-mi fac o familie. Vreau să cresc vite şi să învăţ ce trebuie să ştiu ca să fiu productiv şi util. În schimb, uitemă aici, învăţând despre modul de viaţă al poporului tău. Nu ştiu de ce m-a pus Dumnezeu în situaţia asta, dar asta e”.

„Şi nu îi pui întrebări din cauza asta?”

Cole râse pe sub mustaţă. „Sigur că îi pun. L-am întrebat de un milion de ori de ce s-a întâmplat asta”.

„Şi ce-ţi spune?”

Cole vedea în ochii războinicului că e interesat. „Îmi spune să am încredere în El. Să aştept cu răbdare”.

„Ptiu! Astea sunt lucruri de femeie. Bărbatul trebuie să-şi conducă lumea. Trebuie să fie lider – puternic, neînfricat”.

„Dar fără Dumnezeu totul ar fi fără rost”, declară Cole. „Iisus a venit în lume ca prunc, nu conducând, şi cu siguranţă nu puternic sau neînfricat. A venit ca să ne arate că drumul către Dumnezeu e prin El. Dacă ne întoarcem de la răutatea noastră şi acceptăm că Iisus e calea, putem avea viaţă veşnică”.

„Dar o viaţă veşnică ca prizonier al cuiva? Ce fel de viaţă e asta?” întrebă Limbă Albă.

„Viaţa mea de aici e vremelnică, în cel mai bun caz”, declară Cole şi, pentru întâia oară de luni de zile, începu să înţeleagă ceva ce nu putuse până acum. Aceste necazuri erau cu adevărat uşoare şi momentane. Va trăi şi va muri şi atunci nu va mai fi şi numai ceea ce făcuse pentru Dumnezeu va rămâne. Totul depindea de felul în care privea viaţa – viaţa sa.

„Biblia spune că noi suntem doar o ceaţă – un abur. Azi suntem aici şi mâine nu mai suntem. Dorinţa inimii mele e să duc o viaţă vrednică de lauda lui Dumnezeu. Vreau să-L

aud spunându-mi că mi-am făcut treaba bine”, recunoscu Cole.

„La ce treabă te referi?”

Cole dădu din umeri. „Să-L slujesc pe El”.

Afară se auzi gălăgie şi Limbă Albă sări repede în picioare. „Mă întorc. Stai aici”.

Cole se întrebă dacă asta era şansa lui să fugă. De parcă i-ar fi citit gândurile, Limbă Albă se întoarse în uşa cortului. „Să nici nu-ţi treacă prin minte să pleci. În tabără sunt oameni care ar fi preferat ca Sioux să te fi ucis”. Cu asta, plecă.

Cole se duse şi se uită afară ca să vadă ce se întâmplă. Se adunase un grup de bărbaţi, iar cu ei veniseră femeile şi copiii. Cole ascultă relatarea emoţionată a unui tânăr. Înţelegea cea mai mare parte, destul încât să ştie că ceva nu mersese bine în negocierile cu armata. Se părea că doi oameni din grup fuseseră ucişi, iar ceilalţi scăpaseră ca prin urechile acului. Se temeau că armata îi va urmări şi că poate chiar angajaseră un cercetaş ca să-i urmărească până în tabără.

Cole clătină din cap. Asta însenina, fără doar şi poate, că vor strânge tabăra şi vor pomi la drum într-o oră. De fiecare dată când plecau de undeva era sigur că se îndepărta tot mai mult de Dianne.

Se întoarse la locul său şi se întrebă ce să facă. I se părea un moment potrivit ca să fugă, dar Limbă Albă era genul de om care l-ar fi urmărit numai din mândrie, dacă nu din alt motiv.

După aproape o jumătate de ceas, îl văzu pe Limbă Albă intrând în cort. „Ce s-a întâmplat? 14 întrebă el, sperând că veştile sunt mai bune decât înţelesese el.

„Sunt sigur că ai auzit cea mai mare parte a discuţiei. Înţelegi bine limba noastră”, răspunse acesta.

Cole dădu din umeri. „Tot aş vrea să aud de la tine”.

„Doi dintre războinicii noştri au fost ucişi. Soldaţii vin după noi. Vom ridica tabăra şi vom porni spre vest”.

Cole oftă. „Presupun că mă vei lega”.

Limbă Albă clătină din cap. „Nu. Cred că eşti om de onoare. Cred că vei veni cu mine şi vei face ce-ţi spun”.

Cole sări în picioare. „Ce vrei să spui?”

„Tu vii cu mine. Ne despărţim în mai multe grupuri. Tribul se va reuni pe Râul Ursului”.

„Râul Ursului?”

Limbă Albă dădu din cap. „Voi îi spuneţi Marias”.

„A, da”, spuse Cole. „Suntem departe?”

Limbă Albă ignoră întrebarea şi făcu semn spre haina din piele de bivol pe care Cole o avea de când fusese la indienii Sioux. „Strângeţi lucrurile. Plecăm în câteva minute”.

Bucuria îl străbătu pe Cole ca un foc de prerie. Marias era la o distanţă bunicică de Valea Madison, spre nord, dar cu toate acestea ştia că ar putea găsi drumul către casă dacă ajungea aşa de aproape.

Începu să se gândească cum ar putea obţine un avantaj asupra tovarăşului său indian. Limbă Albă era un războinic puternic, musculos şi bine antrenat. Nu era uşor de învins.

„Haide”, îi ordonă Limbă Albă când reveni. „Ne aşteaptă caii”.

Cole şopti o rugăciune şi îl urmă pe războinic până la un ponei indian micuţ, dar cu pieptul lat. Peste tot în jurul lor era un haos organizat de femei şi copii, bătrâni şi animale. Războinicii părea să fi plecat – cel puţin majoritatea. Cole ştia că bărbaţii vor încerca probabil să îi atragă pe soldaţi

departe de sat, pentru a le oferi celorlalţi mai mult timp să ridice tabăra. Cei câţiva războinici rămaşi erau ocupaţi să le dea instrucţiuni celor din jurul lor.

„Niciodată nu-i uşor să fugi”, zise Limbă Albă, uitându-se în urmă cu o expresie de regret. „Dar a devenit un mod de viaţă”.

Cole se urcă pe cal fără a aştepta să i se spună. Se uită la Limbă Albă pentru a primi instrucţiuni, dar nu primi niciuna. Acesta sări pe calul său şi dădu din cap spre stânga. „Mergem în direcţia asta”.

Călăriră repede pe o distanţă mare. Cole admira rezistenţa poneilor şi a războinicului. Era Luna Ierbii Crude, aprilie pentru albi, iar frigul iernii încă se simţea în Montana. În timp ce soarele se îndrepta spre apus, Cole se întreba dacă vor face tabără – şi dacă se vor întâlni cu vreunii dintre ceilalţi.

Limbă Albă nu părea înclinat să încetinească, şi cu atât mai puţin să vorbească, aşa că rămase şi Cole tăcut. Dar în mintea sa începea să se formeze un plan. Nu-i plăcea gândul de a-i face rău indianului, dar, la nevoie, va face ce e de făcut. Va face orice era necesar pentru a ajunge în sfârşit acasă la Dianne. Aşteptase destul.

CAPITOLUL 22

Era târziu când la Mulţi Cai se opri în sfârşit lângă un râu. „În seara asta vom face tabără aici”, îi spuse lui Cole. Îl văzu pe alb cum examinează zona, încercând parcă să-şi dea seama cum poate scăpa. Dacă situaţia ar fi fost alta, poate că la Mulţi Cai ar fi lăsat lucrurile în voia lor, doar ca să vadă ce ar alege omul să facă.

Războinicul descălecă. „Să facem focul, iar apoi am ceva foarte important să-ţi spun. Mă ocup eu de cai; tu adună

lemne”.

Cole Selby îl privi curios, apoi descălecă. Lăsă poneiul în seama lui, apoi se îndreptă spre râu, unde tufişurile erau destul de dese.

Ia Mulţi Cai îl privi o clipă, întrebându-se dacă Cole era atât de prost ca să încerce să fugă. Spera că nu. Părea destul de inteligent. Trebuia să îşi dea seama că era aproape cu neputinţă să ajungă departe pe jos. Mai trebuia să îşi dea seama şi că Ia Mulţi Cai va merge după el.

Gândindu-se la asta, Ia Mulţi Cai se ocupă de ponei. Nu se putea abţine să nu se întrebe cum va primi Cole ceea ce voia să-i spună. Luni de zile încercase să-i negocieze eliberarea fără a se arăta prea interesat de el. Nu voia să trezească suspiciuni că Cole însemna mai mult pentru el decât orice alt alb. Altfel, ar fi putut apărea tot soiul de probleme.

Însă Sfatul Bătrânilor nu voia să-i audă argumentele, cum că n-ar fi bine să-l ţină pe Cole. Erau siguri că el era şansa lor cea mai bună de a convinge armata să-l elibereze pe Focul Muntelui. Acum încă doi oameni din Poporul Real muriseră de mâna albilor cotropitori, iar restul erau pe fugă. Într-adevăr, nu fusese bine.

Oftă. Erau zile când totul i se părea fără rost. Aproape că vedea sfârşitul poporului său. Auzise de oameni care vorbeau despre profeţii şi vise. Poate că i se dăduse o viziune a lucrurilor care vor urma. Dar chiar dacă era aşa, ce putea face?

Lovi cu piciorul în malul râului. Se întrebase adesea dacă nu era mai bine să accepte oferta lui Dianne Chadwick de a trăi la fermă. Să trăiască ca alb, adoptând moştenirea tatălui său în locul moştenirii mamei sale. Asta ar fi putut

rezolva multe probleme din viaţa sa. Se putea ascunde acolo – lucrând pentru Dianne… iubind-o de la distanţă.

Însă ştia că nu ar fi putut face asta. Nu ar fi fost onorabil. Nu având în vedere ce simţea pentru ea. Ar fi fost un chin să o vadă zi de zi cu Selby. Să-i vadă făcând copii şi îndrăgostindu-se şi mai tare unul de altul.

Lăsă poneii şi strânse câteva crenguţe pe care le rupse, aranjându-le pentru foc. Când Cole se întoarse cu alte lemne, reuşise deja să încropească un foc plăcut. „Astea ar trebui să ne ajungă în noaptea asta. Nu vom sta mult aici", îl informă la Mulţi Cai.

„De ce?" îl întrebă Cole. Puse braţul de lemne lângă foc.

„S-ar putea ca soldaţii să fie încă pe urmele noastre. Nu ştiu sigur. Vom dormi câteva ceasuri, apoi vom porni la drum".

„Ce râu e ăsta?" întrebă Cole, aşezându-se lângă foc.

„Râul Mare, sau Missouri, cum îi ziceţi voi".

„Cum se face că ştii aşa de multe despre noi? De unde le-ai învăţat de unde ai învăţat engleza?"

Ia Mulţi Cai luă săculeţii de piele pe care îi luase cu el şi scoase nişte pemican. Îi dădu şi lui Cole. Apoi scoase jurnalul lui Cole.

„Cred că ăsta e al tău".

Cole ridică din sprânceană. Pe chipul său se vedea că nu îi venea să creadă. „Credeam că l-am pierdut. Mă gândeam că, în cel mai bun caz, l-ai distrus". Răsuci carneţelul în mâini, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e real.

„L-am citit", recunoscu Ia Mulţi Cai. „De fapt, l-am citit de câteva ori". Cole dădu din cap şi îşi ridică privirea. „Dar asta tot nu-mi răspunde la întrebare. Cum se face că vorbeşti engleza aşa de bine, Limbă Albă?"

„Tata a fost alb”, răspunse el. Văzu expresia mirată de pe faţa lui Cole. „Eşti şocat?”

„Nu semeni cu un alb”.

Ia Mulţi Cai râse în barbă şi se aşeză lângă foc, cu carnea uscată în mână. „Tocmai de aceea nici nu încerc să trăiesc ca alb. Ca metis, n-aş fi acceptat niciodată. În plus, faptul că sunt mai bine înţeles şi acceptat trăind ca Picior Negru mă face să prefer viaţa asta. Sau cel puţin am preferat-o”. „Lucrurile s-au schimbat mult”, recunoscu Cole. „Nu m-aş fi gândit că voi trăi ca să văd ziua când vom avea o cale ferată care se întinde de la un capăt al ţării la celălalt.41

„Da, lucrurile s-au schimbat, şi nu întotdeauna în bine. Ştiu că vine curând vremea când poporul meu va fi închis în rezervaţii, fără nicio speranţă de a trăi în libertate. Ţara ta nici măcar nu ne vede ca cetăţeni în ce-i priveşte, nu suntem nici măcar oameni. Ne-ar omorî odată cu bivolii, dacă ar putea. Nu suntem decât o specie de animal în plus de care trebuie să se descotorosească”.

„Eu n-am simţit niciodată aşa şi aş pune rămăşag că sunt mulţi oameni care nu simt aşa. Cunosc mulţi albi cumsecade. Domnul Vandyke, de pildă. E un om bun – căsătorit cu o indiancă Picior Negru”.

Indianul zâmbi. „Ştiu. Koko e sora mea. Pe mine mă cheamă Ia Mulţi Cai”. Cuvintele îi ieşiră din gură aşa de simplu încât abia îşi dădu seama că le spusese.

Cole rămase cu gura căscată şi nu spuse nimic câteva minute. Ia Mulţi Cai mâncă pemican şi se gândi ce să spună în continuare. Se întreba dacă Cole ştia ce simte el pentru Dianne.

„Am auzit multe despre tine”, spuse Cole în sfârşit. Arăta de parcă ar fi primit un pumn în burtă. „Sora ta şi logodnica

mea au o părere foarte bună despre tine”.

„Şi eu despre ele”.

Cole clătină din cap. „Dacă ştiai cine sunt, de ce i-ai lăsat să mă ţină prizonier atâtea luni?”

„Aşa mi s-a părut cel mai bine. La început, am încurajat sfatul să-ţi dea drumul, dar liderii erau convinşi că ai putea fi dat în schimbul omului nostru sfânt. Eu am încercat să le spun că eliberarea ta ar da bine în ochii guvernului – că a te ţine nu e bine – dar n-au vrut să audă. Cu trecerea timpului n-am mai avut ce scuze să folosesc fără a părea că am un interes special”.

„Şi acum ce facem?” Bucuria din glasul lui Cole era evidentă.

„Eu mi-am dat toţi poneii, în afară de ăştia doi, în schimbul eliberării tale. Acum ne ducem acasă”.

„Cât durează? Când o să ajungem?”

Ia Mulţi Cai râse. „Durează cel puţin o săptămână, iar asta depinde de adâncimea râurilor şi dacă sunt inundate din cauza topirii zăpezilor de la munte. Şi, desigur, mai trebuie să putem ocoli armata, care m-ar omorî pe loc, şi alte triburi care s-ar opune eliberării tale”.

„Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Adică... eu stăteam aici şi mă întrebam cum aş putea fugi”. Se uită la la Mulţi Cai şi râse. „Încercam să găsesc o cale de a te învinge”.

Războinicul zâmbi. „N-ai fi putut câştiga într-o luptă cu mine”.

J*ăi, acum n-o să ştim niciodată”.

Ia Mulţi Cai deveni serios. „Dianne te iubeşte mult”.

„Ce face? S-a schimbat mult? Ai văzut-o de curând?” întrebările pe foc rapid nu făcură decât să-l rănească pe la Mulţi Cai şi mai tare decât jurnalul. Ştia că omul acesta o

preţuia pe Dianne la fel de mult ca el.

„Ea e bine. Îi e dor de tine şi se teme pentru tine”, spuse el. „N-o să te mint. Şi eu am sentimente puternice pentru ea. Dacă povestirile din carnetul ăla ar fi arătat mai puţin decât cea mai puternică dragoste fidelă, te-aş fi lăsat să mori”.

„Chiar ai fi permis să se întâmple asta?”

Ia Mulţi Cai îşi cercetă inima şi ştiu că probabil nu l-ar fi ucis pe Cole cu mâna lui, dar se îndoia că s-ar fi opus uciderii lui. „Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. N-aş fi vrut să o văd pe Dianne suferind mai mult decât a suferit deja”.

„Suferind? Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?”

Ia Mulţi Cai îşi petrecu următoarea oră explicându-i tot ce se întâmplase în lunile de când Cole fusese luat captiv.

„Nu-mi vine să cred că Bram e mort. Nu va fi la fel fără el”, spuse Cole, clătinând din cap.

„Acum Dianne e proprietara fermei. Are o mare responsabilitate pentru vârsta ei”.

Cole dădu din cap. „Da, dar ea îşi pune încrederea în Dumnezeu. Îşi ia puterea de la El”.

„Ştiu. Mi-a spus asta de multe ori. Presupun că de aceea a fost aşa de interesantă pentru mine discuţia noastră de azi. Cunosc calea creştină; l-am auzit pe Bram vorbind despre ea de multe ori. Dar mi se pare că e o viaţă grea – mai grea decât a te descurca fără Dumnezeu”.

Cole se aplecă să mai pună lemne pe foc. Le împinse cu o ramură lungă, apoi se aşeză la loc şi răspunse. „De multe ori i-am auzit pe oameni vorbind astfel. Ca să spun adevărul, şi eu am vorbit aşa. Mi-a fost greu să am încredere în Dumnezeu, pentru că nu mi se părea că Lui îi pasă de ceea ce era important pentru mine”.

„Ce te-a făcut să te răzgândeşti?”

Cole râse pe sub mustaţă. „Asta e uşor. Dianne m-a făcut să mă răzgândesc. M-a ajutat să văd că amărăciunea şi mânia mea nu sunt de folos nimănui, decât poate diavolului. Ea m-a ajutat să realizez că există putere în iertare – atât în a fi iertat, cât şi în a ierta. Şi libertate. O libertate reală pe care nu ţi-o poate lua nimeni – nici soldaţii, nici boala, nici altceva. ’4

Ia Mulţi Cai se uită în altă parte. „Trebuie să ne culcăm. Se întinse pe haina lui.

„Cine poate dormi? Cum poţi dormi când ştii că ne întoarcem la… Lăsă fraza neterminată.

„La Dianne? murmură Ia Mulţi Cai, simţind atât de tare durerea pierderii că abia putea respira.

„Scuze, şopti Cole. „Nu m-am gândit cum te simţi tu. Uite, apreciez ce ai făcut pentru mine. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, mai ales că o iubeşti aşa de mult.

Ia Mulţi Cai fu surprins de declaraţia sa atât de făţişă. Se gândi la Dianne – la buclele ei aurii… la ochii albaştri… la zâmbetul ei blajin. „Tocmai pentru că o iubesc aşa de mult n-am avut de ales, spuse el, cu glas frânt. Spera că, de bucurie, Selby nu va observa asta. Nu avea niciun rost ca ei doi să devină rivali sau duşmani din cauza acestei femei. Ştia ce simte Dianne pentru acest om. El nu se va amesteca.

Porţia McGuire ignoră disconfortul diligenţei. Praful era oribil şi la fel trepidaţiile permanente de la drumul desfundat. Cu toate acestea, rămase complet relaxată, de parcă nu era o călătorie mai obositoare decât o excursie duminicală. Ca să treacă cu vederea dificultăţile, încercă să se concentreze pe Ned Langford. „Povesteşte-mi despre

familia dumitale, gânguri ea.

„Ei bine, începu Ned, „moşia familiei este în Baltimore, dar tata avea o pasiune pentru Vestul Sălbatic. Când a venit aici, a fost imediat captivat de industria minieră. I s-a părut că merită să-şi mărească posesiunile implicându-se în această industrie. A investit în câteva companii şi restul e… ei bine… material pentru articolele din ziare.

Porţia îşi făcu vânt cu evantaiul şi râse încetişor. „Ce adevărat. Chiar cu o zi înainte de plecare am văzut în ziar că proprietăţile dumitale sunt aproape cele mai mari din Colorado.

„Sunt câţiva care au mai mari decât noi, dar nu mă îngrijorează asta. Little Maribelle încă nu şi-a descoperit toate secretele. Sunt sigur că mai are încă multe de oferit”.

„Ce interesant”. Se uită la Trenton, care stătea lângă Ned. Aparentul lui dezinteres nu îl oprea să o urmărească cu privirea, iar asta o făcea să se simtă foarte prost. Acest tip, Trenton Chadwick, nu semăna nici pe departe cu Ned. Nu avea maniere şi bună creştere şi era evident că trăia din banii câştigaţi la cărţi.

„Aşadar, domnule Chadwick, aştepţi cu nerăbdare reîntâlnirea cu familia dumitale?”

Trenton îşi miji ochii. „Va fi bine să-i revăd”.

„Ce v-a făcut să vă despărţiţi?” întrebă ea, sperând să afle mai multe despre el. Deja făcuse ceva investigaţii despre trecutul lui, dar până acum informaţiile erau sărăcăcioase. L-ar fi întrebat pe Ned, dar individul ăsta, Chadwick, nu o lăsa niciodată singură cu el. Îl urma pe Langford de parcă i-ar fi fost gardă de corp.

„Trebuie să spun că războiul ne-a despărţit, doamnă”, replică Trenton. Se uită pe fereastră, ca şi cum ar fi dorit să

o facă să renunţe la a-i pune întrebări.

„Dar dumneata, doamnă McGuire?” întrebă Ned. „Povesteşte-ne despre familia dumitale”.

„Nu simt multe de spus. Tata a fost desigur implicat în Războiul dintre State. Când grija războiului a venit peste noi, el a fost foarte preocupat de datoria lui de soldat. Însă mama nu dorea ca eu să fiu expusă unor asemenea violenţe, aşa că a fost bucuroasă că m-am măritat şi am locuit în străinătate”.

„În Scoţia?” o întrebă Ned.

„Nu”, spuse Porţia, clătinând din cap. Îşi făcea vânt cu furie, întrucât aerul din diligenţă părea cam înăbuşitor. „M-am măritat cu un tânăr pe când nu aveam decât şaisprezece ani. Pentru că el nu dorea să meargă la război, m-a dus în străinătate, unde am călătorit mult. Aţi luptat în război, domnule Langford?”

„Nu, nu am fost în armată. Tata a plătit ca să mă scape. Nu pot spune că sunt prea mândru de asta, dar el s-a simţit mai liniştit ştiind că singurul său fiu va fi în siguranţă”.

„Bineînţeles”, spuse Porţia, lovindu-l gingaş cu mâna înmănuşată pe braţ. „Ai făcut un lucru onorabil”.

La asta, Ned păru să se umfle în pene. Porţiei i se păru aproape comic. Bărbaţii erau întotdeauna încântaţi să fie consideraţi nobili sau onorabili. Ea învăţase de la o vârstă foarte fragedă cum să le gâdile orgoliul.

„Dar dumneata, domnule Chadwick? Ai fost în armată? 41

„Nu, 11 spuse Trenton, fără a-i oferi alte explicaţii.

„Ei bine, sunt binecuvântată să vă am pe amândoi aici, aşa că nu pot să nu fiu bucuroasă că aţi fost amândoi cruţaţi de ororile războiului. Am auzit lucruri oribile de la cei

care au fost pe front.11 Se cutremură ca o femeie bine-crescută. „E groaznic şi să te gândeşti la asta.11 Se opri un moment, apoi zâmbi. „Viaţa în Europa a fost foarte diferită de viaţa din America. Uneori îmi lipseşte foarte mult.11

„Ai stat în străinătate pe toată durata războiului? 11 o întrebă blând Ned.

„Da. Bietul meu bărbat a murit când o căruţă de marfă a trecut peste el într-o zi, dis-de-dimineaţă. S-a presupus că băutura l-a făcut pe dragul meu Billy să fie aşa de neatent. N-a ştiut ce i se întâmplă până când nu a fost prea târziu. Era foarte necăjit din pricina unor împrejurări din viaţa lui. Aflase că doi buni prieteni fuseseră omorâţi în război. Asta l-a făcut să bea mult. Presupun că voia să uite.11

Ned dădu din cap cu înţelegere. „Este negreşit adevărat. Îmi pare foarte rău. Ai cunoscut atâta mâhnire în scurta dumitale viaţă.11

„Aveam doar douăzeci de ani când a murit. Războiul era încă în curs în State, aşa că am rămas la Londra. Am închiriat o căsuţă în apropierea oraşului şi l-am jelit pe bietul meu Billy. Am fost binecuvântată că mi-a lăsat o moştenire frumoasă, căci cheltuielile unei femei singure sunt surprinzător de multe.11

„Pe al doilea soţ l-ai cunoscut la Londra? îl întrebarea lui Ned era inocentă, însă Porţia simţi o mică strânsoare în piept amintindu-şi de Angus.

„Nu. Eram într-o călătorie cu nişte prieteni. Pe Angus l-am cunoscut la Edinburgh. Ne-am întâlnit la petrecerea unei prietene dragi. Era un om foarte bun şi blajin.11 Se opri, trăgând nădejde că ei vor crede că s-a pierdut în amintiri despre acest om drag. Nu era nevoie să le spună că în realitate contul bancar al lui Angus o atrăsese la scoţianul

mic şi urât.

„Nu doresc să te îndurerezi spunându-ne această poveste, 11 spuse Ned, amabil.

„Oh, e o plăcere să-mi aduc aminte de Angus, 11 minţi ea. „Ştiu că întotdeauna voi avea amintiri plăcute şi despre Angus şi despre Billy.

Erau nişte oameni minunaţi şi am fost binecuvântată să cunosc dragostea nu o dată, ci de două ori”.

Trenton tuşi şi Porţia îşi dădu seama că era din cauza neîncrederii, nu a prafului. El o privi cu dispreţ, de parcă ar fi ştiut adevărul despre ea. Însă asta era cu neputinţă, îşi spuse. Cu toate acestea, el tot o făcea să se simtă neplăcut. Îi ura cu adevărat pe cei ca Chadwick, oameni care păreau să vadă dincolo de faţada ei. O făceau să se simtă ieftină şi murdară – de parcă îi rănea sau îi jignea personal.

„În cele din urmă m-am căsătorit cu Angus şi am rămas în Scoţia. El avea o moşie mare şi am fost foarte fericită acolo”. Se gândi la duhoarea permanentă de bălegar de oaie şi la nesfârşitele zile ceţoase şi se forţă să nu se încrunte.

„Atunci poate că Montana te va vedea fericită din nou”, spuse Ned cu mare entuziasm. „Am auzit că este un pământ minunat, cu tot ce şi-ar dori un bărbat sau o femeie. Desigur, mai trebuie îmblânzit. Dar asta e valabil pentru orice teritoriu de la vest de Mississippi.41

„Mă tem că n-aş putea suporta niciodată singurătatea şi izolarea”, declară Porţia. „Eu iubesc oraşul. Forfota şi freamătul mă fac să mă simt vie. Şi fireşte că am nevoie de prieteni. Am descoperit că prietenii ajută la atenuarea oricărei mâhniri”.

„Deci n-ai de gând să rămâi la Bozeman?” o întrebă Trenton sec.

Ea îl privi circumspectă. „Nu. Tata va dori negreşit să mă vadă plecată de cum va auzi despre mama. Nu are strop de iubire pentru mine, şi nici eu pentru el”.

„Sunt sigur că te înşeli. Nu are cum să nu iubească o fiică aşa de frumoasă şi de desăvârşită ca dumneata”, interveni Ned.

Porţia zâmbi. „Ce amabil din partea dumitale să spui asta, dar adevărul este că nu ne-am înţeles niciodată. Eu îl certam pentru că ne-a părăsitlăsând-o pe mama aşa de singură. El îmi spunea că nu e locul meu să-l mustru pentru ce a crezut el de cuviinţă să facă”.

„Asta pot înţelege”, spuse Trenton. Era prima dată când deschidea gura.

Porţia se încruntă. „Dacă ai fi trăit aşa, ai fi putut crede că e de datoria dumitale să te străduieşti să îndrepţi lucrurile”. Îşi scoase batista şi îşi şterse lacrimile pe sub văl. „Fără îndoială că ţi-ai onorat întotdeauna tatăl – l-ai respectat întru totul”.

„Haide, haide, Chadwick. Ai supărat-o. Nu trebuie să fii aşa de aspru cu doamna”.

Trenton ridică din umeri. „Probabil că adevărul e greu de suportat.14

Ea ura tonul lui îngâmfat. „Domnule Chadwick, ţi-aş sugera că nu prea eşti în măsură să îl judeci pe altul pentru reacţia sa, dacă nu cunoşti personal durerea lui. Eu şi mama am îndurat multă durere din cauza deciziilor tatălui meu. Mi s-a părut foarte corect ca el să ştie ce nefericire a provocat.

„Dar asta n-a rezolvat nimic, după cum recunoşti chiar

dumneata, declară Trenton. „Persoanele rebele rareori fac asta. Deja ai sugerat că ţi-ai petrecut viaţa încercând să-l convingi de greşelile dumnealui. De ce crezi că venirea dumitale la fort, cu vestea că mama dumitale a murit, îl va schimba?

Porţia simţi întrebarea ca o palmă şi, pentru prima dată de multă vreme, simţi că nu ştie ce să spună. În loc să răspundă, se prefăcu că plânge în batistă.

„Vai, acum uite ce-ai făcut, Chadwick. Ai supărat-o. Trebuie să ne amintim care e situaţia dumneaei. Abia şi-a pierdut mama şi asta după ce şi-a pierdut bărbatul. Trebuie să fim foarte grijulii cu doamna McGuire.

Porţia se uită pe lângă batistă şi îl văzu pe Trenton dându-şi ochii peste cap şi trăgându-şi pălăria cu boruri largi peste ochi.

„Eu o să închid ochii puţin, spuse el, dezgustat.

Cealaltă pasageră din diligenţă, o femeie foarte, foarte bătrână care şedea lângă Porţia, începu să sforăie. Dar zgomotul nu o deranja pe Porţia mai mult decât tonul vocii lui Trenton Chadwick. Va trebui să fie foarte atentă în preajma acestui om. Avea ochii unui om care fusese trădat şi ştia prea multe. Purtarea lui striga pericol.

Da, se gândi ea, *va trebui să fiu foarte atentă în preajma domnului Chadwick*.

CAPITOLUL 23

Lui Dianne îi plăcea perioada strângerii vitelor. Aerul era plin de mireasma moscată de vite, praf şi bălegar, dar ei nu-i păsa. Totul era minunat. În timpul strângerii vitelor era o energie şi o emoţie pe care nu le găseai în nicio altă perioadă a anului. Anul acesta promitea chiar puţină distracţie pentru angajaţi şi fermieri. Aveau planuri să

etaleze abilităţile deosebite ale cowboy-ilor, cu demonstraţii de prindere cu lasoul şi dresare a cailor sălbatici. Gus părea deosebit de mulţumit, dar Dianne nu ştia dacă era din cauză că-şi retrăia zilele tinereţii sau din cauza faptului că cireada fusese foarte productivă.

„Am avut o mulţime de gemeni anul ăsta. E semn bun”, spuse el la micul dejun.

Dianne se uită uită peste câmp. Alăptatul viţeilor decursese destul de uşor şi azi aveau să înceapă marcarea vitelor. Era mulţumită să vadă că alţi doi fermieri locali se alăturaseră evenimentului, aducându-şi nevestele împreună cu angajaţii.

„Şi doamna Farley de la Lazy MW zice că şi ei au avut un an foarte productiv. Se pare că ştie mai multe despre asta decât soţul ei. E acolo, dându-le indicaţii oamenilor ei de parcă ea ar fi şefa”.

Gus izbucni în râs. „Cred că e tocmai genul de femeie care nu suportă să-l lase pe altul să conducă lucrurile. Bărbatul ei e om bun, se pare că o lasă în pace. Nu ştiu dacă eu aş putea fi la fel”.

Dianne zâmbi. „Îmi dai un avertisment, Gus?”

El păru stânjenit. „Te rog, nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am spus, domniţă Dianne. Ştii că pe dumneata te apreciez.14

„Da, dar ştii şi că te consult în tot ce ţine de conducerea acestei ferme. Ce-ar fi dacă aş face pe şefa? Să ies aşa ca doamna Farley şi să încerc să-ţi spun ce să faci?”

„Păi, ca să fiu sincer, trebuie să recunosc că micuţa doamnă ştie ce face. Din câte am auzit, a crescut la o fermă din Kansas. Ştie ceva mai multe decât bărbatul ei şi probabil că de-aia el tolerează situaţia. El s-a ocupat de

agricultură/ Gus îşi umplu gura cu pesmeţi, apoi îi dădu pe gât cu o gură de cafea fierbinte. Se şterse la gură cu dosul mânecii şi continuă. „Au fost încântaţi de înfiinţarea unei ferme de animale aici când au văzut câteva schiţe ale zonei. Nu prea cred că câteva desene m-ar face să plec la o mie cinci sute de kilometri de casă, dar ei par fericiţi. Ferma lor e la vreo cinşpe kilometri de graniţa noastră din nord vest”.

„Par cumsecade”, spuse Dianne, uitându-se la Maggie Farley, care mânuia lasoul la fel de bine ca orice bărbat.

„Celălalt cuplu – cel care şi-a adus copiii – nu ştiu mare lucru despre nimic, dar şi-au pus inima în asta. Am încercat să-i explic câteva lucruri bărbatului. Îl cheamă Clark Vandercamp, iar pe ea Hilda”.

„Nu-mi pot imagina să aduci copii la strângerea vitelor”, observă Dianne, uitându-se la Hilda, care stătea jos şi îi aranja părul fiicei sale celei mari.

„O, strângerea vitelor e un prilej minunat ca să se strângă comunitatea, îmi aduc aminte că în Texas veneau oameni de la sute de kilometri. Strângerea vitelor putea dura câteva săptămâni, până la o lună – depindea doar de ce teritoriu trebuia să acoperi. Îmi aduc aminte că eram în şa optsprezece ore pe zi – acolo şi dormeam”.

Dianne zâmbi. Îi plăcea când Gus povestea despre vremea petrecută în Texas.

„Totdeauna mi-am dorit să fiu şef de caravană. Mi-am petrecut viaţa făcând tot felul de lucruri. Am fost chiar şi călăreţ cu funie dură”.

„Ce-i aia?” îl întrebă Dianne, terminându-şi mâncarea.

„A, e un om care e adus ca să călărească caii cu adevărat răi. Îi prinzi pe toţi cu o singură funie”.

„Aha, funie dură”, zise Dianne, dând din cap. „Are logică. Presupun c-ar trebui să-l pui şi pe Jack în grupa asta”. Îşi îndoi braţul. Era destul de refăcut, deşi încă îl simţea rigid. Era binecuvântată că Gus amânase strângerea vitelor până spre sfârşitul lui aprilie. Decizia lui se dovedise foarte înţeleaptă când o ninsoare neaşteptată le turnase o jumătate de metru de albeaţă îngheţată acum o săptămână şi jumătate. Această pauză oferise braţului lui Dianne timp suplimentar de vindecare, iar când porniră la drum ea se simţea sigură pe sine călărind pe Dolly. Singura problemă reală era că tânjea să participe – să se pună pe treabă şi să ajute la prinderea vitelor, dar era destul de înţeleaptă ca să-şi recunoască limitele.

„Ce-ţi face braţul?” o întrebă Gus, văzând-o că-şi masează muşchii.

Dianne zâmbi. „E aproape ca nou”.

„M-am rănit de mai multe ori călărind cai sălbatici răi ca Jack decât îmi place să-mi amintesc. Ai fost norocoasă, domnişorico. **

„Păi, ziceai că omul nu ştie din ce e făcut până când nu se pune pe treabă şi nu dă tot ce poate. **

„Ziceam de bărbaţi, nu de doamne. **

Dianne râse şi strânse vasele. Vărsă cafeaua care îi rămăsese. Era destul de tare ca să meargă singură. „Mi-aş dori ca voi, băieţii, să fiţi ceva mai generoşi cu apa când faceţi cafea. **

Gus clătină din cap. „Experienţa mea e că majoritatea oamenilor o fac prea slabă. Dacă nu pot face lingura să stea în picioare în ea, nu vreau s-o beau. Nu-mi place nici s-o lungesc cu lapte. ** Se ridică în picioare şi îi întinse vasele lui. „Deşi pot tolera puţin zahăr. ** Zâmbi. „Întotdeauna mi-

au plăcut dulciurile. ** Se uită unde băieţii se pregăteau deja să marcheze vitele. „Munca n-o să se facă sigură. ** îşi legă batista şi o salută pe Dianne dând din cap.

Dianne îl privi plecând, dorindu-şi să fi putut merge cu el la marcarea viţeilor. Abia anul trecut reuşise în sfârşit să prindă şpilul lasoului. Devenise destul de pricepută, asta putea să spună. Însă făgăduise să fie pricepută şi avea de gând să se ţină de cuvânt.

„Văd că ai poftă să ieşi afară şi să lucrezi cu băieţii. **

Dianne îi zâmbi lui Boris Masters. Era un bărbat mai în vârstă care fusese angajat ca să gătească pentru ceata de oameni. Lucrase din când în când la Diamond V şi lui Dianne îi plăcuse întotdeauna de el. El îi luă vasele din braţe şi le puse în apa aburindă cu clăbuci de săpun.

„E greu să stau să mă uit”, recunoscu ea. „Le văd pe celelalte femei ajutând şi mi se pare nedrept. **

„Fetele alea nu trebuie să aibă grijă de un braţ rupt, ** spuse Boris cu glas autoritar.

„Ştiu, ştiu, ** spuse ea pe un ton exasperat. „Şi nimeni nu vrea să mă lase să uit asta. ** îi zâmbi repede şi adăugă: „Micul dejun a fost minunat. Eşti un bucătar grozav la drum. **

Urechile lui Boris se înroşiră şi ea îşi dădu seama că îl făcuse să se simtă stingherit. Întorcându-se, îi strigă: „Vei fi un bărbat grozav pentru nevasta ta”.

Îl auzi înecându-se şi tuşind, de parcă erau nişte vorbe imposibil de priceput. Dianne chicoti în sinea ei, amintindu-şi ce povestise Gus, că Boris îi făcea curte unei învăţătoare de la şcoala duminicală din Bozeman. Dacă era ceva serios, va trebui să-i dea de ştire lui Boris că ei sunt mai mult decât deschişi la ideea de a mai avea o femeie la Diamond V.

Dianne luă loc în spatele căruţei pe care o pregătise Gus pentru ea. Se uită la bărbaţii care munceau. Focurile erau aprinse dinainte de venirea zorilor, iar fiarele de marcat erau încinse şi pregătite de lucru. Îi era milă de viţeluşii care trebuiau marcaţi, dar în acelaşi timp simţea o mândrie pe care nu o putea explica. Erau vitele fermei Diamond V – şeptelul unchiului Bram. Se simţea fericită văzându-le marcate astfel.

Cei care prindeau vitele erau pe cai şi lucrau ca să separe viţeluşii pentru munca acestei dimineţi. Gabe Presley, care era la fermă de aproape trei ani, aruncă lasoul şi începu treaba. Prinse viţelul repede şi îl trase afară de picioarele din spate, către focurile de marcat.

„Diamond V”, strigă el, indicând ce marcă să se folosească. Cu asta, dădu viţelul pe mâna altora, care se puseră pe treabă ca să-l ţină la pământ.

Dianne privea fascinată cum unul dintre oameni prinse viţelul dintr-o parte şi de piciorul din faţă, apoi îl răsturnă la pământ. Apoi prinse piciorul de sus din faţă, în timp ce celălalt îl prinse pe cel din spate şi îl întinse în faţa viţelului. Părea aşa de uşor. Viţelul zbiera, făcând-o pe mama lui să devină neliniştită. Lui Dianne îi era milă de amândoi. Nu puteau înţelege ce se întâmplă.

Levi, omul de fier, veni cu fierul de marcat. Dianne ştia din discuţiile cu Gus că marcarea era o muncă foarte precisă. Dacă apăsai prea puţin, fierul nu intra suficient de adânc ca să lase un semn bun. Dacă apăsai prea tare, mai ales cu marcajul complicat al fermei lor, semnul ieşea adesea neclar.

„Nu trebuie să ai mâna grea ca să pui semnul”, îi spusese Gus. Privindu-l pe Levi punând fierul roşu, vedea că îşi face

treaba foarte relaxat. Anii în care fusese ucenicul lui Gus îl făcuseră să devină foarte bun în ce făcea.

Dimineaţa continuă la fel. Viţeii au fost îngrijiţi, apoi traşi afară din cerc ca să fie marcaţi cu semnele adecvate, apoi trimişi la următorii muncitori. Până la prânz, zeci de viţeluşi fuseseră marcaţi, examinaţi şi în anumite cazuri castraţi. Era o muncă foarte sistematică şi solicitantă.

Vremea fu foarte bună în timpul strângerii vitelor, fără a curge nici măcar un strop de ploaie peste echipă. Nu se vedeau semne de indieni ori de animale care să atace şi numai doi cowboy fură răniţi, iar rănile erau minore. În ultima zi dinainte de întoarcerea la fermele lor, era plănuită o petrecere. Acum îşi vor arăta băieţii talentele. Când festivităţile începură, Dianne îşi alese un loc bun din care să-i ovaţioneze pe participanţi.

„Mă bucur mult că putem în sfârşit să ne întâlnim”, spuse Maggie Farley, venind lângă ea. „Auziserăm despre voi vara trecută, când ne-am mutat, dar n-am avut timp de vizite.41

Dianne îi zâmbi femeii roşcate. „Mă bucur că am putut petrece un timp ca să ne cunoaştem.

Maggie îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă, vârând-o sub pălăria cu boruri largi. „Bărbatul meu zice că dumneata eşti proprietară la Diamond V. Scuză-mă că zic asta, dar îmi pari cam tinerică să te ocupi de o ceată aşa de mare.

Dianne deveni încordată la vorbele femeii, apoi îşi dădu seama că probabil mai mult curiozitatea decât critica o făcuseră să spună asta. „Ferma a fost a unchiului meu. El a murit anul trecut, atacat de un urs grizzly.

„Am auzit. Am auzit că a lăsat în urmă o squaw şi copii. Ei s-au întors la poporul lor?

„Ei stau cu mine. Eu sunt poporul lor, spuse Dianne pe

un ton mai aspru decât intenţionase.

Maggie Farley făcu ochii mari. „N-am vrut să te jignesc. Doar că, în Kansas, astfel de lucruri nu erau văzute cu ochi buni.

„Nici aici nu sunt acceptate. De aceea sunt eu acum proprietara fermei, în locul mătuşii mele.

Maggie dădu din cap. „Whitson – bărbatul meu, spuse ea, ca şi cum Dianne nu şi-ar aminti asta, „zice că logodnicul dumitale nu s-a întors încă. Ai primit vreo veste?

Dianne nu dorea deloc să discute despre absenţa lui Cole, dar nu voia să pară jignită de observaţia lui Maggie referitoare la Koko. „Nu, n-am primit niciuna.

„Asta e greu la viaţa de aici. Suntem aici doar de un an şi jumătate, dar e greu să primeşti veşti de acasă. Eu nu primesc veşti de la mama decât o dată sau de două ori pe an. Clătină din cap. „Asta te face să te simţi singur.

„Da, fără doar şi poate.11

„La ferma mea n-am nicio femeie cu care să pot sta de vorbă. Dumnezeu n-a văzut de cuviinţă să ne binecuvânteze cu copii, aşa că n-am nici măcar mângâierea asta”.

Lui Dianne îi era milă de ea. „Ferma noastră nu e chiar aşa de departe şi avem câteva femei acolo, dar...” Tăcu, întrebându-se cum să-i explice că nu va tolera prejudecăţile. Se hotărî ca, în loc să vorbească la modul personal, să se refere la asta în mod mai general. „Unii oameni nu-i tolerează pe cei care nu simt albi. Mătuşa mea, după cum ai spus, e în parte indiancă, dar a avut tată alb. Una dintre dragile mele prietene e fostă sclavă”.

„Sclavă? Chiar aşa?” întrebă Maggie.

Dianne zâmbi. „Chiar aşa. Faith îmi este mai dragă decât

majoritatea oamenilor. Mi-a fost prietenă bună de-a lungul anilor şi n-aş da prietenia noastră pe nimic”.

„Măi să fie! Nu m-am gândit niciodată că un alb ar putea fi prieten cu un negru. N-am crezut niciodată că au ceva în comun”.

„Ai cunoscut vreodată un negru?” o întrebă Dianne cu blândeţe.

„Nu”, spuse cealaltă femeie, clătinând din cap. „N-am cunoscut niciunul personal. Am auzit că sunt ciudaţi – că practică magia neagră şi îi blestemă pe albi”. Păru cam stânjenită că spusese asta şi adăugă: „Dar, după cum am zis, n-am văzut asta cu ochii mei”.

Dianne zâmbi din nou. I se părea că Maggie încearcă să fie sociabilă şi tolerantă în ciuda convingerilor ei. „Multe din ce ai auzit sunt doar poveşti spuse din ignoranţă. La Diamond V suntem toţi creştini – adică, cei mai mulţi dintre noi. În orice caz, n-am tolera magia neagră. Ar trebui să vii cândva ca să o cunoşti pe Faith. Am constatat că grijile pentru asemenea lucruri sunt rezolvate uşor când oamenii îşi oferă ocazia de a se familiariza cu ceea ce nu înţeleg”.

„Nu stăm aşa departe”, spuse Maggie, încrucişându-şi braţele, gânditoare. „Va trebui să văd dacă Whitson îşi poate face timp. Desigur, va trebui să fie mai încolo, la vară. N-avem nici pe departe atâtea animale de îngrijit ca dumneata, dar tot vom avea multă treabă. Suntem doar noi doi şi cei doi angajaţi”.

„Ce-ar fi să veniţi de Patru Iulie? Noi sărbătorim întotdeauna în stil mare. I-aţi putea aduce şi pe angajaţi, ca să staţi o zi, două. Avem camere destule şi vei avea ocazia să-i cunoşti pe oamenii de la fermă. Avem şi o fierărie, aşa că, dacă aveţi nevoie de asta, Malachi va fi bucuros să vă

ajute”.

Maggie zâmbi şi o privi pe Dianne în ochi. „Mi-ar plăcea asta. Mi-ar plăcea foarte mult. Mi-ar plăcea şi s-o cunosc pe prietena dumitale. Cred că, într-un loc ca ăsta, omul n-ar trebui să strâmbe din nas la o prietenie. Voi vorbi cu Whitson înainte să plecăm şi-ţi voi da de ştire ce zice”.

„Avem şi biserică în fiecare duminică.14

„Cu un predicator adevărat? întrebă Maggie.

„Da. Reverendul Hammond ţine predici puternice. Soţia lui, Charity, e pricepută să conducă cântările şi să asculte problemele celor din jurul ei. Ştiu că ţi-ar face plăcere s-o cunoşti.

„Şi ea e... ei bine... nu că ar conta, se bâlbâi Maggie. „Mă întrebam doar dacă a fost şi ea sclavă.

Dianne zâmbi. „Nu. E la fel de albă ca mine şi ca dumneata, dar e de părere că culoarea pielii n-ar trebui să conteze. La urma urmelor, Biblia spune că Dumnezeu nu se uită la înfăţişare, ci la inimă.

„Chiar aşa? Nu-i minunat? spuse Maggie, părând sincer fermecată. „Ei bine, o să-i spun lui Whitson despre asta. Ştiu că va fi interesat să afle toate astea.

Era un început, se gândi Dianne. Cel puţin femeia nu dăduse bir cu fugiţii în direcţie opusă. Totul se face cu paşi mici, se gândi ea, reîndreptându-şi atenţia spre bărbaţi şi jocurile lor.

Strângerea vitelor luase sfârşit şi cireada plecase spre păşunile de vară, aşa că lui Dianne i se părea că ferma nu păruse niciodată mai primitoare. Călărea cu celelalte ajutoare, încrezătoare pe credincioasa ei Dolly în locul unui cal mai exuberant. Îi plăcea să vadă cum valea şi munţii începuseră să înverzească. Grădina din spatele grajdului

deja fusese lucrată. Dianne observă că se dublase faţă de acum câţiva ani.

Planurile de terminare a casei începură să se contureze în mintea ei. Va avea grijă să fie finalizată mai întâi aripa lui Koko, apoi o va începe pe a ei. Koko spusese că vrea un material imprimat delicat ca să facă perdele pentru camera lui Susannah. Trebuia să-şi facă o listă şi apoi să se ducă în oraş ca să vadă ce poate găsi. Pentru camera ei se gândi că nişte perdele din damasc verde închis ar arăta bine la ferestre.

„Îţi iau eu calul, domniţă Dianne, spuse Gabe când se opriră lângă gardul ţarcului.

„Mersi. Cred că tot ce vreau e o baie fierbinte şi mult săpun. Trebuie să dau jumătate din Montana jos de pe mine”, spuse ea, fără să se jeneze că vorbeşte despre o chestiune aşa de delicată cum e baia unei doamne.

Gabe dădu din cap. „Eu mă gândesc să mă scald în râu. E rece, dar o să mă simt bine”.

Diane prefera ideea ei de curăţare faţă de a lui Gabe. Dar ştia că mulţi cowboy vor merge după el. Făceau economie de timp, nemaitrebuind să încălzească apă, iar câţiva băieţi se duceau în oraş, unde vor face probabil o baie fierbinte şi se vor bărbieri înainte de a se bucura de distracţiile pe care le vor putea găsi.

În drum spre casă, Dianne îşi dădu jos pălăria maro şi o lovi de câteva ori de corp pentru a se descotorosi de praf. Fără îndoială că era nevoie de mai mult de atât, se gândea ea. Avea nisip de pe drum chiar şi în gură. Nu era de mirare că atâţia băieţi scuipau. Râse când se gândi să adopte acest obicei prost.

Îşi văzu reflexia într-o fereastră în timp ce se îndrepta

spre uşa din spate. „Ce privelişte”, suspină ea. Arăta de parcă fusese pe drum câţiva ani, nu doar două săptămâni. Avea părul lipit de cap, cu şuviţe rebele care îi cădeau dezordonate în părţi.

Îşi agăţă pălăria şi haina pe veranda din spate, apoi se uită să vadă dacă are noroi sau bălegar pe cizme. Abia aştepta să o vadă pe Koko şi să vadă ce face Faith, dar baia era pe primul loc. Nu ar fi vrut să fie văzută de nimeni în starea asta. Tocmai începea să urce scările, când o strigă cineva.

„Te-ai bălăcit în mocirlă?”

Îşi ridică privirea, surprinsă, şi îl văzu pe la Mulţi Cai. Omul acesta avea obiceiul să apară când era mai puţin aşteptat. Dianne îşi puse mâinile în şolduri. „Foarte amuzant. Află că am fost la strângerea vitelor. Lucru la care ai putea ajuta şi tu dacă te-ai hotărî să stai aici şi să te faci util”.

El râse. „Am fost ocupat”.

Dianne nu voia decât să scape de el şi să se ducă în camera ei, dar el părea aşa de fericit că era aproape contagios.

„Ce te-a ţinut ocupat?” întrebă ea, împotriva propriei sale voinţe.

„Am strâns şi eu ceva, se poate spune”.

Dianne îl privi curioasă, înclinându-şi capul şi mijindu-şi ochii. „Şi ce anume ai strâns, mă rog?”

„Ceva pierdut de tine”. Zâmbetul lui se lărgi şi îi făcu cu ochiul. „Ceva ce vrei înapoi”.

Dianne se căzni să îşi dea seama la ce s-o fi referind. Îşi pierduse o pereche bună de mănuşi de călărie, dar se îndoia serios că el ştia despre aşa ceva.

„Nu ştiu ce tot îndrugi acolo”.

Ia Mulţi Cai o luă de braţ. „Atunci vino să vezi cu ochii tăi”.

O trase după el prin bucătărie, prin sufragerie şi salon, până ajunseră în faţa uşii de la intrare. „Acolo”, spuse el, arătând spre salonul din faţă.

Dianne se uită după războinic şi îngheţă. Cole apăru în uşa ce dădea în marea sală de sindrofii. Avea să-şi amintească privirea lui până la moarte. Era atât de bucuroasă – atât de plină de speranţă.

„Cole”. Abia reuşi să rostească cuvântul.

El veni spre ea şi Dianne făcu la fel. „Credeam că ai murit”, şopti ea.

El dădu din cap. „Şi eu credeam la fel”.

Ea întinse mâna spre faţa lui. Era cald… viu. Un suspin îi rămase în gât în timp ce se întinse să-l ia în braţe. „Eu… oh… Cole”. Îi căzu în braţe, simţind cum disperarea lunilor îndelungate se topeşte.

Se îmbrăţişară, strângându-se de parcă n-ar mai fi permis niciunui lucru să îi despartă. Dianne simţea cum îi bubuie inima în urechi, blocând orice alt sunet. *E aici*! *E aici*! Gândurile i se învălmăşeau. *Ce s-a întâmplat de n-a venit atâta vreme*? *Cum de l-a găsit fratele lui Koko*?

Oare mă mai iubeşte?

CAPITOLUL 24

Toată lumea se bucură de întoarcerea lui Cole. Faith, cu toate că avea burta foarte mare, insistă să pregătească un ospăţ sărbătoresc şi toţi îi bombardară pe Cole şi pe la Mulţi Cai cu întrebări în timp ce se delectară cu bunătăţile ei.

„Cum l-ai recunoscut pe Cole?” îl întrebă Koko pe fratele ei în timp ce se servea desertul.

În timp ce conversaţia se derula în jurul ei, Dianne se întreba ce suferise Cole din partea indienilor Sioux. Întâlnirea lui cu indienii dăduse acest aspect nou, mai dur, chipului său – pierderea farmecului său băieţesc? Desigur, Cole fusese mereu serios, îşi aminti ea. Întotdeauna păruse mânios când veniseră spre vest cu caravana de căruţe. Dar chiar şi atunci, în ciuda mâniei, avusese o oarecare blândeţe. La fel ca acum.

„Mi se pare”, spunea Koko, „că Cole a devenit un adevărat bărbat în timpul acestei călătorii/1

„Întotdeauna există un eveniment în viaţa unui bărbat care schimbă totul”, spuse Gus, ştiutor.

Dianne abia putea mânca de bucurie, dar plăcinta caldă cu mere emana o aromă atât de nemaipomenită încât o făcu să accepte pe loc felia oferită de Faith. Cu toate acestea, îi puse lui la Mulţi Cai aceeaşi întrebare ca Koko: „Cum l-ai găsit pe Cole? Cum l-ai recunoscut?

„Când m-am întors de la vânătoare, începu el, „sfatul bătrânilor mi-a zis că a fost găsit un alb. Ştiau că fusese luat de indienii Sioux pentru că haina de bivol avea senine Sioux pe ea. Fusese grav rănit, iar rănile nu se vindecau aşa cum trebuie. Avea febră mare şi era în pragul morţii când l-a găsit un grup de vânători. Mi-au cerut să vorbesc cu el pentru că voiau să ştie cine e şi de ce îl ţinuseră în viaţă indienii Sioux.

„Deci de ce te-au ţinut în viaţă?” întrebă Gus, complet absorbit în povestea lui Cole.

Cole ridică din umeri. „Încă nu ştiu; în mod sigur nu era obiceiul lor. Ne-au luat pe vreo patru sau cinci din convoiul de căruţe. Cel puţin doi au murit şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Eram aşa de bolnav când eram la Sioux, că nu-

mi aduc aminte mare lucru. S-au purtat destul de omeneşte cu mine. Dacă ar fi să dau cu presupusul, aş zice că aveau de gând să mă dea la schimb, la fel cum au avut de gând şi Picioarele Negre”.

„De aceea ai întârziat aşa de mult să ni-l redai pe Cole?” întrebă Dianne.

Ia Mulţi Cai o privi în ochi. Expresia lui părea aproape îndurerată, dar o mască rapid uitându-se înapoi la plăcintă. Dianne se întreba ce o fi în capul lui, dar se hotărî să nu îl ia la întrebări aici, în faţa celorlalţi.

„Da, poporul meu avea de gând să-l dea la schimb. Duceau tratative cu armata, spunând că găsiseră un alb rănit de oarecare importanţă. Bineînţeles că nu ştiau dacă era cu adevărat un om important sau nu, dar erau foarte impresionaţi de Cole pentru că avea la el un carneţel în care scrisese foarte mult. Văzuseră oameni importanţi cu astfel de carnete în – trecut şi se gândiseră că s-ar putea să fie un om care ne-ar putea ajuta”.

„Au fost întotdeauna buni cu mine”, adăugă Cole. Stătea lângă Dianne şi îşi strecură mâna într-a ei ca să i-o strângă liniştitor. „M-au ţinut sub pază, dar m-au hrănit bine şi mi-au tratat rănile. N-am nicio plângere, în afară de faptul că m-au ţinut aşa de mult”.

Ia Mulţi Cai ridică din umeri. „Am încercat să-i conving să te elibereze. N-au vrut să mă asculte. Erau convinşi că, deoarece cotropitorii albi deveniseră interesaţi, vor face schimbul pentru omul nostru sfânt.

„Şi ce s-a întâmplat? întrebă Dianne. Se simţea aşa de binecuvântată că îl primise înapoi pe Cole, dar totul îi părea ireal. Fusese aproape convinsă că e mort şi, chiar când începea să-i accepte moartea, iată că el revenise în viaţa ei.

„Nu ştiu sigur, dar se pare că soldaţii se săturaseră de negocieri. Ne-au ucis doi oameni, apoi au trimis un al treilea să ne spună că vor veni să distrugă satul şi să ia orice albi găsesc în el. Atunci am reuşit în sfârşit să-i conving pe lideri să-i dea drumul lui Cole.

„Dar nu ne-ai răspuns la întrebare, interveni Koko. „De unde ai ştiut că e Cole? Nu-mi amintesc să te fi întâlnit cu el.

„Nu-l mai întâlnisem, dar îi ştiam numele. Am vorbit destul cu Dianne despre el”. Dianne simţi că i se încing obrajii când la Mulţi Cai o privi fix.

Mâna lui parcă o provoca să-i nege cuvintele, dar ea nu avea nicio dorinţă să-i dezmintă afirmaţia.

„Apoi”, continuă el, reîndreptându-şi atenţia spre plăcinta cu mere, „am citit jurnalul lui Cole. Dacă aveam îndoieli că-mi amintesc bine numele lui, jurnalul le-a spulberat. Vorbea despre viaţa lui de aici, de la fermă, şi despre… Dianne”.

Koko dădu din cap. „Înţeleg”. Clătină din cap şi se întoarse către Cole. „E o minime că ai supravieţuit. Au fost atât de multe pierderi – atâta durere din cauza războiului dintre cele două popoare. Sper că vei găsi putere în inima ta să-i ierţi”.

„Deja i-am iertat”, spuse Cole încet. „Ştiam că Dumnezeu are un plan chiar şi cu capturarea mea. Ştiam că are un plan şi cu lungimea timpului şi toată frustrarea pe care mi-a provocat-o asta. Mă nelinişteşte toată ura care există între indieni şi albi, dar ştiu că nu se va rezolva uşor”.

„Vin vremuri grele – au venit deja”, murmură la Mulţi Cai.

„Da. Situaţia se va înrăutăţi. Mă tem chiar ce va însemna asta pentru noi aici”, răspunse Cole. „Suntem aşa de izolaţi; dacă Picioarele Negre sau orice alt trib ar vrea să ne atace,

am avea prea puţină apărare”.

„Picioarele Negre nu vor ataca”, ripostă Koko. „Ei ştiu că eu locuiesc aici – că Bram a locuit aici. Bram a fost bun cu ei, iar ei cinstesc lucrul acesta”.

„Lucrurile se vor schimba. Vechile înţelegeri vor fi uitate în lupta pentru supravieţuire”.

Dianne sesiză tristeţea din glasul lui Cole. Era adevărat. Lucrurile se schimbau mai rapid decât îi plăcea să recunoască. De fiecare dată când reuşea să pună mâna pe vreun ziar, vedea semnele de progres făcute în teritoriu. Şi, cu fiecare pas înspre „civilizaţie”, indienii aveau în general de suferit.

Dianne nu mai voia să se gândească la lucruri triste. „Faith, cina a fost minunată. Iar plăcinta a fost deosebit de bună”. Cu toate că, uitându-se la fărâmele din farfuria ei, îşi dădu seama că, de bucurie, abia se atinsese de ea.

Faith se chinui să se ridice în picioare. „Sunt aşa de bucuroasă că-l avem pe Cole acasă. Sunt tare fericită că eu am fost cea care i-a pregătit cina”.

„A fost perfectă, Faith”, spuse Cole, dând din cap. „Mă bucur că eşti iarăşi în mijlocul nostru. Şi tu, Malachi. Întotdeauna îmi voi aminti ce mult ajutor le-ai dat oamenilor din caravană – în ciuda felului în care se purtau cu tine”.

Malachi dădu din cap, însă nu spuse nimic. Faith începu să strângă vasele, dar Koko se ridică în picioare şi o opri. „Mă ocup eu de asta. Dianne şi Cole au destule de povestit, iar eu voi fi bucuroasă că pot vorbi cu fratele meu”.

„Trebuie să mă duc înapoi ca să le spun băieţilor ce vom face mâine”, spuse Gus, ridicându-se de la masă. „Cole, aştept cu nerăbdare să vorbim mai încolo.41

„Şi eu. Trec eu mâine pe la tine.

Gus se duse către uşa de la bucătărie, ducând câteva farfurii cu el. „Să ajut şi eu, că tot mi-e în drum.

Fiecare pomi la treburile lui, lăsându-i pe Dianne şi pe Cole singuri. Dianne se ridică în picioare, apoi se întoarse, ţinându-se de spătarul scaunului. „Vrei să ne plimbăm?

Cole zâmbi şi dădu din cap. „Îmi doresc asta de multă vreme.

Se duseră tăcuţi spre uşa de la intrare. Dianne îşi luă şalul din cuier, apoi luă tocul şi revolverul unchiului Bram.

„S-ar putea să avem nevoie de el. Niciodată nu ştii ce ticălos ar putea decide să facă ravagii. Cole dădu din cap şi îşi prinse arma în bandulieră. Era destul de largă, dar reuşi să o strângă suficient încât să nu îi cadă de pe şolduri.

Dianne îi întinse o pălărie. „Asta a lăsat-o Morgan în urmă. Poţi s-o iei tu.

Cole o luă, o studie un moment şi apoi şi-o puse pe cap.

„Va trebui să merg în oraş să-mi cumpăr o pălărie nouă – după ce câştig nişte bani. Clătină din cap. „Am pierdut tot.

„Nu tot, spuse ea, clătinând din cap. „Pe mine nu m-ai pierdut.

Se plimbară în aerul rece al serii, pe cărarea care ducea la colina preferată de Dianne. Se ţineau de mână, amândoi părând să nu ştie ce să spună. Dianne se întreba dacă timpul petrecut la indieni îl schimbasedacă schimbase ce simţea pentru ea şi viaţa la Diamond V. Oare îi va spune acum că s-a săturat de Vestul barbar şi că are de gând să se întoarcă în Kansas?

„Ştiu că ţi-a fost greu, spuse ea în sfârşit, cu glas abia şoptit. „Şi mie mi-a fost greu. Se opri şi îl privi în ochi. „Dacă te-ai răzgândit, trebuie să-mi spui asta acum.

Cole se uită la ea un moment, apoi o trase lângă el. „Numai la tine m-am gândit. La tine şi la Dumnezeu. N-aş fi supravieţuit în acele prime câteva zile dacă n-aş fi fost hotărât să te revăd. Chiar şi când credeam că voi muri, singurul meu regret era că te părăsesc.14 Se opri şi o privi cercetător. „Nu m-am răzgândit.

Dianne se bucura să fie în braţele lui, însă ştia că trebuie să vorbească despre asta până la capăt. Se dezlipi de el. „Ştiu că ai pierdut tot ce aveai în timpul atacului. Ştiu chiar şi despre bani, pentru că te-am auzit când vorbeai cu Gus despre asta.

„Erau bani care să ne ajute să începem o viaţă nouă – căsnicia noastră.

„Unchiul Bram fiind mort, eu sunt proprietara fermei, spuse ea fără ocolişuri. Era greu de văzut, chiar şi cu lumina lunii, dar îşi imagina că Cole îşi strânse fălcile. „Cole, nu vreau să mai fim despărţiţi niciun minut – mai ales de lucrurile care nu contează. Eu am nevoie de tine şi vreau să fiu soţia ta. Te rog, nu-ţi lăsa mândria să ne ţină departe.

„Ce vrei să spui?

Ea se întoarse cu spatele. Se temea că ar putea începe să plângă şi era aşa de important să rămână tare. „Ştiu că ţi-ai pierdut bunurile personale, dar Cole, tot ce am eu e al tău. Nu trebuie să-ţi faci griji că trebuie să strângi bani pentru haine noi – mergem în oraş, le cumpărăm şi gata. Nu trebuie să-ţi faci griji că trebuie să-ţi refaci averea înainte de a ne căsători, pentru că eu am mai multă avere decât vom avea nevoie vreodată. Pe termen lung, vei câştiga fiecare cent pe care îl faci la această fermă – ea îţi va cere tot ce ai, spuse încetişor. „Dar să nu amâni nunta… te rog.

„Ce te face să crezi că aş vrea să amân nunta? O prinse

de umeri şi o întoarse spre el. „Dianne, nu asta am vrut să spun. Vorbeam doar aşa. N-am vrut să te sperii.

Ea întinse mâna ca să-i atingă faţa. „Dar eu cunosc mândria bărbaţilor. Fraţii mei erau foarte mândri – voiau ca lucrurile să fie într-un anumit fel. Ştiu că tu vrei să faci totul pe cont propriu. Nu te învinuiesc, dar nici nu vreau să văd că asta se pune între noi.

„N-am de gând să las nimic să se pună între noi. De fapt, voiam să-ţi spun că am de gând să merg în oraş mâine sau poimâine ca să-l aduc pe predicator.

Dianne izbucni în râs. „Ba n-o să te duci nicăieri. Nu te voi scăpa din ochi nicio clipă. În plus, reverendul Hammond locuieşte acum chiar aici şi ne poate căsători. El şi Charity sunt plecaţi, dar trebuie să se întoarcă mâine. Voi vorbi cu ei imediat ce vor veni. Vreau să ne căsătorim imediat, înainte ca altceva să strice totul”.

„Ce?

„Cine ştie? Incendiu de pădure, inundaţii, atacuri ale indienilor, bandiţi? 1

Cole râse pe înfundate. „Dacă Dumnezeu m-a adus până aici, chiar crezi că El ar lăsa ca ceva să strice asta acum?”

Ea se uită în jos şi deveni serioasă. „Nu vreau să risc”.

El îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei. „Dumnezeu deja a rezolvat asta, Dianne. Nu trebuie să te temi. Dacă începem să avem dubii la fiecare pas, de fiecare dată când unul dintre noi trebuie să meargă undeva, înseamnă că nu avem încredere în El”.

„Dar nu vreau să te pierd din nou”.

„Nu m-ai pierdut niciodată.14

Ochii lui Dianne se umplură de lacrimi. „A fost aşa de greu. Ai zis că vei fi acasă în septembrie/4

„Ştiu.

Am fost absolut îngrozită când te-am auzit spunând prin ce ai trecut. Nu-mi pot închipui că mai eşti acelaşi după toate astea. Şi de arătat arăţi altfel.

„Nu simt acelaşi, recunoscu el. „Dar diferenţele nu sunt cu totul rele. De fapt, cred că mă fac un om mai bun, iar asta mă va face un soţ mai bun. În plus, şi tu arăţi altfel.

Dianne nu se gândise la asta. „Îţi displace?

Cole râse în barbă. „Deloc. Ai crescut cât am fost plecat. Eşti o femeie frumoasă – femeia mea.

Nervii lui Dianne erau obosiţi de emoţie. „Aşadar, acum ce facem? Va fi o problemă pentru tine să te însori cu mine şi să conduci această fermă? Vei onora cuvântul pe care i l-am dat lui Bram, permiţându-le lui Koko şi copiilor ei să stea aici – să ajute la conducerea fermei?

„Asta e casa lor. Nici nu mi-ar trece prin minte să-i dau afară de aici, iar dacă Koko vrea să participe la luarea deciziilor, eu sunt pentru. Dar cred că Gus ştie probabil cel mai bine decât oricare dintre noi. Poate că Bram ar fi trebuit să-i lase ferma lui.

Dianne nu putu să nu râdă. „Şi eu m-am gândit de multe ori la asta.

„Însă probabil că Bram a văzut în tine acelaşi lucru pe care îl văd eu: hotărâre, sinceritate, inteligenţă şi dorinţa de a învăţa.

Dianne zâmbi la complimentele lui. „Te iubesc, să ştii.

Cole râse. „Mă bucur să aud asta. Mai ales că-mi ceri într-una să ne căsătorim imediat.14

„Cred că am atâtea întrebări fără răspuns în minte, începu ea. „Dar, pe de altă parte, simt că singurele întrebări importante *au* primit răspuns. Eşti aici şi dintr-odată restul

nu mai pare important.

Cole îi mângâie obrazul, ducându-şi degetele în părul ei ca să-i desprindă acele de păr. „Întotdeauna mi-a plăcut părul tău. Chiar şi când erai fetiţă în caravana de căruţe.

Dianne râse. „Nu eram fetiţă. Aveam şaisprezece ani.

El clătină din cap şi continuă să-i mângâie părul. „Parcă au trecut o sută de ani.

Dianne îl strânse lângă ea. „Da, aşa e”. Nu voia nimic altceva decât să-l ţină şi de acum înainte în braţe. Să uite mâhnirile din anul care trecusesă se gândească numai ce minunat era să fie iar în braţele sale. Poate că ar fi continuat să-l îmbrăţişeze încă multă, multă vreme, dar de data aceasta Cole se desprinse din braţele ei. O luă de mână şi o trase după el, pornind spre casă.

„Se face târziu, spuse el. „Ştiu că eşti obosită şi vom avea destul timp pentru asta mai încolo.

Dianne îl prinse strâns de braţ. „Atunci vorbeşti tu cu Ben despre nuntă, sau să vorbesc eu?

Cole râse şi sunetul umplu noaptea de altfel tăcută. „Într-o bună zi le voi spune copiilor noştri cum m-ai forţat să mă însor cu tine. Nici nu mi s-a aşezat bine praful pe cizme după ce am fost furat de indieni, că tu m-ai şi trimis să vorbesc cu predicatorul.

„Iar eu o să le spun că ai luptat cu indienii, cu vremea rea şi cu moartea ca să te întorci la mine.

Cole se opri. Erau aproape de casă, însă Dianne vedea că el mai are ceva de spus. „Aş fi mers şi prin iad ca să mă întorc la tine.

„Probabil că ai şi mers, şopti ea.

„Dianne, vremurile care vin nu vor fi uşoare. Vreau să ştii asta aici şi acum, deşi mă gândesc că probabil ştii deja mai

bine decât mine. Vor mai fi războaie cu indienii, vor mai fi ucideri. Nu suntem într-un loc bun, indiferent ce spune Koko. În afară de Picioarele Negre sunt multe alte triburi. Majoritatea ar prefera să ne vadă şterşi de pe faţa pământului.

„Ştiu. Iar dacă nu indienii, atunci vremea şi pământul sunt împotriva noastră… Dar, Cole, nu mă mai tem. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să te pierd. Acum eşti aici şi restul mi se pare lipsit de importanţă.41

„Dar e un lucru important şi trebuie să fim pregătiţi.

Ea încuviinţă din cap, ştiind că are dreptate. I se părea un moment potrivit să-i înmâneze hăţurile. „Sunt de acord cu orice decideţi tu şi Gus. Spuneţi-ne doar ce trebuie să facem şi vom face. Vreau ca toată lumea să fie în siguranţă, pe cât posibil. Am devenit o familie şi aş vrea să-i ţin pe toţi în siguranţă şi sănătoşi.

Cole dădu din cap şi îşi continuară plimbarea până ajunseră la verandă. „O să mă duc la casa comună ca să vorbesc cu Gus”. Zâmbi şi o trase din nou lângă el. „Dar nu înainte să primesc lucrul pentru care am ieşit afară.

Dianne ştia că o va săruta şi o clipă crezu că s-ar putea ca inima să i se oprească. Îşi ridică buzele ca să le întâlnească pe ale lui şi se topi în braţele lui în timp ce căldura acelui sărut i se împrăştie în trup. Asta era tot ce dorea – tot ce-i trebuia.

Ia Mulţi Cai îi privi sărutându-se din umbra casei mari. Simţi o strânsoare în piept, care i se răspândi ca focul în tot corpul. Când Cole plecă de lângă Dianne, îndreptându-se spre casa în care locuiau ajutoarele de la fermă, simţi o durere surdă care nu voia să plece.

Dianne îl urmări cu privirea, rămânând încă o vreme pe

verandă. Ia Mulţi Cai ştia că e o greşeală, dar nu se putu abţine să nu se ducă la ea. Era atras ca molia la flacără.

„Mă bucur să te văd din nou fericită, spuse el, sperând că nu o va speria.

„Mă bucur să fiu din nou fericită, răspunse ea. „Nu te-am auzit venind. Cred că eram pierdută în gânduri.

Fără îndoială. *Mi-aş dori să te pierzi în gânduri şi pentru mine în acelaşi fel*. Îşi ridică ochii spre ea. „Nu contează.

„Vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru ce ai făcut. Ştiu că nu trebuia să-ţi rişti viaţa ca să-l salvezi pe Cole, dar îţi sunt foarte recunoscătoare pentru că ai făcut-o”.

El îi auzi glasul frângându-se. Nu putea – nu voia să o mintă. „Ştiu ce mult înseamnă el pentru tine. Cum să nu întorc pe dos cerul şi pământul ca să vă readuc împreună?

„Totuşi, ştiu că te-a costat. Aş vrea să mă revanşez, spuse ea, făcând un pas către el. Ia Mulţi Cai o vedea mai bine acum. Lumina de la fereastra salonului îi învălui silueta. Părul desprins i se revărsa pe spate. Tânjea să întindă mâna şi să atingă şuviţele mătăsoase. Tânjea ca ea să îl sărute aşa cum îl sărutase adineauri pe Cole Selby.

Alungă aceste gânduri şi dădu înapoi. „Ar trebui să plec”.

„Aşteaptă, te rog”. Întinse mâna ca să-l apuce de braţ. „Vreau să ştii ce recunoscătoare sunt. Koko mi-a zis că ţi-ai dat toţi poneii pentru Cole. Vreau să iei zece din caii noştri cei mai buni şi să-i duci cu tine”.

El tresări şi se retrase repede. Atingerea ei îl înnebunea. „Mă bucur că ţi-ai recăpătat bărbatul. E un om bun. Va fi fi bun cu tine şi cu sora mea. Nu e nevoie să-ţi iau caii. Probabil că oricum nu voi avea ce face cu ei în zilele care vor veni”.

„Cole spune că vin vremuri rele. Mai ales pentru indieni.

Mi-aş dori să te răzgândeşti şi să stai cu noi”.

„Nu pot face asta, Femeie Vitează”. Îşi ţinea emoţiile sub control. „Sunt Picior Negru. Poporul Real e poporul meu”.

„Dar s-ar putea să fii ucis”. El simţi îngrijorarea din tonul ei şi asta îl mişcă profund. O parte din ea ţinea la el, dar nu aşa cum şi-ar fi dorit el.

„M-am născut Picior Negru şi voi muri Picior Negru”, şopti el. „Pentru mine nu există alternativă. Aşa cum pentru tine există o singură cale – să fii nevasta lui Cole Selby”. Cuvintele îl îndurerau, însă ştia că trebuie să le spună – nu pentru ea, ci pentru el. Trebuia să se convingă cumva că ei îi era mai bine aici – că îi era mai bine cu Cole. Cumva.

CAPITOLUL 25

Dianne se foi nerăbdătoare în timp ce Koko îi încheia nasturii. „Nu credeam că ziua asta va veni vreodată”. Ciripi ea. „Credeam că voi muri fată bătrână. Oh, Koko, crezi că rochia asta e bună? Crezi că-i va plăcea lui Cole?”

Koko râse şi se dădu un pas înapoi ca să privească rochia de mireasă de culoarea fildeşului. „E perfectă. Mult mai bună decât materialul albastru pe care ne gândiserăm la început să-l folosim. Străluceşti pur şi simplu. N-a existat mireasă mai frumoasă. Uită-te şi tu”.

Dianne se întoarse ca să se vadă în oglinda din dormitorul ei. Rămase uimită de propria imagine. „Vai, e încântătoare. **

Pânza moale de bumbac nu era nimic deosebit în sine. Nu era nimic mai mult decât un simplu material ivoriu înainte ca Faith şi Koko să îl transforme prin îndemânarea lor. Dianne se minună de fusta care cădea frumos, de corsajul mulat cu broderie delicată. Rochia era perfectă.

Atinse gulerul înalt. Dantela care înfrumuseţa marginea

fusese făcută de mână datorită sârguinţei lui Faith. Găsiseră modelul perfect pentru dantelă într-o revistă *Godey's Lady's Book* pe care i-o dăduse Sally, prietena ei, când se pregătea să plece din Missouri. Faith, întrucât nu mai încercase niciodată aşa ceva până acum, studiase atentă instrucţiunile şi începuse să descifreze detaliile. Dovada iscusinţei sale se învolbura într-un model delicat la gâtul lui Dianne.

Îi dădură lacrimile. Fusese o vreme în care crezuse sincer că nu va avea niciodată ocazia să poarte minunata creaţie.

„Sunt aşa de fericită”, şopti ea.

Koko îi atinse mâna. „Ştiu. Şi eu sunt fericită. Mi-aş dori ca Bram să fie aici ca să i te dea lui Cole”.

Dianne dădu din cap. „Şi eu, însă ştiu că Gus a fost foarte onorat să primească această sarcină.41

„Dacă n-ai fi fost aşa de grăbită, Zâne sau Morgan te-ar fi putut însoţi la altar”.

„Mă îndoiesc. Regimentul lui Zâne nici măcar nu e la fort, iar Morgan nu ştiu unde a plecat. Nu, e mai bine aşa. Mi-aş dori ca ei să fie aici, dar n-am de gând să aştept până când se întorc”.

Koko zâmbi şi zâmbetul îi lumină întreaga faţă. Dianne se minimă de frumuseţea ei. Se îmbrăcase într-o rochie vişiniu închis, cu mâneci drepte şi plisată în talie. Fusta era mai plină decât dicta moda zilei, dar în mod sigur nu era una din monstruozităţile în formă de clopot larg ale anilor 1860. Uneori, când ea şi Koko căutau ceva util în vechile reviste *Godey's*, râdeau de nu mai puteau de acea modă risipitoare.

„Închipuie-ţi”, spusese Koko, clătinând din cap, „douăzeci de metri de mătase pentru o rochie”.

Părea într-adevăr ceva scandalos, mai cu seamă aici, în mijlocul Montanei, unde cel mai important lucru la îmbrăcăminte era funcţionalitatea, nu moda.

„Mă bucur că am făcut rochia asta într-un mod atât de rezonabil”, spuse Dianne, întorcându-se din nou la oglindă. „Îmi va fi foarte utilă. Mai ales dacă o vopsim, aşa cum ai zis”.

„Eu cred că e drăguţă aşa cum e. Poart-o aşa o vreme şi apoi vopseşte-o. Va fi ca şi cum ai avea o rochie complet nouă”, spuse Koko, aducând noua pălărie pe care o făcuseră pentru această ocazie.

Charity le dăduse una dintre pălăriile ei de pai, iar Koko o decorase cu panglici şi dantelă pentru a o transforma într-o elegantă pălărie de mireasă. O ajută pe Dianne să şi-o pună peste coafura îngrijită. Faith, deşi nefericită în ultimele zile de sarcină, insistase să o coafeze. Rezultatul era elegant şi simplu.

Dianne se uită în oglindă şi îşi aranjă pălăria peste grămada de bucle. „Mă simt foarte binecuvântată. Îmi vine să plâng”.

„Te rog, nu face asta. N-ai vrea ca Cole să creadă că eşti tristă pentru că te măriţi”.

Dianne zâmbi. „Ştie el mai bine. Deja mă tachinează că l-am forţat să se însoare”.

Koko râse şi îi dădu o batistă. „Ţine-o pentru orice eventualitate”. Se duse să deschidă uşa dormitorului. „Acum, dacă eşti gata…”

Dianne se uită la uşa deschisă. Va ieşi pentru ultima oară din această cameră ca femeie necăsătorită. Când se va întoarce, Cole va fi cu ea şi vor fi soţ şi soţie. O străbătu un tremur emoţionat. *Doamna Cole Selby*. *Voi fi doamna Cole*

Selby.

Cole aştepta nerăbdător în salon începerea nunţii. Reverendul Hammond se aplecă spre el, zâmbind. „Eşti puţin cam verde, domnule Selby. Eşti sigur că nu te-ai molipsit de vreo boală?”

Charity îi auzi vorbele şi chicoti. „Haide, Ben. Nu te lega de bietul băiat. A trecut prin multe ca să ajungă până aici”.

Cole încercă să se concentreze la cuvintele ei amuzate, dar mintea îi era plină de gânduri. Făceau ce trebuie, grăbindu-se aşa? Poate că aveau nevoie de mai mult timp. În definitiv, se întâmplaseră aşa de multe. Poate că el nu mai era acelaşi om pe care îl iubea ea. Îşi ridică ochii şi îl văzu pe Ia Mulţi Cai. Era îmbrăcat cu cele mai bune haine pe care le avea – o cămaşă lungă din piele de căprioară, cu modele cu mărgele pe umăr şi la gât. La mâneci avea franjuri de piele şi cozi de nevăstuică. Cămaşa îi ajungea până deasupra genunchilor. Mai jos purta jambiere de piele argăsită, tot cu mărgele şi franjuri. Părul negru ca tăciunele fusese împărţit şi împletit cu grijă, iar în picioare avea mocasini noi, cu mărgele, dăruiţi de Koko.

Cole ştia că acest bărbat era îndrăgostit de Dianne. Îi vedea expresia chinuită de fiecare dată când Ia Mulţi Cai se uita în direcţia ei. Dar mai ştia şi că e un bărbat onorabil, că îşi preţuia prea mult onoarea pentru a fura câteva clipe de plăcere. Dacă va fi să mai plece vreodată un timp mai îndelungat, Ia Mulţi Cai ar fi fost prima opţiune pentru a o păzi şi proteja pe Dianne. De aceea îi ceruse să-i fie cavaler de onoare la nuntă.

Ia Mulţi Cai veni la el şi îl salută zâmbind. „Normal că va arăta mai bine decât atunci când s-a întors de la strângerea vitelor”.

„Arăta perfect în ziua aia. Nu avea absolut niciun cusur”. Charity râse. „Dragostea e oarbă, Ia Mulţi Cai. Nu ştiai?” Bărbatul deveni serios şi dădu din cap. „Uneori trebuie să fie”. Chiar atunci apăru Koko în uşă. *Ce elegantă e*, se gândi Cole. *Ar putea trece cu uşurinţă* drept albă. Koko îl privi şi îi zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

În spatele ei venea Dianne, la braţul lui Gus Yegen. Era de o frumuseţe răpitoare. Avea o rochie drăguţă, desigur, dar strălucirea chipului ei era cea care îi atrase atenţia. Nu voia să se uite în altă parte nici măcar un minut.

Se strânseră în linişte, Charity ducându-se lângă Faith şi Malachi pe rândul din faţă. Gus stătea ţeapăn ca o piatră între Cole şi Dianne. Dacă n-ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut că Gus e tatăl ei. Nu ar fi putut fi mai mândru.

„Cine o dă pe această femeie în căsătorie acestui bărbat?” întrebă Ben.

„Eu o dau”, răspunse Gus. I-o dădu pe Dianne lui Cole, apoi îi luă prin surprindere pe toţi când o sărută pe obraz. „Primeşti o fată pe cinste”, îi spuse el lui Cole. „Poartă-te bine cu ea, că altfel vei avea de-a face cu mine”.

Cole dădu din cap, uimit că acest texan colţuros putea avea atâta dragoste pentru Dianne. „Promit că aşa voi face”.

Se întoarseră ca să audă cuvintele lui Ben. Acesta vorbi despre responsabilitatea căsătoriei şi viaţa pe care o vor împărtăşi. Cole abia auzea cuvintele. I se păreau fără sens şi inutile. *Spune doar că suntem căsătoriţi*, *se gândi el*. *Spune doar ultimele cuvinte şi voi şti că e a mea pe veci*.

Şi în sfârşit cuvintele veniră. „Acum vă declar soţ şi soţie. Poţi săruta mireasa”.

Cole o trase pe Dianne în braţe. „Bucuros”, şopti el lângă

buzele ei.

Se pierdu în sărut, preţuind momentul şi faptul că Dianne părea inconştientă de cei care îi priveau. Ar fi continuat să o sărute la nesfârşit, dacă Faith nu ar fi strigat.

„E copilul!” spuse ea, apoi gemu şi închise ochii cu concentrare. „Îmi pare tare rău, Dianne. Credeam că va aştepta”, spuse ea când se termină contracţia.

Dianne se dezlipi de soţul ei. „Ar trebui să te ducem sus, într-o cameră unde te poţi întinde”.

„Nu, vreau să mă întorc acasă”, declară Faith.

Malachi o ridică repede în braţe.

Se făcu mare agitaţie şi, înainte ca Cole să-şi dea seame, Dianne fu prinsă de grija pentru Faith, alături de ceilalţi.

Dianne îşi dădu jos pălăria de mireasă şi îi făcu semn lui Charity. „Te rog, dă fuga în camera mea şi adu-mi rochia de stambă maro. E în dulap”.

Charity nu comentă că prietena ei îşi părăseşte nunta ca să ajute la naştere. De fapt, acest gând îi trecu prin minte lui Dianne doar pentru o clipă. Cole va înţelege, îşi spuse. Bebeluşii nu aşteaptă pe nimeni.

Dianne se duse înaintea lui Malachi la mica cabană. Se grăbi să deschidă uşa de la intrare, apoi intră să deschidă şi uşa dormitorului. Trase cuvertura de pe pat şi îi făcu semn lui Malachi să o pună acolo pe Faith. El o lăsă jos, dar Faith îi făcu semn să plece.

„Lasă-mă să stau puţin în şezut”, îi spuse ea. „Durerea nu mai e aşa de rea acum”.

„Acum vom avea noi, femeile, grijă de ea. Tu pune nişte apă la fiert şi fă o oală de cafea tare. Nu ştim cât va dura”. Malachi ieşi din odaie, părând cam derutat. „Nu-ţi face griji, Malachi”, îi spuse ea, ducându-se să închidă uşa şi

zâmbindu-i liniştitor. „Acum va fi altfel, vei vedea”. Se rugă ca ceea ce simţea ea să fie corect. *Te rog, Doamne, lasă să fie perfect de data asta.*

Dianne se simţea ca o moaşă bătrână. Ajutase la naşterea celor doi copii ai lui Koko şi la venirea pe lume a nenumăraţilor viţei şi mânji. Nimic nu era mai plin de satisfacţii ori mai frustrant.

„Când au început durerile?” o întrebă pe Faith.

„Dis-de-dimineaţă, dar nu erau puternice. M-am gândit că am timp destul. N-au devenit puternice decât când predicatorul a început slujba”. Bâjbâia după o panglică cu care avea închisă bluza chiar deasupra abdomenului proeminent.

„Stai să te ajut să te dezbraci”, spuse Dianne, dându-i mâinile la o parte pentru a desface cureaua. Când Dianne începu să desfacă nasturii bluzei uriaşe, Faith preluă sarcina.

„Mă descurc”, spuse ea, uitându-se la Dianne cu o expresie serioasă, începu să-şi desfacă nasturii, rămânând în tot acest timp cu ochii pe Dianne. „Mi-aş dori să am credinţa ta”.

„Prostii. Ai credinţa ta – e chiar şi numele tău”. Zâmbi şi începu să-şi desfacă manşetele. „Vei vedea. Va fi bine”.

Charity sosi repede cu rochia lui Dianne. „Koko a spus că va veni imediat. Se va schimba şi va veni cu lucrurile pentru naştere”.

Dianne dădu din cap şi luă rochia maro. „Te rog, ajută-mă să mă dezbrac”, spuse ea, întorcându-se cu spatele la Charity.

„Îmi pare aşa de rău pentru asta, Dianne. E nunta ta şi nici n-ai apucat să mănânci tortul pe care l-am făcut”,

spuse Faith, chinuindu-se să-şi dea bluza jos.

„Ei, nu-ţi face griji pentru asta. Mă simt onorată că bebeluşul Montgomery a decis să-şi facă apariţia azi”, zise Dianne, dezbrăcându-se de frumoasa rochie ivorie.

„Nu-ţi cere scuze”, interveni Charity. „Asta face ziua cu atât mai deosebită. Tortul o să aştepte. Asta dacă bărbaţii nu decid să-l mănânce fără noi, caz în care vom face altul”.

Faith râse. „Parcă îi văd stând în jurul lui şi uitându-se – întrebându-se ce să facă – dacă să îndrăznească să taie o felie”. Cele trei femei izbucniră în râs.

Dianne îşi luă rochia pe ea, fericită că se încheia în faţă. Se încinse cu un şorţ, apoi începu să-şi suflece mânecile chiar când Koko intră pe uşă. „Le-am spus lui Gus şi lui Cole că vor trebui să aibă grijă de copii”, anunţă ea. „Ar fi trebuit să le vedeţi feţele”.

„Probabil pentru că-şi fac griji că nu vor primi tort”, îi tachină Dianne.

Koko o privi ciudat, dar nu spuse nimic, ci se duse să o ajute pe Charity să o îmbrace pe Faith cu cămaşa de noapte.

Lucrau împreună ca şi când ar fi făcut asta de multă, multă vreme. Faith stătea lângă pat, iar ele îi traseră cămaşa de bumbac peste cap. Contracţiile o apucară din nou şi de această dată veni şi un şuvoi de apă odată cu durerea.

„Ce noroc că nu erai în pat”, declară Charity. „Acum nu vă trebuie să-şi faci griji pentru uscarea saltelei sau schimbarea cămăşii de noapte”. Dianne zâmbi. Charity era mereu practică.

În sfârşit o puseră din nou în pat, iar Koko se uită să vadă evoluţia situaţiei. „Copilul e destul de jos. Dacă contracţiile

vin constant şi puternic, n-ar trebui să dureze prea mult”.

După-masa trecu repede, în timp ce femeile flecăreau despre copilul care trebuia să vină pe lume şi că probabil Dianne va avea copiii ei la anul pe vremea asta.

„Şi să pierd strângerea vitelor?” le tachină Dianne, punând o cârpă rece pe fruntea lui Faith.

„Văd foarte bine cum va fi”, râse Koko. „Îşi va contracta muşchii abdominali ca să nască, în spatele căruţei, ţipând ca cineva s-o lase să vadă câţi viţei sunt marcaţi”.

„Şi probabil va pune marca Diamond V pe şezutul bietului copil înainte de a ajunge înapoi la fermă”, o tachină Charity.

Chiar şi Faith zâmbi la aceste cuvinte, în pofida durerii aproape continue. Dianne o ţinea de mâna dreaptă, în timp ce Charity o ţinea de stânga.

„Bine, Faith, copilul e foarte aproape”, anunţă Koko.

„Dar dacă… cum e… cordonul”, spuse Faith gâfâind.

„Avem grijă de asta”, o linişti Dianne. „Koko are cuţitul pentru orice eventualitate. Odihneşte-te în Domnul, Faith. Orice ar fi, El a văzut deja ziua de mâine”.

Charity fu de acord. „Adu-ţi aminte că nici măcar o vrabie nu cade fără ca Domnul să ştie. El e aici, cu tine, chiar acum. Nu te va părăsi nicio clipă”.

„Împinge tare, Faith”, interveni Koko. „Împinge… haide”.

Dianne şi Charity o ajutară pe Faith să se aplece înainte. Dianne ştia că durerea lui Faith e puternică, dar mai ştia şi că frica ei e şi mai puternică decât durerea.

„Bun, nu mai împinge. Stai aşa”, spuse Koko cu un ton autoritar, care nu lăsa loc de contraziceri.

Dianne o văzu rotind blând capul copilului, care ieşise afară, dând cordonul ombilical într-o parte. Faith, foarte hotărâtă să facă ce trebuie, rămase nemişcată, abia

respirând. Avea broboane de sudoare pe buza superioară, în timp ce muşca o bucată de piele.

Koko zâmbi. „Bine, împinge iar. Hai să aducem pe lume copilaşul ăsta”.

Strigătele viguroase ale copilului umplură încăperea. Faith se lăsă pe pernă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. „Ce frumos sună. Ce plăcut”.

Dianne dădu din cap. „Uite, Faith, e fetiţă. Ai o fată!”

Faith îşi ridică ochii când Koko ridică copilul care ţipa, ca să-l vadă.

„Ce nume îi dai?” o întrebă Koko.

Faith zâmbi şi întinse mâna ca să atingă capul fiicei sale. „Mercy”, şopti ea. „Pentru că Dumnezeu a fost îndurător”.

Dianne dădu din cap, ştergându-şi lacrimile din ochi. „Într-adevăr, a fost îndurător”.

Mai târziu, aproape de miezul nopţii, Dianne se duse la căbănuţa în care ea şi Cole hotărâseră să-şi petreacă noaptea nunţii. Cabana fusese construită ca depozit în zilele de început ale fermei, însă Charity şi Koko o uimiseră pe Dianne pregătind-o ca o cabană pentru luna de miere.

Dianne se întreba dacă Cole renunţase complet la ea. La urma urmelor, era noaptea nunţii lor, iar ea fugise ca să-şi ajute prietena să nască. Zâmbi. Nu, el va înţelege.

Când se apropie de cabană, îi văzu silueta în uşa deschisă. O lumină slabă strălucea în spatele lui. Începu să tremure.

„De unde… ai ştiut… că vin?” întrebă ea, simţindu-se brusc neliniştită.

„Am ştiut, pur şi simplu”, răspunse el, venind spre ea. „M-am gândit să te trec pragul în braţe – nu pentru noroc – ci doar pentru că nu mai pot aştepta să te ţin iar în braţe”.

„Nici măcar nu vrei să ştii despre copil?” îl întrebă ea când el o ridică în braţe.

El îşi frecă nasul de gâtul ei, apoi o sărută pe nas. „Nu acum. Poţi să-mi povesteşti mâine. Noaptea asta e a noastră”.

Dianne oftă şi îl cuprinse cu braţele pe după gât. Era noaptea despre care crezuse că nu va mai veni – noaptea în care-şi va începe viaţa cea nouă ca doamna Cole Selby.

CAPITOLUL 26

„Nu-mi vine să cred ce probleme am fost obligaţi să suportăm”, zise Porţia pe un ton drăgălaş, însă vizibil iritat.

Trenton era sătul de văicărelile acestei muieri. Se săturase şi de tertipurile prin care lungise călătoria. Când ajunseseră la Cheyenne, îi obligase să amâne continuarea drumului cu o săptămână pentru ca, aşa cum spunea ea, „să-şi recapete puterile.14 El le reamintise amândurora, şi ei şi lui Ned, că aici, la şes, erau vulnerabili în faţa atacurilor indienilor, dar niciunul dintre ei nu părea prea îngrijorat. În definitiv, Cheyenne era o aşezare destul de măricică.

După o săptămână de zâmbete afectate aruncate de Porţia lui Ned, timp în care îl flatase cu orice fel de falsă adoraţie care îi stătuse în puteri, Trenton se simţi uşurat când femeia anunţă în sfârşit că e gata să meargă mai departe.

Desigur, acum era luna mai şi căldura din tren era insuportabilă. Nu doar atât, dar se şi opriseră în Laramie din cauza problemelor cu şinele, apoi mai avură câte o întârziere în două alte orăşele mult mai mici decât Laramie ori Cheyenne.

Când ajunseră în Corinne, Utah, compania Porţiei era la fel de sâcâitoare pentru Trenton ca o răceală nesuferită de

vară. Era limpede că femeia nu urmărea doar să ajungă în Bozeman. Îşi pusese ochii pe Ned ca bărbat cu stofă de soţ şi era clar că acesta avea să fie mai mult decât încântat să-i facă pe plac.

Corinne, oraş numit cu afecţiune „iadul pe roţi, de pe vremea goanei construirii căii ferate transcontinentale, nu era un locşor atrăgător. Ajuns acolo în toiul nopţii, Trenton observă că era înţesat de tot soiul de paraziţi cu două picioare.

Numit după fiica unui agent al companiei Union Pacific, Corinne nu depăşise cu mult nivelul unei tabere de corturi, cum fusese la înfiinţare. Cu toate acestea, era principalul punct de intrare în Teritoriul Montanadesigur, afară doar dacă aveai bani ca să iei vaporul cu aburi în sus pe Missouri.

Trenton nu putu să nu-şi aducă aminte de vremea când acesta fusese planul său. Acum, aflat aici, în oraşul propus în mod ambiţios drept „Chicago-ul Munţilor Stâncoşi”, nu voia decât să-şi vadă de drum. Poate că era din cauza aspectului zdrenţăros al oraşului, dar putea fi foarte bine şi din pricina vorbelor şoptite de Porţia, că acesta părea exact genul lui de oraş. Ajungea rapid în punctul în care să uite de Porţia şi de Ned, să-şi ia calul şi să plece de unul singur.

Banii vorbeau în micile oraşe, iar Ned aranjă repede cazarea la unul dintre hanuri. Cu toate acestea, îşi făcea într-una griji pentru Porţia.

„Nu cred că e bine s-o las singură”, zise el când Trenton se întoarse, după ce aranjase cu biroul căilor ferate să i se transporte calul.

„Cred că doamna McGuire e mai mult decât capabilă să-şi poarte singură de grijă”, zise Trenton, căscând. Se trânti

pe patul pe care avea să-l împartă cu Ned. Dându-şi jos cizmele, căscă din nou. „Sunt sigur că şi prestigioasă populaţie din Corinne mai trebuie să doarmă din când în când”.

„Dar e singură”, argumentă Ned.

„E chiar în camera de lângă noi”, răspunse Trenton, aruncându-şi cizmele la capul patului.

„Am de gând s-o cer de nevastă”, zise Ned cu certitudine. „Vreau să mă însor cu ea – sper că înainte să ne întoarcem din Bozeman”.

Trenton clătină din cap şi îşi dădu haina jos. „Ned, mi-aş dori să asculţi de glasul raţiunii. Nu ştii nimic despre femeia asta”.

„Ştiu ce trebuie să ştiu – că e minunată”, replică Ned, foarte serios, începu să se dezbrace, dar se vedea că e cu gândul la Porţia. „Nu-mi pot închipui viaţa fără ea. Aş muri pentru femeia asta”.

„S-ar putea să mori de-a binelea dacă te însori cu muierea asta. Deja a pierdut doi bărbaţi”.

Ned păru îngrozit. „N-ai cum s-o învinovăţeşti pentru asta”.

„Oare?”

Trenton termină cu dezbrăcatul şi se vârî în pat. Ned îl urmă imediat, stingând lampa înainte de a se înveli. Cei doi bărbaţi nu mai spuseră nimic, dar Trenton fu chinuit toată noaptea de vise cu Porţia McGuire şi Ned Langford.

Porţia păşea în mica ei odaie, pe care o găsea deplorabilă. Nici măcar oferind mai mulţi bani nu-şi putuse asigura ceva mai bun. Recepţionerul ridicase doar din umeri şi îi sugerase să caute în altă parte dacă e nemulţumită.

„Nemulţumită! Puţin spus”.

Întregul drum fusese o corvoadă. Dacă nu ar fi fost incredibil de bogatul domn Langford, ea ar renunţat la făgăduinţa pe care o făcuse şi s-ar fi întors în Est. Tatăl ei nu merita defel să fie informat personal.

Îşi tamponă gâtul cu o cârpă umedă. Cămaşa de noapte din batist fin era destul de subţire, dar odaia era îngrozitor de înăbuşitoare, în ciuda ferestrei deschise.

„Trebuie să născocesc un plan ca să-l încurajez pe evazivul domn Langford să mă ceară de nevastă/1 murmură ea. „Ştiu că e interesat – ştiu că nu vrea altceva decât să mă cunoască mai bine. Poate că-l descurajează veşmintele de văduvă”. Aruncă o privire la rochia neagră care era atârnată de dosul uşii.

„Poate că e timpul pentru o schimbare/1 La urma urmelor, purtase negru în ultimele patru luni. „Poate că mâine voi merge la cumpărături ca să văd dacă pot găsi ceva mai potrivit. Poate că asta îl va ademeni pe domnul Langford.41

Îşi aminti din nou de cel mai mare obstacol din calea ei: domnul Chadwick. Era un spin în coastă, asta era indiscutabil. Dacă s-ar fi putut descotorosi de omul ăsta, era sigură că ar fi putut să-l facă pe bătrânul Ned să se conformeze. Chadwick era un mister, dar unul pe care trăgea nădejde să-l dezlege curând. În Cheyenne trimisese câteva telegrame, cerând informaţii. Toate răspunsurile o vor aştepta în Virginia City, dar va trebui să se asigure că le oferă oamenilor destul timp ca să-l verifice pe Chadwick şi să revină cu informaţii pentru ea.

„Cred că mai e nevoie de o întârziere, îşi zise.

Porţia începu să se gândească cum ar putea încetini suficient înaintarea pentru a obţine informaţiile de care

avea nevoie. După ce îl va avea la mână pe Chadwick, îl va putea manipula cu uşurinţă – controlând situaţia la bunul ei plac.

„M-aş putea îmbolnăvi, zise ea. „La urma urmei, locul ăsta e suficient ca să te pună la pat.

Dispreţuia lucrătura de proastă calitate din odaia ei, lipsa de culoare sau decor. Parcă era o cutie. Nimic mai mult. O cutie cu o fereastră şi un pat. Dacă avea să rămână multă vreme în Corinne, trebuia să facă rost de o cameră mai bună. Era absolut necesar. Mâine va iscodi ca să vadă dacă poate găsi o pensiune cu dotări mai bune. Dacă da, putea întârzia uşor călătoria cu o săptămână, poate chiar două.

Trei săptămâni! Le trebuiseră trei săptămâni ca să ajungă din Corinne în Virginia City. Când se gândea la asta, Trenton nu-şi putea înfrâna mânia. Doamna McGuire se îmbolnăvise iar şi insistase să rămână în Corinne până îşi recăpăta puterile. Lui Ned îi spusese că e de la căldură şi din pricina constituţiei ei plăpânde. Îl încurajase înlăcrimată să o abandoneze, lucru cu care Trenton fusese de acord pe loc, însă Ned nici nu voise să audă de aşa ceva.

Apoi întâmpinaseră greutăţi ca să găsească loc în diligenţa ce mergea la Virginia City. Trenton ameninţase să plece călare, dar Ned îl implorase să se mai gândească. Îi oferise chiar şi bani ca să rămână.

În final, Trenton rămase, dar nu pentru bani şi nici pentru că inima lui era alături de bolnăvicioasa doamnă McGuire. Nu, rămase pentru că, sincer, era prins în joc. I se părea că citeşte un roman şi singurul mod de a afla sfârşitul era să citească şi părţile pe care le ura cel mai mult.

Virginia City era o binevenită civilizaţie după Corinne. Existau clădiri destule care să sugereze o populaţie

semnificativă, însă deveni foarte evident că oraşul suferise pierderi.

„Aurul nu mai e cum era înainte”, îi spuse proprietarul grajdului cu chirie când Trenton se dusese să vadă ce-i face calul. Îl întrebase pe bătrân de ce oraşul părea ciudat de tăcut.

„Încă sunt destule scandaluri sâmbăta seara”, zise omul, „dar am pierdut mulţi oameni buni. Toţi au plecat acolo unde următoarea lovitură făgăduieşte avere şi faimă”.

Trenton dădu din cap. „Sunt sigur”. Se uită în jur. „Aveţi de închiriat căruţe ori trăsuri pentru două persoane?”

„Neh, n-avem ce face cu aşa ceva”, zise bătrânul, apoi scuipă un cocoloş de tutun. „Nici cai nu închiriem”.

„Păi am o mică problemă”, zise Trenton, scărpinându-şi bărbia ţepoasă. „Cum se poate obţine un mijloc de transport?”

„Încotro?”

Trenton râse în barbă. „Nu prea ştiu exact. Sunt nepotul lui Bram Vandyke. Mă cheamă Trenton Chadwick. Am auzit că unchiul Bram are o fermă undeva în sus, pe râul Madison. Speram să-l pot vedea. Eu am calul, desigur, dar am doi prieteni care sunt pe jos”.

Bătrânul îl privi cu suspiciune. „Şi zici că eşti nepotul lui Bram Vandyke?”

Trenton dădu din cap. „Nu prea ştiu mare lucru despre el. Unchiul Bram a venit aici cu mulţi ani în urmă. N-am multe informaţii, ştiu, dar nădăjduiam că poate cineva de aici, din Virginia City, îl cunoaşte.11

„Majoritatea oamenilor din Virginia City îl cunosc. Adică… l-au cunoscut. A murit”.

„Ce? 11 Trenton simţi că i se face inima cât un purice.

„Dar familia mea a venit aici ca să locuiască cu el. Sora mea şi doi fraţi, Zâne şi Morgan.14

„Pe fraţii dumitale îi cunosc bine. Şi pe sora dumitale – o călăreaţă pe cinste. Mi se pare că mama dumitale a murit cu ceva timp în urmă.11

Trenton dădu din cap, amintindu-şi de scrisoarea în care Dianne îi scrisese despre asta. „Mama a murit în ’64”.

Omul păru să se relaxeze, de parcă l-ar fi pus la încercare pe Trenton. „Acum sora dumitale e proprietara fermei Diamond V – a fost ferma unchiului dumitale. E o fetişcană vioaie. Se pricepe la cai şi nu se teme să lucreze cot la cot cu băieţii.11

Trenton râse. „Nu-mi pot închipui asta. Avea şaişpe ani când am văzut-o ultima dată.11 Amintirea era dureroasă. Cândva fuseseră atât de apropiaţi. Apoi el părăsise familia şi deveniseră distanţi. Gândurile la trecut îl năpădiră. Poate că ea îl va învinovăţi pentru toate. Poate că nu va dori să-l vadă.

„Sora dumitale s-a măritat acu’ vreo două luni. Cu un flăcău pe nume Selby. Pare un flăcău de treabă – om cinstit. L-am văzut prin oraş acu’ câteva săptămâni. Din câte-am auzit, a fost prins de indieni când încerca să vină în vest. Sălbaticii l-au jefuit de tot ce avea, aşa că a trebuit să-şi cumpere de toate.11

Dianne se căsătorise. Acest gând îl consolă pe Trenton, care întotdeauna îşi făcuse griji pentru binele surioarei sale. După ce aflase de moartea mamei, aproape că renunţase la modul lui de viaţă ca să-şi caute familia. Dar sorţii fuseseră împotriva sa. Nimic nu-i mergea bine pentru mult timp.

„Nu mi-o pot imagina măritată. Era doar o fetiţă când am văzut-o ultima dată. Dar cred că asta a fost...” calculă în

minte, „acum şapte ani”. Clătină din cap. Acum Dianne era femeie în toată firea. Aproape că îi veni să râdă în gura mare. În mintea lui ea era tot fetiţa drăgălaşă care îşi spunea tot timpul părerea.

„Cum aş putea da de ea? îl întrebă pe bătrân.

„Ferma e cam la patruzeci de kilometri spre nord-est. Poate ceva mai mult. Poţi urma drumul principal de mărfuri, apoi coteşti spre râul Madison. Diamond V e o fermă mare. Nu ştiu exact cât îi de mare, deşi am auzit că au mai adăugat terenuri chiar anul trecut”.

„Şi nu-s deloc căruţe ori cai de închiriat? întrebă Trenton din nou, sperând că bătrânul se va îndupleca acum, când ştia cine e.

„Nu, nimic. Ca să spun adevărul, sora dumitale a venit aici acu’ câteva săptămâni şi a cumpărat cele mai multe dintre animalele pe care le aveam în plus. Cel puţin pe cele bune. Nu-mi place să ţin mulţi cai – costă cât nu face. Cei mai mulţi oameni ştiu că nu-s aici pentru aşa treburi şi nu mă caută pentru asta. Eu mai mult ţin în chirie animalele altora şi ţin cai de povară.

Trenton dădu din cap. „Atunci aş putea oare găsi pe cineva care să-mi ducă un mesaj la fermă? Poate că ar putea veni sora mea să ne transporte.

„Asta-i o idee bună. Simt sigur că unu’ dintre băieţii de pe-aici ar face asta tare bucuros. Sigur că ar trebui să-l plăteşti şi poate chiar să-i împrumuţi calul dumitale, dar s-ar putea să primeşti vorbă în câteva zile.

Lui Trenton nu-i plăcea ideea de a-şi împrumuta calul, dar era sigur că, dacă-l pierdea, Ned i-ar fi cumpărat altul.

„Păi atunci zi-mi unde găsesc un tânăr de nădejde – nu un tercheaberchea, zise Trenton.

Omul zâmbi. „Ştiu chiar omul potrivit.

„Presupun că, dacă tot ce putem face este să aşteptăm, începu Ned destul de încet, „atunci asta trebuie să facem.

„N-ar trebui să dureze mai mult de o zi sau două. Nici nu se compară cu săptămânile pe care a trebuit să le suportăm deja, zise Trenton, aruncându-i o privire sarcastică Porţiei.

„O zi sau două e în regulă, spuse Porţia pe un ton lipsit de emoţie. Trenton era mereu uluit de această femeie şi de multiplele ei feţe. Câteodată era îmbufnata şi fandosită regină a balului, altă dată, ca acum, juca rolul văduvei plăpânde, dar stoice.

„Sigur că ai dreptate, Porţia”, spuse Ned, întinzând mâna după a ei. „Cred că sunt doar exagerat de nerăbdător să vorbesc cu tatăl dumitale”.

La aceste cuvinte, ea zâmbi şi apoi se uită la Trenton cu o mină ce aducea a triumf. *Deci a cerut-o*. *De ce altceva ar spune că vrea să vorbească cu tatăl ei*? Gândul că Ned se va însura cu această văduvă şireată îl îngreţoşa pe Trenton. *E om în toată firea*… *lasă-l să facă ce vrea*. *Dacă ea îl vrea pentru banii lui*, *va afla asta curând*.

Îşi dădea seama din felul în care îl privea că Porţia spera că el va arăta că înţelege afirmaţia lui Ned, dar el făcu pe prostul. De ce să-i dea satisfacţie?

Se juca cu ceaşca de cafea, apoi îi făcu semn femeii care îi servea să vină să o reumple. Însă Ned se ridică în picioare. „Mă duc afară să fumez un trabuc. Nu va dura mult”.

Trenton credea că Porţia se va duce după el, propunându-i să facă o plimbare lungă sau alte prostii de felul ăsta. Se pare că şi Ned credea asta, pentru că aşteptă o clipă, uitându-se direct la ea.

În loc să-i acorde atenţie, Porţia arătă spre ceaşca de cafea. „Aş dori încă o cafea. Şi nişte frişcă, te rog”.

Femeia turnă cafeaua, dând din cap. „Vin imediat”.

„Bine atunci, eu ies”, spuse Ned ca şi cum ar fi aşteptat ca Porţia sau Trenton să-l oprească – sau să-l însoţească.

Femeia reveni când Ned se îndrepta spre ieşire. Trenton era iritat că Porţia se hotărâse să rămână cu el. Credea că va fi obligat să răspundă la cine ştie ce întrebări stupide despre sora lui sau despre fermă. Întrebări la care nu avea răspunsuri.

„Cred că te întrebi de ce am rămas”, zise Porţia cu glas mieros, fermecător.

„Nu chiar. Nu pot spune că-mi pasă”, răspunse Trenton înainte de a sorbi din cafea.

„Probabil că ar trebui să-ţi pese”, zise ea, aplecându-se spre el. „Am de gând să mă mărit cu Ned”. Tonul ei se schimbă, la fel ca mina feţei lipsite de expresie mai devreme. Acum crispată, aproape severă în mânia ei, expresia Porţiei îi amintea lui Trenton de mama sa când îi făcea teorie pentru că se furişase afară în toiul nopţii.

„Nu pot suferi proştii, domnule Chadwick”, zise ea foarte rar. „Eşti un prost dacă te gândeşti să încerci să opreşti această nuntă”.

Trenton rămase nemişcat. Îi contracara privirea fixă cu propria sa privire dispreţuitoare. „Nu-mi fac griji din pricina dumitale, doamnă McGuire”.

„Atunci asta e greşeala dumitale, domnule Chadwick”, zise ea, spunându-i numele pe un ton apăsat. „Eu nu sunt o femeie cu care să te poţi juca. Nu sunt o fleaţă cu care să faci ce vrei. Ai face bine să mă vezi aşa cum sunt”.

„Un şarpe care se furişează prin iarbă?” o întrebă el cu

un zâmbet răutăcios. „De asta mi-am dat seama cu mult timp în urmă”.

Ea se îndreptă în scaun, rigidă şi înţepată. Chipul îi redeveni inexpresiv. „Nu mi te pune în cale, Chadwick. Vorbesc serios. Nu mi te pune în cale, căci altfel te voi face să regreţi”.

Trenton râse. „Şi ce-ai de gând să faci dacă nu te ascult?”

Zâmbetul ei îţi îngheţa sângele în vine. „Orice este necesar, dragă Trenton. Orice este necesar”.

CAPITOLUL 27

„Nu-mi vine să cred că e aici cu adevărat”, zise Dianne, mergând călare alături de Cole, în drum spre Virginia City. În aceşti ultimi câţiva ani, Trenton fusese o amintire fantomatică exilată în trecut. Se gândea la el din când în când, desprăfuind imaginile copilăriei şi amintindu-şi de apropierea dintre ei. Apoi, la fel de repede cum venea, gândul era dat la o parte.

„Mă întreb care e situaţia lui”, răspunse Cole. „Din mesajul lui nu se înţelege prea mult. **

„Păi e cu nişte prieteni care doresc să ajungă la Fortul Ellis. Asta ştim. ** Adusese doi cai în plus şi o căruţă, neştiind exact de ce era nevoie. Trenton menţionase doar că el era călare, dar că femeia şi bărbatul care călătoreau împreună cu el nu aveau niciun mijloc de transport. Dianne nu ştia câte bagaje aveau sau dacă ştiau să călărească, dar, oricum ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să se descurce. Cole considerase de cuviinţă chiar şi să-i aducă pe Gabe şi pe Levi ca să conducă căruţa şi să se ocupe de bagaje şi de orice altceva ce mai trebuia adus la fermă.

„Dar tot mi se pare cam ciudat că apare aşa, pe nepusă masă, ** zise Cole.

Dianne zâmbi când el trase de frâul lui Jack. Cole începuse să călărească calul negru în speranţa de a-l îmblânzi. Calul mai călca şi într-o parte, de ţâfnos ce era, apoi revenea la drumul drept.

„E ciudat”, zise ea, „mai ales că în ultimii ani nu s-a obosit să-mi scrie ca să-mi zică unde e sau ce face. Însă trebuie să recunosc că mă bucur să-l revăd. **

Cole se uită în ochii ei. Părea îngrijorat, aşa i se părea. Nu ştia de ce era aşa de neliniştit, dar pe de altă parte trebuia să recunoască că şi ea avea propriile temeri. Cum va fi să-l vadă pe Trenton după toţi aceşti ani? Şi cine erau bărbatul şi femeia care călătoreau cu el? Se căsătorise? Femeia era soţia lui?

Ajunseră în vârful dealului de unde puteau vedea în sfârşit Virginia City. Ea îşi alungă temerile şi îi zâmbi soţului ei. „Sunt sigură că va fi bine. M-am rugat atâta vreme pentru asta, nu văd cum ar putea fi un lucru rău”.

Virginia City se liniştise considerabil de-a lungul anilor de când se găsise aur în Viroaga lui Alder. În calitate de capitală teritorială, se lăuda cu aproape nouă sute de cetăţeni, dar asta nu se putea compara cu miile care inundaseră oraşul la începutul anilor 1860.

Când se întorsese pentru prima oară după părăsirea în masă a oraşului, Dianne fusese surprinsă cât de repede se putea goli un oraş de locuitori. Totuşi locul avea un oarecare farmec, în pofida aspectului său ponosit. Exista multă mândrie civică şi în anii de când oraşul se bucurase de prima năvală se formaseră noi ordine fraterne, cluburi sociale şi chiar şi un grup teatral. Dintre cei care se hotărâseră să rămână în Virginia City, aproape o treime erau chinezi care veniseră pe terenurile aurifere ca să

termine ce începuseră albii care îşi părăsiseră concesiunile. Lui Dianne chinezii i se păreau un popor foarte neobişnuit. Felul în care se îmbrăcau era fascinant; uneori femeile purtau nişte rochii foarte frumoase din mătase şi stofă ripsată. N-ar fi deranjat-o să aibă şi ea asemenea haine.

Se duseră la hotelul despre care le scrisese Trenton în scrisoarea lui. Dianne se întreba dacă îşi va recunoaşte fratele după atâţia ani. Când se despărţiseră, era încă un băiat cu aspect inocent şi tineresc. Era sigură că acestea dispăruseră.

Un bărbat ieşi din hotel şi îi privi apropiindu-se. Faţa îi era umbrită de pălăria neagră pe care o purta. Se uită o clipă la ea, apoi îşi ridică capul, dând la iveală un chip obosit. Dianne îşi dădu seama imediat că era Trenton. Avea expresia unui om care văzuse mai multe în viaţă decât ar fi dorit. Dar ochii lui o mişcară cel mai mult. Păreau aşa de trişti.

Cole şi Dianne îşi opriră caii în faţa hotelului. „Trenton?” strigă Dianne, descălecând.

Bărbatul veni spre ea. „Uită-te la tine. Te-ai făcut mare”.

Dianne zâmbi. „Şi tu, frăţioare”. Îl trase în braţe şi îl îmbrăţişă strâns. „De ce nu mi-ai scris în toţi aceşti ani? Ar trebui să-l pun pe Cole să-ţi dea o lecţie pentru toată îngrijorarea şi mâhnirea pe care mi le-ai provocat”. Simţi că îi dau lacrimile şi se dezlipi de el. „Eşti sănătos?” şopti ea.

Trenton zâmbi, dar zâmbetul nu părea prea real. „Sunt la fel de sănătos pe cât e ziua de lungă, surioară”.

„Ei bine, aici vei vedea că zilele sunt ceva mai lungi decât în Missouri”, interveni Cole. Îi dădu hăţurile lui Levi. „Du caii la grajdul cu chirie, adapă-i şi dă-le nutreţ. Ne vom întoarce într-o oră”. Levi luă hăţurile şi plecă împreună cu

Gabe.

Cole se întoarse şi Dianne făcu prezentările. „Trenton, el e soţul meu, Cole Selby. Ne-am căsătorit în aprilie”.

Cei doi bărbaţi părură să se măsoare din priviri, apoi Trenton zâmbi din nou şi dădu mâna cu Cole. „Poartă-te bine cu ea”, zise el în semn de salut.

Cole păru neafectat de acest ordin. „Nici n-aş visa să fac altfel”. Dianne se uită în jur după prietenii lui Trenton. „Unde simt ceilalţi?

Sunt aici, la hotel?”

Trenton se încruntă. „S-au dus la plimbare. Ar trebui să se întoarcă curând”.

„Aşa sper”, răspunse Cole. „Vrem să încărcăm bagajele şi să plecăm înapoi. Având în vedere că ziua e mai lungă, n-are rost să aşteptăm până mâine, iar drumul e în stare bună, aşa că caii nu vor trebui să se chinuie prin noroi”.

Dianne fii de acord. „De aceea am plecat de la fermă cât am putut de devreme. Am vrut să vă aducem acolo, ca să vă putem oferi hrană şi un adăpost cumsecade”.

„M-aş bucura de asta”, răspunse Trenton. „Trăiesc de prea multă vreme cu provizii din coburi”. Se uită dincolo de Dianne şi se încruntă. „Uite-i că vin”.

Dianne se întoarse ca să se uite, dar nu putu trece peste tonul de dispreţ evident din glasul fratelui ei. „Cine sunt, Trenton?”

„El e un prieten de-al meu, Ned Langford. E fiul bogatului proprietar al unei mine de argint. Femeia e, din câte-mi pot da seama, o vampă care face tot ce poate ca să-şi înfigă ghearele în averea lui”.

„De ce spui asta?” îl întrebă Dianne, în timp ce Cole veni mai aproape de ea, parcă dorind să o protejeze.

Trenton clătină din cap. „Nu pot spune sigur care-i treaba. Bănuiesc că putem vorbi despre asta în drum spre casă. Ideea e că n-am încredere în ea. Nu cred c-ar trebui să aveţi nici voi”.

„Vai, Trenton”, zise femeia cu glas mieros, „să nu-mi spui că e sora dumitale”.

„Dianne, dumnealor sunt doamna Porţia McGuire şi domnul Ned Langford”. Se întoarse de la ea către prietenii săi. „Sora mea, Dianne Chadwick… adică Selby”.

Dianne o măsură din ochi pe femeie în timp ce se apropia. Trăsăturile ei exotice păreau obosite în soarele puternic de iunie, dar era foarte frumoasă. Ochii căprui închis ai Porţiei păreau să înregistreze totul dintr-odată. Se uită la Cole şi îi zâmbi cam ademenitor. „Iar dumneata eşti…?”

„Cole Selby”. Răspunsul său fu scurt şi tăios.

„Bărbatul surorii mele”, adăugă Trenton.

Porţia îşi mută umbreluţa de soare în cealaltă mână şi întinse mâna înmănuşată. Dianne se gândi că o pălărie de cowboy cu boruri largi i-ar fi fost mai folositoare decât această umbreluţă albastră, dar nu spuse nimic.

„Doamnă McGuire, suntem încântaţi de cunoştinţă”, spuse ea în sfârşit, întinzând mâna ca să ia mâna Porţiei astfel încât Cole să nu trebuiască s-o facă.

Porţia păru destul de dezamăgită, dar nu făcu decât să zâmbească. „Doamnă Selby, ce amabilă eşti să oferi ospitalitate unor străini.41

Dianne vedea de ce Trenton era circumspect cu privire la această femeie. Era ceva în ea care părea fals. „Mă tem că adevărata ospitalitate va trebui să aştepte până vom ajunge înapoi la fermă”.

„Şi avem de gând să pornim imediat ce caii s-au odihnit – probabil în mai puţin de un ceas”, declară Cole ca să-l audă toţi.

Ned Langford intră în sfârşit în discuţie. „Eu simt Ned Langford, domnule Selby. Mă bucur să vă cunosc.14 Se întoarse către Dianne şi îşi duse degetele la pălărie. „Doamnă Selby, sunt încântat să vă cunosc în sfârşit.

Dianne zâmbi. Omul părea foarte sincer în salutul său. „Plăcerea e de partea noastră. Dar Cole are dreptate, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Drumul spre casă e destul de lung şi trebuie ca dumneavoastră să vă strângeţi lucrurile.

„Aş prefera să aşteptăm până mâine, spuse Porţia îmbufnată. Se întoarse spre Ned şi vorbi din nou: „N-am putea să mai stăm o zi? Sunt aşa de obosită de drum.

„Nu, nu mai putem aştepta încă o zi, zise Trenton, cu glas aproape mânios. „Sora mea şi soţul ei au bătut atâta drum ca să ne ajute. Vom pleca când ne spun ei să plecăm.

Ned păru de acord, însă o consolă pe Porţia. „Îmi pare rău, draga mea. Ştiu că eşti obosită, dar sunt sigur că Trenton are dreptate. Familia Selby a fost aşa de amabilă să facă atâta drum ca să ne asigure transportul. N-ar trebui să-i facem să întârzie.41

Porţia se uită la Dianne, plimbându-şi privirea de sus până jos. Dianne ştia că costumul ei de călărie era vechi şi foarte uzat. Dar nu venise aici în căutarea aprobării sau criticilor privitoare la garderoba ei. Sperând să descurajeze orice observaţie, zâmbi. „Doamnă McGuire, cred că vei dori să te îmbraci mai potrivit pentru drum. Între noi şi casă nu e altceva decât sălbăticie, mulţi kilometri de sălbăticie. Nu te vei simţi prea bine în mătase.

Porţia îşi atinse gulerul rochiei şi apoi se uită la Ned. „N-am o constituţie destul de solidă ca să călăresc patruzeci de kilometri.

Dianne îşi auzi bărbatul pufnind înainte de a spune: „Asta nu va fi o problemă, doamnă. Avem o căruţă. Poţi merge în ea. Vom petrece noaptea la han.

Mai târziu, în timp ce mergeau spre casă pe drumul pentru mărfuri, Dianne călărea alături de fratele ei. „E o femeie foarte hotărâtă, murmură ea, „trebuie să recunosc asta.

„E nesuferită, răspunse Trenton. „De când a trecut pe lângă masa noastră şi s-a prefăcut că leşină, n-a adus decât necazuri.

„Ce-a făcut? întrebă Dianne, uitându-se într-una la Porţia McGuire, care se căznea să nu cadă de pe capra căruţei care se zdruncina.

„Luam micul dejun la un hotel din Denver. Ea vine lângă masa noastră, se apucă de gât şi apoi leşină. A trebuit s-o prind, ca nu cumva să-mi aterizeze în poală.

„Vai de mine, zise Dianne, înăbuşindu-şi un chicot. „Pun rămăşag că a fost o scenă pe cinste.

„Ne-a spus o poveste tristă despre mama care i-a murit şi faptul că era văduvă. Presupun că era adevărat, dar totuşi îl lucrează pe Ned ca unul care face cărţile la jocul de faraon. Ea ştie ce cărţi are el în mână şi le vrea pe toate.

„De aceea călătoreşte cu voi – ca să pună mâna pe el?”

Trenton clătină din cap. „De fapt noi o însoţim pe ea. Are treabă în Bozeman – adică la Fortul Ellis. Mama ei a murit, după cum am spus, iar ea a venit ca să-i aducă vestea tatălui ei, care e soldat la fort.

Gândurile lui Dianne se întoarseră în timp. „Ce trist. E

greu să-ţi pierzi mama”.

„Îmi pare rău că n-am fost alături de tine, Dianne. Ştiu că n-a fost uşor să le pierzi pe fete şi apoi pe mămica. Se pare că mereu te-am dezamăgit”.

„Prostii”, zise ea, dând tristeţea la o parte. „Omul trebuie să facă ceea ce crede că e de făcut. Dar am o întrebare pentru tine”.

El o privi ridicând din sprânceană. „Care?”

„Ai simţit vreodată că ai reuşit să răzbuni moartea tatii?”

Trenton clătină din cap. „Nu. Şi în privinţa asta am reuşit să stric totul. Ar fi mai bine să-ţi spun: am făcut lucruri pe care nu le-ai vedea cu ochi buni. Uneori n-am dus o viaţă cumsecade”.

„Trecutul nu contează. Ce contează e că eşti aici. Cât vei sta?”

Trenton privi înainte, unde căruţa hurducăia pe drum cam la o jumătate de kilometru de ei. „Aş vrea să rămân – cel puţin o vreme. Nu prea ştiu la ce sunt bun şi la ce nu. Ştiu că poate părea o prostie, având în vedere că am douăzeci şi şase de ani”.

„Noi toţi trebuie să ne găsim calea, Trenton. Poate vei descoperi că-ţi place să creşti animale. Eşti mai mult decât binevenit să trăieşti aici cât de mult vrei. De fapt, dacă-ţi va plăcea munca asta şi vei dori să-ţi faci propria fermă, poţi coloniza un teren din apropiere sau îţi vom da noi o parte din al nostru”.

„Eşti foarte generoasă. Soţul tău ce părere are?”

„Cole este întru totul de acord. Altfel nu ţi-aş fi făcut această ofertă. Vezi tu”, Dianne îşi încetini calul, „de fapt ferma ar trebui să fie a lui Koko şi a copiilor ei. Dar, pentru că are sânge de indiancă, legile din teritoriu sunt cam

bizare. Unchiul Bram a vorbit cu tot felul de avocaţi şi fiecare i-a spus altceva. Până la urmă a decis să adauge numele meu pe actul de proprietate, iar aceasta să-mi revină pentru a împiedica alungarea lui Koko de pe acest pământ din cauza cine ştie cărei chichiţe. Însă a trebuit să făgăduiesc că voi asigura întotdeauna un cămin familiei saleceea ce sigur că n-a fost o problemă”.

„Înţeleg”, răspunse Trenton, ştergându-şi fruntea cu dosul mânecii. Acest gest îi împinse pălăria pe spate, permiţându-i lui Dianne să-i vadă faţa mai bine. Fu surprinsă să vadă o cicatrice subţire pe maxilarul lui drept.

„Cum ai căpătat cicatricea asta?” îl întrebă ea.

„Un cuţit în mâinile cui nu trebuia”.

Ea îl privi. „Simt că nu-mi spui totul”.

„Aşa cum ţi-am zis, n-am dus o viaţă despre care să-mi placă să vorbesc. Hai să ne oprim aici”. Călăriră în tăcere câteva minute, apoi el adăugă: „Am o oarecare experienţă în munca la fermă. Am lucrat o vreme la o fermă din Texas. Se pare că am abilitatea şi rezistenţa necesară pentru îmblânzirea cailor.41 Zâmbi. „Asta ţi-ar fi de folos?

Dianne râse. „Cred că am putea suporta încă un cowboy care să se ocupe de caii de călărie. Mai ales unul cu asemenea talente.

Trenton râse. „A trecut ceva timp – s-ar putea să trebuiască să mă obişnuiesc.

Dianne dădu din cap. „Ai la dispoziţie cât timp vrei.

În faţa lor, căruţa se oprise şi se părea că doamna McGuire avea nevoie de puţină intimitate. Trenton se încruntă şi Dianne îşi dădu seama că nutrea mult dispreţ pentru această femeie.

„Îmi pare rău că am adus-o aici.

Dianne se întoarse spre fratele ei. „Ea e o parte din motivul pentru care ai venit acasă, aşa că nu mă voi plânge.

„Are o latură răutăcioasă. Trebuie să ştii dinainte.

Dianne râse tare. „Am trecut prin viscole şi atacuri ale urşilor, am văzut decese şi naşteri. Am avut de-a face cu indieni şi cu ajutoarele de la fermă, cu prejudecăţi de tot felul şi cu o singurătate care mi-a mâncat sufletul. Cred că-i pot face faţă doamnei McGuire.

„Sper că ai dreptate, răspunse el, trăgând de frâu ca să-şi oprească calul.

Dianne făcu la fel şi se întoarse spre el. „Totul se va rezolva, vei vedea. Dumnezeu are un plan chiar şi în aducerea doamnei McGuire la Diamond V.

CAPITOLUL 2 8

Porţia fu nevoită să recunoască că Diamond V era o fermă impresionantă. Casa se lăuda cu o concepţie foarte modernă, nefiind nici pe departe cabana din buşteni pe care se aştepta se să o găsească. După ce făcu turul casei şi al terenului din jur, se instală într-o frumoasă cameră de oaspeţi de lângă capul scărilor. Află că odaia fusese cândva a lui Dianne Selby.

„Mi-a plăcut camera asta foarte mult când era camera mea”, îi spusese Dianne în prima seară. „Dar de atunci soţul meu a terminat alte câteva camere şi acum avem dormitorul ceva mai încolo.14

Porţia era impresionată de tapetul delicat cu trandafiri din cameră. Se asorta cu modelul complicat al cuverturii de pe pat şi cu draperiile. Patul era dintr-un lemn de bună calitate, lăudându-se cu cea mai moale saltea umplută cu puf de care avusese ea parte vreodată. Prima noapte

fusese foarte plăcută – probabil cea dintâi noapte în care dormise bine de când pornise în această excursie spre nord. Însă în următoarele nopţi rămase trează jumătate de noapte, urzind şi plănuind cum să se apropie de Dianne Selby. La urma urmei, femeia şi bărbatul ei erau proprietarii acestei mari moşii, plus vite şi muncitori. Sigur erau mulţi bani la mijloc.

Dar aceşti oameni erau stranii. Dianne Selby părea la fel de dificil de manipulat ca fratele ei. Ce era cu această familie de era atât de neîncrezătoare şi de temătoare?

„E o provocare, negreşit, îşi spuse ea când îşi termină de aranjat părul. Se hotărâse în legătură cu un lucru: va trebui să angajeze o fată care să călătorească împreună cu ea şi să se îngrijească de hainele şi de părul ei. Gândul de a le cere tot timpul ajutorul cameristelor de la hotel ca să-i strângă corsetul sau să-i încheie rochiile era o mare iritare pentru ea. Chiar şi aici, la Diamond V, se părea că cea mai mare parte din muncă era făcută de familie şi alţi câţiva. În plus, în multe cazuri personalul casei putea fi plătit ca să dea informaţii despre stăpânii lor.

„Ar trebui s-o încurajez pe doamna Selby să angajeze personal în casă. Cred că e o corvoadă să menţină curăţenia.

Desigur, era indianca aceea. Dianne o prezentase drept mătuşa ei. Porţia se cutremurase la gândul sângelui amestecat în familie. Unchiul fraţilor Chadwick fusese pesemne păgân, hotărî ea, altfel cum se putea explica căsătoria lui cu o asemenea femeie?

Mai era şi negresa – Faith. Da, aşa o chema. Porţia făcuse greşeala de a presupune că era servitoare, dar femeia se aşezase la masă cu ei. Porţia fu atât de uluită încât dăduse

să zică ceva, însă doamna Selby o scuti de deranj.

„Faith este o bună prietenă de-a mea. Ne-am cunoscut în caravana de căruţe cu care am venit în vest. Ea şi soţul ei ţin fierăria de aici, de la fermă.

Porţia se prefăcu că informaţia nu o deranjează, dar o deranja. Privi în jos şi îşi netezi rochia verde închis. Ned fusese surprins când se descotorosise de negru, dar era o surpriză plăcută, aşa declarase. Porţiei îi plăcea această rochie în mod deosebit pentru că era destul de decoltată, complimentându-i calităţile mai feminine.

„Păi ar fi mai bine să merg în mijlocul lor, îşi spuse ea şi se îndreptă spre uşă. „În definitiv, dacă nu realizez nimic, trebuie să aflu ce pot afla. Zâmbise la veştile delicioase pe care reuşise deja să le strângă despre Trenton Chadwick. Răspunsurile telegrafiate pe care le primise în Virginia City îi dăduseră idei noi despre cum să se ocupe de el. *Omul ăla n-ar trebui să mai fie o problemă*. *Mă îndoiesc serios că ar vrea ca sora lui să ştie ce trecut neplăcut are*.

„Porţia!” spuse Ned când coborî scările, „mă temeam că ai putea fi bolnavă.

Porţia îi zâmbi dulce. „Nu, mă simt mult mai bine. Odihna a făcut minuni pentru mine. Sunt sigură că voi fi în stare să călătoresc până la sfârşitul săptămânii. îl luă de braţ şi îi îngădui să o conducă la masă.

Dianne îşi ridică ochii de unde turna cafeaua în ceaşca soţului ei. „Bună dimineaţa, doamnă McGuire. Cum ai dormit?

„Foarte bine, mulţumesc. îi îngădui lui Ned să o ajute să ia loc. Micul dejun arăta uimitor de bine. În capătul ei de masă se aflau platouri cu cartofi prăjiţi, omletă şi grămezi de costiţă afumată. În celălalt capăt păreau a fi pesmeţi,

sos de friptură şi un castron cu mere cu scorţişoară. Aroma amestecată i se păru foarte plăcută.

Dianne termină de turnat cafeaua, invitând-o pe Porţia să aleagă între băutura neagră şi ameţitoare şi un ceai mai uşor. „Mi-ar plăcea nişte ceai, îmi plac în mod deosebit amestecurile orientale.

„Acesta e un amestec minunat creat de mătuşa mea. Cred că-ţi va plăcea. Dianne se duse la bufet şi schimbă ibricele. Turnând ceaiul, zâmbi, dar Porţiei i se păru destul de rigidă.

Observase în această dimineaţă că Faith şi bărbatul ei erau absenţi. Doamna Vandyke şi copiii ei stăteau în cealaltă parte a mesei, iar domnul şi doamna Hammond stăteau în stânga ei. Împreună cu Ned şi Trenton, erau zece oameni la masă.

„Ben, vrei să spui dumneata binecuvântarea? întrebă Cole, aşa cum făcuse la fiecare mic dejun pe care îl luaseră împreună. Tot acest ritual îi cauza un mare disconfort. Angus fusese un om foarte religios şi asta aproape o înnebunise.

„Amin, îi auzi repetând la unison.

Deschise ochii şi zâmbi. „E aşa de bine să fiu iar printre creştini, zise ea, luând platoul cu ouă oferit de Charity Hammond.

„Biată copilă, ai călătorit mult ca să ajungi aici?

Ea dădu din cap şi acceptă platoul. „A fost un chin. Dacă Ned, adică domnul Langford, şi domnul Chadwick nu m-ar fi ajutat în încercările mele, s-ar putea să nu fi ajuns atât de departe. Domnul şi doamna Hammond nu fuseseră prezenţi când sosise ea, aşa că femeia mai în vârstă nu auzise relatările necazurilor Porţiei.

Mâncarea fu trecută de la unul la altul, în ordine, iar după ce toţi luară ce-şi doreau, începură să mănânce. Porţia ronţăia dintr-un pesmet, încercând din greu să pară dezinteresată, când de fapt era moartă de foame, în ultimele câteva zile făcuse pe bolnava, nădăjduind să mai câştige puţin timp înainte de a pleca la Fortul Ellis. Voia foarte mult să afle dacă la Diamond V exista ceva care să-i fie de mai mare folos decât Ned.

„Ferma dumitale e încântătoare, doamnă Selby. Am fost foarte uimită de flori şi de grădină, precum şi de caii frumoşi.

Dianne îşi ridică ochii din farfurie. „Mulţumesc, răspunse ea. „Niciunul dintre noi nu s-ar putea descurca fără ceilalţi. Ca să conduci o fermă e nevoie de o echipă şi e nevoie ca toţi să fie gata să-şi aducă contribuţia.

Porţia se întrebă dacă cuvintele femeii erau ironice, dar nu simţea nimic în glasul ei care să sugereze asta.

„Întrucât te simţi mai bine”, reîncepu doamna Selby, m-am gândit că poate ai vrea să faci un tur adevărat al fermei – călare.14

Porţia tocmai îşi luase ceaşca pentru a sorbi din ceai. Se opri, gânditoare. „Sună minunat. Ned, ne-ai putea însoţi? Nici măcar nu se obosi să se prefacă formală.

Ned, care nu-şi putea lua ochii de la ea, dădu entuziasmat din cap. „Mi-ar face mare plăcere să vă însoţesc pe amândouă.

„Voi veni şi eu”, interveni Cole, apoi adăugă: „Dar dumneata, Trenton? Vrei să faci o plimbare călare?

Trenton se uită la Cole, apoi la Porţia. Zâmbi. „Cred că m-aş putea lăsa convins.

„Minunat! Dianne îşi reîndreptă atenţia spre mâncare, la

fel şi Cole, însă Trenton se uită în continuare în ochii Porţiei, făcând-o să se simtă foarte prost. De ce trebuia el să se amestece mereu în viaţa ei? Ar fi vrut să spună ceva – să facă aluzie la descoperirile ei şi la faptul că-l putea condamna în ochii familiei sale – dar ştia că aceasta era o carte pe care trebuia să o ţină până mai încolo. *Pot suporta asta*, *îşi reaminti sieşi*. *Sunt pe cale să-mi ating scopul şi în curând voi fi Sofia lui Ned Langford*. *Cel puţin pentru o vreme*.

După o săptămână, mulţi dintre cei care luaseră masa împreună la Diamond V se găseau la est de Bozeman. Dianne fusese convinsă că era bine să îi însoţească pe Ned şi pe Porţia. Niciunul nu cunoştea zona şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ei să se rătăcească. Trenton fusese de acord să vină pentru că putea să-l revadă pe Zâne, iar Charity şi Ben doriseră să îi viziteze pe pastorii din zonă.

Dianne se rezemă de Cole în timp ce aşteptau ca un curier să-i găsească pe sergentul Samson Brady şi pe caporalul Zâne Chadwick. „Cum crezi că e tatăl doamnei McGuire? îi şopti ea peste umăr.

„Sper că nu seamănă deloc cu fiica lui, altfel mi-ar fi milă de cei de sub comanda lui.

Dianne chicoti şi se uită în ochii soţului ei. „Poate că ar trebui să devin răsfăţată ca doamna McGuire. Te-ai nelinişti din cauza mea dacă aş trândăvi în pat până la prânz? Flutură din gene.

Cole zâmbi. „M-aş nelinişti din cauza ta dacă ai trândăvi în pat până la şase. Femeia aia e o pacoste.41

Trenton veni la ei în acel moment. „Am auzit cuvântul *pacoste*. Cred că discutaţi despre draga noastră Porţia.11

Dianne clătină din cap. „E aşa de greu să ai caritate

creştină, când ea se poartă atât de necaritabil. Îmi insultă prietenii şi familia de câte ori are ocazia.11

„Ca să nu pomenim cum te insultă pe tine, 11 adăugă Trenton.

„Asta aşa e”, zise Cole. „Am crezut c-o să-i zic vreo două aseară când a comentat despre felul în care găteşti.11

Dianne dădu din umeri. „Pot suporta insultele la adresa mea. Dar când le înjoseşte pe Koko sau pe Faith, ori pe copii, din cauza culorii pielii lor, sau sugerează că ajutoarele de la fermă ne fură când lipseşte ceva, văd roşu în faţa ochilor.11

„Voi număra argintăria după ce pleacă, îi zise Trenton, răutăcios. „Se pare că e tare flămândă după argint.11

„Ned chiar are de gând să se însoare cu ea? 11 îl întrebă Dianne pe fratele ei.

„Mă tem că da. Am încercat să-i bag minţile în cap, dar nu vrea să audă nimic. Deja i-a telegrafiat tatălui său, zicându-i că se vor căsători aici şi se vor întoarce în Est de cum ea îşi rezolvă treburile cu tatăl ei. Porţia vrea să meargă în călătorie de nuntă la New York înainte să se întoarcă la Denver ca să se ocupe de afacerea cu mina de argint.11

„Poate că se va rezolva totul, îi zise Dianne, fără să creadă asta. Porţia McGuire era o femeie egoistă care nu avea prea multă consideraţie pentru alţii. Privind-o acum, în timp ce-şi aştepta tatăl, Dianne se rugă pentru har ca să o accepte pe nesuferita femeie şi să o trateze cu amabilitate.

Dianne îl văzu mai întâi pe Zâne. Arăta bine – zvelt şi înalt în uniforma sa. Îşi recăpătase rangul de caporal şi, din scrisorile pe care le primise de la el, ştia că ar putea fi avansat curând. Lângă el, un bărbat cu păr negru grizonant

şi ochi negri purta trese de sergent şi privirea cinică a unuia care era pe cale să dea ochii cu un bine-cunoscut duşman.

Omul se opri când ajunse la Porţia. Privind-o fără să zâmbească, spuse: „Fiica mea.11

„Bună ziua, tată, 11 răspunse Porţia pe un ton răstit. „Credeam că ieşi la pensie şi termini cu prostiile astea! 11

„Iar eu credeam că trăieşti fericită în Scoţia.11

„Soţul meu a murit”, zise ea, cu o ură evidentă în glas. „Nu că ţi-ar păsa”.

„Mama ta nu-i aici. Credeam că ştii asta. E în Denver, unde pregăteşte casa în care vom locui”.

Porţia zâmbi batjocoritor. „Nu-i adevărat. A murit la sfârşitul lui martie. A avut cancer – nu s-a putut face nimic”.

Dianne rămase uimită de modul nemilos în care Porţia îi dădu vestea. Chipul bărbatului păli considerabil. Toţi erau aşa de uimiţi încât rămaseră nemişcaţi, uitându-se la văduv.

„Nu se poate”, spuse sergentul Brady cu glas răguşit.

„Ştii vreun alt motiv pentru care aş bate drumul până în locul ăsta deprimant?” îşi miji ochii şi îşi mută umbreluţa de soare. „Mama m-a pus să-i făgăduiesc că voi veni să-ţi comunic personal. Aşa că ţi-am spus”.

„Porţia, draga mea”, începu Ned, întinzând mâna ca să o lovească încetişor pe braţ, în semn de consolare, „eşti doar foarte obosită. Zăpuşeala asta te-a afectat şi drumul a fost foarte lung”.

„N-am nimic”, zise ea pe un ton reţinut. Continuă să se uite urât la tatăl ei, ca şi cum ar fi crezut că îl poate răni şi mai mult.

Omul se întoarse ca să plece, apoi se opri. Uitându-se la fiica sa, spuse: „Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc”.

„Nu trebuie să te deranjezi. N-am făcut-o pentru dumneata, ci pentru mama”.

În acest moment, Ned nu se mai putu abţine. Dianne îl văzu interpunându-se între Porţia şi tatăl ei: „Domnule, aş dori să vă cer mâna fiicei dumneavoastră. Ştiu că nu este momentul sau locul cel mai potrivit, dar o iubesc”.

Brady îşi ridică ochii şi clătină din cap. „Atunci te compătimesc. Ţi-o dau cu plăcere, dar nu te va iubi niciodată. E incapabilă de dragoste. Aşa a fost toată viaţa”.

„Asta nu-i adevărat, bătrâne”, strigă Porţia, împingându-l pe Ned într-o parte. „Am iubit-o pe mama. Ea a fost singura care m-a iubit cu adevărat. Am iubit-o şi m-aş fi bucurat să fii dumneata în locul ei, să mori de o moarte lentă şi dureroasă. Exact ca cea pe care ne-ai făcut s-o suportăm noi toată viaţa”.

Brady se întoarse să plece. „După cum am spus, ţi-o dau cu plăcere”.

Porţia aşteptă ca tatăl ei să plece şi apoi izbucni în lacrimi. Ned îşi ridică privirea în semn de scuză. „Dacă nu vă supăraţi, aş vrea s-o conduc înapoi în Bozeman. Trebuie să se odihnească şi pot lua camere la hotel”.

„Duceţi-vă”, răspunse Cole. „Noi avem caii”.

Ned dădu din cap şi o cuprinse pe Porţia cu braţul. „Vino, draga mea. Soarele e prea puternic pentru tine”.

După ce plecară, Zâne o privi pe Dianne pentru o explicaţie. Dianne clătină din cap. „Nu întreba. Nu există explicaţie raţională pentru ceea ce tocmai ai văzut aici”.

„Cine era femeia? 11

„Fiica sergentului Brady”, răspunse Dianne. „Dar desigur că ţi-ai dat seama deja de asta. A venit în nord cu Trenton şi cu domnul Langford”.

„Trenton? Zâne se uită la cele trei persoane rămase. Îşi recunoscu fratele. „Am fost aşa de prins de scena de mai devreme că nici măcar nu te-am recunoscut/4

Trenton se duse la el şi fraţii se îmbrăţişară. „Mă bucur să te văd, Zâne. Ai vreo veste de la Morgan? 41

„Un bilet scurt. A intrat într-o echipă de explorare care vrea să meargă spre sud, de-a lungul râului Yellowstone. Vor fi aici în august. Au de gând să vină aici, sperând că vor putea vorbi cu bătrânul maior Baker ca să-l convingă să renunţe la escorta armată. Eu n-am avut ocazia să-i răspund.

„Poate că va trece prin valea Madison, zise Dianne cu speranţă.

„Nu, nu cred că aşa au de gând. Cel puţin nu mi s-a părut. Poţi să citeşti scrisoarea dacă vrei. Am lăsat-o în cazarmă.

„Poţi pleca de la fort? întrebă Cole. „Am vrea să te ducem la masă în oraş.

„S-ar putea să pot obţine o scurtă permisie. Să văd dacă pot împrumuta un cal. E prea cald ca să călărim doi pe un singur cal şi mult prea cald ca să mergem pe jos cinci kilometri.

Cole dădu din cap. „Te aşteptăm aici. Vezi ce poţi face.

Zâne zâmbi. „Ar fi bine să pot sta de vorbă cu voi. Mai ales cu tine, Trent. Au trecut şapte ani – cred că ai trăit multe în timpul ăsta.

Trenton se încruntă. „Probabil prea multe.

Seara trecu cu discuţii plăcute despre starea lumii şi trecutul despre care nu-şi putuseră povesti până acum. Trenton vorbea puţin. Povesti despre munca la o fermă din Texas şi întâlnirea cu un bătrân în Missouri, pe care îl

ajutase. Cole ascultă relatările, dându-şi seama că fratele soţiei sale nu se simţea în largul lui vorbind despre trecut. Nu putea să nu se întrebe de ce. Înainte ca Zâne să plece înapoi la post, fraţii plănuiră să se întâlnească la fermă şi să aibă o reuniune reală.

A doua zi, la micul dejun, Cole o ajută pe Dianne să ia loc şi se apleacă să-i şoptească. „Te simţi bine?” Fusese aşa de tăcută în camera de hotel în dimineaţa aceea – ca şi cum şi ea încerca să-şi dea seama ce se întâmplase cu Trenton.

„Sunt obosită”, recunoscu ea, dar îşi ridică ochii şi îi zâmbi. „Din câtemi aduc aminte, cineva m-a ţinut trează mult prea târziu aseară”.

Cole zâmbi şi se aplecă să-i şoptească: „Îmi place să te ţin trează”.

Luă şi el loc, văzând cum obrajii soţiei sale se îmbujorează. Se pregătea să mai spună ceva când Trenton veni la masă. Charity şi Ben erau în urma lui.

„Bună dimineaţa, dragii mei”, spuse Charity, îngăduindu-i lui Ben să îi ţină scaunul. „Toţi arătaţi foarte bine în dimineaţa asta”.

„Dianne e obosită”, observă Cole cu un zâmbet cuceritor. Gemu încet când soţia lui îi înfipse tocul cizmei în fluierul piciorului. Charity nu apucă să răspundă, pentru că Ned şi Porţia intrară în restaurant vioi şi râzând.

„Ne poţi felicita, bătrâne”, zise Ned când se apropie de Trenton. „Tocmai ne-am căsătorit”.

Porţia le zâmbi cu o expresie de victorie deplină. „Da”, zise ea, întinzând mâna. „Acum totul e legal”.

CAPITOLUL 29

Decembrie 1875

Dianne stătea pe veranda din faţă, cu mâna peste

abdomenul rotunjit. Urma să aibă un copil în câteva săptămâni sau poate câteva zile. Era o perioadă emoţionantă pentru familia Selby – pentru toată ferma Diamond V. Mult aşteptatul copil al lui Cole şi Dianne aducea o mare bucurie celor care locuiau împreună cu ei, dar nu mai mare decât cea a părinţilor, care aşteptaseră patru ani lungi ca să conceapă.

Dianne era speriată, cum era de aşteptat. Fusese de faţă când Koko îi născuse pe Jamie şi pe Susannah şi o ajutase pe Faith să îi nască pe Mercy şi pe Daniel, care venise pe lume acum un an, pe Patru Iulie. Dar acum era altceva. Era vorba de copilul ei. Şi văzuse cu ochii ei ce greu e să aduci un copil pe lume. Susannah aproape că murise pentru că fusese născută prematur, iar Mercy avusese cordonul ombilical în jurul gâtului, deşi Koko rezolvase asta cu pricepere. Şi naşterea lui Daniel fusese grea. Avea un cap mai mare decât majoritatea copiilor şi o chinuise cumplit pe Faith la naştere.

Cu toate acestea, Dianne încerca să nu se îngrijoreze. Însă în zile ca cea de azi, când aerul iernii era îngheţat şi mirosea a zăpadă, nu putea să nu se gândească la mama ei, care murise în ’64, înainte de Crăciun. Trebuia să nască dintr-o zi într-alta, dar plecase de acasă într-o stare de stupoare produsă de laudanum, temându-se că copiii ei, care în realitate muriseră pe drum, erau pe acolo pe undeva – în viaţă – aşteptând ca ea să-i găsească. Această amintire îi provoca durere lui Dianne de fiecare dată când se gândea la ea. Ea avusese grijă de mama şi nu reuşise să o ferească de rău. Ani de zile se luptase cu sentimentul de vină. Îl încredinţase lui Dumnezeu de nenumărate ori, dar tot nu se putea dezbăra de sentimentul supărător că ea era

de vină.

Se rezemă de balustradă şi oftă. Aceasta era cea mai fericită perioadă din viaţa ei, dar aceste umbre de tristeţe erau suficiente ca să arunce apă rece peste bucuria ei. Locuia în Teritoriul Montana de peste zece ani şi în acest timp îi văzuse creşterea şi dezvoltarea extraordinară. Oamenii veneau aici într-un ritm îngrijorător. La minele de aur şi de argint se adăugaseră mine de cupru şi, dacă era rost de făcut bani, mulţimile veneau.

Însă pământul era dur şi neiertător. Greşelile erau rareori uşor de îndreptat şi apăreau în detaliile vieţii şi ale morţii. Iernile erau când blânde, când aspre. Avuseseră ani în care pierduseră vite din cauza viscolelor şi temperaturilor sub zero şi ani în care fuseseră binecuvântaţi cu puţini prădători şi naşteri multiple. Cireada crescuse, datorită îndrumării pricepute a lui Gus, la peste o mie de capete. Furnizau carne de vită forturilor din zonă şi vindeau deseori vite altor fermieri care doreau să-şi îmbunătăţească soiurile. Gus continua să aducă vite din sud, dar în ansamblu cireada creştea frumos. Şi caii de la Diamond V îşi câştigau o bună reputaţie. Dianne avea mereu de-a face cu fermieri şi oficiali ai armatei care cereau cai de călărie sau cai de povară buni. Afacerea era foarte lucrativă, iar ea şi Cole vorbiseră să mai angajeze alte ajutoare pentru cai.

Dar, în ciuda acestui avânt al economiei de la ferma lor, peste tot în jur erau probleme cu indienii. În ultimii câţiva ani guvernul devenise serios în privinţa restricţiei băuturilor alcoolice, iar prohibiţia era simţită din plin de indieni. Bineînţeles că punerea în aplicare a legii împotriva alcoolului era dificilă din pricina marelui număr de vânzători ambulanţi de whisky şi a marii iubiri pentru apa de foc în

rândul indienilor Picioare Negre şi al altor triburi.

Războaiele Picioarelor Negre, aşa cum numeau unii conflictele cu acest trib, se linişteau. Existau chiar zvonuri – foarte probabil doar nişte iluzii – că în curând va fi semnată o înţelegere între Picioarele Negre şi guvern. În 1874, Congresul redusese teritoriile Picioarelor Negre, declarând că supraestimaseră foarte mult numărul real de locuitori. Dianne vedea în lucrul acesta un simplu complot pentru a fura şi mai mult pământ de la Poporul Real. Când Pană Mică, un şef care nu se dedase băuturii, deveni şef al tribului, colaborând îndeaproape cu Viţelul Alb şi cu Femeia Generoasă, albii nădăjduiseră că asta va însemna pace. Dar conflictul cu indienii Sioux era neafectat.

După ce se găsise aur în Dealurile Negre, indienii Sioux fuseseră din nou alungaţi, iar albii dăduseră năvală pe dealurile din Dakota. Numele liderilor precum Calul Nebun şi Taurul Aşezat erau adesea pe buzele celor din armată. Zâne făcuse speculaţii că un conflict major se va abate asupra lor în curând. La fel ca întotdeauna, indienii deja aflaţi în Teritoriul Montana nu îi vedeau cu ochi buni pe noii veniţi. Nu conta că aceste triburi sufereau de aceleaşi abuzuri ca Picioarele Negre, Assiniboine, Kutenai şi Gros Ventre. Triburile care trăiseră dintotdeauna în aceste câmpii şi regiuni muntoase din nord-vest nu doreau să-şi împartă moştenirea cu indienii Sioux, Creă, Shoshone şi Arapahoe. Dar aceştia tot veneau, la fel cum veneau albii.

Lui Dianne îi părea rău pentru triburi, dar nu destul de rău ca să părăsească acest pământ. Era convinsă că se putea stabili un mijloc pentru ca cele două grupuri să poată trăi împreună în pace, dar guvernul nu aşa vedea lucrurile. Din păcate, nici majoritatea nou-veniţilor.

Oraşele răsăreau peste tot şi, odată cu ele, apăreau alţi politicieni şi guvernanţi. Pe Dianne nu o deranja civilizarea Vestului. Ce-i displăcea era că noii veniţi pretindeau să-l transforme după chipul Estului. Dar, dacă filfizonii din Est doreau să-şi mănânce în continuare friptanele de vită şi cotletele de oaie, aveau să fie nevoiţi să le lase loc crescătorilor de vite să-şi crească animalele. Deja se vorbea despre îngrădirea şi înregistrarea fermelor de vite şi limitarea păscutului liber. Cole şi Gus vorbiseră adesea despre această problemă, iar Dianne vedea valul de conflicte care îi aşteptau la poartă.

„Te simţi bine?”

Dianne se întoarse şi văzu că Zâne venise ca să vadă ce face. „Da, sunt bine. Mă gândeam la conflicte şi ce mult s-a schimbat teritoriul”.

El veni lângă ea. Era chipeş în uniforma sa albastră. Dianne remarcă basmaua roşu închis. Majoritatea bărbaţilor din armata vestică purtau eşarfe de un fel sau altul ca să se ferească de praf – mai cu seamă în timpul furtunilor, când vântul le bătea cu sălbăticie în faţă. Dar ştia că armata nu indusese eşarfele în uniformă. Zâne purta una care se potrivea unităţii pe care o conducea din nou. Era foarte mândru că-şi recăpătase tresele de sergent.

„Oamenii tăi se vor bucura că te-ai întors, dar mie-mi va fi dor de tine”, zise Dianne, înclinându-se ca să-şi îmbrăţişeze fratele. „Mi-aş dori să poţi sta până la Crăciun. Nu mai e decât o săptămână şi jumătate.

„Ştiu, dar simt alţii care ar vrea să facă Crăciunul în altă parte şi eu încerc să fiu un om amabil. Zâmbi, dar era greu să-i vezi gura sub noua lui mustaţă.

Dianne nu se obişnuise cu ea. Era foarte groasă şi îl făcea

să arate mult mai bătrân decât cei douăzeci şi nouă de ani pe care îi avea. „Douăzeci şi nouă”.

„Poftim?”

Ea clătină din cap. „Abia acum mi-am dat seama că ai douăzeci şi nouă de ani”.

„În iunie voi împlini treizeci”, recunoscu el. „Mi se pare un adevărat punct de cotitură în viaţa omului”.

„Te-ai gândit să te însori?”

„Dacă voi întâlni femeia potrivită, s-ar putea. Până acum n-am găsit-o. Va trebui să înţeleagă viaţa de armată şi să fie dispusă să se mute mereu şi să suporte grijile unei soţii de militar”.

„Prin urmare ai de gând să rămâi în armată?” Simţi o dezamăgire când puse întrebarea. Întotdeauna trăsese nădejde că el va veni să stea cu ei şi să preia o parte din munca de la fermă – exact cum făcuse Trenton.

„Îmi place în armată. Nu-mi place conflictul permanent cu indienii, dar cineva trebuie să ajute la menţinerea păcii. Asta e dorinţa mea. Să menţin pacea”.

„Dar menţinerea acestei păci cere să omori oameni. Ştiu că asta e împotriva convingerilor tale”.

Zâne căzu pe gânduri. „Mă simt nevoit să mă gândesc la binele mai mare pentru mase. Nu-mi place să-i văd pe indieni suferind, ştii asta. Dar albii vor veni şi vor continua să vină. Nu se vor opri. Imigranţii dau năvală în ţară cu miile. Vor pământul în care curge lapte şi miere – adică vor pământul. Cei mai mulţi nu pot deţine o proprietate în ţara lor”.

„Dar totuşi, să vină aici şi să ne deranjeze… Noi ne-am născut aici”.

„Noi da, la fel şi părinţii noştri, dar nu şi bunicii noştri.

Familia olandeză a mamei nu era cu nimic diferită de imigranţii olandezi care vin acum. Vin cu visul unei vieţi noi – să-şi facă o viaţă mai bună. Vin englezii, germanii, suedezii… oricine are un vis vede în America locul pentru împlinirea lui”.

„Iar preţul este să-i jefuiască pe indieni de pământul lor – de modul lor de viaţă”.

„Te gândeşti la discuţiile despre noua lege pentru indieni, nu-i aşa?”

„Mi se pare o cruzime ca legiuitorii să stea în Capitoliu şi să declare că toţi indienii trebuie să plece în rezervaţii până la sfârşitul lunii viitoare, că altfel vor fi consideraţi ostili”.

Zâne dădu din cap. „Ştiu. Dar trebui să existe ordine. Dacă indienii nu se întorc în rezervaţii şi se stabilesc ca să trăiască aici, vor face război cu albii care vin în ţară, iar noi vom fi obligaţi să intervenim”.

„Adică să-i ucideţi pe indieni”, afirmă Dianne.

„Să menţinem pacea”, răspunse Zâne, cu glas plin de tristeţe.

Dianne se dezbrăcă pentru a merge la culcare, trăgând pe ea o cămaşă de noapte din flanelă. Îi plăcea să fie însărcinată, dar aştepta şi să revină la silueta zveltă şi la vechile ei haine. Nu era prea încântată de rochiile stil sac, care se legau deasupra pântecului, şi nici de bluzele mari. Va fi bucuroasă să-şi încingă iarăşi talia cu o centură.

Stând în faţa măsuţei de toaletă, îşi scoase acele din păr. Masa de bucle aurii îi căzu în valuri până mai jos de talie. Începu să-şi perieze părul cu mişcări lungi, hotărâte. Adora acest moment de linişte al serii, când era singură şi putea să chibzuiască. În curând va veni sus şi Cole şi apoi vor povesti puţin în pat. După aceea, el îi va citi din Biblie şi se

vor ruga înainte de a se culca. Îşi dădea seama că, pe măsură ce se apropia momentul venirii copilului, o parte din timpul lor cel mai preţios petrecut împreună era cel în care vorbeau şi îşi spuneau ce au pe suflet.

Dianne simţi mişcarea copilului şi zâmbi. Se mişca din ce în ce mai rar acum şi Koko o asigurase că asta însemna că naşterea va avea loc în curând. Dianne simţea că copilul se mutase mai jos. Acum îi era greu să umble şi uneori copilul îi producea dureri în şolduri. Koko credea că e din cauză că îi apăsa vasele de sânge. Dianne ştia doar că copilul îi dădea de ştire că e acolo.

„Va trebui să ne hotărâm la un nume cât de curând", murmură ea. Ea şi Cole se gândeau de ceva vreme ce nume le-ar plăcea pentru copil. Dianne fusese în favoarea numelui Martha, până când Cole îi adusese cartea *Little Women* de Louisa May Alcott. Acum îi plăcea tare mult numele Louisa May, precum şi Amy, unul dintre personajele romanului. I se părea că Amy Selby sună foarte frumos pentru o fată.

Dacă era băiat, discutaseră deja mai multe variante. Cole era în favoarea numelui Lucas, iar Dianne trebuia să recunoască că îi plăcea acest nume. L-ar fi putut striga Luke. Alte nume aduse în discuţie fuseseră William şi Michael. Şi John Selby suna bine, la fel şi Walter, dar ea simţea că Lucas va câştiga în faţa celorlalte.

Cole îşi dorea foarte mult ca primul lor copil să fie băiat. Lui Dianne nu-i păsa dacă va fi băiat sau fată, dar voia să-i facă pe plac lui Cole şi de aceea spera să fie băiat.

„Doar să fie sănătos şi puternic", şopti ea. „De altceva nu-mi pasă".

Îşi termină de periat părul şi tocmai se strecurase în pat când Cole deschise uşa dormitorului. „S-a înteţit vântul",

zise el, zâmbindu-i. „Sper că fratele tău a avut atâta minte încât să meargă în galop la fort. Cred că zăpada e pe urmele lui”.

„E isteţ; sunt sigură că a văzut lucruri mai rele”.

„Fără îndoială”. Cole îşi puse haina pe un scaun de lângă uşă şi începu să-şi descheie vesta. „Aşadar, cum te simţi în seara asta, doamnă Selby?”

„Obosită, dar bine. Simt nerăbdătoare să vină bebeluşul. Mă gândeam iar la nume”.

„Şi ce idee ţi-a venit?” o întrebă el, aruncându-şi vesta peste haină.

„Cred că, dacă e băiat, ar trebui să-i spunem Lucas. Cu cât mă gândesc mai mult la numele acesta, cu atât îmi place mai mult. E puternic şi are legături cu Biblia. Mi-a plăcut ideea de a folosi numele meu de fată ca al doilea nume, aşa că Lucas Chadwick Selby i s-ar potrivi foarte bine”.

„Şi dacă-i fată?” Cole îşi desfăcu cei câţiva nasturi de la cămaşă şi şi-o trase peste cap. „E posibil”.

Dianne dădu din cap. „Cred că m-am oprit la Amy. Îmi place mult numele acesta. E doar vina ta, pentru că ai adus acasă cartea aceea minunată”.

„Din câte-mi aduc eu aminte, ţi-am adus două cărţi minunate. *Little Women* şi *Les Miserables*. În ultima nu era niciun nume potrivit?”

„Pentru mine nu”, recunoscu Dianne, gândindu-se la personaje. „Dar povestea m-a mişcat profund. Cred că-ţi va plăcea foarte mult. Ce ciudat”, zise ea, masându-şi abdomenul, „niciodată nu mi-a plăcut să citesc înainte de a mă muta aici. Seara, după ce termin cu treburile, cititul e o îndeletnicire minunată”.

Cole termină cu dezbrăcatul şi se vârî în pat lângă nevasta lui. Dianne i se cuibări în braţe şi oftă. Acesta era locul în care îi plăcea să fie mai mult decât oriunde altundeva în lume.

„Hmm”, murmură el. „Ce călduţă eşti”.

„Iar tu eşti puternic şi mă faci să mă simt în siguranţă”, şopti Dianne.

„Întotdeauna te voi ocroti, iubirea mea”.

„Dar vin vremuri grele. Zâne a spus asta când ne-a vorbit despre decizia guvernului de a-i strânge pe toţi indienii”.

„Ştiu, dar nu ne putem face griji pentru asta. Trebuie să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă”.

„Dar ce va fi cu la Mulţi Cai?” întrebă Dianne, ridicându-se ca să vadă faţa soţului ei. „E şi el pe acolo, pe undeva. Cel puţin sper că e încă în viaţă. Nimeni, nici măcar Koko, nu mai ştie nimic de el de atâţia ani. Doar vizita aia din ’73. Acum 1875 aproape a trecut şi tot nicio veste. Şi s-au întâmplat multe cu tribul Picioarelor Negre între timp”.

„Dacă a murit, nu mai avem de ce să ne facem griji pentru el. Dacă trăieşte, ştie că e binevenit aici”, spuse Cole, gânditor. „Eu cred că e bine, sănătos. E un luptător şi un om bun. Cred că e pe acolo, pe undeva”.

„Atunci de ce nu vine să ne vadă? Ştiu că Koko îi duce dorul. Îl iubeşte atât de mult şi îşi face griji pentru el”.

Cole clătină din cap. „Nu ştiu, Dianne. Dar George e propriul lui stăpân. Va veni şi va pleca după bunul său plac, nu după cum vrem noi”.

„Crezi că e în rezervaţie cu Picioarele Negre?”

„Nu ştiu. Nu-mi pot închipui că un om ca el stă închis într-o rezervaţie, dar, dacă mă gândesc mai bine, pe niciunul dintre ei nu-l văd închis aşa. Dacă el crede că e pentru

binele poporului său, s-ar putea duce şi acolo”.

„Dacă nu se duce, ordinul zice că s-ar putea să fie considerat ostil. Zâne spune că poate fi ucis pe loc”.

Privirea lui Cole era iubitoare. O mângâie pe obraz, încălzind-o pe dinăuntru. „Draga mea, el e în mâinile lui Dumnezeu. Putem să fierbem şi să ne frământăm cât vrem, dar asta tot n-o să schimbe nimic. Nu simt mulţumit de noul ordin al guvernului. Dar nici nu-l pot schimba. Dacă indienii, indiferent de trib, decid să stea pe poziţie şi să se lupte cu soldaţii, îmi pot imagina rezultatul”.

Dianne se lipi din nou de soţul ei. „S-au schimbat aşa de multe. Peste tot apar oameni noi şi ferme noi ca din pământ. Gus e îngrijorat de crescătorii de oi şi de agricultorii care vor să împrejmuiască totul. Se înfiinţează oraşe, iar asta înseamnă alte reguli şi alte necazuri”.

„Ştiu, dar situaţia se schimbă mereu. N-ar fi viaţă dacă n-ar fi schimbare. Chiar şi aici”, zise el, atingând delicat burta ei rotundă. „Schimbare”.

„Va fi foarte diferit. Tu şi cu mine – părinţi. Uneori mă întreb dacă voi fi bună de ceva ca părinte”.

Cole chicoti. „Tu eşti bună la toate lucrurile pe care pui mâna. Vei fi o mamă înnăscută, ştiu asta. Mi-aduc aminte de tine cu surioarele tale”.

„Ele nu erau bebeluşi. Am ajutat un pic când erau mici, dar n-a trebuit să le îngrijesc când erau bebeluşi. Îmi fac griji că nu voi şti ce am de făcut – că voi greşi ceva şi îl voi pune în pericol”. Dianne se cutremură la gândul de a greşi în îngrijirea copilului ei, la fel cum greşise cu mama ei.

„Ai ajutat cu copiii lui Koko şi ai lui Faith. Mă îndoiesc foarte tare că vei avea probleme cu ai noştri. Dar am o propunere. Ferma creşte repede. Vitele şi caii ne aduc un

venit frumos şi nu există niciun motiv pentru care lucrurile să nu meargă din ce în ce mai bine.

„Eu şi băieţii am făcut planuri ca să terminăm construcţia restului casei în următoarele câteva luni. Casa va fi mai mare decât până acum şi cred că ar trebui să ne gândim să angajăm o menajeră permanentă şi poate o bucătăreasă şi încă nişte fete să ajute cu treburile”.

„Chiar crezi că avem nevoie de un asemenea ajutor? Doar eu şi Koko suntem destul de capabile”.

„Ştiu că sunteţi, dar Koko vrea să-l şcolească pe micul James, iar pentru asta e nevoie de mult timp. Copiii vor avea nevoie de tot mai multă şcolire. Cred că s-ar putea chiar să fim nevoiţi să ne facem şcoala noastră chiar aici, la fermă. În definitiv, mă îndoiesc că alte şcoli ar primi copii indieni sau negri”.

„Charity s-a oferit deja să facă asta”, spuse Dianne, simţind cum scapă de temerile care erau înlocuite de exuberanţă. „Crede că îi poate învăţa pe copii tot ce le trebuie pentru şcoala primară. Va trebui doar să luăm nişte abecedare şi alte cărţi pe care să le folosească”.

Cole dădu din cap. „Ar fi trebuit să ştiu că tu te-ai gândit deja la asta”.

Păi, dacă Ben ţine biserica în cabana lor, mi se pare normal că Charity poate conduce o şcoală”.

„Ăsta e încă un lucru la care trebuie să ne gândim. Cu toţi oamenii care sunt acum în vale, ar trebui să ne gândim serios să construim o biserică. Poate undeva în nord”.

„Ce bine ar fi”, fu de acord Dianne. „Eu am invitat întotdeauna celelalte familii când facem strângerea vitelor, dar să vină până aici de la fermele lor nu e chiar aşa de comod”.

Cole o trase lângă el şi oftă. „Nu multe lucruri sunt comode în ţara asta, dar ne vom descurca. Pentru că aşa e îmblânzirea pământului. Vom face să meargă şi asta. Cred că trebuie să ne uităm la tot binele din jurul nostru. Avem nişte vecini buni, noi doctori şi noi magazine. E mult mai uşor să te aprovizionezi când faci comenzi prin telegraf şi le aduci pe drumurile de marfă. Cu trenul care merge deja regulat prin ţară şi noile linii care să traverseze Montana, despre care se vorbeşte, ar trebui să vedem cum situaţia devine tot mai uşoară cu fiecare zi ce trece”.

„Dar Picioarele Negre nu vor vedea asta”, oftă ea, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. „Niciun indian nu va vedea o zi mai bună şi asta îmi rupe inima”.

„Ştiu”, şopti Cole, „dar tot ce putem face e să avem încredere în Dumnezeu pentru rezultat. El a văzut deja viitorul – ştie ce vine. El ştie”.

CAPITOLUL 30

Dianne avu primele dureri ale naşterii în zorii zilei DE 22 DECEMBRIE. Nu ştiuse la ce să se aştepte. Koko îi spusese cum e, la fel şi Faith, dar travaliul ei părea complet diferit. În dimineaţa aceea o trezi o durere în şale, dar nu era prea diferită de celelalte dureri de spate pe care le avusese în ultimele luni ale sarcinii.

„Azi te mişti cam încet”, observă Cole, îmbrăcându-se.

„Sunt ţeapănă şi mă dor toate. N-am nicio îndoială că copilul acesta e dornic să se nască”. Îşi masă şalele şi oftă.

Cole veni la ea şi o îmbrăţişă. Se aplecă şi îi şopti la ureche: „Şi eu simt dornic. Cred că ăsta e cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-am primit vreodată”.

Dianne zâmbi. „Poate că băiatul se va naşte de Crăciun”.

„Poate că *fata* se va naşte de Crăciun”, o contrazise Cole.

Râseră de acest joc. Multe săptămâni se gândiseră şi exploraseră fiecare posibilitate, ajungând de fiecare dată la concluzia că, orice le dădea Dumnezeu, vor fi fericiţi şi binecuvântaţi de această nouă viaţă.

Dianne începu să se îmbrace, simţind o mare frustrare pentru inabilitatea ei de a face lucrurile simple care înainte erau uşoare. „Obosesc aşa de repede. Nu mi se pare corect. Pot sta în şa aproape la fel de mult ca Gus. Pot prinde cu lasoul şi pot trage cu puşca, pot strânge vitele… dar să port o altă viaţă de om e puţin mai mult decât par a fi capabilă”.

Cole era deja îmbrăcat şi veni la ea. „Stai să te ajut. Ce să fac?” Ea îi arătă rochia şi el o luă imediat în mână.

„Sunt mare cât Dolly”, se plânse ea.

„Nu, nu eşti”, o dojeni el, ajutând-o să-şi ia rochia pe ea. „Eşti frumoasă şi în curând vei reveni la vechea ta mărime şi te vei simţi mai bine în pielea ta. Între timp, de fiecare dată când mă uit la tine îmi aduc aminte cât de mult te iubesc”.

Dianne se întoarse în braţele sale. El părea să-i înţeleagă nevoia de a fi liniştită şi îl iubea pentru asta. El o sărută tandru pe frunte, apoi pe buze. Dianne se topi în îmbrăţişarea lui, în căldura şi mulţumirea date de dragostea adevărată.

„Mulţumesc pentru ajutor”, zise ea, făcând tot ce putea ca să ignore durerea sâcâitoare din şale.

Mai târziu în acea dimineaţă, Dianne stătea la masa din bucătărie, ajutând-o pe Koko să pregătească un curcan sălbatic pentru afumătoare. Se frecă pe spate ca să potolească durerea puternică din şale până când Koko spuse:

„Te doare?”

Ea încuviinţă din cap. „De obicei îmi trecea senzaţia de înţepenire până acum, dar acum e mult mai puternică”.

Koko bătu din palme şi Suzy, care stătea pe un scaun de lângă masă, făcu la fel. „E copilul”, declară Koko.

„Copilul? Vrei să zici că vine acum?” întrebă Dianne, îngrozită.

„Probabil că ai intrat în chinurile facerii. Dureri de spate. Mama zicea că aşa i s-a întâmplat cu fratele meu. Eu n-am avut aşa ceva, dar ea zice că majoritatea durerilor ei începeau în spate şi acolo erau cele mai puternice”.

„Altfel nu mă simt rău”, spuse Dianne, devenind bucuroasă la gândul că va naşte în sfârşit.

„Ne vom pregăti pentru venirea copilului şi vom aştepta până când durerile devin mai puternice. O, Dianne, simt aşa de bucuroasă că a venit ziua asta”. Koko o îmbrăţişă strâns şi chicoti. „E aşa de minunat – parcă aş şti un secret”.

Dianne nu se putu abţine să nu chicotească şi ea. Se simţea ca o fetiţă în ziua de Crăciun. Ei bine, mai erau trei zile, dar era totuna.

După-amiază, Dianne era sesizabil mai nefericită. Copilul se lăsase jos, astfel încât ea nu mai putea să stea comod nici jos şi nici în picioare. Koko voia să se ducă în pat, dar Dianne ştia că va avea destul de stat acolo. Însă spre seară se răzgândi. Când Cole se întoarse de la lucrul cu nişte cai pe care începuse de curând să-i îmblânzească şi află ce se petrece, nu-i dădu de ales soţiei sale.

„Te duci în pat”, spuse el, şi o ridică în braţe.

Când Koko decise în sfârşit să vadă progresul naşterii, nu fu deloc mulţumită. „Copilul e în poziţie pelviană”, conchise ea.

„Îl putem întoarce?” întrebă Dianne, obişnuită deja să se

refere la copil ca băiat.

„Nu cred. Nu acum. E prea jos”, zise Koko, stând lângă ea pe pat. „Naşterile în poziţia asta nu sunt niciodată uşoare”.

„Ce ar trebui să facem?”

„Cred că ar fi bine să chemăm un doctor. Dr. Bufford nu e aşa departe. Am putea trimite un om după el. Cred că ar veni fără rezerve, fiind vorba de tine”.

Dianne simţi brusc că i se face frică. Frică pentru copil – frică pentru ea. „Fă ce crezi că e mai bine”. Chiar atunci o durere profundă, care o imobiliza, se răspândi din spate în abdomen. Nu se putu abţine să nu geamă tare şi să se îndoiască într-o parte. „Orice ai face, fă-o repede. Nu ştiu cât va mai aştepta micuţul acesta”.

Koko se ridică în picioare şi dădu din cap. „O chem pe Charity sau pe Faith să vină ca să stea cu tine. Eu vorbesc cu Cole ca să ştie ce se întâmplă. S-ar putea să vrea să stea el cu tine”.

„Cole ştie exact unde stă Bufford. S-ar putea să vrea să meargă după el. Dacă e aşa... spune-i... că eu sunt bine şi că poate... să se ducă”, zise Dianne, gâfâind de durere.

„Îi spun”.

Koko ieşi din odaie şi Dianne se simţi brusc foarte singură. *O, Doamne, se rugă ea, mi-e aşa de frică. Te rog salvează-ne, pe mine şi pe copil. Te rog, nu ne lăsa să murim*. Îi displăcea frica asta – singurătatea asta. Ştia că familia ei era cu ea – ştia că şi Dumnezeu era cu ea.

„Ce aud?” întrebă Cole, intrând în cameră şi venind repede la ea. „Fiul meu îţi face greutăţi?”

„Deci recunoşti în sfârşit că e băiat?” întrebă Dianne, încercând să pară jovială, ca să nu-şi îngrijoreze bărbatul.

„Simt gata să fac orice e nevoie ca să ajut la naşterea

copilului. Inclusiv să mă duc după dr. Bufford. Eşti sigură că nu vrei să trimit pe altcineva?”

„Mi-ar plăcea ca tu să fii aici, dar mai ştiu şi că va fi greu să-i găseşti casa pe întuneric. Tu ştii locurile de aici mai bine decât majoritatea oamenilor. Vreau să te duci după el”, răspunse Dianne, simţind că durerea se atenuează.

„Atunci aşa voi face”. O sărută pe frunte. „Dianne?”

Ea se uită în ochii lui. „Da?”

„Te iubesc. Ţine minte asta şi primeşte putere. Te iubesc mai mult decât viaţa şi sunt absolut sigur că totul va fi bine”.

Ea văzu pe chipul lui că spunea adevărul. El credea cu adevărat şi, din această cauză, începu şi ea să creadă că e adevărat. „Şi eu te iubesc”, zise ea, înfruntând o altă durere. „Te rog, grăbeşte-te”.

Koko intră în cameră chiar când ieşi Cole. Faith era în spatele ei şi veni lângă pat ca să o ţină de mână.

„Deci aşa trebuie să fie?” zise ea, zâmbind. „Cele mai bune lucruri din viaţă vin greu, nu-i aşa?”

Dianne ştia că Faith îi înţelegea temerile şi gândurile care îi năpădeau mintea. „Cole zice că totul va fi bine”.

Faith dădu din cap. „Şi eu simt la fel. Şi Charity. Ne-am rugat şi am avut amândouă o mare pace. Poţi să te odihneşti în grija Lui, Dianne. Va fi o zi minunată/1

Ziua de douăzeci şi doi deveni ziua de douăzeci şi trei decembrie şi era aproape patru dimineaţa când Cole şi Hezekiah Bufford dădură buzna în odaie. Bufford preluă imediat conducerea, ordonând ca toţi să iasă afară, în afară de Koko.

Cole îi făcu cu mâna lui Dianne din uşă, dar în starea ei de durere ea nu încercă să-i răspundă. O văzu pe Faith

conducându-l pe Cole de acolo şi ştiu că femeia va şti ce să spună şi ce să facă pentru a-l linişti.

„Ai mai ajutat la o naştere pelviană?” o întrebă Bufford pe Koko.

„Nu”, recunoscu ea. „Doar la animale”.

„Păi e cam la fel. Trebuie să scoţi bebeluşul înainte ca corpul să se strângă în jurul gâtului. Naşterea normală permite ca cea mai mare parte a corpului să iasă prima – şi anume capul. Dar, la naşterea pelviană, corpul crede că şezutul bebeluşului e partea cea mai mare. Dacă aş avea un forceps, probabil că nu m-aş gândi mult la asta, dar n-am, aşa că va trebui să facem ce putem”.

„Îl poţi salva, nu-i aşa?” întrebă Dianne, cu lacrimile gata să se prelingă. Se ridică într-un cot ca să-i vadă faţa mai bine. Pentru această mişcare îşi folosi toate puterile.

Dr. Bufford zâmbi. Era una dintre puţinele dăţi când îl văzu zâmbind pe omul acesta. „Cred că pot aduce pe lume copilul ăsta bine, sănătos, dar va trebui să fii curajoasă şi tare şi să ai încredere în mine”.

Dianne căzu din nou pe pernă. „Am încredere în dumneata, domnule doctor”.

Dianne auzi primele ţipete ale fiului ei după trei ceasuri şi ştiu că avusese încredere în cine trebuia. „Mulţumesc, Tată”, spuse ea când Koko făcu anunţul.

„Ai un băiat şi e perfect sănătos.11

Dianne dădu din cap somnoroasă. „Ştiam că e băiat. Pur şi simplu ştiam”.

„Felicitări, doamnă Selby. Te-ai descurcat bine şi el la fel, declară doctorul.

Dianne nu-şi putu înăbuşi un căscat. „Unde-i Cole? Să-l anunţe cineva”.

„O să-i spun eu imediat ce spăl copilaşul”, zise Koko. Traversă camera până la măsuţa de toaletă a lui Dianne, unde avea deja pregătite apă caldă şi prosoape.

Dr. Bufford îşi termină treaba şi, cu tandreţe de tată, trase pătura peste Dianne, ca să-i încălzească trupul înfrigurat. „Te simţi mai bine acum?” o întrebă el.

„Da. Mult mai bine. Mulţumesc că ai venit. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneata”.

Koko aduse copilaşul la Dianne. „Uite-l, mămico. Vrea să stea cu tine. Ia-l, iar eu mă duc după tăticul lui”.

Dianne se uită în ochii fiului ei pentru întâia oară. Erau de un albastru foarte închis. Părea aşa de vioi, aşa de dornic să o vadă. „Of, of”, zise Dianne, clătinând din cap, „ce micuţ e”. Râse. „Acum câteva minute nu părea aşa de mic, dar acum mi se pare atât de micuţ”.

„Bănuiesc că are cam trei kilograme”, zise Bufford. „Dacă aveţi cântar aici, l-aţi putea cântări ca să vedeţi”.

„Sincer, nu-mi pasă”, răspunse Dianne. „Sunt foarte bucuroasă că a venit”.

„Mă bucur că am putut fi de ajutor”.

„Poate că ar fi bine să iei o cameră şi să dormi un pic”, zise Dianne când doctorul se balansă puţin pe picioare.

Spre mirarea ei, el încuviinţă din cap. „Mi-ar plăcea să fac asta. M-aş simţi mai bine dacă aş rămâne aici o vreme ca să mă asigur că nu apar complicaţii/4

Dianne se încordă. „Te temi că ceva nu-i în regulă?

El clătină din cap şi îi puse mâna pe umăr. „Nicidecum, copilă. Doar că mă simt mai bine dacă veghez asupra pacienţilor mei câteva ore.

„Uite-l! anunţă Koko, aducând înăuntru un Cole pe jumătate adormit. „Ei?” întrebă el. „Băiat sau fată?”

Dianne râse. „Vrei să zici că nu i-ai spus nimic despre fiul lui?”

„Băiat! Uraaa!” strigă Cole, trezindu-se complet. „Am un băiat! „Cred că te-au auzit din Virginia City”, spuse Dianne când copilaşul începu să plângă. „Cel puţin ştim că urechile lui Lucas sunt sănătoase.14

„Lucas Chadwick Selby”, zise Cole, venind lângă ea. Ea îi întinse copilaşul şi Cole îl luă în braţe, privind-o ezitant. „Cam micuţ, nu-i aşa?

„Va creşte repede”, spuse Koko, venind lângă el. „Va fi la fel de mare ca tăticul lui înainte să-ţi dai seama. Va îmblânzi cai sălbatici şi va strânge vitele.41

Dianne căscă şi închise ochii. Şi-l imagina pe micul Lucas călărind pe calul lui. Va arăta ca un Cole în miniatură, cu părul castaniu şi ochi negri. Va iubi negreşit pământul, la fel ca tatăl său. La fel ca ea.

Dianne se trezi speriată. Nu fusese decât un vis? îşi pipăi abdomenul şi îşi dădu seama că e destul de plat. Nu era un vis. Născuse copilul, iar acesta era bine, sănătos. Închise ochii din nou. *Mulţumesc*, *Doamne*. *Mulţumesc aşa de mult*.

Vântul gemu încet, zăngănind ferestrele. Dianne aruncă o privire spre draperiile deschise şi văzu că ningea. I se păru potrivit.

„Deci te-ai trezit în sfârşit.

Dianne se uită la uşă, de unde dr. Bufford se uita înăuntru. „Acum am deschis ochii. Niciodată n-am fost aşa de obosită.

„A fost greu. Oboseşte trupul. Intră înăuntru şi o prinse de încheietura mâinii. „Vreau să-ţi verific pulsul. Zâmbi. „E puternic şi constant. Ăsta-i semn bun.

„Unde e copilul? Unde e Luke?

„Cu mândrul său tată. În curând va dori să vină la dumneata. Koko i-a făcut o suzetă cu zahăr pentru moment, dar în curând va trebui să fie alăptat la sân.

Dianne simţi că i se încălzesc obrajii la aceste cuvinte. „Vreau să-ţi mulţumesc din nou că ai venit, doctore, spuse ea repede, schimbând subiectul. „Ştiu că nu-ţi place cum stau lucrurile aici. Ştiu că ai evitat să vii la petrecerile noastre şi la biserică.

„Am cel mai mare respect şi cea mai mare admiraţie pentru dumneata, doamnă Selby”, spuse doctorul, mângâindu-şi barba. Părea obosit şi Dianne se întrebă dacă reuşise să doarmă. „Am fost bucuros să vin şi să dau o mână de ajutor”.

Poţi lua loc un moment? **

El îşi trase un scaun şi se aşeză. „Mă supără îngrozitor genunchii, ** recunoscu el. „Aşa e mereu când e vreme rece. Cred că voi fi întotdeauna un sudist în inima mea”.

„Văd că ninge. De când a început? **

„La puţin timp după ce ai născut. Mi se pare că va ţine o vreme. **

„Rămâi la noi, nu-i aşa? Ne-ar face mare plăcere să stai cu noi de sărbători. Ştiu că eşti singur, iar noi vom avea mâncare şi festivităţi din belşug. ** Se opri, văzând că el devine rigid. „Ştiu că nu-ţi plac oamenii de culoare, dar cei de aici sunt oameni buni, dr. Bufford. Ţi-ar da cămaşa de pe ei sau ultima lor fărâmă de mâncare. Sunt cu adevărat oameni cumsecade şi ştiu că ne-am simţi cu toţii onoraţi să te avem ca oaspete ca să sărbătorim naşterea lui Iisus”.

Câteva clipe el nu spuse nimic, ci îşi privi fix mâinile, de parcă ar fi cântărit situaţia. „N-am sărbătorit nimic de multă, multă vreme. **

„Te rog, fă-mi această favoare. Ştiu că n-am dreptul să-ţi cer asta, dar aş vrea cu adevărat să stai aici, cu noi”.

„Rămân”, zise el, uitându-se dincolo de ea, la fereastră. Glasul lui era aspru, aproape iritat. Dianne se întrebă dacă nu merse prea departe.

„Te rog să mă ierţi dacă am spus ce nu trebuia. N-am vrut să te fac să te simţi prost, ci binevenit. Dumneata ne-ai spus ce convingeri ai, dar aici noi n-avem loc pentru prejudecăţi. Trebuie să trăim toţi laolaltă, căci altfel sigur vom muri, ** zise ea fără să-şi cenzureze gândurile. Nu intenţionase să fie aşa de îndrăzneaţă, dar cuvintele ieşiră înainte să le poată opri.

Bufford îşi miji ochii, dar privirea lui nu era mânioasă. „Am avut o viaţă bună când eram de vârsta dumitale. Aveam un cămin minunat în Atlanta, Georgia. Dacă a existat vreodată un oraş frumos, acela a fost. Aveam o soţie încântătoare, care cânta la pian şi dădea dineuri nemaipomenite pentru prietenii noştri. Aveam trei copii frumoşi. Doi băieţi şi o fetiţă. Ea era bucuria noastră, pentru că a venit când eram maturi – se poate spune că a fost o surpriză. **

„Şi apoi a venit războiul? ** întrebă Dianne încetişor.

„Da”.

Acest singur cuvânt spunea multe. Durerea era aşa de evidentă pe chipul său încât Dianne nu ştia dacă să continue. Dar ceva din ea o făcu să insiste să afle mai mult. „Ce s-a întâmplat cu ei – cu familia dumitale? De ce eşti singur aici?”

„Fiii mei s-au înrolat în armată. Eu şi soţia mea, împreună cu fiica noastră, am rămas în Atlanta ca să punem bandaje, să îngrijim bolnavii şi să ţin focul de acasă aprins. Doar

aveam să-i chelfănim pe yankei până la Crăciun. Eu mi-am făcut datoria în Atlanta, lucrând la spital şi continuând să-i ajut pe bolnavi, iar soţia mea strângea ajutoare şi donaţii pentru soldaţi şi familiile lor”. Clătină din cap.

„Primul meu băiat a căzut într-o luptă de lângă Great Falls, Virginia, în iulie ’61. Era doar un copil, încă n-avea douăzeci de ani. Fusese aşa de mândru să servească în armată – să susţină şi să apere modul nostru de viaţă, drepturile noastre.

Dianne îl văzu cum îşi împreunează mâinile şi îşi coboară privirea. Parcă se ruga. Inima ei era alături de el în timp ce el continuă cu glas plin de o mare mâhnire.

„Al doilea băiat al nostru a murit de la rănile primite tot în Virginia. Era lângă Phihnont, în noiembrie ’62. Rămăsese fără un braţ. Nu l-au putut salva.

„Îmi pare rău. Nu-mi pot închipui cum e să-ţi pierzi un copil.

Bufford îşi deschise ochii şi o privi aspru. „Dar acum ai această posibilitate. Locuieşti aici, în mijlocul unei ţări păgâne, iar indienii nu sunt deloc încântaţi de albi în ziua de azi. Dumneata mă priveşti de sus din cauza prejudecăţilor mele, dar, ca să fim sinceri, mai devreme sau mai târziu va trebui să vezi adevărul. Şi indianul are la fel de multe prejudecăţi în ce te priveşte. Lui nu-i pasă de modul dumitale de viaţă sau de sistemul de convingeri pe care-l consideri adevărat. Ştiu că eşti creştină, doamnă Selby. Ei bine, indienii dumitale în mod sigur nu au credinţa creştină. Da, sigur că mătuşa dumitale, care a fost crescută cu un tată alb, din câte am înţeles, a acceptat modul nostru de viaţă, dar asta nu e valabil pentru un întreg popor de sălbatici. Eu am văzut efectele războiului şi n-am nicio

dorinţă să-l retrăiesc. Ca să fiu sincer, m-am gândit să mă duc în ţinuturi mai civilizate.

„Pericole există oriunde te duci, zise Dianne, citând cuvintele pe care Cole le spusese de zeci de ori.

„Asta-i adevărat, dar n-are niciun rost să stai cu mâinile în sân şi să aştepţi să vină la tine. Cum am făcut eu.

„Cum aşa?”

„Am văzut cum mi-au murit nevasta şi fiica când Atlanta a fost asediul A. Erau deja bolnave – contractaseră dizenterie şi nu le-a ajutat niciun remediu pe care l-am încercat. Am vrut să le scot din Atlanta când am auzit că vin soldaţii, dar n-am avut nicio şansă. Au murit la câteva ceasuri una de alta”. Ochii lui deveniră strălucitori. „Te miri de amărăciunea mea, dar vezi, nu mi-a mai rămas nimic. Speranţa m-a părăsit când Dumnezeu mi-a luat preaiubita soţie şi fetiţa. Şi pentru ce?” O privi pe Dianne în faţă, ura neîmblânzită pe care o avea în el vizibilă. Dianne se cutremură.

„Mi-am pierdut familia pentru ca o gloată de negrotei să devină liberi. Pentru ca o gloată de păgâni analfabeţi să aibă aceleaşi drepturi şi libertăţi ca mine? Oamenii ăia nici măcar nu erau americani. Au fost aduşi în ţara asta din Africa, chiar dacă împotriva voinţei lor. Ce le-a dat dreptul să pretindă libertate?”

„Nu-mi aduc aminte ca ei să fi pretins ceva”, spuse Dianne. „Desigur, eram doar o fetiţă când a început totul, dar, din câte-mi aduc aminte, au mai fost şi alte aspecte în Războiul dintre State. De exemplu drepturile statelor. Carolina de Sud a ieşit din Uniune pentru că voia să facă după bunul plac. Tata glumea că Carolina de Sud ameninţă să iasă din Uniune de fiecare dată când vântul îşi schimbă

direcţia”.

La asta, Bufford aproape că zâmbi. „Da, noi, sudiştii, avem tendinţa să ţinem cu dinţii de convingerile noastre”.

„Se pare că nici nordiştii n-au fost diferiţi”, spuse Dianne, oftând. „Mi se pare că au fost şi alte probleme de rezolvat”.

„Ptiu, lucrurile alea s-ar fi putut rezolva. Totul ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi pus problema sclaviei”. Mânia lui era evidentă, dar Dianne nu simţi nicio frică. Omul era evident rănit – la fel de rănit şi de aproape de moarte ca şi cei dragi lui pe care îi pierduse.

„Dr. Bufford”, zise ea, întinzând mâna ca să-i atingă braţul, „oamenii care-mi sunt dragi n-au avut nicio legătură cu moartea membrilor familiei dumitale. Poţi da vina pe sclavi şi pe dorinţa lor de a fi liberi, dar cred că ai greşi făcând astfel. Soţia dumitale ar fi vrut să-ţi trăieşti viaţa aşa – cu o asemenea ură şi desconsiderare pentru alţii?”

Cuvintele ei părură să-l ia prin surprindere. Făcu ochii mari gândindu-se la asta. „Familia mea n-a dorit nici să vină războiul şi nici să fie eliberaţi sclavii”.

„N-am niciun dubiu că ar fi preferat să nu vină războiul, dar, să fim sinceri domnule doctor, dumneata ai fi preferat ca sclavia să continue? Nu mi se pare că eşti genul de om care să susţină o asemenea instituţie. Dumneata ai avut sclavi?”

„Bineînţeles că nu. Nu eram nicidecum o familie înstărită. Nu ne puteam permite să ţinem servitori”.

„Dacă ţi-ai fi permis, ai fi ţinut? 14 întrebă ea, neştiind de ce se simţea obligată să insiste cu întrebările.

Doctorul se ridică şi se duse la fereastră. Rămase cu spatele la ea foarte mult timp. Atât de mult, de fapt, încât Dianne fu aproape sigură că nu-i va răspunde la întrebare.

Chiar când se gândea să-l roage să o trimită pe Koko cu bebeluşul, el se întoarse.

„Nu, doamnă Selby. N-aş fi ţinut sclavi. Dar nu mi se părea corect să le spun altor oameni liberi ce pot şi ce nu pot să facă. N-am văzut niciun motiv ca să le contest dreptul la muncitorii lor pentru că conştiinţa mea n-ar fi făcut aceeaşi alegere.

„Fratele meu Zâne mi-a spus un lucru cu ceva timp în urmă. A citat un om de stat din Irlanda, pe nume Edmund Burke. Domnul Burke a zis aşa: *Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe este ca oamenii buni să nu facă nimic*. Eu nu pot sta deoparte, lăsând răul să continue doar pentru că n-aş alege să iau şi eu parte la el. Asta e ca şi când aş spune că i-aş permite supraveghetorului fermei mele să omoare pe oricine vrea, doar să nu se atingă de oamenii de la ferma mea. Răul e rău, chiar dacă eu aleg să nu iau parte la el. Pe vremea aceea nu-mi dădeam seama de implicaţii, aşa cum am zis, pentru că eram tânără şi needucată. Cea mai mare grijă a mea era dacă voi reuşi să-mi petrec duminica după-masa cu prietenele.

Bufford părea să-i audă cuvintele, dar privirea sa era fixată undeva deasupra capului ei. Dianne se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să nu mai vorbească despre asta. La urma urmelor, cum putea ea să convingă un om care trecuse prin atâtea necazuri şi întristări? *Pe de altă parte*, *se gândi ea*, *şi eu am avut parte de tot atâtea necazuri*. *De tot atâtea pierderi*. *Poate că nu am pierdut un copil sau un soţ*, *dar durerea e la fel de reală*.

„Nu-i pot învinovăţi pe sclavi sau pe patrioţii sudişti ori pe apărătorii nordişti ai Uniunii, spuse ea încet. „Eu învinovăţesc lucruri precum ura şi bigotismul. Îi consider

responsabili pe cei care neagă adevărul – care refuză să asculte de cuvântul lui Dumnezeu şi de avertismentele Lui.

„După ce soţia şi fiica mea au murit, începu Bufford întorcându-se la scaunul de lângă pat, „m-am înrolat. M-am dus cu soldaţii confederaţi, strecurându-ne dincolo de liniile de asediu. Am sperat să pot schimba ceva – să salvez vieţi care altfel ar fi fost pierdute, ca ale fiilor mei”.

„Încă credeam în jurământul meu de a salva vieţi. Încă credeam că pot îmbunătăţi situaţia – că pot alina nefericirea semenului meu”. Se rezemă de spătar şi clătină din cap. „Dar adevărul e că am putut face foarte puţin. Oameni buni mureau în ciuda eforturilor mele. Războiul nu e o privelişte frumoasă, doamnă Selby”.

„Asta ştiu şi eu foarte bine. Am locuit în New Madrid, un oraş care a văzut lupte şi încăierări. Tata a fost ucis într-o mică luptă – chiar pe strada din faţa prăvăliei sale. L-am văzut sângerând până când a murit, şi nu l-a putut ajuta nimeni. Era nevinovat – n-a avut armă şi nu dorea ca fiii lui să poarte arme. Eram sudişti prin moştenirea de familie, dar tata credea în păstrarea Uniunii. Să facă tot ce era nevoie pentru ca, după ce se termina totul, să poată trăi cu alegerile pe care le făcuse”.

Bufford închise ochii şi clătină din nou din cap. „Cu unele alegeri nu poţi trăi. Unele alegeri sunt distruse de moarte”.

Dianne încă se gândea la cuvintele doctorului chiar şi când sărbătoreau Crăciunul, două zile mai târziu. De fiecare dată când se uita în ochii fiului ei nou-născut, nu putea să nu simtă un fior de teamă. Oare Războaiele cu Indienii se vor termina când el va creşte şi va fi bărbat? Şi chiar dacă se terminau, oare vor fi alte războaie la care să ia parte?

Bufford părea să se bucure de sărbători. Mâncă

asemenea unuia care de mult ducea dorul unei mâncări cumsecade şi nu păru să le poarte pică lui Faith, lui Malachi sau copiilor lor. Păruse să facă un fel de pace cu Koko. Discutau despre vindecări şi, cu toate că Dianne nu se amestecă în conversaţie, auzea adesea comentarii ale unuia sau altuia, care păreau să fie aprobate sau respectate de celălalt.

Koko chiar îi dădu doctorului o pereche nouă de mănuşi de piele. Acesta fusese darul ei principal pentru aproape toţi cei de la fermă în anul acela, iar Dianne era mişcată că o lăsase inima să-şi împartă eforturile cu un om care fusese la un moment dat atât de nepoliticos cu ea.

Poate că el îi permite lui Dumnezeu să-i vindece inima, se gândi Dianne, ţinându-l cuibărit în braţe pe Lucas. Poate că, cu timpul, bunul doctor va putea lăsa războiul în urmă, odată cu fantomele trecutului.

„Da’ mare scandal mai face”, zise Trenton, uitându-se la nepotul său care zbiera.

Dianne râse şi termină cu schimbarea băiatului în haine uscate. „Îi e foame. Nu e cu nimic diferit de majoritatea bărbaţilor de aici. Când are stomacul gol, face tărăboi până primeşte de mâncare”.

Trenton clătină din cap. „E îngrozitor de mic. E… adică… aşa mic trebuie să fie?”

Dianne se uită la fratele ei şi îşi înclină capul într-o parte. „Şi ce mărime ai vrea să aibă la naştere?”

Trenton se simţi puţin ruşinat. „Nu ştiu. Doar că mi se pare mic”.

Dianne clătină din cap. „E exact aşa cum trebuie. Într-o zi va fi mare ca unchiul Trenton şi ca tăticu’, dar deocamdată e perfect aşa cum e”.

Trenton dădu din cap. „Bănuiesc că ai dreptate”. Se simţea biruit de fericirea şi pacea pe care le cunoscuse în aceşti ultimi câţiva ani. „Dianne, mulţumesc că mi-ai cerut să rămân”.

Ea păru mirată că schimbase subiectul. Ridicându-l pe Luke în braţe, zise: „Întotdeauna ai fost binevenit aici – cu mult înainte de a veni”.

„Ştiu, dar m-ai fi putut trimite la plimbare. Doar eu te-am lăsat baltă când aveai cea mai mare nevoie de mine. Ar fi trebuit să vin în vest cu tine şi cu mama. Dacă aş fi venit, poate că fetele nu ar fi…”

„Opreşte-te”, spuse ferm Dianne. Schimbă poziţia lui Luke în braţe şi ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să blocheze orice ar mai fi vrut să spună Trenton. „Am avut eu destulă vină pentru noi toţi. Mama era în grija mea când s-a rătăcit. Fetele erau mai mult sau mai puţin responsabilitatea mea când ne-au fost luate. M-aş putea învinui, dar n-aş putea schimba nimic. A trebuit să mă lupt cu sentimentul acesta multă, multă vreme, aşa că ştiu. Te rog, nu te lăsa prins în această cursă”.

„Dar n-am fost niciodată omul care trebuia să fiu. Ştiu că i-am dezamăgit pe toţi. Trecutul este… ei bine, este prea oribil ca să vorbesc despre el”.

„Atunci nu vorbi”, zise ea, ducându-se la el. „Nu avem nimic de câştigat dacă ne gândim la ce trebuia să facem. Ştiu că-ţi pare rău pentru faptele tale rele. Ştiu că te-ai pocăit de orice trebuia să te pocăieşti. Am fost acolo când te-a botezat Ben, aşa că ştiu că te-ai împăcat cu Domnul. Nu te lăsa târât înapoi de ceea ce ar fi trebuit să faci. N-o să-ţi facă niciun bine”.

Trenton văzu adevărul acestor cuvinte în ochii ei. „Ai

dreptate. Cred că mă tem că trecutul mă va prinde din urmă”.

„Dacă se va întâmpla asta”, zise ea încet, „vom vedea atunci ce e de făcut. Dar deocamdată lăsăm trecutul în pace şi privim spre viitor”.

Trenton dădu din cap. Fusese uşor să renunţe la jocurile de noroc şi la băutură, dar nu ştia cum să renunţe la disperarea anilor săi irosiţi. Poate că ea era încrezătoare că va putea face faţă trecutului lui, dar habar nu avea ce reprezenta acesta. *Dacă ar şti*, *probabil că nu m-ar vrea aici*. *Dacă ar şti de ce am fost capabil*, *mi-ar spune să plec*.

CAPITOLUL 3 1

În anul acela, valea Madison trecu printr-o iarnă blândă, fără prea multe primejdii sau pierderi de animale. Viaţa la Diamond V trecu în pace şi confort, dar nu fu să fie aşa şi pentru alte părţi din teritoriu. La est şi la sud iama fu grea, cu zăpezi şi temperaturi scăzute care ameninţau să distrugă tot ce atingeau. În şesurile dinspre nord, poporul nativ se mişca cu grijă, ca să nu fie prins de viscole sau de guvern. Cu ultimatumul care spunea că toţi indienii trebuie să fie în rezervaţii până la treizeci şi unu ianuarie, furia izbucnea şi pretutindeni erau conflicte. Se derula o urmărire de gen „şoarecele şi pisica” şi nimeni nu putea spera să câştige.

Se vorbea de conflicte în partea de est. Indienii Sioux şi Cheyenne, care refuzau să se întoarcă în rezervaţiile lor, sau care pur şi simplu nu auziseră ordinul din cauza comunicaţiilor proaste, erau consideraţi pe loc încărcători ai ordinului. La 1 februarie 1876 se declară război, armata pregătindu-se să rezolve ceea ce considera o sfidare directă a autorităţii guvernului SUA.

Dianne primi vorbă de la Zâne prin februarie că se va muta cu soldaţii din Fortul Ellis, ca să meargă în ajutorul Fortului Pease. Dianne ştia că fortul era pe undeva pe lângă gura râului Big Horn. Fratele ei nu ştia când se vor întoarce în zona oraşului Bozeman, dar o asigura că va fi bine şi că nu trebuie să-şi facă griji.

Aşa că, în pofida bucuriei de a fi mamă şi a binecuvântărilor de care se bucurară în iarna aceea, Dianne nu putu să nu-şi facă griji pentru Zâne. Era aruncat în mijlocul acestui război – nu neapărat că şi-o făcuse cu mâna lui, dar în mod sigur pentru că aşa alesese.

O scrisoare de la Morgan veni aproape de mijlocul lui martie. Povestea că se alăturase unui grup care dorea să exploreze regiunile de la sud-est de valea Madison şi Diamond V. Dianne citise în ziare că guvernul pusese deoparte un teren pentru un parc naţional. Se părea că teritoriul avea nevoie de cartografiere şi explorare, iar Morgan avea de gând să se bucure de o perioadă din acest an făcând chiar asta.

„Pare foarte fericit/4 spuse Dianne când îi povesti lui Faith despre scrisoare. Doamnele erau împreună, lucrând la diversele lor proiecte de cârpit şi lucru manual – obicei pe care îl numiseră cercul de cusut de marţi dimineaţa. Copiii se jucau sau lucrau înjurai lor.

„A fost în Canada şi peste tot prin părţile de nord ale Montanei. Zice că sunt multe frumuseţi la nord-vest de aici – un lanţ muntos cu vârfuri înalte şi lacuri montane adânci.

„Ce frumos sună, spuse Faith, aruncându-şi ochii peste mâzgăleala masculină.

„Va trece pe aici înainte să se ducă în sud? întrebă Charity.

Aşa nădăjduiesc, zise Dianne, mişcând cu piciorul leagănul lui Luke în timp ce-şi vedea de cusăturile la cuvertura mare, albastra cu alb, pe care o făcea împreună cu Koko pentru una dintre camerele de oaspeţi. „Mi-ar plăcea să-l văd şi să aud ce-a făcut în tot acest timp. Scrisorile sunt tot timpul scurte şi rare.

„Măcar tu ai primit veşti, murmură Koko.

„Ştiu. Dianne se simţi imediat vinovată pentru că se plânsese. „Şi eu mi-am făcut griji pentru la Mulţi Cai, la fel ca tine. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva, cu declaraţia de război a guvernului contra indienilor care nu s-au dus în rezervaţii, e prins în asta. Făcu o pauză destul de lungă ca să îşi privească mătuşa în ochi. „Mă rog zilnic pentru el.

„Ştiu că asta s-a rezolvat cu tribul, dar nu-l văd pe George, spuse ea, folosind numele creştin al fratelui ei, „stând într-un loc îngrădit, fără să cutreiere munţii şi văile după placul inimii. Niciodată nu va fi fericit astfel. Şi apoi, ce se va întâmpla când se termină vânatul sau vânătoarea nu merge bine? Cum vor supravieţui oamenii? Cu carne de vită de la guvern?

„Şi eu m-am întrebat acelaşi lucra. Ştiu că lui George îi pasă mult de binele Picioarelor Negre. Aş vrea să cred că se va implica în sfatul bătrânilor şi că îşi va aduce contribuţia la conducerea poporului cu înţelepciune.

„Unchiul meu e foarte curajos, declară Jamie. Îşi făcea temele cuminte într-un colţ, dar discuţia despre la Mulţi Cai îi oferi un motiv ca să se bage în vorbă.

Dianne zâmbi văzând ce mult se mândrea băiatul cu un unchi pe care îl cunoştea doar vag. „E unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care îi cunosc”, îi cântă ea în strună.

Jamie dădu solemn din cap. „E şi foarte puternic.

Koko îl trase pe fiul ei aproape de ea. „E un om puternic şi bun. Dar şi-a făcut şi lecţiile, aşa că şi tu trebuie să ţi le faci.

„Mi-e foame, protestă Jamie.

„Şi mie, se văicări Susannah de la picioarele mamei sale, unde se juca.

Îndată începură să răsune în încăpere şi glasurile copiilor lui Faith. Faith se uită la ceas. „Vai, e aproape amiază. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ce bine că bărbaţii sunt la strângerea vitelor, căci altfel i-aş auzi şi pe ei. îşi lăsă lucrul deoparte şi se ridică în picioare.

„Sunt sigură că putem încropi o masă bună pe loc, spuse Dianne, uitându-se la fiul ei înainte de a-şi lăsa acul jos. „Cât doarme Luke, vin să te ajut, îi spuse ea lui Faith.

„Pot să vă ajut şi eu, spuse Charity, mişcându-se ceva mai încet decât celelalte femei. Avea încheieturile înţepenite şi o dureau, iar azi nu era o excepţie. Cu toate acestea, reuşea să coasă frumos în continuare.

„Eu şi Faith ne descurcăm, spuse Dianne cu blândeţe. „Dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă l-ai supraveghea pe Luke. Sunt sigură că se va scula urlând şi aproape mort de foame până termin eu.

Izbucniră toate în râs. Luke părea să mănânce ca un lup şi asta se vedea pe corpul lui grăsuţ.

„Voi avea grijă de el bucuroasă, zise Charity, aşezându-se înapoi pe fotoliu. „Nimic nu mă face să mă simt mai utilă.

După ce li se făgădui că li se va pune masa, copiii se potoliră, iar Faith şi Dianne plecară ca să-şi ţină promisiunea.

„Sunt destul de sigură că voi avea încă un copil, îi puse Faith lui Dianne când rămaseră singure.

„Ce minunat! Dianne îşi îmbrăţişă repede prietena, apoi se dezlipi de ea ca să se uite la talia ei frumoasă. „Când?

„Pe la sfârşitul lui octombrie, din câte-mi pot da seama.

Dianne întinse mâna în dulapul de bucătărie şi scoase două borcane de fasole verde conservată. „Mă bucur aşa de mult pentru tine, Faith. Îmi place că avem aşa de mulţi copii aici, la fermă. Parcă am avea propriul nostru orăşel.

„E o viaţă bună – grea, dar bună”, fu Faith de acord. „Malachi e mai fericit ca niciodată. Îi place să muncească cu mâinile lui şi acum, că poate citi destul de binişor, simte că poate să-şi apere punctul de vedere în faţa celorlalţi bărbaţi/1

„E adevărat că avem o viaţă bună aici. Uneori încep să mă îngrijorez pentru ceea ce va veni, dar Cole îmi aminteşte că fie am încredere în bunul Dumnezeu ca să rezolve detaliile, fie nu. Nu mă lasă inima să spun că n-am încredere în El, aşa că întotdeauna trebuie s-o las mai moale cu îngrijorarea”.

Faith tăia pâinea pentru sandvişuri. „Niciodată n-am cunoscut atâta pace. Valea asta are darul de a da pace omului”.

Dianne râse şi turnă fasolea într-o oală, ca să o încălzească pe sobă. „Valea aceasta dă câte un pic din toate cele omului. Ştiu că, odată cu vremurile bune, vin şi vremuri rele, dar tot îmi place. N-aş vrea să fiu nicăieri altundeva în lumea asta”.

Faith îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei. „Nici eu. N-aş vrea să-mi cresc copiii altundeva”.

„Dar nu mă pot abţine să nu mă întreb ce va fi cu

indienii”, zise Dianne, luând nişte carne sărată ca să o taie pentru fasole.

„Nu are niciun rost să ne facem griji. Guvernul va face ce vrea să facă, când va vrea să facă. Ştiu asta pe pielea mea. Lucrurile s-ar putea linişti ori s-ar putea să ne aştepte un lung şi greu război. Orice ar fi, nu putem să nu ne bucurăm de pacea pe care o avem din cauza lucrurilor care vor veni”.

Dianne încuviinţă din cap. Faith avea dreptate, desigur. Cu toate acestea, era un gând înfricoşător. Mai ales când copilul ei era în camera de alături. Când era în joc doar binele ei, sau chiar şi cel al prietenilor ei adulţi, fusese sigură că putea face faţă la aproape orice. Dar acum avea un copil şi alături de fiul ei mai erau încă patru copii la care să se gândească. Un război cu indienii sau chiar şi o mică încăierare i-ar putea omorî pe toţi. La acest gând se cutremură.

Zâne Chadwick veni aproape de sfârşitul lunii. Bărbaţii erau încă la strângerea vitelor, aşa că la vederea lui toate femeile răsuflară uşurate, pentru că nu prea ştiau ce se mai întâmplă în lume.

„Ce-ai mai făcut?” îl întrebă Dianne, luându-l pe Luke şi aducându-l la Zâne ca să-l vadă.

„E un băiat frumos”, spuse Zâne, întinzând mâinile ca să-l ia.

Mişcarea sa o luă prin surprindere pe Dianne. Zâne ţinea copilul cu o dexteritate care sugera că e obişnuit cu asta. „Cum se face că ştii cum să ţii un bebeluş?”

„Avem femei la fort”, zise el, zâmbindu-i nepotului său. „Am ţinut destui bebeluşi în braţe”.

Dianne râse, la fel şi Koko. „Ei bine, fratele meu, mi se

pare că te descurci bine. S-ar putea să plec la o plimbare călare, lăsându-te să ai grijă de copil”.

Zâne zâmbi. „Asta nu m-ar jigni deloc”.

Lui Dianne nu îi venea să creadă cât de natural se purta cu copilul, dar, în loc să-l ia pe cuvânt, se aşeză lângă el. „Ai reuşit să-i duci într-un loc sigur pe oamenii de la Fortul Pease?”

Zâne dădu din cap, însă continuă să se uite la copilaş. „Nu voiau să plece, ci se gândeau să rămână şi să se lupte cu oricine îi ataca, dar noi n-am cedat şi am mutat totul în afară de un tun, un câine care a reuşit să fugă şi steagul. Steagul Statelor Unite încă flutură deasupra fortului”.

„Deci acum vei sta acasă o vreme? Cole a zis că probabil vom veni la Bozeman peste o lună sau două. Mi-ar plăcea să petrec un timp cu tine acolo”.

„Vom fi plecaţi. Din cauza asta am decis să vin să vă văd acum. Ne ducem înapoi. Au apărut iar probleme în Est. Indienii Sioux şi Cheyenne fac mai multe necazuri decât e în stare armata să rezolve. Unii oameni au fost ucişi şi unii călători atacaţi. Armata crede că trebuie să ia poziţie şi să-i împingă pe indieni înapoi în rezervaţiile lor”.

„Ai primit vorbă de la fratele meu?” îl întrebă Koko.

Zâne îşi ridică ochii, îmbujorându-se. Parcă uitase de prezenţa ei sau cel puţin de originea ei. „Nu, n-am întâlnit niciunul dintre triburile Picioarelor Negre. Cred că majoritatea s-au dus în rezervaţii – restul s-au suit în Canada. Noi avem destule de făcut aici şi nu prea putem să mergem pe urmele lor”.

„Cele mai multe triburi s-au conformat ordinului de a se duce în rezervaţii?” întrebă Dianne.

Zâne dădu din umeri. „E greu de spus în unele cazuri.

Agenţii indieni raportează, dar pu pot obţine numere precise. Ei încearcă să ţină socoteala cu ajutorul distribuirii hranei, dar asta nu merge întotdeauna bine. Am auzit zvonuri despre foarte multe triburi prădătoare, dar ar putea fi doar zvonuri.

„De pildă, cu ceva timp în urmă am auzit că indienii Sioux şi Cheyenne au adunat cam două mii de războinici. Asta pare greu de crezut, dar, pentru că sunt ucişi oameni şi sunt distruse proprietăţi, trebuie să verificăm”.

Luke începu să se agite şi Zâne îl rezemă de umăr. Dianne zâmbi văzând că fiul ei se linişteşte, frecându-se de gâtul fratelui ei. „Sper că asta nu va duce la un război în toată regula”, spuse ea încet.

„Din păcate, la asta ne aşteptăm”.

Dianne simţi deznădejde în afirmaţia lui. Ea voia aşa de mult să creadă că războiul poate fi ocolit. „Dar nu se poate face altceva? Vreo altă înţelegere?”

„Prea multe înţelegeri s-au făcut deja între guvern şi indieni. Ei nu mai cred în ele şi, sincer, cine-i poate învinui?” îl bătu uşurel pe spate pe Luke şi adăugă: „Prin asta nu vreau să zic că nu au fost şi triburile de vină pentru unele conflicte. Indienii Sioux cred că, dacă luptă cu îndârjire, inamicul va fi învins. Ceea ce nu pot vedea ei este că numărul lor e limitat, în vreme ce noi suntem mult mai mulţi. Iar metodele noastre de luptă sunt superioare”.

„Aşadar veţi lupta?” întrebă Koko.

Dianne îşi aminti de ororile descrise de Zâne când fusese martor al masacrului de pe râul Marias, acum şase ani. Se uită la fratele ei, văzând conflictul de pe chipul lui. El îşi lăsă privirea în pământ şi îl dădu jos pe Luke de pe umăr. După ce privi bebeluşul o clipă, i-l întinse lui Dianne.

„Voi face ce trebuie să fac pentru a-l feri de primejdii. Pentru a vă proteja pe toţi”. Se uită la mătuşa lui. „Ştiu că te-ai bucurat mereu de siguranţă datorită fratelui tău şi legăturii pe care o ai cu poporul tău, dar asta nu va opri ceea ce vine şi, dacă indienii Sioux vă atacă, n-o să le pese că eşti în parte Picior Negru. Tot ce vor dori e să mori”.

Dianne înghiţi greu şi îl lipi pe Luke de ea. Gândul că ferma era vulnerabilă la atacuri nu era unul la care îşi îngăduia să se gândească des. O terifia. Cole chiar îi ceruse să nu mai citească articolele din ziare care vorbeau despre conflictele din tot Vestul. El era de părere că relatările sunt exagerate pentru a părea senzaţionale, dar iată că Zâne îi spunea altceva – îi spunea că temerile ei simt foarte reale.

„Crezi că vom fi atacaţi aici?” găsi ea în sfârşit curajul să-l întrebe.

Zâne se uită în ochii ei şi ea văzu îngrijorarea de pe faţa lui. „Cred că noi toţi trebuie să fim foarte atenţi – pregătiţi pentru tot ce e mai rău. Să sperăm că voi avea ocazia să discut cu Cole înainte să plec. Ai zis că trebuie să se întoarcă dintr-o zi în alta, nu-i aşa?”

Dianne dădu din cap. „Cum oameni noi vin tot timpul şi cireada devine mai mare, strângerea vitelor ţine mai mult. Totuşi, îl aştept să apară dintr-o zi în alta”.

„Bine. O să stau puţin – pot face măcar atât. Voi vorbi cu Cole despre precauţiile pe care le puteţi lua – pentru orice eventualitate”.

Dianne simţi că o trec fiori pe şira spinării. Precauţii – pentru orice eventualitate. Cuvintele făcură ca o mare groază să se coboare peste ea. Parcă la orizont se desluşea sfârşitul lumii.

„Când va trebui să pleci?”

„Trebuie să raportez până în douăzeci şi opt”, recunoscu Zâne. „Aşteptăm o parte din trupele colonelului Gibbon. Se spune că vin de la sud de Helena. Ar trebui să ajungă la fort în câteva zile, dacă vremea umedă nu îi împiedică. Am auzit că e extrem de mult noroi în direcţia aia”.

„Şi apoi?” întrebă Dianne, aproape temându-se să afle.

„Apoi vom pleca în marş – să sperăm că pe întâi aprilie”.

„Şi unde vă duceţi?”

„În Est”, răspunse Zâne. „Să-i găsim pe Sioux şi Cheyenne şi să-i obligăm să se întoarcă în rezervaţiile lor”.

Cole se spălă pe gât şi pe faţă cu apă din râu. Era rece ca gheaţa din cauza zăpezii topite, dar îi dădea o senzaţie minunată.

„Mă bucur mult că te deprinzi cu munca asta”, zise Gus, venind la el cu calul de frâu. „Nu ştiu câţi ani voi mai fi bun la aşa ceva”.

Cole izbucni în râs. „Vei conduce cireada multă vreme după ce noi toţi vom fi oale şi ulcele”. Ştia că bărbatul avea cu cel puţin douăzeci de ani mai mult decât el, poate chiar douăzeci şi cinci.

„Mă îndoiesc serios de asta, băiete”.

Cowboy-ul grizonant îşi dădu jos pălăria şi îngenunche la marginea apei. Îşi stropi faţa şi capul cu apă, apoi îşi puse din nou pălăria pe cap, lăsând ca şiroaiele să i se prelingă pe gât şi pe cămaşă.

„Deci ai reuşit să rezolvi situaţia cu cowboy-ii ăia de la Bar S?” îl întrebă Cole. Avuseseră nişte probleme la marcarea vitelor, iar ferma mai mică declarase că Diamond V le fură vitele.

„Le-am explicat situaţia şi le-am arătat fiarele de marcat. Încă sunt convinşi că câţiva viţei s-au dus la vacile noastre

pentru că mamele lor fuseseră ucise. I-am asigurat că nu e aşa. Uneori e greu să accepţi veştile proaste ca un bărbat şi să-ţi vezi de ale tale”.

„Ne-am putea duce să vorbim cu proprietarul fermei. Nu-l cunosc, dar sunt dispus să încerc să-l împăciuiesc”.

„O să treacă. Lasă-l în pace”, sugeră Gus. „Când se vor întoarce la ferma lor li se va clarifica situaţia.

„Sper să fie aşa. Avem destule necazuri aici din partea indienilor. Nu e nevoie să începem relaţii proaste cu vecinii.

„O să fie şi mai multe probleme pe măsură ce trece timpul. În Texas se bat pe vaci ca beţivii sâmbăta seara. Acolo trebuie să-ţi faci griji că vin mexicanii ca să fure vite şi să le treacă graniţa. Tu crezi că ţi-e greu aici, cu cei care încearcă să schimbe mărcile şi să facă vitele ale lor – în sud înnebunesc de-a binelea. Adaugă o bară sau o spirală, pun un cerc sau o potcoavă, totul ca să schimbe marcajul. Mi-e milă de vaca nevoită să poarte un marcaj mexican.

Cole clătină din cap şi se întrebă dacă chiar va trebui să înceapă să se ferească de asemenea lucruri. Ţara fusese lipsită de asemenea griji. Da, se mai întâmpla să fie luate o vacă sau două, de obicei de indieni, dar să-şi imagineze că oamenii îşi vor ieşi din cale ca să fure vite pentru şeptelul lor... ei bine, asta nu era ceva cu care îşi dorea să aibă de-a face în acest moment.

„Mai simt şi alte probleme. Am auzit că chiar la sud de noi se mută o mare fermă de oi. Oile nu sunt bune pentru noi. Vor mânca iarba de la rădăcină şi nu ne vor lăsa nimic pentru păscut. Gus clătină din cap. „Văd că vine ziua când vom îngrădi tot locul, cât vei vedea cu ochii.

Cole nu putu să nu râdă la acest gând. „Va fi nevoie de mulţi drugi ca să faci garduri în Montana.

Gus îşi şterse faţa udă cu dosul mânecii. „Îhî, dar unii oameni nu vor altfel. Fii atent ce-ţi spun, vremurile se schimbă. Oi şi garduri, agricultori şi hoţi de vite. Toate astea vor veni.

CAPITOLUL 32

În douăzeci şi şase Cole încă nu se întorsese şi Zâne considera că trebuie să se întoarcă neapărat la fort.

„Fii atentă”, îi spuse el lui Dianne când urcă pe cal, „staţi aproape de casă. Nu călăriţi departe. Să aveţi la îndemână apă şi mâncare din belşug şi folosiţi un clopot sau altceva cu care puteţi zăngăni ca să atrageţi atenţia tuturor în caz că trebuie să-i aduceţi pe toţi în casa mare. N-ar strica nici dacă aţi avea un călăreţ sau doi care să stea de pază. Cineva pe un cal rapid şi care să fie capabil să vadă mişcările, în caz că indienii se hotărăsc să atace”.

„Voi face tot ce pot”, îi spuse ea lui Zâne. Se uită peste umăr şi o văzu pe Koko ştergându-şi o lacrimă. Tensiunea conflictelor cu indienii o determina să-şi facă multe griji pentru fratele ei.

„S-ar putea să te întâlneşti cu Cole”, zise Dianne, uitându-se la mina gravă a fratelui ei. „Dacă e aşa, spune-i şi lui – în caz că eu uit ceva”.

Zâne încuviinţă din cap. „Voi ţine legătura cu voi. Încearcă să nu-ţi faci griji”.

Trase tare de frâu spre dreapta şi dădu pinteni calului. „Dii!” strigă el, mânând calul la galop pe drumul mocirlos.

Plouase toată noaptea – o umezeală foarte necesară, dar nu în momentul cel mai potrivit. Ploaia va îngreuna înaintarea vitelor. Ploaia îl putea face pe Cole să întârzie şi mai mult.

A doua zi după plecarea lui Zâne, Dianne simţea un

neastâmpăr pe care nu şi-l putea explica. Se gândi la instrucţiunile pe care i le dăduse Zâne şi se gândi la ce puteau face pentru a se proteja de atacuri. Se gândea să-i strângă pe toţi în seara aceea, să le ceară tuturor ajutoarelor rămase la fermă şi celorlalţi să vină să cineze împreună. Credea că va fi mai uşor să discute problema pe larg cu toţi oamenii în jurul mesei.

Dacă ar fi fost Cole aici, *ca să ne conducă*. *Aş fi preferat ca asta să fie decizia lui*, se gândi ea. Dar pur şi simplu nu era timp de aşteptat. Zâne îi dăduse de înţeles că trebuie să facă asta urgent – pericolul putea fi chiar dincolo de dealul următor.

Astfel de gânduri o făceau să se îngrijoreze că poate Cole şi ceilalţi păţiseră ceva rău. La urma urmelor, erau acolo singuri, foarte departe de ajutor sau de alţi oameni. Erau prezenţi doar cei care luau parte la strângerea vitelor şi, dacă o ceată de indieni se putea lupta cu un convoi de căruţe de câteva sute de oameni, distrugându-l, douăzeci sau treizeci de cowboy-i erau floare la ureche pentru ei.

Lăsând-o pe Koko să aibă grijă de Lucas, Dianne se hotărî să facă o scurtă plimbare în zona din jur ca să vadă ce e de făcut. Va ţine seama de avertismentul lui Zâne de a nu merge prea departe, dar simţea nevoia disperată de a face altceva decât să aştepte să vină necazul la ea. Luând o puşcă, ieşi pe veranda din faţă şi se uită la cărarea lungă ce ducea în vârful dealului ei preferat. Nu era nimeni acolo ca să indice vreo problemă sau întoarcerea oamenilor ei. Oftă şi coborî de pe verandă, îndreptându-se spre primul grajd.

În ţarcul de afară se aflau doi cai sălbatici. Unul dintre oameni lucrase cu ei de-a lungul iernii. În curând aveau să fie destul de blânzi ca să înceapă dresajul de-a binelea.

Erau nişte ponei buni, puternici, iar Dianne abia aştepta să vadă cum vor reacţiona la dresaj. Era sigură că vor fi cai buni pentru cowboy.

În depărtare, dincolo de cabana lui Faith şi Malachi, ochii ei zăriră o mişcare. Îngheţă în loc, făcând tot ce putu ca să asculte înainte de a reacţiona. Poate era doar un animal – o căprioară sau un elan – poate chiar un urs grizzly. Îşi duse mâna streaşină la frunte, sperând să vadă mai bine protejată de soare.

Un bărbat ghemuit în tufişuri o băgă în sperieţi. Ştia că, dacă ea îl vedea pe el, probabil că şi el o vedea pe ea. Îşi trase puşca şi se întrebă ce ar trebui să facă. Nu voia să-i sperie pe ceilalţi, dar nici nu voia să-i lase neavertizaţi. Însă, chiar când ea porni spre casă, omul se ridică şi ţâşni înapoi între copaci.

„Indieni”, murmură ea. Începu să tremure şi respiraţia i se înteţi. Oare veniseră indienii Sioux ca să-i atace? Omul acela era evident indian, dar nu îl văzuse destul de bine ca să ştie dacă era Sioux sau din vreun alt trib.

Merse încet cu spatele, sperând să-l mai vadă o dată pe bărbat. Dar până ajunse la verandă nu mai văzu nimic. Rezemându-se de stâlp, cu puşca tot pregătită, începu să cântărească situaţia. Nu se prea putea duce acolo ca să cerceteze, iar dacă pădurea era plină de războinici Sioux, nu avea timp să avertizeze pe nimeni şi să-i bage în casă.

Apoi ochii îi fură atraşi de o altă mişcare. Vântul se înteţi abia sesizabil, făcând copacii şi tufişurile să foşnească în direcţia în care îl văzuse pe indian. Se aplecă înainte, ţinându-şi răsuflarea. Spre marea ei uşurare, o imagine oarecum familiară îi apăru înaintea ochilor.

„Ia Mulţi Cai”, şopti ea şi imediat îşi descleştă mâna de

pe puşcă. El îi făcu cu mâna de departe. Dianne făcu şi ea cu mâna şi îl văzu cum se întoarce ca să facă semn cuiva.

Alţi trei războinici Picioare Negre ieşiră din ascunzişul lor – unul dintre ei fiind bărbatul pe care îl văzuse cu câteva minute mai devreme. Când se apropiară, Dianne văzu că toţi erau foarte murdari şi păreau obosiţi. Ia Mulţi Cai veni primul lângă ea, zâmbind în felul lui leneş, de parcă se despărţiseră doar cu o zi în urmă.

Se opri la câţiva paşi de ea. „Femeie Vitează, urechile şi ochii tăi îţi fac cinste.41

„Ne-am făcut griji pentru tine, zise Dianne în semn de salut. „Eşti binevenit aici – tu şi prietenii tăi. Veniţi prin spate, ca să vă puteţi spăla, apoi vă voi pune masa la toţi.

El o privi o clipă. „Unde-i bărbatul tău?

„La strângerea vitelor. M-am gândit că ştii deja asta. Sigur ai spionat ferma şi ai văzut că majoritatea bărbaţilor sunt plecaţi.

„Da. Am văzut şi că soldatul alb a fost aici.

„Fratele meu, Zâne.

Ia Mulţi Cai încuviinţă din cap. „Ne caută pe noi?

Dianne clătină din cap. „Nicidecum. A plecat să-i urmărească pe indienii Sioux şi Cheyenne, ca să-i ducă înapoi în rezervaţii. Se opri şi îşi muşcă buza. Avea o sută de întrebări pe care voia să i le pună.

„Suntem renegaţi, zise simplu Ia Mulţi Cai. „Soldaţii simt pe urmele noastre – sau cel puţin erau.

„Deci aţi plecat din rezervaţie? Vă veţi întoarce?

El clătină din cap şi se prefăcu că-şi şterge de praf cămaşa de flanelă. „Nu. Nu voi trăi ca un animal în cuşcă. Voi muri ca om liber.

„George! strigă Koko, ieşind pe uşă cu Lucas în braţe. Îi

dădu copilul plângăcios lui Dianne şi dădu fuga să-şi îmbrăţişeze fratele. „Am fost aşa de îngrijorată. Unde ai fost? De ce nu mi-ai scris, de ce n-ai venit să ne vezi?”

El o strânse în braţe o clipă, dar cu ochii mereu la Dianne. „Îmi pare rău că te-am îngrijorat, dar au fost multe probleme.

Koko se dezlipi de el şi îi observă pe prietenii lui. „Eşti foarte încălzit şi pari obosit. Toţi păreţi obosiţi. Pipăi faţa fratelui ei şi se strâmbă. „Eşti bolnav?

„Am mers fără să ne odihnim prea mult. Am încercat să vânăm, dar vânatul e departe spre sud. Acum ne ducem înapoi în nord. În Canada.

„Deci nu te duci în rezervaţie?

Bărbatul se uită în ochii surorii sale. Dianne văzu sfidare în expresia lui, dar îi observă şi durerea din priviri. „Nu”.

„Bine, haideţi înăuntru. Putem vorbi despre asta mai târziu.

„Femeia Vitează zice că trebuie să ne spălăm întâi, zise la Mulţi Cai, tachinând-o.

Koko dădu din cap. „Aşa ar fi cel mai bine. Miroşi la fel de urât ca…” Zâmbi. „Ei, miroşi urât. Haide. O să-ţi aduc săpun şi prosoape. Koko se întoarse către tovarăşii fratelui ei şi le vorbi în Pikuni. Dianne îşi traduse uşor cuvintele în gând şi aşteptă ca cei trei să plece cu Koko.

George dădu să îi urmeze, apoi se opri. Uitându-se unde stătea Dianne pe verandă, o întrebă: „E copilul tău?

Dianne îşi ridică fiul pentru ca războinicul să-l vadă mai bine. „Da. El e Lucas – Luke. S-a născut înainte de Crăciun.

„Ar trebui să-l pui pe o scândură de bebeluş în stil indian. Ar fi mult mai uşor să-ţi faci treburile cu el pe spate sau sprijinit lângă tine.

Ea zâmbi. „Îmi place să-l simt în braţele mele. N-aş suporta să pierd asta. îşi frecă nasul de copil şi îl sărută pe gât.

„Eşti o mamă bună – îmi dau seama după felul în care se linişteşte la atingerea ta”.

„E mai mult flămând, zise Dianne, „după cum eşti şi tu, fără îndoială. Du-te să te speli. Putem vorbi despre el mai târziu.

Ia Mulţi Cai rămase pe loc câteva momente, cu ochii la ea, înainte să dea în sfârşit din cap şi să plece după ceilalţi. Pe Dianne o deranja privirea lui cercetătoare. Cole ştia despre dragostea indianului pentru ea, dar tot el îi spusese lui Dianne că onoarea sa era şi mai puternică. Ea se simţea în siguranţă cu fratele lui Koko, dar ceva din durerea lui – ceva din dorul pe care îl ascundea imediat sub suprafaţa gândurilor sale conştiente – îi crea disconfort. Parcă îl vedea pe unchiul ei suferind după atacul ursului. Ea nu putea face nimic pentru a-i uşura suferinţa. Nimic.

La prânz se aşezară în faţa unei mese îmbelşugate, dar indienii nu prea păreau să aibă poftă de mâncare. Dianne încercă să nu îşi facă griji sau să fie exagerat de grijulie cu ei; de fapt, rămase în celălalt capăt al mesei, în timp ce Koko îşi asalta fratele cu întrebări. Încercă să nu îşi facă griji pentru că păreau îmbujoraţi, chiar febrili.

Scuzându-se, Dianne se duse sus ca să-l alăpteze pe Luke şi să-l pună la culcare. Preţuia acest moment în care era singură cu fiul ei. I se părea cel mai frumos moment al zilei, alături de serile petrecute cu Cole.

Lucas supse cu lăcomie, plescăind şi gâlgâind în timp ce mânca. Îşi privea mama cu ochii lui albaştri, care păreau înţelepţi şi inteligenţi. Lui Dianne i se părea că are multe de

spus, dar apoi pleoapele i se îngreuiară şi adormi adânc. Se părea că declaraţiile lui puteau aştepta o altă zi.

Dianne îi netezi părul şaten şi moale. Luke o făcea să se simtă foarte diferit. Se gândi la acea vreme din copilărie când se jucase cu păpuşile. Deşi cunoscuse primele emoţii ale iubirii pentru copilaşii ei păpuşi, sentimentele pentru Luke erau atât de pătimaşe încât erau aproape înspăimântătoare.

Dianne se ridică şi puse copilul în leagăn. Rămase în picioare, privindu-şi băiatul câteva minute, deloc dornică să-l lase. Era aşa de vulnerabilaşa de neajutorat. Puii de animale puteau face multe pentru ei înşişi când se năşteau, dar puii de om nu.

„Toţi suntem vulnerabili”, şopti ea, gândindu-se la vremurile tulburi în care trăiau.

Se duse la fereastră şi privi valea. Dinspre sud veneau nori grei şi negri. Avea să plouă iar, fără doar şi poate. Nu putea decât să se roage ca Cole să grăbească mutarea vitelor şi să se întoarcă repede la ea.

„Unele zile sunt aşa de grele”, spuse ea cu glas tare. „Mă uit la munca ce mă aşteaptă şi ştiu că nu mă pot ridica la nivelul responsabilităţii. Alteori simt că nu ştiu deloc ce se aşteaptă de la mine”. Se uită spre cer. „Doamne, ce se aşteaptă de la mine?”

Era recunoscătoare pentru că Cole îşi asumase responsabilităţile conducerii familiei, dar unele ajutoare încă aşteptau de la ea aprobarea şi îndrumarea. Gus îl asculta pe Cole şi îl respecta mult, dar venea şi la ea ca să discute şi îi cerea părerea. Poate că era doar amabil, însă Dianne simţea că el chiar dorea să ştie părerea ei.

Cole zisese că asta era din cauză că Dianne avea un

talent înnăscut pentru creşterea vitelor. Ea nu ştia cât e de înnăscut. Simţea că nu în puţine situaţii simţul practic o ocoleşte şi nu îşi îndeplineşte bine sarcinile. Fusese aruncată la pământ de mulţi cai şi nu o dată avusese probleme cu echipamentele şi harnaşamentele.

„Dar eşti făcută pentru treaba asta”, îi spusese Cole pe un ton foarte serios. „Ai creşterea vitelor în sânge. Unchiul tău a ales cu înţelepciune când te-a pus să-l ajuţi să conducă ferma”.

Dianne îşi masă ceafa şi căscă. Ce minunat ar suna acum un somn de după-amiază. Nu avea nimic presant de făcut şi, dacă rămânea aici, Koko va avea timp să vorbească singură cu fratele ei.

Stând pe marginea patului, îşi scoase pantofii şi se întinse peste cuvertură. Închizând ochii, mai şopti o rugăciune pentru siguranţa soţului ei, dar de această dată adăugă şi o rugăciune pentru la Mulţi Cai şi prietenii lui.

„*Nu voi trăi ca un animal în cuşcă*. *Voi muri ca om liber*. „Cuvintele îi răsunau în cap. Întotdeauna ştiuse că aşa va fi – la fel şi Koko.

„O, Doamne, numai Tu cunoşti ziua de mâine. Te rog, Tată, te rog îndreaptă-ne paşii. Calea e pietroasă şi plină de piedici. Ştiu că nu vom putea supravieţui fără îndurarea Ta”.

„Dianne! Trezeşte-te!” Charity stătea deasupra ei şi o scutura cu delicateţe, dar cu o hotărâre fermă care sugera că s-a întâmplat ceva.

„Ce e?” Dianne se strădui să se ridice în capul oaselor. Se frecă la ochi şi aruncă o privire către leagăn. Luke încă dormea. „S-a întâmplat ceva?”

„Da. O, e groaznic”, spuse Charity. Dianne vedea frica din ochii ei. „Ce este?”

„Variolă”.

Se ştia că acest cuvânt aducea teroare în comunităţi întregi. Dianne îşi dădu picioarele jos din pat. „Variolă? Unde?”

„Aici. Indienii. Ia Mulţi Cai şi prietenii lui. Koko tocmai şi-a dat seama. Doi dintre indieni deja dau semne de variolă, iar ceilalţi doi au febră. De fapt, au febră de câteva zile. Variola se va manifesta şi la ei în curând”.

Lui Dianne i se făcu rău la această veste. Îşi îngropă faţa în palme. *Cum se poate aşa ceva*, *Doamne*? *De ce ai permite ca această molimă să vină peste noi*?

„Va trebui să fim atenţi”, zise ea, uitându-se în sfârşit la prietena ei. „Ce e de făcut?”

„Carantină”, spuse Charity. „Cel puţin simt sigură că de asta e nevoie pentru ca alţii să nu se îmbolnăvească. Avem nevoie de un doctor, ca să fim siguri că e variolă”.

Dianne dădu din cap. „N-ai stat mult pe lângă indieni, nu-i aşa?”

Charity clătină din cap. „Nu, am aflat despre asta când Koko m-a trimis ca să-ţi spun ţie. Îl ajutam pe Ben cu notiţele pentru slujba de duminică”.

„Bine”. Dianne se căznea să gândească limpede. „Trebuie să le trimitem vorbă celorlalţi – lui Faith şi Malachi. Trebuie să stea departe de casă. Toţi trebuie să stea departe. Koko şi copiii ei au stat foarte aproape de la Mulţi Cai şi de prietenii lui. Jamie a stat lângă unchiul său la prânz şi Susannah era mai tot timpul în poala lui. Sigur au fost expuşi bolii”.

„Dar tu?”

Dianne clătină din cap. „Noi am stat destul de departe. Eu am stat la celălalt capăt al mesei, apoi am venit aici cu

Luke. Nu ştiu cât de rău va fi”, zise ea privindu-şi prietena, „dar ştiu că acum e momentul acţiunii”.

„Eu mă duc să le comunic situaţia lui Faith şi Malachi. Le voi spune de la distanţă, pentru orice eventualitate”, o informă Charity.

„Bine, atunci întoarce-te aici dacă vrei, ca să ai grijă de Luke. Eu mă duc după dr. Bufford, ca să văd dacă ne poate ajuta”.

„Vei pleca?”

Dianne sări în picioare, desfăcându-şi fusta. „Mă întorc cât pot de repede. Îl iau pe Pepper. El poate parcurge distanţa într-un timp scurt”. Luă o pereche de pantaloni modificaţi de-ai lui Cole şi îi trase pe ea. Dădu să ia o fustă largă pe care avea obiceiul să o poarte deasupra pantalonilor, apoi se opri. „Mă duc aşa”. Luă o haină lungă şi se îmbrăcă cu ea.

„Tu dă sfară în ţară”, îi spuse ea lui Charity, trăgându-şi grăbită cizmele în picioare. „Mă întorc cât pot de repede”.

Dianne nu ştia dacă Hezekiah Bufford le va fi de ajutor sau nu. În definitiv, singurii care erau bolnavi în acest moment erau indienii. Cu toate acestea, ea nu putea sta cu mâinile în sân, fără să facă nimic. Dacă îi va ajuta cineva, el era acela.

Îl îndemnă pe Pepper să alerge pe drumul de peste deal. Ignorară ploaia de primăvară care începu cu stropi mici şi liniştiţi. Când ajunse aproape de locuinţa doctorului, ploaia era torenţială şi ea se chinuia să rămână în şa, iar Pepper se căznea să nu alunece.

Văzu cabana doctorului şi, spre marea ei uşurare, îi observă calul în spatele casei. Nici nu îl opri bine pe Pepper că şi sări jos de pe el. Lăsă jos frâul, ştiind că Pepper era

obişnuit să fie legat de sol. Se rugă ca furtuna să nu îl sperie şi să-l facă s-o ia la sănătoasa.

„Dr. Bufford!” Bătu cu pumnii înmănuşaţi în uşă.

Omul veni repede, abia stăpânindu-şi surprinderea la apariţia ei. „Doamnă Selby. Nu e o vreme potrivită ca să fii afară”. O trase înăuntru şi închise uşa. „Ce te-a făcut să ieşi pe vremea asta?” Văzu cu ce era îmbrăcată şi se încruntă şi mai tare.

„Cred că avem variolă la fermă”, zise ea, în timp ce apa picura de pe ea pe carpeta uzată a doctorului.

„Variolă? Eşti sigură?”

„De aceea am venit la dumneata”, zise ea, inspirând adânc înainte de a continua. „Fratele lui Koko şi-a făcut apariţia azi, cu nişte prieteni. Păreau obosiţi, chiar febrili, dar n-am văzut semne de variolă. Dar Koko a văzut”.

„Deci sunt păgâni?”

Dianne îşi lăsă capul în jos şi se rugă să spună ce trebuie. „Simt foarte bolnavi. Nu doar atât”, zise ea, ridicându-şi ochii din nou, „dar mă tem pentru ceilalţi. Pentru fiul meu. Te rog, poţi veni să ne ajuţi? Cel puţin spune-ne dacă e sigur variolă şi, dacă este, arată-ne cum să-i ajutăm”.

Bufford rămase înţepenit în loc câteva momente. Părea să se gândească la vorbele ei. Întorcându-se brusc, îşi luă haina pe el. „Vin, dar nu ştiu dacă pot ajuta prea mult. Dacă este variolă, atunci s-ar putea să ne aştepte o perioadă lungă de boală care trece de la un om la altul”.

„Se va molipsi toată lumea?”

Bufford îşi luă geanta. „Greu de spus. Boala nu e niciodată previzibilă. Indienii au avut mult mai mult de tras cu variola. S-ar putea ca numai ei s-o ia şi nimeni altcineva să nu sufere. Nu vom şti asta multe săptămâni”.

„Săptămâni?” întrebă Dianne, cu glas temător. „Dar cum rămâne cu bărbaţii? Ei nu s-au întors de la strângerea vitelor, dar se vor întoarce. Ar trebui să fie acasă dintr-o zi în alta”.

El clătină din cap. „Trebuie să-i ţinem de cealaltă parte a liniei de carantină. Asta e foarte important, doamnă Selby. Altfel s-ar putea să ne pricopsim cu o epidemie. Înţelegi?”

Dianne dădu din cap. „Cred că da”.

Cole îşi amintea doar o singură ocazie în care fusese mai bucuros să vadă ferma Diamond V, iar aceasta fusese când la Mulţi Cai îl adusese în siguranţă după ce indienii Sioux aproape îl omorâseră. Acum, stând pe cal şi citind cuvântul CARANTINĂ pe un indicator grosolan aflat pe poteca ce ducea acasă la el, dezamăgirea lui se transforma în mânie.

„Cine a pus semnul ăsta? Ce glumă e asta?” Se întoarse spre Gus şi ceilalţi.

„Ce înseamnă, Cole?” îl întrebă Gabe din spate.

„Înseamnă că e o boală aici”, răspunse Gus înainte ca Cole să poată deschide gura. „Înseamnă că ar fi mai bine să aflăm ce se petrece înainte de a trece linia”.

Chiar atunci un călăreţ se apropie din direcţia casei. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina soarelui, Cole desluşi silueta soţiei sale care venea spre ei pe potecă. Se opri cam la zece metri de ei.

„Sunt aşa de bucuroasă să vă văd, dar trebuie să rămâneţi departe. Suntem în carantină. Avem variolă”.

Cole remarcă teama din glasul ei. „Cum? Ce s-a întâmplat?”

„Ia Mulţi Cai şi nişte prieteni de-ai să-i au venit acum vreo zece zile. Au căzut la pat aproape imediat. A venit dr. Bufford şi a făcut ce-a putut, dar i-am pierdut deja pe doi

dintre ei”.

„Ia Mulţi Cai?” întrebă Cole.

„Nu, el e încă în viaţă, dar e foarte bolnav. Dr. Bufford nu se aşteaptă să trăiască”.

„Noi ce trebuie să facem?” întrebă Gus.

„Dr. Bufford a zis că puteţi ocoli, ca să staţi în casa comună, dar trebuie să staţi departe de casa mare. Faith şi Malachi vă pot da mai multe informaţii despre cum ne-au ajutat”. Se opri şi Cole auzi cum i se frânge glasul. „Îmi pare aşa de rău pentru asta. Ştiu că sunteţi toţi obosiţi şi că aţi muncit din greu”.

Cole nu voia decât să sară de pe cal şi să se ducă la ea – să o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi bine.

„Ce face Luke, ce fac ceilalţi?”

Dianne îşi şterse lacrimile. „Până acum suntem bine cu toţii”.

„Şi aşa veţi rămâne”, zise Cole, făcând tot ce-i stătea în puteri să o liniştească. „Faceţi ce spune doctorul. El va şti cel mai bine cum să vă ţină sănătoşi”.

Dianne încuviinţă din cap. „Ştiu. Doar că e aşa de greu. Mi-a fost tare dor de voi toţi şi acum uite ce s-a întâmplat. Nu ştiu dacă la Mulţi Cai va trăi sau va muri. Tot ce ştiu e că mi-e tare, tare frică”.

Cole se uită la ceilalţi. Ei păreau să-i înţeleagă situaţia dificilă, dar Gus clătină din cap. „Nu poţi merge acolo”, zise el ferm. „N-o să te las”.

„Nici eu”, zise Trenton, venind lângă cumnatul său. „N-ar fi corect”.

Cole se uită în ochii mijiţi ai lui Trenton. Se gândi o clipă să îi sfideze pe toţi. Nu era corect ca Dianne să fie nevoită să poarte greutatea asta singură. Deja fusese nevoită să

îndure atâtea de una singură. De ce s-a întâmplat asta? De ce acum?

„Ştiu cum te simţi”, zise Trenton blajin. „Cred că toţi cei de aici simt la fel. Dar n-o va ajuta deloc dacă ne îmbolnăvim cu toţii. Gândeşte-te la tristeţea pe care o va avea de suportat dacă va trebui să-l îngroape pe unul dintre noi – sau pe noi toţi”.

Cole înţelegea logica lui Trenton, însă dorinţa lui de a o ajuta pe Dianne – de a suporta asta în locul ei – era aproape mai mult decât putea suporta.

„Nu-ţi face nicio grijă. Vom sta cu ochii pe Cole în locul tău”, strigă Gus către ea. „Ne vom duce la casa comună, domniţă. Dacă ai nevoie de ceva, trimite-ne un mesaj. Eu voi discuta cu doamna Faith şi cu Malachi, ca să văd ce altceva e de făcut”.

„Mulţumesc, Gus”.

Cole nu găsea puterea de a pleca de lângă nevasta sa. Voia să pară tare, să fie rezonabil. „Voi fi aproape”, zise el în sfârşit. „Dacă vei avea nevoie de mine, voi veni, fără să-mi pese de carantină”.

„Stai departe, Cole”, zise ea, abia făcându-se auzită. „Staţi toţi departe, n-aş suporta să vă pierd”.

CAPITOLUL 33

Lui Dianne îi displăcea să stea izolată în aripa ei de casă, dar dr. Bufford considera că e mai bine ca ea să nu ajute la îngrijirea bolnavilor, însă Koko insistase să lucreze cot la cot cu doctorul, îngrijindu-şi cum putea fratele şi pe singurul său tovarăş rămas în viaţă, Aleargă Prea Departe.

Variola era o boală hidoasă, Dianne ştia asta prea bine. Auzise povestiri de groază în timpul călătoriei cu caravana de căruţe şi de la alţii care avuseseră de-a face cu boala.

Chiar şi Zâne zisese că dăduse peste această boală în taberele indienilor. Se părea că boala avea diverse forme de gravitate. Unii oameni se îmbolnăveau atât de tare încât erau acoperiţi cu pustule şi mureau în câteva zile. Alţii, cu forme mai uşoare, se refăceau mult mai repede. În orice caz, rămâneau marcaţi pe viaţă cu semnele de variolă. Până acum Zâne reuşise să ocolească boala, aşa că Dianne spera fierbinte că şi ea şi ceilalţi vor rămâne sănătoşi. Având în vedere expunerea sa, doctorul ar fi avut mari şanse să cedeze în faţa bolii, dar chiar şi el trebuia să recunoască că avusese de-a face de multe ori cu variola şi încă nu se îmbolnăvise.

La scurt timp după miezul nopţii, Dianne reuşi în sfârşit să-l culce pe Luke. Parcă toată această harababură îi afectase capacitatea de odihnă. Fusese agitat două zile la rând şi Dianne nu se putuse gândi la altceva decât că poate se îmbolnăvea şi el. Se mai uită, o dată la el, să vadă ce face, şi îl acoperi. Pielea lui era uscată şi rece. Niciun semn de febră. Era prea devreme ca să înceapă să-i dea dinţii, aşa că Dianne se rugă să nu fie nimic mai mult decât nişte colici.

Luke adormi, sugând aerul cu buzele sale de bebeluş. Era aşa de drăgălaş – aşa de liniştit. Respiră uşurată când îl văzu atât de mulţumit. Tocmai începuse să se dezbrace când cineva îi bătu la uşă. Nu îşi putea închipui cine putea fi.

„Da?” strigă ea.

„Sunt dr. Bufford”. Ea deschise uşa şi el continuă: „Trebuie să vii. Mătuşa dumitale s-a prăbuşit din pricina extenuării, iar Aleargă Prea Repede a murit. Trebuie să-l îngrop cât mai repede şi, cu toate că n-am vrut să lucrezi cu

bolnavii, acum n-am de ales”.

Dianne dădu din cap, trăgând uşa după ea. „Putem s-o rugăm pe Charity să aibă grijă de Luke. Ia Mulţi Cai cum se simte?”

„Nu e bine. Nu mă aştept să îşi revină. Variola îi acoperă aproape tot corpul şi respiră aşa de greu încât nu are cum să împiedice fluidul să se adune în plămâni. Nu are putere nici să tuşească”.

Se duseră la scări şi medicul îi puse mâna pe umăr. „N-aş fi venit după dumneata, dar mătuşa dumitale m-a implorat să vin. Nu ştiu dacă s-a molipsit de variolă sau e doar din cauza nenumăratelor ore de muncă pentru a-i ţine pe ceilalţi în viaţă”.

„Ce vrei să spui?” îl întrebă Dianne, ridicându-şi ochii şi întâlnind privirea serioasă a doctorului.

„Spun că s-ar putea să te îmbolnăveşti. S-ar putea să faci variolă”.

Dianne continuă să coboare scările şi Bufford o prinse repede din urmă. „Ai auzit ce-am spus?”

Ea încuviinţă din cap. Avea inima ruptă în două. Voia să rămână în viaţă şi sănătoasă pentru soţul şi fiul ei, dar se simţea obligată să aibă grijă de Koko şi de copiii ei – şi, la nevoie, de la Mulţi Cai. „I-am făgăduit unchiului meu că voi avea grijă de ei. Ştiu că şi ea ar face la fel pentru mine”.

„Am bănuit că asta vei dori, dar am vrut să te informez cât de rău poate fi”.

Dianne ajunse la baza scărilor şi se întoarse spre omul mai în vârstă. „Ştiu că te gândeşti probabil că-i o prostie să dau o viaţă de alb pe una de Picior Negru, dar, dacă de asta e nevoie, atunci voi face ce trebuie să fac. Îmi iubesc familia, dr. Bufford. Îi iubesc pe toţi. Pe Lucas şi pe Cole,

precum şi pe Koko şi pe la Mulţi Cai. Dacă ei au nevoie de mine, atunci trebuie să-mi dau la o parte temerile. Trebuie să fac ce se cere de la mine. La fel ca dumneata. Aşa cum mi-ai spus, ai reuşit să rămâi sănătos în toţi aceşti ani şi ai avut de-a face cu variola de multe ori". Îl privi de parcă l-ar fi provocat să o contrazică.

„Foarte bine. Mătuşa dumitale e în salonaşul de lângă bucătărie. Cred că şi copiii sunt acolo".

„Mulţumesc. Vin la dumneata după ce merg la ea".

„Eu voi săpa un mormânt pentru Aleargă Prea Departe", zise el sec. „Trebuie îngropaţi repede, ca să împiedicăm răspândirea bolii. Voi arde aşternuturile şi păturile. Îmi pare rău pentru pierdere. După aceea, mă voi întoarce ca să văd ce face la Mulţi Cai; desigur că va fi probabil mort până atunci".

Dianne se strădui să nu creadă că s-ar putea să fie nevoie de încă un mormânt şi pentru fratele lui Koko. Nu era gata să renunţe la el. Fusese o parte atât de stranie a vieţii ei şi nu voia să se gândească că-l va pierde.

„Mă duc s-o aduc pe Charity, apoi voi avea grijă de mătuşa. O voi ruga pe Charity să ducă copiii în casa ei. Se poate?"

Bufford dădu din cap. „Cred că da. Spune-i să-i ţină pe copiii indieni departe de fiul dumitale".

„Dr. Bufford, ţi-am mai spus că…"

El ridică mâna. „N-am zis asta din cauza prejudecăţilor, ci în calitate de medic. Copiii aceia au fost expuşi bolii, fiul dumitale nu. Dacă-i ţinem separaţi, vom limita expunerea bebeluşului la variolă".

Dianne se calmă şi îşi dădu seama că îl judecase greşit. „Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să reacţionez aşa. Voi face cum

spui dumneata”.

Se duse şi îi trezi pe Ben şi Charity. Le explică repede situaţia şi, după ce cuplul se rugă împreună cu ea pentru sănătatea şi siguranţa ei, se duseră după ea în casă.

„Luke doarme în leagănul lui. Cred că va trebui să-i dai lapte. Nu vreau să stea lângă mine până nu sunt sigură că nu mă voi îmbolnăvi”.

„Voi avea grijă de el – nu-ţi face nicio grijă”, zise Charity.

„Ben, dacă vrei să vii cu mine, te voi ajuta să-i iei pe Jatnie şi pe Suzy”. Ben dădu din cap, înăbuşindu-şi un căscat. O urmă pe Dianne în bucătărie şi aşteptă până când ea putu să-i trezească pe copii şi să-i aducă afară. Ea o duse pe Susannah la Ben şi, când se întoarse, îl găsi pe Jamie, pe jumătate adormit, în spatele ei.

„Mama e bolnavă, nu-i aşa?” întrebă el.

„Da, presupun că e. Nu ştim dacă e variolă sau e doar faptul că a muncit prea mult. Vreau ca tu şi sora ta să staţi la pastorul Ben şi la doamna Charity. Vor avea mare grijă de voi. Eu voi încerca să-ţi dau de ştire cum se simte mama ta, bine?”

Jamie părea ceva mai treaz şi dădu din cap. „Pot să rămân ca să ajut”. Dianne îi ciufuli părul şi clătină din cap. „Nu. Asta doar ar îngrijora-o pe mama ta. Se va simţi mai bine dacă ştie că tu şi Susannah sunteţi departe de boală”.

„Haide, Jamie”, îi zise Ben cu blândeţe. „Am nişte fursecuri pe care le putem ronţăi înainte să ne culcăm iar”.

Jamie păru destul de deschis la această idee şi pomi după el tocmai când Charity coborî de la etaj cu Luke înfăşurat în pături. Dianne tânjea să-şi vadă băiatul – să-l mai atingă o dată, dar în loc să facă asta dădu din cap către Charity şi se întoarse pentru ca ea să nu vadă că îi dau lacrimile.

„Mulţumesc, Charity. Voi sta mai liniştită ştiind că e în siguranţă la dumneata.41

Dianne se duse repede în odaia lui Koko. Odaia de depozitare era mare şi spaţioasă, dar, cu un pat şi două saltele de paie, spaţiul fusese umplut. Acum, copiii fiind plecaţi, Dianne strânse aşternuturile şi le puse într-o parte, dând odăii un aer mai spaţios. S-ar putea să am nevoie de aşternuturile acestea pentru mine, se gândi ea şi le drapă peste marginea rafturilor de alimente. Poate că ar fi înţelept să-mi fac patul aici, cu Koko.

Dianne fu uşurată să o găsească pe Koko deja adormită. Atinse uşor cu mâna fruntea mătuşii ei şi văzu că era caldă – poate febrilă. Posibilitatea era mare şi numai timpul avea să arate dacă Koko va trebui să lupte cu variola.

„O, Doamne, Te rog, pune capăt acestei boli. Să nu se mai îmbolnăvească nimeni. Bolnavii să se facă bine.

Văzând că Koko dormea uşor, se întoarse prin bucătărie în micul salon pe care îl folosiseră pentru îngrijirea bolnavilor. Ia Mulţi Cai era singur – o umbră a omului de altă dată. Boala îi devastase corpul, lăsând atât de multe pustule că era aproape alb de la ele. El se chinuia să respire, dar altfel era complet nemişcat.

Dianne se apropie de el în tăcere, dându-i din nou lacrimile. Fusese un bărbat frumos, plin de viaţă şi de putere. Şi acum uite ce se alesese de el. Abia respira – complet inconştient de situaţie.

Ea luă o cârpă şi o înmuie în ligheanul cu apă rece. Atingând-o de fruntea lui Ia Mulţi Cai, se sperie când el deschise ochii.

„Femeia Vitează?

„Da, sunt aici. Ar trebui să dormi, nu să vorbeşti.

„Sunt singur, zise el, închizând ochii.

Ea observă patul liber în care acum un ceas stătuse foarte probabil

Aleargă Prea Departe. „Prietenii tăi au murit”, recunoscu ea, continuând să-i şteargă faţa cu cârpa rece.

„Voi muri”, zise el, cu glas hotărât.

„Nu!” declară ea, oprindu-se. „Nu trebuie să mori”.

El clătină din cap. „Cel puţin nu sunt în rezervaţie”.

Dianne se aşeză lângă el. Nu intenţionase să fie aşa de severă. Îşi înmuie glasul. „Nu, aici eşti în siguranţă”.

El rămase tăcut, iar Dianne fu sigură că adormise iar din cauza bolii. Se străduia să nu se îngrozească la vederea pustulelor care acopereau faţa şi corpul războinicului. El nu putea face nimic ca să schimbe asta.

„Ştii că te iubesc”, zise el fără să-şi deschidă ochii.

Aceste cuvinte o făcură să tresară, mai mult pentru că îl crezuse adormit. „Da”, şopti ea.

El deschise ochii şi se uită la ea. „Te-am iubit din prima zi în care”, se chinui să respire, „ai fost vitează împotriva noastră”.

„N-ar trebui să vorbeşti. Ai nevoie de putere ca să te faci bine”.

El clătină din cap. „N-o să mă fac bine. Voi muri la fel ca prietenii mei. Nu ca războinic, dar măcar ca un... un... om liber”.

„S-ar putea să nu mori”, zise ea, tamponându-i gâtul cu cârpa umedă. „Trebuie să încerci măcar să lupţi cu boala şi să trăieşti. Koko are nevoie de tine. S-ar putea ca şi ea să aibă variolă”.

„Aş vrea să trăiesc, dar viaţa nu va mai fi niciodată la fel”. Respiră chinuit. „Căile Picioarelor Negre nu mai simt –

sau vor dispărea curând”. „Ştiu”, şopti Dianne. „Dar ai un cămin aici”.

„Poate Dumnezeul tău să mă ierte… chiar şi acum?”

Ea făcu ochii mari. „Dumnezeu te poate ierta oricând – oriunde”. „Dar viaţa mea… faptele mele n-au fost întotdeauna bune”. Dianne zâmbi. „Nici ale mele. Încă mai fac greşeli”. „Dar am luat vieţi. Poate Dumnezeu ierta asta?”

Ea se ridică în picioare şi clăti cârpa înainte de a-i răspunde. „Da, Ia Mulţi Cai, Dumnezeu poate ierta asta. Dacă te pocăieşti şi îţi pare rău cu adevărat pentru ce ai făcut, Dumnezeu va ierta. Dumnezeu. Se uită în inima omului – va şti dacă eşti sincer”.

Se întoarse la patul lui şi îi puse cârpa pe frunte. „Vrei să ceri iertare?” „Nu ştiu cum”, răspunse el.

„Te-aş putea ajuta eu să te rogi”, zise ea, cu o speranţă din ce în ce mai mare. „Aş putea spune eu o rugăciune cu glas tare, iar tu ai putea spune după mine în gând, ca să-ţi cruţi puterile şi suflarea”.

„Atunci să ne rugăm, zise el, închizând ochii. Se chinuia să respire, zgomotul şuierat devenind şi mai rău.

Dianne îngenunche lângă pat şi îi luă mâna într-a ei. Începu să se roage cu glas tare, conştientă de fiecare suflare a lui. *Ştiu că probabil va muri*, *se rugă ea în gând*, *dar Doamne*, *el întinde mâna spre Tine*. *Trebuie să facă pace cu Tine*.

„Tată drag”, zise ea cu voce tare, „ştiu că am făcut multe lucruri rele-Tu ştii care sunt acestea. Se opri, dându-i timp lui la Mulţi Cai să se gândească la aceste cuvinte şi să se roage. Continuă rugăciunea, mereu conştientă de respiraţia bolnavului.

„Te rog să mă ierţi pentru răul pe care l-am făcut – pentru minciuni şi înşelări, pentru că am luat ce n-a fost al meu – pentru că am luat vieţi. Se rugă cu aceste cuvinte pentru el, trăgând nădejde că el şi le va însuşi. Războinicul nu spunea nimic, dar respiraţia lui deveni liniştită, mai puţin chinuită.

Dianne nu se putu abţine să nu deschidă ochii, temându-se că el părăseşte pământul chiar în timpul rugăciunii. Dar, în loc să-l găsească aproape mort, fu încurajată de respiraţia lui mai liniştită şi mai ritmică.

O, Tată, Te rog vindecă-l, se rugă ea. E aşa de important pentru această familie. Ar fi aşa de dureros să-l pierdem. Te rog, redă-i tăria şi dă-i puterea de a se face bine.

După o oră sau două, doctorul ascultă bătăile inimii războinicului. „Cred că se simte mai bine. S-ar putea să fi trecut de momentul critic.

Dianne se strădui să nu-şi facă speranţe prea mari. „Dar Koko?

„Mă tem că ea a contractat boala, zise el, clătinând din cap. „Tot ce putem face e să aşteptăm şi să sperăm că va fi bine. Dacă nu se mai îmbolnăveşte nimeni, tot mai avem câteva săptămâni de carantină înaintea noastră.

Dianne se aşeză, încă neputând să-şi imagineze că trebuie să trăiască în continuare fără soţul şi fratele ei şi fără ceilalţi. „L-ai putut îngropa pe Aleargă Prea Repede?

„Da. M-am descurcat. L-am îngropat lângă ceilalţi. După cum am spus, va trebui să ardem toate aşternuturile – şi saltelele.

Dianne dădu din cap. „E în regulă. Facem orice este nevoie pentru a împiedica răspândirea bolii. Se ridică în picioare şi îşi aranjă şorţul. „Voi avea eu grijă de mătuşa mea. N-are niciun rost să rămânem treji amândoi. Pot

verifica şi situaţia de aici.

Doctorul îşi frecă barba şi încuviinţă din cap. „Foarte bine. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, vino să mă chemi”.

Dianne oftă. „Situaţia s-a înrăutăţit deja”, murmură ea, gândindu-se la Koko.

Se duse la mătuşa ei şi fu mirată să o găsească trează. Febra deja îi provoca friguri şi dureri. Dianne încercă să o ajute cu încă o pătură.

„Copiii dorm încă? Simt bine?”

Dianne dădu din cap. „Da. Par să fie bine. N-au febră. I-am trimis cu Charity şi Ben. Îi vor ţine la cabană.14

„Bine”, zise Koko, uşurată. „Speram că-i vei duce în altă parte. Nu vreau să se apropie de mine când sunt bolnavă.

„Deja s-a rezolvat, zise Dianne, nădăjduind că acest gând îi va aduce alinare. „Ia Mulţi Cai se simte mai bine. Doctorul a zis că s-ar putea înzdrăveni.

„Pot să mă mut în camera lui? Aş vrea să fiu lângă el.

Dianne nu vedea niciun motiv pentru a nu face asta. Întrucât Koko avea deja variolă, nu riscau prin asta răspândirea bolii. „Stai să văd dacă doctorul a distrus salteaua. Dacă a distrus-o, va trebui să o mut pe asta acolo. Va trebui să stai pe un scaun în camera bolnavilor în timp ce eu lucrez. Bine?

„E bine. Sunt destul de zdravănă ca să stau pe scaun. Pot chiar şi să merg până acolo, cu ajutorul tău.

„Bine. Dianne se ridică în picioare. „Stai să mă duc întâi să văd patul.

„Te rog, aşteaptă. Glasul lui Koko era imperios.

Dianne se întoarse. Vedea teama din ochii lui Koko. Întinse mâna ca să o ia pe a mătuşii sale. „Ce e? Te doare ceva?

„Nu. E vorba de copii.

„Copiii sunt bine. Deja ţi-am spus.

„Nu, zise Koko, clătinând din cap. „Dacă mor…

„N-o să mori, afirmă Dianne, nevrând să mai audă ceva pe tema asta. „Te rog, şopti Koko. „Te rog ascultă ce am de zis.

Dianne se pregăti sufleteşte şi se aşeză lângă femeia bolnavă. „Bine. Te ascult.

„Ştiu ce poate face boala asta, doar i-am văzut pe ceilalţi murind. Trebuie să-mi făgăduieşti că, dacă mor, vei avea grijă de Jamie şi Susannah.

Dianne nu s-ar fi gândit niciodată să facă altfel. „Bineînţeles că voi avea.

„Trebuie doar să ştiu că vor fi în siguranţă – că nu vor trebui să meargă în rezervaţie”.

„Vai, Koko, n-aş permite niciodată ca Jamie şi Susannah să fie luaţi de la noi. Aici e locul lor. Acesta e pământul lor – casa lor. Voi lupta pentru ei la fiecare pas”.

Mâna lui Koko se înmuie, uşurarea luând locul îngrijorării. „Mulţumesc. Ştiam ce vei spune, dar aveam nevoie să aud cu urechile mele. Aveam nevoie să ştiu”.

Dianne înţelegea foarte bine. Dacă rolurile ar fi fost inversate şi ea ar fi fost cea bolnavă, nu Koko, ar fi dorit să ştie că Luke era în siguranţă.

„Acum odihneşte-te. Va fi nevoie să fii tare ca să lupţi cu boala asta. **

Dianne plecă de lângă Koko, gândurile ei îndreptându-se într-o sută de direcţii. Sfârşitul luptei cu variola nu era vizibil, iar acum ea prelua sarcina de îngrijire a bolnavilor – devenind vulnerabilă la molipsire.

„O, Doamne”, se rugă ea, rezemându-se de uşa din spate

a bucătăriei, „Te rog, ajută-ne. Te rog, scapă-ne”.

Gus, Cole şi Trenton se întorceau la fermă din Virginia City. Cole nu era deloc mulţumit de informaţiile aflate în oraş, dar era greu de ştiut ce era simplu zvon şi ce era adevărat.

„Am auzit că trei ferme dinspre est, de pe Yellowstone, au fost arse din temelii, dar nimeni nu ştie sigur”, zise Cole, încercând să-şi dea seama ce era de făcut cu aceste ştiri. „Omul cu care am discutat zicea că responsabili simt indienii Sioux”.

Posibil”, răspunse Gus. „Greu de spus dacă e adevărat sau nu”.

„Omul de la ziar zicea că, de când s-a mutat capitala la Helena, nu mai au informaţii aşa de sigure ca pe vremuri”, spuse Trenton. „Eu aş zice că sunt şi multe speculaţii. Frica se întinde ca incendiul de pădure. **

Cole dădu din cap. „Ştiu şi eu asta prea bine. Doar că nu-mi pot da seama ce trebuie să facem. Mi-aş pune familia în căruţă şi i-aş duce într-un loc sigur, dacă aş şti care e ăla”.

„Probabil că va trebui să faci faţă situaţiei”, zise Gus, cu glas patern. „Va trebui să faci ce poţi pentru a-ţi face ferma cât mai în siguranţă cu putinţă. **

„Aş face bucuros asta dacă nu ne-ar împiedica carantina”, replică Cole. „Avem oameni care stau de pază de jur-împrejur”, interveni Trenton.

„Cred că facem tot ce putem. N-au fost semne de indieni, aşa că cred că suntem în siguranţă.11

Cole oftă. „Probabil că da. Dar simt că ar trebui să putem face mai mult”.

„Cred că ne-am putea ruga”, zise Gus cu nonşalanţă. „Oricum, mi se pare că asta trebuie să facem.11

„M-am rugat, Gus. M-am rugat de mi-au sărit capacele”, răspunse Cole. „M-am rugat pentru vindecare de boală, pentru siguranţă în faţa indienilor dezlănţuiţi şi în general pentru protecţia celor la care ţin. Nu ştiu pentru ce să mă mai rog”.

„Pentru răbdare”, zise Trenton, zâmbind. „Cred că toţi avem nevoie de răbdare”.

CAPITOLUL 34

Koko suferi de o formă uşoară de variolă. Nu fu nici pe departe aşa de bolnavă sau de acoperită cu pustule ca fratele ei şi prietenii lui. Dr. Bufford spuse că acesta era un semn foarte bun şi era de părere că se va întrema foarte repede.

Însănătoşirea lui la Mulţi Cai fu lentă, dar sigură. Pielea lui cafenie, cândva netedă, purta acum semnele bolii, dar începuse să pună came pe el şi nu arăta deloc aşa de rău ca înainte.

„Voi pleca curând”, le spuse el femeilor, în timp ce Dianne o ajuta pe Koko să-şi pună un şal pe umeri. Ea se opri şi se uită spre fereastră, unde stătea el.

„Unde te vei duce?” îl întrebă Dianne.

„Spre nord. Mă duc în nord. Probabil că nu mă veţi mai vedea niciodată”.

„George, ia loc şi hai să stăm de vorbă. Vreau să vorbim despre asta”, îl îndemnă Koko.

Dianne se îndreptă de spate şi luă câteva haine pe care avea de gând să le spele. „Eu voi fi afară, la albia de rufe”, zise ea, lăsându-i să stea de vorbă. Nu ştia dacă Koko va avea mai mult succes decât până acum în a-şi convinge fratele să rămână la Diamond V. Ştia că fratele lui Koko nu-şi găsea locul. Ştia şi că în inima lui se dădea o luptă.

Tovarăşii săi nu mai erau şi propria sa sănătate era recăpătată de curând, aşa că era încă slăbit. În acest moment nu se simţea ca un bărbat. Probabil că era nevoie să plece – să fie pe cont propriu – pentru a-şi recăpăta încrederea în sine şi pacea sufletească.

Dr. Bufford venea dinspre grajd la locul în care spăla ea rufe. „Cred că putem spune fără să greşim că nu mai trebuie să-şi facă nimeni griji din cauza variolei. Forma mătuşii dumitale a fost foarte blândă şi ea e aproape vindecată. Aş zice că într-o săptămână putem ridica carantina”.

„Ce mult mă bucur”. Încordarea pe care o simţea dispăru, fiind înlocuită de uşurare. „M-am rugat mult pentru ziua asta”.

„Puterea dumitale te-a adus la liman, doamnă Selby. Nu-i nicio îndoială în privinţa asta”.

„Dumnezeu m-a adus la liman, domnule doctor. El te-a adus aici ca să ne ajuţi. El a împiedicat răspândirea bolii şi El i-a salvat pe cei care-mi sunt dragi”.

Bufford îşi dădu jos pălăria şi îşi scărpină bărbia. „Presupun că ar fi potrivit să-l acordăm meritul cel puţin pentru ultimul lucru”.

Ea zâmbi. „Ar fi corect să-l acordăm meritul pentru toate. Nu uita că Dumnezeu vede şi când cade o vrabie. El a fost cu noi tot timpul”.

Bufford îşi drese glasul şi îşi abătu privirea. „Voi pleca de cum ridicăm carantina. E aproape luna mai şi mi-ar prinde bine să-mi aerisesc cabana şi să-mi aduc nişte provizii”.

„Am de gând să te plătesc cu bani frumoşi”, zise ea, punând una dintre cămăşile doctorului în albie. „Ai depăşit cu mult amabilitatea de vecin şi chiar şi datoria de medic.

Ai fost o binecuvântare pentru noi şi am de gând să te binecuvântez şi eu la rândul meu”.

„Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Ţi-am zis că n-am avut de gând să continui practica de medic”.

„Da, dar ai spus şi că tristeţea şi pierderile din timpul războiului te-au împiedicat să simţi că realizezi mare lucru cu abilităţile dumitale medicale. Acum nu mai e cazul şi cred că e timpul să revii asupra hotărârii dumitale. În valea asta ar prinde bine încă un doctor. Simt sute de familii noi în regiunea din jur. Ele nu vor pleca, dar se vor îmbolnăvi şi vor avea nevoie de tratament. Mi-ar plăcea foarte mult dacă te-ai gândi la asta”.

Bufford îşi frământa pălăria în mâini. „Mă voi gândi la asta, dar nu-ţi face mari speranţe”.

Dianne nu dorea să-l facă să se simtă prost, dar nu putu să nu adauge: „Apreciez faptul că ţi-ai lăsat deoparte sentimentele personale faţă de indieni. Ştiu că mătuşa mea ar fi probabil moartă – la fel şi fratele ei dacă n-ar fi fost ştiinţa şi înţelepciunea dumitale”.

„Presupun că mintea mea, deşi nu şi-a schimbat complet gândirea, a ajuns să accepte faptul că ne aşteaptă vremuri noi. Nu cred că pot avea de-a face cu oameni de diverse culori fără a simţi că este ceva ciudat, dar dumneata m-ai învăţat ceva despre toleranţă”.

Ea se uită în ochii lui şi zâmbi. „Mă bucur aşa de mult. Sunt oameni buni. Sunt sigură că ar fi bucuroşi să îţi fie prieteni/4

Bufford făcu semn spre casă. „Trebuie să mă duc să văd ce-mi fac pacienţii.

Ea îl lăsă să plece, observând că faţa lui se înroşise oarecum la sugestia ei. Majoritatea oamenilor făceau

schimbările încetul cu încetul. Cel puţin ea aşa observase. Desigur, existau oameni ca cei din familia ei, care se urneau din loc ca să vină în vest – care suportau multe schimbări în scurt timp. Presupunea că era doar o chestiune de personalitate şi de necesităţi.

„Trebuie să-ţi spun ceva.

Dianne se ridică de deasupra rufelor şi îl văzu pe Ia Mulţi Cai stând la colţul casei. Se părea că venise pe uşa din spate şi urmaşe mirosul de fum până la locul în care ea se ocupa de rufe.

„Te simţi destul de bine ca să ieşi afară? îl întrebă ea, lăsând momentan frecatul rufelor ca să ia lemne. Voia să ţină apa fierbinte, ca să fie sigură că iese boala din hainele pe care le spăla. Punând lemne pe foc, sub căldare, se îndreptă de spate şi se uită în ochii lui care o priveau fix. „Ce voiai să-mi spui?

„Vreau să-mi cer scuze.

„Pentru ce?

„Pentru că am vorbit despre dragostea mea pentru tine, răspunse el. „A fost o greşeală din partea mea şi dezonorant faţă de bărbatul tău.

Dianne dădu din cap. „Îţi accept scuzele. Eşti un om de onoare.

„Scuzele mele nu înseamnă că cuvintele mele nu erau adevărate, dar ştiu că eşti fericită cu Cole şi asta-mi face inima să cânte. Dacă tu eşti fericită, pot pleca şi-mi pot trăi viaţa fără regrete.

Ea fu destul de surprinsă de declaraţia sa. „Îţi aminteşti când ne-am rugat?

Ia Mulţi Cai dădu din cap. Continuă să se uite fix la ea.

„Te-ai rugat? Ai înţeles îndurarea lui Dumnezeu pentru

tine? Dragostea Lui pentru tine?

„Am înţeles, răspunse el, cu glas scăzut şi răguşit. „De ce mă întrebi? „Şi eu vreau să-mi văd de drumul meu şi să-mi trăiesc viaţa fără regrete, zise ea cu fermitate. „Vreau să ştiu că am făcut tot ce am putut pentru a te convinge că dragostea lui Dumnezeu pentru tine e mai puternică decât orice ai putea face tu sau ai făcut deja.

El veni mai aproape, oprindu-se aproape de ea. O clipă ea crezu că s-ar putea să o îmbrăţişeze, dar el se abţinu din nou. „Sunt recunoscător pentru seara aia şi pentru rugile tale. Sufletul meu e împăcat. Nu pretind că înţeleg totul despre Dumnezeu şi îndurarea Sa. De fapt, uneori nu pare prea îndurător”.

Dianne dădu din cap. „Ştiu, reuşi ea să spună cu greutate, apoi îşi muşcă buza, ca şi cum ar fi vrut să se abţină să nu spună mai mult.

„Voi călători cu singurul Dumnezeu adevărat/4 spuse el încet. „Voi avea încredere în El pentru viaţa mea. Asta te face fericită, Femeie Vitează?

Ea dădu din cap, incapabilă să pretindă că nu era aşa. „Mă bucur să ştiu că te voi revedea. Dacă nu în lumea asta, atunci în cea de apoi. Tu eşti prietenul meu şi vei fi întotdeauna prietenul meu – de acum şi până la sfârşitul timpului.

El zâmbi şi asta îi încălzi inima lui Dianne. „Îţi promit solemn prietenia mea, zise el. „O voi cinsti mereu.

A doua zi după ridicarea carantinei, Hezekiah Bufford se întoarse la cabana sa. Buzunarele sale erau ceva mai bine căptuşite, datorită generozităţii lui Dianne, şi avea jamboane afumate atârnate în ambele părţi ale calului – un mulţumesc în plus de la Koko.

Ia Mulţi Cai plecă tot în dimineaţa aceea. Nu spuse o vorbă nimănui. Fără să-şi ia măcar rămas bun, dispăru pur şi simplu – luând armele tovarăşilor săi. Dianne era destul de rănită de dispariţia lui.

„Ar fi putut spune măcar la revedere, îi spuse ea lui Koko, în timp ce făcea curăţenie în bucătărie.

Mătuşa ei o privi cu înţelegere. „Îi părea rău că pleacă – că te părăseşte. „Pe mine? Cum rămâne cu tine şi cu copiii? N-am văzut niciodată un bărbat aşa de bucuros să se joace cu micuţii.

Koko zâmbi, dar în glasul ei era un ton dulce-amar. „Jamie ar fi vrut să meargă cu el – să fie Picior Negru, ca unchiul său. Dar fratele meu a vorbit cu el şi apoi Jamie a părut fericit că rămâne aici.

„Ce i-a zis?

„I-a zis că acum el e bărbatul în familia noastră. Că are responsabilitatea de a avea grijă de mine şi de sora sa. Că are două femei în casa lui şi că asta cere mult curaj şi mare putere.

„Îmi imaginez prea bine cum s-a umflat Jamie în pene pentru asta.

„A fost foarte mândru şi chiar şi mai încântat când George i-a dat un nume de Picior Negru”.

Dianne termină de şters blatul şi se întoarse. „Ce nume i-a dat?”

„În traducere este Omuleţul Aşteaptă”, zise Koko, zâmbind. „Jamie a fost foarte fericit”.

„Îmi închipui”. Dianne rosti numele. „Omuleţul Aşteaptă”. Dădu din cap. „Da, îmi place foarte mult. Va trebui să sărbătorim”.

În seara aceea, după ce şi ultimul aşternut fu ars sau

spălat, Dianne îşi îngădui luxul unei băi fierbinţi. Cole o ajută, ducându-i multă apă fierbinte în cada de la etaj.

„Stai cât vrei de mult”, îi spuse el. „Am eu grijă de Luke”.

Dianne abia şopti cuvintele de mulţumire, că soţul ei şi închise uşa. Dându-şi jos rochia, se cufundă în apa fierbinte şi oftă când îi veni peste umeri. Se cufundă şi mai tare şi îşi lăsă părul să absoarbă apa. Parcă spăla de pe ea ultimele două luni, cu toată nefericirea lor.

„Mmm”, oftă ea. Niciodată nu se simţise mai bine.

Pierdu şirul timpului. Îşi lăsă mintea să rătăcească, amintindu-şi de vremea copilăriei – înainte să vină războiul şi să-i separe familia. Îşi aminti de un picnic pe care îl petrecuseră împreună la un iaz. Fusese o zi caldă şi frumoasă. Trenton şi gemenii se bălăciseră în râu, dar ea se temuse să pună piciorul în apă.

„*Nufii gâsculiţă*, *Dianne*, „o tachinase Morgan. „*N-o să te îneci*. *N-o să te lăsăm*”.

Ea avea cam opt sau nouă ani. Nici măcar nu-şi putea aminti sigur unde fuseseră. Poate că într-una din vizitele la bunici; dar poate că a fost lângă casa în care locuiseră înainte de a se muta în New Madrid.

„*O să-mi băgaţi apă în ochi*”, le spusese ea fraţilor ei, „*şi atunci n-o să mai pot vedea*. *Mă voi pierde*”.

„*N-o să te pierzi*, „o asigurase Trenton. Avea încredere în el pentru că întotdeauna avea mare grijă de ea. În ziua aceea, când el întinsese mâna după ea, ea nu ezitase decât o clipă.

„*N-o să uiţi de mine*? *N-o să mă laşi singură*?”

El o conduse la apă, asigurând-o tot timpul că nu o va lăsa să ajungă mai departe decât unde putea el ajunge. Această amintire îi dădu o senzaţie de căldură. Trenton îşi

respectase cuvântul, la fel cum şi-l respectase Dumnezeu pe al Lui.

Şi El făgăduise că nu o va părăsi niciodată.

Deschizând ochii, Dianne simţi aceeaşi asigurare binecuvântată pe care o cunoscuse când era copil. Dumnezeu chiar o ţinea în siguranţa îngrijirii Sale. Nu o va părăsi şi nu o va lăsa. Grijile momentane pentru ziua de mâine păliră în lumina acestui adevăr.

După ce termină baia, se duse în dormitor. Copilaşul dormea dus şi Cole se odihnea în pat, citind una dintre cărţile cumpărate din Virginia City. Această scenă o umplu de căldură şi mândrie.

„Soţul şi copilul meu – e cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată. ’4

Cole îşi ridică privirea şi îi zâmbi. „Nici tu nu eşti o imagine de lepădat, doamnă Selby. Puse cartea pe noptieră şi apoi trase cuvertura de pe partea ei de pat. „Ai face bine să te urci în pat înainte să te ia frigul.

„Am părul încă ud. Ar trebui să-l usuc mai întâi.

„Neh, nu mă deranjează. Haide.

Inima lui Dianne se opri puţin când văzu privirea drăgăstoasă de pe chipul lui. El îi zâmbi leneş şi îi făcu cu ochiul, lovind uşor salteaua cu palma. „Eşti de-a dreptul leneş, zise ea, vârându-se în pat.

El o luă în braţe, făcând-o să se simtă mai în siguranţă decât se simţise de multe săptămâni. „Mi-a fost mai dor de tine decât pot spune, începu el, sărutându-i părul umed. „Nu vreau să mai fiu despărţit vreodată de tine.

„Nici eu. îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl trase mai aproape. El îşi lipi gura de a ei. Sărutul fu lung şi lent, dând la o parte orice dorinţă de a vorbi.

Dimineaţă se sculară amândoi înaintea lui Lucas. Tocmai se lumina de zi, iar lumina era blândă. Dianne se bucură de aceste momente de linişte. Doar să fie aici – ţinută în braţe de soţul ei înainte de a trebui să facă faţă zilei, cu toate problemele ei – îi dădea un fel de putere.

„Să ştii că te iubesc, îi şopti Cole la ureche.

„Aşa sper. M-aş simţi foarte neplăcut să fiu aici dacă nu m-ai iubi.

El râse în barbă. „Păi n-ai de ce să-ţi faci griji.

Dianne îşi schimbă poziţia în braţele lui, ca să-i vadă faţa mai bine. „S-au întâmplat aşa de multe. Sunt atât de diferită de fetiţa dinainte. Fetiţa aceea avea atâta frică în ea – atâtea întrebări. Ştiu că există primejdii în lumea asta. Te-am auzit vorbind la cină despre Războaiele cu Indienii şi despre posibilitatea de a fi atacaţi. Dar vreau să ştii că nu mă tem. Nu mă mai tem”.

„Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Ea clătină din cap. „Nu ştiu. Probabil că face parte din procesul maturizării, al încrederii în Dumnezeu, al învăţării faptului că trebuie să trăiesc fiecare zi la timpul ei. Ştiu fără niciun dubiu că mai vin necazuri. Simt asta cu putere, dar nu-mi voi duce viaţa în teama de ceea ce s-ar putea întâmpla. În definitiv, poate că armata îi va convinge pe indieni să se întoarcă în rezervaţiile lor. Indienii Sioux şi Cheyenne s-ar putea să renunţe de bunăvoie şi să se întoarcă în teritoriile ce le-au fost date. Oricum ar fi, acesta e pământul nostru – căminul nostru. Aceasta e viaţa pe care ne-am ales-o. Trebuie să luăm poziţie – o poziţie a credinţei.

Cole păru să se gândească un moment la vorbele ei, fără a spune nimic. Apoi o luă prin surprindere dezlipindu-se de ea şi întinzând mâna în sertarul noptierei. „Am un cadou

pentru tine. Voiam să aştept momentul potrivit şi se pare că ăsta e”.

Scoase o cutiuţă de lemn şi i-o întinse. „În aceste săptămâni de despărţire, nu m-am putut gândi decât la multele lucruri ce păreau să lucreze împotriva noastră – să ne ţină departe unul de celălalt. Aveam amărăciune în inimă. Apoi Dumnezeu mi-a amintit că, deşi lucrurile ne-au ţinut departe, am rămas împreună în ciuda tuturor conflictelor şi problemelor pe care lumea ni le-a aruncat în cale.

Dianne zâmbi. „Da. Totul ţine de inimă – să vezi binele în loc să te gândeşti într-una la rău.

Cole deschise cutiuţa şi scoase ceva din ea. „Ţi-am cumpărat inelul ăsta. Întotdeauna m-am simţit prost pentru că n-am avut nimic deosebit să-ţi dau când ne-am căsătorit. O, ştiu că ai primit verigheta aia mică de aur, dar ăsta e diferit. Când te uiţi la el vreau să-ţi aduci aminte că noi suntem două părţi ale unui întreg. Că eu nu sunt nimic fără tine. Că locul nostru e împreună.

Dianne privi inelul şi se luptă cu lacrimile. Nu semăna cu nimic din ce văzuse ea până acum. Două granate perfect asortate erau montate unul lângă altul într-un inel de aur.

„Sunt două pietre diferite – dar simt montate împreună şi împreună echilibrează întregul. Tu mă echilibrezi, Dianne. Îmi dai speranţă când sunt descurajat şi mă faci să zâmbesc când în jur nu pare să fie decât disperare. Vreau să ştii că, fie ce-o fi – indiferent ce furtună – o vom învinge împreună/4

Dianne îl lăsă să îi pună inelul pe deget, lângă verighetă. Se uită în ochii lui şi văzu toată dragostea de care va avea vreodată nevoie.

„Fie ce-o fi”, şopti ea, ştiind în inima ei că, cu acest bărbat alături de ea, ziua de mâine nu părea nici pe departe la fel de înfricoşătoare.